

A hard sci-fi egyedi mixe: összeesküvés-elmélet
és kozmológia, természettudomány és villámgyors akció.

GEORGE R. R. MARTIN

CIKIN LIU

A HÁROMTEST-PROBLÉMA

3/1

EURÓPA

A HÁROMTEST-PROBLÉMA

3/1

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

I. RÉSZ
NÉMA TAVASZ

I. FEJEZET AZ ÓRÜLET ÉVEI

Kína, 1967

A Vörös Egység már két napja ostromolta az Április Huszonnyolcadika Brigád főhadiszállását, vörös zászlaik kíméletlenül lobogtak az épület körül, akár tűzifára éhező lángok.

A Vörös Egység parancsnokát nyugtalanság gyötörte, noha nem a védők miatt, akikkel szembenézett. Az Április Huszonnyolcadika Brigád vörösgárdistái zöldfülűek voltak a Vörös Egység veterán vörösgárdistáihoz képest, amely utóbbi még a nagy proletár kulturális forradalom kezdetén alakult meg 1966 elején. A Vörös Egységet megedzették az országban tett forradalmi körutak és Mao elnök nagygyűlései a Tiananmen téren.

Nem, a parancsnok az épületben lévő, mintegy tucatnyi vas-kályhától tartott, melyeket a védők robbanószerrel tömtek meg, majd elektromos detonátorokkal összekapcsoltak. Látni nem látta őket, de olyan tisztán érezte a jelenlétüket, ahogy a vas megérzi egy közeli mágnes vonzását. Ha egy védő felkattintja azt a bizonyos kapcsolót, forradalmárok és ellenforradalmárok egyaránt gigantikus tűzgömbben lelik halálukat.

Márpedig az Április Huszonnyolcadika Brigád ifjú vörösgárdistái igenis képesek efféle örülségre. A vörösgárdisták első nemzedékének harcedzett férfiúihoz és nőihez viszonyítva az új generációs lázadók már nem is veszett kutyák voltak, hanem izzó zsarátnokon ugráló farkasok: az örülségük nem ismert mértéket.

Az épület tetején egy szép fiatal lány karcsú alakja jelent meg,

az Április Huszonnyolcadika Brigád hatalmas vörös lobogóját lengette. Feltűnése azonnal golyózáporthoz váltott ki. A golyókat kibocsátó fegyverek igencsak vegyes arzenált képviseltek: akadtak köztük antik darabok, például amerikai karabélyok, cseh géppisztolyok, japán 3-8 típusú gyalogsági puskák; aztán voltak újabbak, mint a Népi Felszabadító Hadseregénél rendszeresített puskák és géppisztolyok, melyeket az „Augusztusi vezércikk” megjelenése után loptak el a NFH-tól; és még néhány kínai *dao* szablya és lándzsa is. Az említett írás a *Vörös Lobogó* magazinban jelent meg, és sokan úgy értelmezték, hogy arra bátorítja a vörösgárdistákat, támadják meg a katonai raktárakat, és amit csak tudnak, vegyenek el az NFH-tól. A gárdisták fegyverkollekciója mindenesetre az egész modern történelmet tartalmazta dióhéjban.

Az Április Huszonnyolcadika Brigád számos tagja részt vett már hasonló demonstrációban. Felmásztak épületek tetejére, zászlót lengettek, hangosbeszélőn keresztül szlogeneket kiabáltak, és röplapokat szórtak a lenti támadóknak. Az erre vállalkozó bátor férfinak vagy nőnek minden alkalommal sikerült sértetlenül visszavonulni a golyózápor elől, és vitézségért dicsőséget nyerni.

Láthatóan ez a lány is azt hitte, hogy lesz ilyen szerencsés. Úgy lengette a harci zászlót, akárha fiatalságának hevületét terítené szét, hogy a forradalom lángjai hamuvá égessék az ellenséget, mintha hinné, hogy a vérében lüktető bátorságból és lelkesedből már holnap új világ születhet. Megrészegítette saját ragyogó, karmazsinszín álma... míg egy golyó bele nem fúródott a mellkasába.

Tizenöt éves teste olyan puha volt, hogy a golyó szinte le sem lassulva átlyukasztotta a testét, majd fütyülve továbbrepült. A fiatal vörösgárdista a zászlóval együtt lebukott a tetőről, súlytalan teste még a vörös posztónál is lassabban lebegett alá, akár egy kismadár, amelynek nem akarózik otthagyni az eget.

A Vörös Egység katonái diadalmasan felüvöltöttek. Néhányan az épület aljához rohantak, széttépték az Április Huszonnyolcadika Brigád harci zászlaját, majd megragadták a karcsú, élettelen

testet. Fejük fölé emelték ezt az értékes trófeát, hengegtek vele, majd az épületet övező fémkerítés teteje felé lódították.

A kapu hegyes fémrúdjaiknak zömét a frakcióháború elején kiépték, hogy lándzsának használják, de kettő megmaradt. Ahogy a hegyükre felnyársalódott a lány teste, összerándult, mintha átmenetileg visszatért volna belé az élet.

A vörösgárdisták kicsit hátráltak, és elkezdtek célba löni a felnyársalt tetemre. A lány számára a sűrű golyózapor nem különbözött a szelíd esőtől, mivel már nem érzett semmit. Indaszerű karjai időről időre finoman a teste elé lendültek, mintha esőcseppeket fricskázna el.

Aztán fiatal fejének felét elvitte egy lövés, és már csak az egyik szép szeme meredt az 1967-es év kék egére. Nem volt fájdalom abban a tekintetben, csak megszilárdult odaadás és vágyakozás.

Másokhoz képest még szerencsésnek is lehetett nevezni. Legalább aközben érte a halál, hogy szenvedélyesen feláldozta magát egy eszméért.

Egész Pekingben efféle csaták zajlottak, mintha tömérdek processzor dolgozott volna egymással párhuzamosan, melyek együttes kimeneti teljesítménye adta a kulturális forradalmat. Az örület árja öntötte el a várost, beszivárgott a legkisebb zugba is.

A város szélén, a Tsinghua Egyetem díszterén majdnem két órája tartott a többezres „harc gyűlés”, melynek során a forradalom ellenségeit alázták és törték meg becsméréssel és kínnal, amíg be nem vallották bűneiket az összegyűlt tömeg előtt.

Miközben a forradalmárok számtalan frakcióra szakadtak, az egymással szemben álló erők mindenütt bonyolult manőverekbe és versengésekbe bonyolódtak. Az egyetemen konfliktusok robbantak ki a vörösgárdisták, a kulturális forradalmi munkacsoport, a munkás propagandacsapat és a katonai propagandacsapat között. Ráadásul minden frakció rendszeresen újabb lázadó csoportokra bomlott, mind más háttérrel és céllal, ami ismét csak újabb könyörtelen harcokhoz vezetett.

Ám ezen a bizonyos harci gyűlésen az áldozatok a reakciós,

burzsoá vezető értelmiségiek voltak. Ők minden frakció ellenségének számítottak, és nem volt választásuk, el kellett viselniük a kíméletlen támadást minden oldalról.

Más „szörnyektől és démonoktól”, vagyis a forradalom többi ellenségétől eltérően a reakciós vezető tudósok különleges esetnek számítottak: az első harci gyűléseken még arrogáns és makacs viselkedést tanúsítottak. Ebben a fázisban hullottak el a legnagyobb számban. Egy negyvennapos időszak alatt csak Pekingben ezerhétszáz embert vertek agyon a harci gyűléseken. Sokan a könnyebb utat választották az örület előtt: Lao She, Wu Han, Jian Bozan, Fu Lei, Zhao Jiuzhang, Yi Qun, Wen Jie, Hai Mo és más, egykor tiszteletnek örvendő értelmiségiek a saját kezükkel vetettek véget életüknek.

Ahogy a harci gyűlések folytatódtak, az ezt a bevezető időszakot átvészelőket fokozatosan elzsibbadtak, burkot vontak elméjük köré, hogy elkerüljék a totális összeomlást. A gyűlések alatt gyakran mintha félálomban lettek volna, csak akkor riadtak fel, ha valaki a képükbe ordított, hogy gépiesen ismételjék el a vallomásukat, amit már számtalanszor felmondtak.

Aztán némelyikük átlépett a harmadik fázisba. Az egymást követő harci gyűlések élénk politikai képekkel mérgezték a tudatukat, akár a higany, amíg a tudás és racionalitás alapzatára emelt elméjük össze nem omlott. Kezdték elhinni, hogy valóban bűnösök, hogy kárt okoztak a forradalom nemes ügyének. Sírtak-rítak, a megbánásuk sokkal mélyebb és őszintébb volt, mint azoké a szörnyeké és démonoké, akik nem voltak értelmiségiek.

A vörösgárdistáknak szörnyen unalmas volt az utóbbi két mentális állapotban lévő áldozatokat sértegetni. Az ő túlstimulált elméjüknek csak a kezdeti fázisban lévő szörnyek és démonok nyújtották azt a bizsergést, amire vágytak, akár bikának a mator vörös köpenye. Csakhogy az ilyen kívánatos áldozatok megritkultak. A Tsinghua Egyetemen talán egy maradt, és emiatt őt ennek a harci gyűlésnek legvégére tartogatták.

Ye Zhetai eddig ugyan túlélte a kulturális forradalmat, de az első mentális fázisban maradt, és nem volt hajlandó megbánni a

bűneit, öngyilkosságot elkövetni, de még érzéketlenné válni sem. Amikor ez a fizikaprofesszor felment a dobogóra a tömeg elé, arcáról világosan le lehetett olvasni: *Hadd legyen csak még nehezebb a kereszt, amit cipelek.*

A vörösgárdisták valóban cipeltettek vele valamit, bár nem keresztet. Más áldozatok bambuszkeretes, csúcsos süveget kaptak, de az övét vastag acélrudakból hegesztették össze. És a nyakába sem fából készült táblát akasztottak, mint másoknak, hanem egy laboratóriumi kemencéről lekasztott vasajtót. Nagy fekete írásjegyekkel írták rá a nevét, és áthúzták két vörös, egymást keresztező vonallal, ami X-et alkotott.

Yét kétszer annyi vörösgárdista kísérte a dobogóra, mint más áldozatokat: két férfi és négy nő. A két fiatalember magabiztosan, céltudatosan lépdelt, az érett bolsevik fiatalok mintaképeinek tűntek. Mindketten negyedévesek voltak elméleti fizika szakon, és Ye volt a professzoruk. A nők igazából még lányok voltak, másodéves előkészítősek az egyetem gimnáziumában, vagyis alig tizennégy évesek. Vállszalagot és katonai egyenruhát viseltek, hatalmas energia áradt mindegyikükből, úgy álltak körül Ye Zhetait, akár négy zöld lángnyelv.

A professzor megjelenése felkorbácsolta a tömeget. Az időközben lanyhult szlogenkéntálás most újra erőre kapott és elfojtott minden mást, akár a visszatérő dagály.

Miután türelmesen kivárta, hogy a zaj alábbhagyjon, az egyik vörösgárdista férfi az áldozathoz fordult: – Ye Zhetai, maga a mechanika szakértője. Látnia kell, hogy milyen erős az az egyesült erő, aminek ellen próbál állni. Ez a makacsság csak a halálhoz vezethet! Ma ott folytatjuk, ahol legutóbb abbahagytuk. Nincs értelme fecsérelni a szavakat. Feleljen a következő kérdésre, de a magára jellemző álnokság nélkül: 1962 és 1965 között nem egymaga határozott úgy, hogy beveszi a fizikakurzusába a relativitást?

– A relativitás az alapvető fizikai elméletek közé tartozik – felelte Ye. – Hogy maradhatna ki egy áttekintő kurzusból?

– Hazudik! – üvöltötte mellette az egyik vörösgárdista lány. – Einstein egy reakciós tudós. Bármilyen gazdát szolgálna, aki

pénzt lenget meg előtte. Még az imperialista amerikaiakhoz is elment, és segített nekik megépíteni az atombombát! A forradalmi tudomány kifejlesztéséhez le kell döntenünk a kapitalizmus fekete zászlaját, amit a relativitáselmélet jelképez!

Ye hallgatott. A súlyos vassüveg és a nyakában lógó vasajtó okozta fájdalom miatt nem volt ereje olyan kérdésekre felelni, amelyek nem érdemeltek választ. Mögötte az egyik diákja is összevonta a szemöldökét. A négy vörösgárdista lány közül az előbbi volt a legintelligensebb, és nyilvánvalóan felkészült, a színpadra lépés előtt látták, ahogy memorizálja a harci gyűlés forgatókönyvét.

Csakhogy egy Ye Zhetai ellen pár efféle szlogen messze nem volt elég. A vörösgárdisták úgy döntöttek, előrukkolnak az új fegyverrel, melyet tanáruk ellen készítettek elő. Az egyikük intett valakinek, hogy jöjjön fel a színpadra. Ye felesége, Shao Lin fizika-professzor állt fel az első sorból. A zöld ruha, amely nyilvánvalóan a vörösgárdisták egyenruháját volt hivatott utánózni, cseppet sem állt jól rajta. Ráadásul akik ismerték, emlékeztek, hogy elegáns *qipao*-ban tartotta az óráit, így ez az öltözet nekik erőltetettnek és kínosnak tűnt.

– Ye Zhetai! – A nőről lerítt, hogy nincs szokva az efféle színházhoz, és mivel igyekezett megfelelő hangerővel beszélni, emiatt hangja remegése is jobban kihallatszott. – Nem hitted, hogy felálllok és leleplezlek, hogy megkritizállak, mi? Igen, a múltban bolonddá tettél. Elhomályosítottad a látásomat a világról és a tudományról alkotott reakciós nézeteiddel! De most már kinyílt a szemem. A forradalmár ifjak segítségével a forradalom oldalára akarok állni, a nép oldalára!

Szembefordult a tömeggel. – Bajtársak, forradalmár ifjak, forradalmár tanárok és dolgozók, világosan meg kell értenünk Einstein relativitáselméletének reakciós természetét. Az általános relativitásban az a legnyilvánvalóbb, hogy az univerzum statikus modellje érvényteleníti az anyag dinamikus természetét. Antidialektikus! Végesnek tekinti az univerzumot, ami tagadhatatlanul a reakciós idealizmus egy formája...

Felesége előadását hallgatva Ye ajka önkéntelenül fanyar mosolyra húzódott. *Én tettelek bolonddád, Lin? A szívem mélyén mindig rejtély maradtál a számomra. Egyszer áradozva dicsértem apádnak a zsenialitásodat – szerencséjére korán meghalt, nem kellett megélnie ezt a katasztrófát –, ő meg a fejét rázva azt mondta, nem hiszi, hogy túl sokra viszed a tudományos világban. És amit utána mondott, nagyon fontos lett életem második felében: „Lin Lin túlságosan okos. Aki alapvető elmélettel akar foglalkozni, annak hülyének kell lennie.”*

Az évek teltével mind jobban megértettem a szavait. Lin, te tényleg túl okos vagy. Már évekkel ezelőtt megérezted a politikai szelek változását a tudományos körökben, és nekiláttál a felkészülésnek. Például a tanításhoz megváltoztattad sok fizikai törvény és állandó nevét: Ohm törvényét az ellenállás törvényének keresztelted át, a Maxwell-egyenletet elektromágneses egyenletnek, a Planck-állandót kvantumállandónak... Azzal traktáltad a diákjaidat, hogy minden tudományos eredmény a dolgozó tömegek bölcsességének eredménye, és azok a kapitalista tudósok csak ellopják ezeket a gyümölcsöket, és a saját nevüket ragasztják rájuk.

És még ennek ellenére sem fogadott be téged a forradalom főáramma. Most nézz magadra: még a „forradalmár tanárok és dolgozók” vörös karszalagját sem viselheted; üres kézzel kellett idejőnnöd, még a vörös könyvecskét sem hordhatod magadnál... Nem tudod behozni azt a hátrányt, hogy előkelő családba születél a forradalom előtti Kínában, és híres tudósok voltak a szüleid.

Pedig több közöd van Einsteinhez, mint nekem. 1922 telén Einstein Sanghajba látogatott. Mivel apád folyékonyan beszélt németül, őt kérték fel Einstein kísérőjéül. Sokszor elmesélted nekem, hogy apád azért lett fizikus, mert Einstein erre bátorította, te pedig apád miatt. Vagyis mondhatjuk, hogy közvetve Einstein volt a példaképed. És valaha olyan büszkének és szerencsésnek érezted magad emiatt.

Később megtudtam, hogy apád hazudott neked, csak pár szót váltott Einsteinnel. 1922. november 13-án délelőtt kísérte Einsteint, a Nanjing úton sétáltak. Velük tartott még Yu Youren, a sanghaji

egyetem rektora és Cao Gubing a Ta Kung Pao újság vezérigazgatója. Az út kanyarulatánál egy építkezés zajlott, és Einstein megállt egy kötőrő munkás mellett, némán figyelte a rongyos ruhájú, koszos fiút. Megkérdezte apádtól, mennyit keres a fiú egy nap. Apád megkérdezte a fiútól, majd azt mondta Einsteinnek: öt centet.

Mindössze ennyit beszélt azzal a nagy tudóssal, aki megváltoztatta a világot. Nem beszéltek fizikáról, relativitásról, csak a hideg nyers valóságról. Apád szerint Einstein a válasz hallatán sokáig ott állt, figyelte a fiú gépies mozgását, még a pipáját sem gyújtotta meg amikor kialudt. Amikor apád elmesélte nekem, sóhajtott és hozzátette: „Kínában minden szárnyaló ötlet a földre zuhan. Túl erős a valóság gravitációja.”

– Hajtsd le a fejed! – kiabált Yére az egyik vörösgárdista férfi. Ez akár könyörületes gesztus is lehetett a korábbi diákjától. A gyűlésen minden áldozatnak le kellett hajtania a fejét. Ha Ye lehajtja a fejét, a magas és nehéz vaskalap leesik, és ha leszegve tartja a fejét, nem lesz értelme visszatenni. Ye azonban nem engedelmeskedett, még jobban felemelte a fejét, vékony nyakával tartotta a súlyt.

– Hajtsd le a fejed, te makacs reakciós! – Az egyik vörösgárdista lány levetette az övét, és Ye felé csapott vele. A réz övcsat a homlokát találta el, jól látható sebet hagyott, ami gyorsan megtelt a kicsorduló vérrel. Ye pár pillanatra bizonytalanul imbolygott, ám aztán újra egyenesen és határozottan állt.

Az egyik vörösgárdista férfi megjegyezte: – Amikor kvantummechanikát tanított, abba is sok reakciós gondolatot belekevert. – Aztán biccentett Shao Linnek, hogy folytassa.

Shao boldogan engedelmeskedett. Beszélnie kellett, különben törékeny elméje, amelyet így is csak egy vékony szál tartott, végképp összeomlik. – Ye Zhetai, ezt a vádat nem tagadhatod! Gyakran magyaráztad a diákoknak a kvantummechanika reakciós koppenhágai értelmezését.

– Széles körben ezt a magyarázatot tartják a kísérleti eredményekkel leginkább egyezőnek. Ye nyugodt, összeszedett tónusa meglepte és megijesztette Shao Lint.

– Ez a magyarázat azt állítja, hogy a külső megfigyelés hullámfüggvény-összeomláshoz vezet. Ez a reakciós idealizmus egy másik kifejezése, még hozzá a legpimaszabb kifejezése!

– Az elmélet vezesse a kísérletet, vagy a kísérlet az elméletet? – Ye hirtelen ellentámadása megdöbbenetette a harci gyűlés levezetőit. Egy pillanatra nem tudták, mihez kezdjenek.

– Természetesen a marxizmus helyes filozófiájának kell vezetnie a tudományos kísérleteket! – bökte ki végül az egyik vörösgárdista férfi.

– Ezzel az erővel azt is mondhatnánk, hogy a helyes filozófia az égből pottyán le. Ez ellentmond annak a gondolatnak, hogy az igazságot a tapasztalat szüli. Cáfolja azt az elvet, ami alapján a marxizmus a természet megértésére törekszik.

Shao Lin és a két főiskolás vörösgárdista erre nem tudott mit felelni. A még előkészítőbe járó vörösgárdista lányoktól eltérően ők nem tudták teljesen ignorálni a logikát.

Csak hogy a négy előkészítő lány megvoltak a maguk forradalmi módszereik, amit legyőzhetetlennek hittek. Az a lány, aki az előbb megütötte Yét, fogta az övét, és ismét megütötte vele. A másik három is levette az övét, és ők is végigvágta Yén. Ha a társuk ilyen forradalmi hevületet mutat, akkor nekik minimum ugyanannyit kell, ha ugyan nem többet. A két férfi nem avatkozott közbe. Ha megteszik, még rájuk foghatják, hogy nem elég lelkes forradalmárok.

– A „Nagy Bumm”-elméletet is tanította, ami az összes tudományos elmélet közül a legreakciósabb. – Az egyik férfi őt szólalt meg, próbált témát váltani.

– A jövőben talán megcáfolják ezt az elméletet – felelte Ye –, de századunk két nagy kozmológiai felfedezése, a Hubble-törvény és a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás megfigyelése azt mutatják, hogy jelenleg a „nagy bumm”-elmélet a legvalószínűbb magyarázat a világegyetem keletkezésére.

– Hazugság! – kiáltotta Shao Lin, majd hosszadalmas előadásba kezdett a „Nagy Bumm”-elmületről, nem felejtve el megspékelni a szónoklatot az elmélet rendkívül reakciós voltának okos kritikái-

val. Azonban az elmélet frissessége felkeltette a négy lány közül a legintelligensebb figyelmét, aki önkéntelenül megkérdezte:

– Az idő a szingularitással kezdődött? De akkor mi volt a szingularitás előtt?

– Semmi – felelte Ye úgy, ahogy egy kíváncsi fiatalnak általában felelt. Nyájasan fordult a lány felé. A sérüléseivel és a súlyos, magas fejfedővel igen nehéz mozdulat volt.

– Sem... semmi? Ez reakciós gondolat! Teljességgel reakciós! – kiáltotta a lány rémülten. Shao Lin felé fordult, aki boldogan sietett a segítségére.

– Az elmélet teret hagy Istennek – biccentett Shao a lány felé.

A fiatal vörösgárdista, aki összezavarodott ezektől az új gondolatoktól, most kapaszkodót talált. Felemelte a kezét, amiben még mindig szorongatta az övet, és Yére mutatott. – Azt akarja mondani, hogy létezik Isten?

– Nem tudom.

– Micsoda?!

– Azt mondom, hogy nem tudom. Ha „isten” alatt az univerzumon kívüli szupertudatot érti, akkor nem tudom, hogy az létezik-e. A tudomány még nem talált bizonyítékot sem a létezésére, sem a nem létezésére. – Valójában ebben a rémálomszerű pillanatban Ye afelé hajlott, hogy Isten nem létezik.

Ez a rendkívül reakciós kijelentés felbolydulást okozott a tömegben. Újabb szlogenkántálás kezdődött, amit a színpadon álló egyik vörösgárdista indított el.

– Le Ye Zhetai reakciós értelmiségivel!

– Le minden reakciós értelmiségivel!

– Le minden reakciós doktrínával!

Amikor a kántálás elhalt, a lány azt kiáltotta: – Isten nem létezik! Minden vallást az uralkodó osztály talált ki, mind csak eszköz arra, hogy megbénítsák a nép lelkét!

– Ez nagyon egyoldalú nézet – mondta nyugodtan Ye.

A fiatal vörösgárdista szégyenében és dühében arra a következtetésre jutott, hogy ezzel a veszedelmes ellenféllel szemben hasztalan minden szó. Felemelte az övét, és Yére rontott, három társa

pedig követte példáját. Ye magas volt, a négy tizennégy éves lánynak felfelé kellett lendíteni az övét, hogy elérjék a magasra emelt fejét. Pár ütés után a magas vaskalap, ami kicsit védte, leesett. A fém övcsatok folyamatos ütlege alatt Ye végül összerosgyott.

A sikeren felbátorodott fiatal vörösgárdisták még inkább átadták magukat a fenséges küzdelemnek. A hitükért, az eszméikért harcoltak. Megrészegítette őket az éles fény, melyet a történelem rájuk vetett, büszkék voltak saját bátorságukra...

Ye két diákja végre megelégtelt: – Az elnök arra utasított bennünket, hogy „ékesszólásra támaszkodjunk, ne erőszakra”! – Oda-szaladtak, és lerángatták a négy félőrült lányt Yéről.

Csakhogy már elkéstek. A fizikus némán hevert a pódiumon, szeme még nyitva volt, fejéből vér szivárgott. A megvadult tömeg elnémult. Nem mozdult senki és semmi, csak a vékony vérpatak araszolt, vörös kígyóként tekergeti a színpadon, majd a széléhez érve lecsöpögött egy ládára. A vércseppek ritmikus hangja távolodó léptek kopogására hasonlított.

Rekedt nevetés törte meg a csendet. Shao Lin torkából szakadt fel, kinek elméje végül csak megadta magát. A résztvevők megijedtek ettől a nevetéstől, otthagyták a harci gyűlést, eleinte csak szivárogtak elfelé, végül áradatban özönlöttek ki. A díszter hamarosan kiürült, egyetlen fiatal nő maradt a színpad előtt.

Ye Wenjie volt, Ye Zhetai lánya.

Mialatt a négy lány kioltotta apja életét, próbált feljutni a színpadra, de két idős egyetemi gondnok lefogta, és azt súgta a fülébe, hogy ha felmegy, azzal a saját életét is eldobja. A harci gyűlés örületbe torkolt, ha megjelenik a színpadon, azzal csak további erőszakra ingerli az embereket. A lány egyre csak sikoltozott, de hangját elnyomták a kántálás és ujjongás örült hullámai.

Mire újra csend lett, már képtelen volt egy hangot is kiadni. Bámulta apja élettelen testét, és gondolatai, melyeket nem tudott szavakba önteni, a vérében oldódtak fel, és ott is maradtak egész életében. Miután a tömeg szétszéledt, mozdulatlan maradt, akár egy szobor, teste és végtagjai abban a helyzetben merevedtek

meg, mint amikor a két öreg gondnok visszafogta.

Hosszú idő elteltével végül leengedte a karját, felballagott a színpadra, leült apja holtteste mellé, két kezébe vette kihúlt kezét, és üres tekintettel meredt a távolba. Amikor végre jöttek a holttestért, kivett valamit a zsebéből, és apja kezébe helyezte: apja pipáját.

Wenjie csendben elhagyta a felvonulási teret, ahol csak a tömeg hagyta szemét maradt, és elindult haza. Amikor ahhoz az épülethez ért, ahol a tanárok laktak, gyöngyöző nevetést hallott otthona első emeleti ablakából. Az a nő nevetett, akit valaha az anyjának hívott.

Wenjie sarkon fordult. Nem érdekelte, hová viszi a lába.

Végül Ruan Wen professzor asszony ajtajánál lyukadt ki. A főiskola négy éve alatt Ruan professzor volt a mentora és a legjobb barátja. Az utána következő két évben, amikor Wenjie az asztrofizika tanszéken volt mesterképzésen, majd a kulturális forradalom azt követő káosza alatt az apján kívül Ruan professzor maradt az egyetlen bizalmasa.

Ruan a Cambridge Egyetemen tanult, és az otthona annak idején lenyűgözte Wenjiét: Európából hazahozott, kiművelt ízlésre valló könyvek, festmények és lemezek; egy zongora; finom faállványon kiállított európai pipagyűjtemény, köztük mediterrán hanga, török tajtékpipa. Mindegyiket áthatotta annak a férfinak a bölcsessége, aki valaha kezében tartotta a pipa fejét, gondolataiba merülve foga közé szorította a csutoráját, habár Ruan sosem árulta el az illető nevét. Wenjie apja is Ruantól kapta ajándékba a pipáját.

Ez az elegáns, meleg otthon annak idején biztonságos kikötőt jelentett Wenjiének, amikor csak menekülnie kellett a világ viharai elől, ám aztán Ruan otthonát átkutatták a vörösgárdisták, és az értékeit elkobozták. Wenjie apjához hasonlóan Ruan is sokat szenvedett a kulturális forradalom alatt. A harci gyűléseken a vörösgárdisták magas sarkút akasztottak a nyakába, és az arcát összekenték rúzzsal, hogy jelezzék, a kapitalisták romlott életét élte.

Wenjie benyomta Ruan otthonának ajtaját, és látta, hogy a vörögárdisták által csinált felfordulás után rendet raktak: az eltépett olajfestményeket megragasztották és visszaakasztották a falra; a feldöntött zongorát felállították és letörölték, habár eltört, már nem lehetett rajta játszani; a néhány itt hagyott könyvet szépen visszatették a polcra...

Ruan széken ült az íróasztala előtt, lehunyt szemmel. Wenjie megállt mellette, és gyengéden megsimogatta a professzor asszony homlokát, arcát és kezét. Mind hideg volt. Wenjie észrevette az altatótabletták üres üvegét az asztalon, amint belépett.

Egy ideig némán állt ott. Majd sarkon fordult, és elindult ki. Már nem érzett gyászt. Olyan volt, mint a Geiger-számláló, amit túl sok sugárzásnak tettek ki, nem bírt reagálni, némán csak nullát jelzett.

Ami mielőtt kilépett volna Ruan otthonából, Wenjie megfordult, hogy még egyszer körülnézzon. Ekkor látta, hogy Ruan professzor asszony kisminkelte magát. Szolid rúzszt viselt, és magas sarkú cipőt.

2. FEJEZET

NÉMA TAVASZ

Két évvel később a Nagy Khingan-hegységben

– Dől a fa...

A hangos kiáltást követően ledőlt egy jókora dahuri vörösfenyő, olyan vastag, akár a Parthenon oszlopai, és Ye Wenjie alatt megremegett a föld.

Fogta a baltát meg a fűrészst, és nekilátott leágazni a törzset. Amikor csak ezt csinálta, olyan érzés fogta el, mintha egy óriás tetemét tisztogatná. Néha azt képzelte, hogy ez az óriás az apja, és felszínre törtek az érzések a két évvel ezelőtti rettenetes éjszakáról, amikor az apja testét tisztogatta a hullaházban, a vörösfenyő kérgének repedései átalakultak az apja testének régi hegeivé és új sebeivé.

A Belső-mongóliai Termelő és Építő Hadtest hat hadosztályának és negyvenegy ezredének több mint százezer embere dolgozott szétszóródva a hatalmas erdőkben és legelőkön. Amikor elhagyták a nagyvárosokat, és megérkeztek ebbe az ismeretlen vadonba, az alakulatból sok „tanulatlan fiatal” – olyan főiskolás, aki már nem tudott iskolába járni, mivel azokat bezárták – romantikus vágyálmat dédelgetett: ha majd a szovjet revizionista imperialisták tankjai átgördülnek a kínai-mongol határon, ők felfegyverkeznek, és saját testükkel képezik a Köztársaság első védelmi vonalát. Tulajdonképpen maga ez a gondolat volt az egyik stratégiai megfontolás a Termelő és Építő Hadtest megalapítása mögött.

Csakhogy a háború, amire áhítoztak, olyan volt, mint az a hegy a pusztaság túlsó végén: világosan látható, mégis távoli, akár egy délibáb. Meg kellett elégedniük azzal, hogy tisztásokat irtottak, állatokat legeltettek és fákat döntögettek.

A fiatal férfiak és nők, akik annak idején fiatalos energiájukat arra használták, hogy végigjárják a kínai forradalom szent helyeit, hamarosan rájöttek, hogy Belső-Mongólia végtelen egéhez és szabad levegőjéhez képest a Kína belsejében álló legnagyobb városok is csak birkakarámok. Az erdők és puszták hideg végtelenében értelmét veszítette lángoló lelkesedésük. Még ha ki is ontják minden vérüket, gyorsabban kihűl, mint egy rakás marhaszar, és még annyit sem ér. Csakhogy a lángolás volt a sorsuk; az ő nemzedéküknek tűzhalál rendeltetett. Így aztán a láncfűrészek nyomán hatalmas rengetegeket helyét kopasz gerincek és letarolt dombok vették át. Traktoraik és kombájnjaik alatt hatalmas puszták lettek előbb búzamezők, majd sivatagok.

Ye Wenjie csak az örület szóval tudta jellemezni ezt az erdőirtást. Magas dahuri vörösfenyő, örökzöld skót fenyő, karcsú és sudár fehér bükk, felhőkbe törő koreai rezgő nyárfa, aromás szibériai fenyő, fekete bükk, tölgyfa, hegyi szilfa, *Chosenia arbutifolia* – kivágtak mindent, ami a szemük elé került. A százada több száz láncfűrészsel dolgozott, akár egy rajnyi acélsáska, és amerre elhaldtak, csak tuskó maradt.

Az immár leágazott dahuri fenyőt vihette a traktor. Ye gyengéden megsimogatta a ledöntött törzs friss vágását. Gyakran csinálta, mintha az ilyen felület óriási seb lenne, mintha érezné a fájdalomát. Hirtelen azt látta, hogy egy másik kéz meg a tuskó felszínét simogatja pár lépésnyire. Annak a kéznek a remegése olyan szívről árulkodott, amely az övével szinkronban dobog. Noha sápadt kéz volt, látta rajta, hogy férfikéz.

Felnézett. Bai Mulin volt. Karcsú, érzékeny, szemüveges ember, a *Nagy Termelési Hírek*, a hadtest újságjának riportere. Tegnapelőtt érkezett, hogy híreket gyűjtsön Ye századáról. Ye olvasta a cikkeit; szép stílusban írt, érzékenyen és finoman, cseppet sem illett a durva környezetbe.

– Ma Gang, gyere ide! – szólt Bai egy fiatalembernek nem messze. Ma Gang hordómellkasú, izmos férfi volt, akár a dahuri fenyő, amit most döntött ki. Odajött, és Bai megkérdezte tőle: – Tudod, hány éves volt ez a fa?

– Számolja meg az évgyűrűket – mutatott a tuskóra Ma.

– Megszámoltam. Több mint háromszázharminc. Emlékszel, mennyi időbe telt átvágni?

– Maximum tíz percbe. Elmondhatom, hogy én vagyok a leggyorsabb láncfűrész a században. Amelyik osztagba én kerülök, az kapja a kiváló munkások vörös zászlaját. – Ma Gang ugyanolyan izgatott lett, mint a legtöbb ember, akit Bai kitüntetett a figyelmével. A *Nagy Termelési Hírek*-be bekerülni jókora megtiszteltetést jelentett.

– Több mint háromszáz éves volt! Az tucatszáz évesek. Amikor ez a fa csemete volt, még a Ming-dinasztia uralkodott. El tudod képzelni, hogy ennyi év alatt hány vihart vésztél át, hány eseménynek volt tanúja? Te meg percek alatt kivágtad. Komolyan nem éreztél semmit?

– Mit éreztem volna? – Ma Gang üres tekintettel nézett rá. – Ez csak egy fa. Az egyetlen, amiből nem szenvedünk hiányt errefelé, az pont a fa. Rengeteg ennél is idősebb fa maradt még.

– Jól van, menj vissza dolgozni. – Bai a fejét ingatva leült a tuskóra, és sóhajtott.

Ma Gang is a fejét ingatta, de csalódottan, hogy a riporter nem akar interjút csinálni vele. – Az értelmiségiek mindig nagy hűhót csapnak a nagy semmin dörmögte, és közben Ye Wenjiére pillantott, rá is vonatkoztatva az ítéletet.

A farönköt elvontatták, sziklák és tuskók szaggatták fel még jobban a kérgét, újabb sebeket ejtve a gigantikus testen. A súlyos törzs helyén mély árok maradt az évek alatt összegyűlt, bomló levelek szőnyegében, és a mélyedést gyorsan megtöltötte a víz. A rothadó levelektől a víz karmazsinszint öltött, akár a vér.

– Wenjie, jöjjön pihenni. – Bai a tuskó üres felére mutatott, amin ült. Ye fáradt volt. Letette a szerszámokat, odament és leült. Bai hátának vetette a hátát.

Hosszú szünet után Bai kibökte: – Tudom, mit érez. Csak mi ketten érezzük ezt.

Ye néma maradt. Bai tudta, hogy nem fog válaszolni. Szükszavú nő volt, ritkán beszélgetett. Néhány újonnan jött egyenesen némának hitte.

Bai azért folytatta: – Egy éve jártam ebben a térségben. Emlékszem, dél körül érkeztem, és a vendéglátóim azt mondták, halat eszünk ebédre. Körülnéztem a kéregkunyhóban, de csak egy fazék forralni feltett vizet láttam. Halat nem. Aztán amikor a víz felforrt, a szakács kiment a viskóból egy sodrófával. A patak partjára állt, ami a kunyhó előtt folyt, a sodrófával párszor rácsapott a vízre, és kihúzott egy nagy halat... Milyen gazdag hely volt! De ha most megnézi azt a patakot, csak állott sáros víz egy árokban. Komolyan nem tudom, hogy ez a hadtest épít vagy rombol.

– Honnan támadnak ilyen gondolatai? – kérdezte Ye halkán.

Se nem helyeselt, se nem vitatkozott, de Bai hálás volt, hogy egyáltalán megszólalt. – Olvastam egy könyvet, ami nagy hatást tett rám. Tud angolul olvasni?

Ye bólintott.

Bai elővett egy kék fedelű könyvet a táskájából. Körülnézett, figyel-e őket valaki, majd Yének adta. – 1962-ben adták ki, és nagy hatása volt Nyugaton.

Wenjie arra fordult a tuskón, hogy elvegye a könyvet. *Néma tavasz*, olvasta a borítón. A szerző neve Rachel Carson volt. – Honnan szerezte?

– Felkeltette a fejesek figyelmét. Akarnak belőle adni kiválasztott kádereknek referencia gyanánt. Az erdőkkel kapcsolatos részeket én fordítom le.

Wenjie kinyitotta a könyvet, és a szöveg rögtön lekötötte a figyelmét. A rövid bevezetőben a szerző leírt egy csendes kisvárost, amely csendben haldoklik a fereg irtószerek használatától. Az egyszerű, díztelen mondatokat áthatotta Carson mélységes aggodalma.

– Írni akarok a vezetőségnek Pekingbe, tájékoztatni őket az építő hadtest felelőtlen viselkedéséről – mondta Bai.

Ye felnézett a könyvből. Kellett neki pár pillanat, hogy feldolgozza Bai szavait. Nem szólt semmit, tekintete visszavándorolt a lapra.

– Maradjon magánál, ha olvasni akarja. De vigyázzon, meg ne lássa senki. Tudja, mit gondolnak az efféle könyvekről... – Bai felállt, óvatosan ismét körülnézett, majd elment.

Jó négy évtizeddel később, utolsó perceiben Ye Wenjie majd felidézi, mekkora hatást gyakorolt életére a *Néma tavasz*.

A könyv csak egy szűk témával foglalkozott, a féregirtók túlzott használatának negatív környezeti hatásaival, de a szerző perspektívája lényé mélyéig megrázta. Addig a féregirtó használata normális, helyes – de minimum semleges – cselekedetnek tűnt, azonban Carson könyvének hatására megértette, hogy a természet szemszögéből nem különbözik a kulturális forradalomtól, és ugyanolyan pusztító hatást gyakorol világunkra. Ha pedig ez így van, akkor az emberiség annyi más normálisnak vagy akár jogosnak tűnő tevékenysége közül még hány lehet valójában gonosz?

Ahogy ilyesmiken merengett, megborzongatta egy következtetés: *Lehetséges, hogy az emberiség és a gonoszság közti kapcsolat hasonló ahhoz, ami az óceán és a felszínén lebegő jéghegy között fennáll? Az óceán és a jéghegy is ugyanabból az anyagból áll, a jéghegy látszólag csak azért különül el, mert más alakot öltött. A valóságban csak a hatalmas óceán része...*

Lehetetlen erkölcsi felébredést várni el az emberiségtől, mint ahogy azt is képtelenség elvárni, hogy az ember a hajánál fogva felemelje magát a földről. Az erkölcsi felébredéshez az emberi fajon kívüli erő szükségeltetik.

Ez a gondolat határozta meg Ye egész életének irányát.

Négy nappal azután, hogy megkapta a könyvet, Ye elment a század vendégházához, ahol Bai lakott, hogy visszaadja neki. Benyitott és látta, hogy Bai az ágyon fekszik, kimerülten, faforgáccsal és sárral borítva. Yét meglátva a férfi nagy nehezen felült.

– Dolgozott ma? – kérdezte Ye.

– Olyan régóta vagyok ennél a századnál, nem sétafikálhatok egész nap karba font kézzel. Ki kell vennem a részem a munkából. Ezt diktálja a forradalom szelleme, nem? Egyébként a Radarcsúcs közelében dolgoztam, ahol olyan sűrűn állnak a fák. Térdig süppedtem a rothadó levelekbe. Attól félek, hogy hányingerem lesz a miazmától.

– A Radarcsúcsnál? – hökkent meg Ye.

– Igen. Az ezred kapott egy sürgős feladatot: meg kell tisztítani egy figyelmeztető zónát a csúcs körül, kivágni a fákat.

A Radarcsúcs titokzatos hely volt. A meredek, valaha névtelen csúcs a tetején álló nagy parabolaantennáról kapta a nevét. Akinek csöppnyi esze volt, az tudta, hogy valójában nem radarantenna: noha mindennap változott az iránya, sosem mozgott folyamatosan. Amikor szél fújt körülötte, a tányér vonító hangot adott, amit messziről hallani lehetett.

Ye századában csak annyit tudtak, hogy a Radarcsúcs katonai bázis. A helyiek szerint három éve, amikor létrehozták, a hadsereg sok embert mozgósított, hogy utat építsenek a hegy tetejére, és az út mentén villanyvezetékot fűzzenek fel. Sok tonna felszerelést szállítottak a hegyre. A bázis elkészülte után azonban az utat szándékosan szétrombolták, csak egy fák között kígyózó, nehezen követhető ösvény maradt. Gyakran lehetett látni helikoptereket le- és felszállni a csúcson.

Az antenna sem volt mindig látható. Ha túl erősen fújt a szél, összecsuhták.

Nyitott állapotában viszont sok különös dolog történt a térségben: az erdőben lármások és izgatottak lettek az állatok, madárrajok rebbentek fel, az embereket szédülés és hányinger fogta el. A Radarcsúcs közelében élők haja sokszor kihullt. A helyiek szerint ezek a jelenségek csak a radar megépítése után kezdődtek.

Sok különös történet is járta a Radarcsúcsról. Egyszer havazás alatt kinyitották az antennát, mire a havazás azonnal esőre váltott. Mivel talajközelben a hőmérséklet még fagypontra alatta járt, az eső jéggé fagyott a fákon. Gigantikus jégcsapok lógtak az ágakról, az erdő kristálypalotává változott. Időről időre ágak roppantak

meg a jég súlya alatt, és a jégcsapok hangos csörgéssel a földre zuhantak. Néha, amikor a radar nyitva volt, az addig derűs ég elborult, mennydörgött és villámlott, és különös fények játszottak az éjszakai égbolton.

Az építő hadtest megérkezése után a parancsnok haladéktalanul figyelmeztetett mindenkit, hogy kerüljék az erősen őrzött Radarcsúcsot, mert a járőrök figyelmeztetés nélkül lőhetnek.

Az előző héten két férfi elment vadászni, és egy szarvast üldözve a Radarcsúcs lábához értek, észre sem vették, és a hegy felénél állomásozó örök rájuk lőttek. A sűrű erdőben a két férfi szerencsére sérülés nélkül megúsza a kalandot, bár az egyikük bevizelt. Másnap a századgyűlésen mindketten megrovásban részesültek. Talán a bázis e miatt az incidens miatt utasította a hadtestet, hogy tisztítsanak meg egy figyelmeztető zónát a csúcs körül. A puszta tény, hogy a bázis feladatot adhat az építő hadtestnek, jelezte, hogy mekkora politikai hatalommal bír.

Bai Mulin elvette a könyvet Yétől, és gondosan a párnája alá dugta. Ugyanonnét kivett pár lapot, amit sűrű kézírás borított, és a lánynak adta. – Ez a levelem vázlata. Elolvasná?

– Milyen levél?

– Mondtam, hogy írni akarok a központi vezetésnek Pekingbe.

Szörnyen slendrián kézírás volt, Ye alig bírta kisilabizálni, a tartalma azonban tanulságos és érvekkel megtámogatott. A levél azzal kezdődött, hogy leírta, a Taihang-hegység hogyan vált történelmileg termékeny területből erdőirtás révén a mai pusztasággá. Aztán taglalta a Sárga-folyó iszapszintjének gyors emelkedését az utóbbi időben. Végül azt a következtetést vontta le, hogy a Belső-mongóliai Termelő és Építő Hadtest munkája komoly ökológiai következményekkel fenyeget. Yének feltűnt, hogy Bai stílusa hasonló a *Néma tavasz*-éhoz, pontos és dísztelen, ugyanakkor költői. Noha ő technikai oktatásban részesült, élvezte az irodalmi prózát.

– Szép – mondta őszintén.

Bai bólintott. – Akkor elküldöm. – Elővett pár üres lapot, hogy letisztázza a levelet, de annyira remegett a keze, hogy képtelen

volt rendszeresen megrajzolni akár egy írásjegyet is. Ez gyakori volt azoknál, akik először használtak láncfűrész. Remegő kezükkel egy rizsestálat sem tudtak egyenesen tartani, nemhogy olvashatóan írni.

– Hadd írjam le magának – vette ki a kezéből a tollat Ye.

– Nagyon szép a kézírása – dicsérte Bai az első sort nézve. Vizet töltött Yének, de a keze annyira remegett, hogy egy kicsit kilötytyintett. Ye odébb tette a papírt.

– Fizikát tanult? – kérdezte Bai.

– Asztrofizikát – felelte Ye fel sem emelve a fejét. – Most már semmi haszna.

– A csillagokat tanulmányozza, hogyne lenne haszna. A főiskolák nem olyan régen újra megnyíltak, de mesterfokozattal rendelkező hallgatókat nem vesznek fel. Az, hogy egy ilyen tanult és gyakorlott embert, mint maga, ilyen helyre küldenek, az...

Ye nem szólt semmit, csak folytatta az írást. Nem akarta elmondani Bainak, hogy nagyon szerencsésnek mondhatja magát, hogy egyáltalán felvették az Építő hadtestbe. Nem akarta kommentálni a dolgok állását, nem tudott mondani semmi érdemlegeset.

A barakkban csend lett, csak a papíron futó tollhegy sercegése hallatszott. Ye érezte a fűrészpor szagát Bai testén. Apja halála óta először melegség támadt a szívében, és engedte magát ellazulni, átmenetileg leeresztette pajzsát a világ felé.

Bő egy óra alatt letisztázta a levelet. Megcímezte a borítékot úgy, ahogy Bai diktálta, majd felállt, hogy elköszönjön.

Az ajtóban megfordult: – Elviszem és kimosom a kabátját. – Magát is meglepte a bátorsága.

– Nem! Hogy engedhetném? – rázta a fejét Bai. – Az építő hadtest női katonái is mindennap ugyanolyan keményen dolgoznak, akárcsak a férfiak. Menjen vissza, és inkább pihenjen. Holnap hatkor kell kelnie, mert a hegyekben dolgoznak. Apropos, Wenjie, holnapután indulok vissza a hadtestparancsnokságra. Elmagyarázom a helyzetét a feletteseimnek. Talán segítenek.

– Köszönöm, de szeretek itt lenni. Olyan csendes. – Ye a hold-

fényben fürdő sötét erdő elmosódott körvonalát nézte.

– Szökik valami elől?

– Megyek – mondta Ye halkán, és így tett.

Bai addig nézett utána, amíg a karcsú alak el nem tűnt a holdfényben. Akkor a sötét erdőre emelte a tekintetét, amit egy pillanattal korábban a lány nézett.

A távolban a Radarcsúcson a gigantikus antenna hideg, fémes csillogással ismét kinyílt.

Három héttel később egy délután Ye Wenjiét visszarendelték a fakitermelő táborból a század főparancsnokságára. Amint belépett, rögtön megérezte a rossz hangulatot. Jelen volt a századparancsnok és a politikai tiszt is, valamint egy szigorú tekintetű idegen. Utóbbi előtt az íróasztalon egy fekete aktatáska hevert, mellette egy boríték és egy könyv. A boríték nyitva volt, a könyv pedig a *Néma tavasz*, az a példány, amit ő is olvasott.

Azokban az években mindenki kifejezetten érzékeny volt a politikai helyzetére, és Ye Wenjiében ez az érzék különösen élesen élt. Most úgy érezte, a világ bezáródik körülötte, mintha egy zsákba varrnák be, és minden oldalról nyomás nehezedne rá.

– Ye Wenjie, ő Zhang csoportfőnök a hadtest politikai osztályáról – mutatott a politikai tiszt az idegenre. – Egy nyomozás vezet ide. Reméljük, teljes mértékben együttműködik, és elmondja az igazat.

– Maga írta ezt a levelet? – kérdezte Zhang csoportfőnök. Kihúzta a levelet a borítékból. Ye érte nyúlt, de Zhang nem adta át, csak végiglapozta az utolsó oldalig, ami a lányt a legjobban érdekelte.

Aláírás helyett az állt ott: „A forradalmi tömegek”.

– Nem, ezt nem én írtam – rázta a fejét ijedten.

– Ez nem a maga kézírása?

– Az, de én csak letisztáztam valakinek.

– Kinek?

Amikor igazságtalanság érte a századnál, Ye általában nem méltatlankodott nyíltan. Némán tűrt, eszébe sem jutott másokat megvádolni. Ez a helyzet azonban más volt. Nagyon is jól értette,

mit jelent.

– Segítettem a *Nagy Termelési Hírek* egyik riporterének. Pár hete járt itt. Úgy hívják...

– Ye Wenjie! – Zhang csoportfőnök fekete szempárja úgy meredt rá, akár két fekete puskacső. – Figyelmeztetem: ha másokra keni, azzal csak ront a helyzetén. Bai Mulin elvtárssal már tisztáztuk a dolgot. Az ő szerepe csak annyi volt, hogy a maga utasításai alapján postára adja a levelet Hohhotban. Sejtelve sem volt a levél tartalmáról.

– Ezt... ezt mondta? – Ye szeme előtt elsötétedett a világ.

Zhang csoportfőnök válasz helyett kezébe vette a könyvet.

– A levelét nyilvánvalóan ez a könyv ihlette. – Megmutatta a könyvet a századparancsnoknak és a politikai tisztnek. A *Néma tavasz*-t Amerikában adták ki 1962-ben, és nagy hatást tett a kapitalista világra.

Aztán egy másik könyvet vett elő az aktatáskájából. A fehér borítón fekete betűk álltak. – Ez a kínai fordítás. Az illetékes hatóságok szétszították a kiválasztott kádereknek, hogy kritizálni tudják. Az illetékes hatóságok már világos ítéletet alkottak róla: a könyv a reakciós propaganda megmértelyező terméke. A történelmi idealizmus álláspontjára helyezkedve a közelgő világvégét hirdeti. A környezetvédelmi problémák megtárgyalásának álcájában próbálja igazolni a kapitalista világ romlottságát. A tartalma rendkívül reakciós.

– De ez a könyv nem... nem az enyém – mondta Ye.

– Bai elvtársat nevezték ki fordítónak az illetékes hatóságok, így ő teljes joggal hordta magánál. Természetesen felelősségre vonható, amiért óvatlan volt, és hagyta, hogy maga ellopja, miáltal ő az építő hadtest munkájában vett részt. Ebből a könyvből maga intellektuális fegyvereket szerzett, amelyek a szocializmus elleni támadásra használhatók.

Ye Wenjie tartotta a száját. Tisztában volt vele, hogy már a gödör fenekén van, minden ellenállás hiábavaló.

Egyes történelmi dokumentumok dacára, melyek később napvi-

lágot láttak, Bai Mulinnak eredetileg nem állt szándékában csapdába csalni Ye Wenjiét. A központi vezetésnek írt levelét valószínűleg valós felelősségérzet szülte. Akkoriban sokan írtak a központi vezetésnek mindenféle személyes indíttatásból. A legtöbb levélre sosem érkezett válasz; néhány levélíró politikai szerencsecsillaga egyik napról a másikra üstökösként felragyogott; mások szerencsétlenséget vontak a saját fejükre. A kor politikai áramlatai rendkívül összetettek voltak. Bai úgy vélte, riporterként tud olvasni ezekből az áramlatokból, és így elkerülheti a túlérzékenyek megbántását, de elbízta magát, a levele olyan aknamezőt tárgyalt, amelynek létezéséről fogalma sem volt. Aztán amikor hírért vette a levél fogadtatásának, a félelem minden mást elnyomott. Önvédelemből feláldozta hát Ye Wenjiét.

Fél évszázaddal később a történészek mind egyetértenek majd abban, hogy ez az esemény 1969-ben fordulópontot jelentett az emberiség történetében.

Bai történelmi kulcsfigura lett, noha ez nem állt szándékában, és nem is érte meg, hogy tudomást szerezzen róla. A feljegyzések tanúsága szerint élete fennmaradó része eseménytelenül, csalódottan telt. Tovább dolgozott a *Nagy Termelési Hírek*-nél 1975-ig, amikor a Belső-mongóliai Termelő és Építő Hadtestet feloszlatták. Akkor egy városba küldték Kína északkeleti részén, ahol a Tudományos Egyesületnek dolgozott a nyolcvanas évek elejéig. Akkor elhagyta az országot, és Kanadába emigrált, egy kínai iskolában tanított Ottawában 1991-ig, amikor is tüdőrákban elhunyt. Élete későbbi részében soha nem ejtette ki Ye Wenjie nevét, és nem tudjuk, érzett-e büntudatot vagy megbánást a tette miatt.

– Wenjie, a század rendkívül jól bánt magával. – A századparancsnok kifújta a Mohe dohány sűrű füstfelhőjét. A földre meredve folytatta: – A születése és családi háttere révén politikailag gyanús egyén, de mi mindig közénk valóként kezeltük. A politikai tiszt és jómagam is sokszor beszéltünk magával, mert aggasztott minket, hogy hajlamos elvonulni másoktól, és hogy nincs magá-

ban motiváció a fejlődésre. Segíteni akartunk magának, erre most tessék. Súlyos hibát vétett!

A politikai tiszt vette át a szót: – Mindig is mondtam, hogy mélyen gyökerezik benne az ellenszenv a kulturális forradalom iránt.

– Még ma délután kísérik a hadosztály-parancsnokságra a bűncselekménye bizonyítékaival egyetemben – adta ki a parancsot Zhang csoportfőnök szenvtelen arccal.

A cellában tartott másik három nőt egyesével elvitték, csak Ye maradt. A sarokban lévő szénkupac elfogyott, senki nem pótolta. A tűz a kályhában kialudt. Olyan hideg lett a cellában, hogy Ye kénytelen volt magára csavarni a pokrócot.

Két tiszt jött érte sötétedés előtt. Az idősebb kádernő a közbeni népbíróság katonai képviselőjeként mutatta be a társát.

– Én Cheng Lihua vagyok – tette hozzá a kádernő. A negyvenes éveiben járt, katonai zubbonyt és vastag keretes szemüveget viselt. Az arca nyájas volt, fiatalkorában egyértelműen szép lehetett. Mosolyogva beszélt, és az emberek azonnal megkedvelték. Ye Wenjie megértette, hogy nem szokványos, hogy egy ilyen magas rangú káder meglátogat egy tárgyalásra váró rabot. Óvatosan biccentett Chengnek, majd arrébb húzódott a keskeny priccsen, hogy a nő leülhessen.

– Nagyon hideg van itt. Mi történt a kályhával? – Cheng megrovón pillantott a cella ajtajában álló fogdavezetőre. Aztán visszafordult Ye felé. – Nagyon fiatal vagy. Fiatalabb, mint gondoltam.

Leült a priccsre közvetlen Ye mellé, és motyogva kutatott az akatáskájában: – Wenjie, te nagyon összezavarodtál. A fiatalok mind egyformák. Minél többet olvasnak, annál jobban összezavarodnak. Eh, mit lehet erre mondani...?

Megtalálta, amit keresett, és elővett egy kis köteg papírt. Yére nézett, szeme megtelt kedvességgel és szeretettel. – De ez nem nagy ügy. Melyik fiatal nem hibázik? Én is hibáztam. Fiatal koromban a Negyedik hadtest szintársulatának tagja voltam, szovjet dalokat adtam elő. Egyszer egy politikai tanulóóra alatt kije-

lentettem, hogy Kína nem kéne, hogy önálló ország legyen, hanem tagállamként csatlakoznia kéne a Szovjetunióhoz. Akkor tovább erősödne a nemzetközi kommunizmus. Milyen naiv voltam! De ki nem volt egyszer naiv? Ami történt, megtörtént. Az a fontos, hogy ha az ember hibázik, felismerje és kijavítsa. Akkor folytathatja a forradalmi munkát.

Cheng szavai csalogattak, csak hogy miután annyi mindenen átment, Ye óvatos lett. Nem merté elhinni ezt a kedvességet, ami szinte luxusnak érződött.

Cheng az ágyra tette a köteg papírt, Ye elé, majd mellé egy tollat. – Most írd ezt alá, akkor elbeszélgethetünk bizalmasan, és megoldhatjuk az ideológiai problémáidat. – Olyan hangon beszélt, mint a lányát evésre nógató anya.

Ye a papírköteget bámulta némán, mozdulatlanul. Nem vette fel a tollat.

Cheng elnézően mosolygott. – Bízatsz bennem, Wenjie. Személyesen garantálom, hogy ennek a dokumentumnak semmi köze a te ügyedhez. Gyerünk, írd csak alá.

A társa, aki oldalt állt, most megszólalt: – Ye Wenjie, Cheng képviselő segíteni próbál. Keményen dolgozott az érdekében.

Cheng leintette. – Érthető. Szegény gyermek! Úgy megrémisztették. Vannak olyan elvtársak, akik politikai tudatossága nem elég magas. Az építő hadtest és a népbíróság egyes tagjai nagyon leegyszerűsített módszereket alkalmaznak, és szörnyen durván viselkednek. Cseppet sem helyénvaló! Jól van, Wenjie, akkor olvasd el a dokumentumot. Olvasd csak el figyelmesen.

Ye felvette és átlapozta a dokumentumot a fogda tompa sárga világításában. Cheng képviselő nem hazudott, a dokumentumnak tényleg semmi köze nem volt azt ügyéhez.

Az apjához volt köze. Bizonyos illetőkkel folytatott ügyleteit és beszélgetéseit rögzítette. A forrás Wenjie húga, Wenxue volt, aki a legradikálisabb vörösgárdisták közé tartozott, mindig is élen járt abban, hogy leleplezze az apjukat, számtalan jelentésben részletezte állítólagos bűneit. Az általa szolgáltatott adatok vezettek végül apjuk halálához.

Ye azonban azt is látta, hogy ez a jelentés nem a húga keze munkája. Wenxue stílusa intenzív, türelmetlen volt. Az ő jelentéseiben minden sor robbanásszerű hatást keltett, akár egy petárdafüzér. Ezt az irományt ellenben hűvös, gyakorlott, aprólékos stílusban írták. Ki beszélt kivel, mikor, hol, miről esett szó – minden részletet lejegyeztek a pontos dátummal együtt. Kívülálló szemében unalmas naplónak látszott, ám a benne rejlő számító, hideg szándék élesen elütött Wenxue gyerekes csínyjeitől.

Ye nem értette, mi van ebben a dokumentumban, csak azt sejtette, hogy egy fontos nemzetvédelmi projekttel kapcsolatos. A fizikus lánya lévén gyanította, hogy az 1964-ben indított „duplabomba” projektre utal, amely megrengette a világot, amelynek eredményeképp elkészült Kína első atombombája és első hidrogénbombája.

A kulturális forradalom emez időszakában, ha el akartak távolítani valakit egy magas pozícióból, bizonyítékokat kellett gyűjteni az illető hiányosságaira azokon a területeken, amelyek az irányítása alá tartoztak. Azonban az efféle politikai machinációk szervezői elé a duplabomba projekt óriási nehézségeket támasztott. A kormány legmagasabb szintjein lévők védelmük alá vonták a projektet, hogy a kulturális forradalom ne zavarhassa meg. Ezután, ha valakit becstelen szándék vezérelt, az már nehezen tudott betekintést nyerni a projekt működésébe.

Apja a családi háttéré miatt nem felelt meg a politikai kívánalmaknak, ezért nem dolgozhatott a duplabomba projekten, mindössze némi érintőleges elméleti munkát végzett hozzá. Ennek ellenére könnyebben tudták használni őt, mint azokat, akik a projekt lényegén dolgoztak. Ye Wenjie nem tudta megállapítani, hogy ez a dokumentum valódi vagy sem, de abban biztos volt, hogy minden írásjegy és minden pont alkalmas halálos politikai csapásmérésre. Nemcsak azok voltak érintettek, akiket közvetlenül célba vett, még számtalan ember sorsa változhatott meg általa.

Az irat végén ott állt a húga kézjegye nagy írásjegyekkel, és Ye Wenjiének kellett aláírni tanúként. Látta, hogy három másik

tanú neve már ott szerepel.

– Semmit nem tudok ezekről a beszélgetésekről – mondta Ye halkán. Letette a paksamétát.

– Hogyisne tudhatnál? Sok beszélgetés a házatokban zajlott le. A húgod tudott róluk, akkor neked is tudni kellett.

– Tényleg fogalmam sincs.

– De ezek a beszélgetések valóban megtörténtek. Hinned kell nekünk.

– Nem mondtam, hogy nem így volt, csak hogy én nem tudok róluk. Tényleg nem. Vagyis nem írhatom alá.

– Ye Wenjie! lépett közelebb Cheng társa, de Cheng ismét megállította. Még közelebb csúszott Yéhez, és megfogta a lány egyik hideg kezét.

– Wenjie, hadd terítsem ki a lapjaimat. Az ügyed nagyrészt a bíróság belátásától függ. Elbagatellizálhatjuk: egy tanult fiatalat bolonddá tett egy reakciós könyv, nem nagy dolog. Még a vádeljárás sem kell végigmennünk. Részt kell vened egy politikai oktatáson, írnod kell pár önostorozó jelentést, aztán mehetsz vissza az Építő hadtesthez. De vádat is emelhetünk. Wenjie, tisztában kell lenned vele, hogy aktív ellenforradalmárnak is tekinthetnek.

– Na most – folytatta Cheng pillanatnyi hatásszünet után –, ilyen politikai ügyben minden vádló szerv és bíróság inkább hajlik a túlzott szigorra, mint az elnézésre. Még hozzá azért, mert ha túl szigorúan bánnak veled, az csak módszerbeli hiba, viszont ha túl elnézően, az politikai. A döntés azonban a katonai parancsnoké. Ezt természetesen csak nem hivatalosan mondom.

Cheng társa hozzátette: – Cheng képviselő meg akarja menteni magát. Három tanú már aláírta. A makacskodása értelmetlen. Arra intem, ne zavarodjon össze, Ye Wenjie.

– Igen, Wenjie – vette vissza a szót Cheng. – Megszakad a szívem, ha látom, hogy egy hozzád hasonló tanult fiatal egy ilyesmi tönkretesz. Tényleg meg akarlak menteni. Kérlek, működj együtt. Nézz rám. Szerinted bántanálak?

Ye azonban nem nézett Cheng képviselőre. Az apja vérért látta maga előtt. – Cheng képviselő, nincs tudomásom a dokumen-

tumban leírt eseményekről. Nem írhatom alá.

Cheng Lihua hallgatott. Sokáig meredt Yére, és a cellában szinte összetömörült a hideg. Akkor lassan visszatette a paksamétát az aktatáskájába, és felállt. A nyájas kifejezés nem tűnt el az arcáról, inkább megdermedt, akár egy gipszmaszk. Továbbra is kedves és szeretetteljes ábrázattal a cella sarkába ment, ahol volt egy vödör a mosdáshoz. Felvette, és a víz felét Yére loccsantotta, a másik felét a pokrócra. Mozdulatai végig módszeresen nyugodtak maradtak. Aztán leejtette a vödröt, és kiment, épp csak annyira torpant meg, hogy azt dörmögje: – Hülye kis picca!

A fogda vezetője ment el utolsónak. Jegesen nézett a vizes, csöpögő lányra, majd becsapta és bezárta a cella ajtaját.

A nedves ruhában a belső-mongóliai tél hidege óriási ökölként zárult Yére. Hallotta a saját foga vacogását, aztán még ez a hang is eltűnt. A hideg behatolt a csontjaiba, és a világ tejfehérré kásásodott a szeme előtt. Úgy érezte, az egész világegyetem egyetlen hatalmas jégtömb, amiben egyedül ő az élet szikrája. Egy kislány, aki mindjárt megfagy, és még egy marék gyufája sincs, csak illúziói...

Az őt fogva tartó jégtömb fokozatosan áttetszővé vált. Magas épületet látott maga előtt. A tetején egy fiatal lány vörös lobogót lengetett. A karcsú alak élesen elütött a széles zászlótól. A húga volt, Wenxue. Amióta a húga megszakította a kapcsolatot a reakciós tudóscsaládjával, Wenjie nem is hallott felőle. Csak nemrég tudta meg, hogy Wenxue két éve meghalt a vörösgárdista frakciók közti egyik összecsapásban.

A zászlólengető alak Ye szeme előtt átalakult Bai Mulinná, szemüvegén tükröződtek az épület alatt tomboló lángok; aztán belőle Cheng képviselő lett; aztán az édesanyja, Shao Lin; aztán az apja. A zászlólengető személye folyamatosan változott, de a zászló megállás nélkül lengett, akár egy örök inga, ami visszszámolja a rövid életéből megmaradt időt.

Aztán a zászló apránként elmosódott; minden elmosódott. A jég, ami megtöltötte a világegyetemet, újra a közepébe zárta Yét. Csak ezúttal a jég fekete volt.

3. FEJEZET

VÖRÖS PART I.

Ye Wenjie hangos, folyamatos morajt hallott. Fogalma sem volt, mennyi idő telt el.

A zaj körbevette. Ebben a félig öntudatlan állapotban úgy érezte, egy gigantikus gép fúr bele az őt fogva tartó jégtömbbe. A világ továbbra is sötétségből állt, de a zaj egyre valóságosabb lett. Végül biztos lett benne, hogy a zaj forrása se nem a menny, se nem a pokol, és ő maradt az élők földjén.

Rájött, hogy csukva van a szeme. Nagy nehezen felhúzta a szemhéját. Először fényt pillantott meg mélyen a plafonba ágyazva. Védelem gyanánt drótháló borította, és tompán izzott. A plafon láthatóan fémből készült.

Egy férfihang halkán a nevéen szólította. – Magas láza van – mondta a férfi.

– Hol vagyok? – Wenjie hangja olyan erőtlen volt, szinte rá sem ismert.

– Egy helikopteren.

Ye gyengének érezte magát, visszazuhant az öntudatlanságba, ahogy a moraj álomba ringatta. Hamarosan ismét magához tért. A zsibbadás eltűnt, újra jelentkezett a fájdalom. Fájt a feje, és sajogtak az ízületei, a lélegzete olyan forró volt, hogy szinte perzselt. Annyira fájt a torka, hogy amikor nyelt, mintha izzó széndarab csúszott volna le a garatján.

Elfordította a fejét, és két férfit látott ugyanolyan katonai zubbonyban, mint amit Cheng képviselő viselt. Tőle eltérően azonban ezek az NFH gyapjúsapkáját viselték, elől hímzett vörös csil-

laggal. A zubbonyukat kigombolták, látta a katonai egyenruha vörös gallérját. Az egyik férfi szemüveget viselt.

Ye most vette észre, hogy ő is katonai zubbonyt visel. A ruhája száraz és meleg volt.

Megpróbált felülni, és meglepetésére nagy nehezen sikerült is. Kinézett a szemközti apró ablakon. Hasas felhők sodródtak lassan, visszatükrözték a szemkápráztató napfényt. A szűk kabint katonazöldre festett vasládák töltötték meg. Egy másik ablakon át a rotorok vetette hunyorgó árnyakat látta. Valóban helikopteren volt.

– Inkább feküdjön vissza – tanácsolta a szemüveges férfi, és segített is neki, majd ismét ráterítette a kabátot.

– Ye Wenjie, ezt a tanulmányt maga írta? – A másik férfi egy nyitott angol folyóiratot tartott a szeme elé. A cikk címe az volt: „A fázishatárok létezésének lehetősége a napsugárzási zónában, és azok visszatükröző jellemzői”. Aztán megmutatta a folyóirat borítóját is: a *The Journal of Astrophysics* egyik 1966-os száma.

– Még szép, hogy ő. Miért kell ezt egyáltalán megkérdezni? – A szemüveges elvette a folyóiratot, majd megejtette a bemutatást. – Ő Lei Zhicheng politikai tiszt a Vörös Part Bázisról. Én Yang Weining vagyok, a bázis főmérnöke. Még van egy óránk leszállásig. Addig pihenjen.

Maga Yang Weining? Ye nem szólt semmit, de megdöbbsent. Látta a férfin, hogy szándékosan közömbös képet vág, nem akarja, hogy bárki megsejtse, ők ismerik egymást. Yang annak idején az apja, Ye Zhetai graduális hallgatói közé tartozott. Mire lediplomázott, Wenjie még mindig csak elsőéves főiskolás volt.

Világosan emlékezett arra, amikor Yang először náluk járt. Akkor kezdte meg a graduális tanulmányait, és meg kellett beszélnie a kutatásai irányát Ye professzorral. Kísérleti és alkalmazott problémákra akart fókuszálni, tartott az elmélettől.

Ye Wenjie emlékezett, hogy az apja azt mondta: – Nem ellenzem az ötletet, de azért csak az elméleti fizika tanszéken vagyunk. Miért ódzkodik az elmélettől?

– Olyasmivel akarok hozzájárulni a tudományhoz – felelte

Yang aminek van haszna a való világban, a mi korunkban.

– Az elmélet az alkalmazás alapja – emlékeztette az apja. – Nem az alapvető törvények felfedezésével tesszük a legnagyobb szolgálatot korunknak?

Yang habozott, és végül elárulta, mi aggasztja igazából: – Az elméleti munkában könnyű ideológiai hibákat véteni.

Erre már az apja sem tudott mit felelni.

Yang nagyon tehetséges volt, erős matematikai alapokkal rendelkezett, és vágott az esze. A mesterképzésen töltött rövid ideje alatt azonban mindig tiszteletteljes távolságot tartott a témavezetőjétől. Ye Wenjie többször látta Yangot, de talán apja befolyására nem igazán figyelt fel rá. Hogy Yang felfigyelt-e órá, arról fogalma sem volt. Miután a fiú lediplomázott, hamarosan minden kapcsolata megszakadt az apjával.

Yét ismét elfogta a bágyadtság, lehunyta a szemét. A két férfi otthagya, lekuporodott egy sor láda mögé, és halkán beszélgett. A zsúfolt kabinban azonban Ye még a légcsavarok dübörgése dacára is hallotta őket.

– Továbbra is úgy gondolom, hogy rossz ötlet – mondta Lei.

– Normális csatornákon meg tudja találni azokat, akikre szükségem van? – kérdezte Yang.

– Á, megtettem, amit tudtam. A hadseregben nincs senki, akinek ez lenne a szakterülete, ha pedig külsőst keresünk, az sok kérdést vet fel. Nagyon jól tudja, hogy a projekt biztonsági besorolása miatt csak olyasvalaki jöhet szóba, aki hajlandó beállni a seregbe. De ennél is fontosabb, hogy a biztonsági előírások miatt hosszú időn át a bázison elszigetelve kell dolgoznia. Mit csináljunk, ha családosaik? A családjukat is zárjuk el a bázison? Abba senki nem egyezne bele. Ami azt illeti, találtam két lehetséges jelet, de mindketten inkább mennének a Május Hetediké Káderiskolába, mint hogy ide járjanak haza. Természetesen kényszerrel is alkalmazhatunk, de a munka természete miatt nem hozhatunk ide olyan embert, aki nem akar jönni.

– Akkor nincs más választás, mint a lányt használni.

– De ez teljességgel szokatlan.

– Az egész projekt szokatlan. Ha valami balul sül el, vállalom a felelősséget.

– Yang főmérnök, komolyan azt hiszi, hogy vállalhatja ezért a felelősséget? Maga technikus, de a Vörös Part nem olyan, mint a többi nemzetvédelmi projekt. Messze túlmutat a technikai kérdéseken.

– Igaza van, de én csak azt tudom, hogyan oldjam meg a technikai problémákat.

Esteledett, mire leszálltak. Ye nem kért Yang és Lei segítségéből, egymaga kecmergett ki a helikopterből. Egy erős szellőkés kis híján feldöntötte. A még forgó rotorok hangos sivítással hasították a szelet. A szél hozta erdőillat ismerős volt neki, és ő is ismerős volt a szélnek. A Nagy Khingan-hegység szele volt.

Hamarosan megütötte fülét egy másik hang, egy mély, erőteljes basszus vonítás, amely mintha a világ háttérét alkotta volna: a parabolaantenna hangja a szélben. Csak most, közeli érezte át, milyen hatalmas is valójában. Ye élete ebben a hónapban egy nagy kört írt le; a lány most a Radarcsúcson állt.

Önkéntelenül az Építő hadtest alakulat felé nézett, de csak a tengernyi fát látta a szürkületben, azokat is ködösen.

A helikopter nem csak őt hozta. Katonák jöttek oda, és elkezdtek kirakodni a kabinból a zöld ládákat. Rá se pillantva mentek el Ye mellett. Ahogy követte Yangot és Leit, megfigyelte, hogy a Radarcsúcs teteje tágas. A gigantikus antenna alatt fehér épületek fészkeltek, akár megannyi fehér építőkocka. A bázis kapuja felé tartottak, melyet két ór vett közre, és a kapu előtt megálltak.

Lei feléje fordult, és azt mondta: – Ye Wenjie, ellenforradalmi bűnének bizonyítéka cáfolhatatlan, a bíróság olyan büntetést rótt volna ki magára, amit megérdemel. Mi lehetőséget ajánlunk, hogy kemény munkával megbocsátást nyerjen. Elfogadhatja vagy visszautasíthatja. – Az antennára mutatott. – Ez egy védelmi létesítmény. Az itt folyó kutatásnak szüksége van a maga tudományos szakértelmére. Yang főmérnöktől megtudhatja a részleteket, amiket alaposan fontoljon meg.

Bólintott Yangnak, majd belépett a kapun a ládákat cipelő katonák után.

Yang megvárta, míg elmennek, majd kicsit arrébb intette Yét a kaputól, nyilván, hogy az őrszemek ne hallhassák őket.

Most már nem tettette, hogy nem ismeri. – Wenjie, hadd beszéljek nyíltan. Ez nem egy nagy lehetőség. A bíróság katonai bizottságától megtudtam, hogy noha Cheng Liua a súlyos büntetés mellett van, maximum tíz évet kaphat. Az enyhítő körülményeket tekintve talán hat-hét évet ülne le. De ez a kutatási projekt – biccentett a bázis felé – a legszigorúbb biztonsági előírás alá esik. A maga státusával elképzelhető, hogy ha belép a kapun, akkor... – szünetet tartott, mintha az akarná, hogy az antenna süvöltése nyomatékosítsa a szavait – akkor egész életében itt kell maradnia.

– Be akarok menni.

Yang meglepődött a gyors válaszon. – Ne siesse el. Szálljon vissza a helikopterbe gondolkodni. Három óra múlva indul vissza, ha nem fogadja el az ajánlatot, elviszi.

– Nem akarok visszamenni. Menjünk be. – Ye hangja lágy maradt, de a benne érződő elszántság az acélnál is keményebb. A halálon túli feltáratlan vidéken kívül, ahonnan még senki nem tért vissza, éppen ezen a csúcson akart leginkább lenni, elzárva az egész világtól. Itt olyan biztonságérzet fogta el, amelyet már régóta nem érzett.

– Legyen óvatos. Gondolja végig, mit jelent ez a döntés.

– Azt, hogy itt maradhatok életem végéig.

Yang lehorgasztotta a fejét, és nem mondott semmit. A távolba bámult, mintha szuggerálná Yét, hogy igazán gondolja végig. Ye is hallgatott. Szorosan magára húzta a zubbonyt, és a messzeséget fürkészte. A Nagy Khingan-hegység beleveszett a sötétedő éjszakába. Sokáig már nem lehetett kint maradni a metsző hidegben.

Yang elindult a kapu felé. Gyorsan mozgott, mintha ott akarná hagyni Yét. Ő azonban nem maradt le. Beléptek a Vörös Part Bázis kapuján, és a két ór becsukta mögöttük a súlyos vaskaput.

Pár lépés után Yang megállt, és az antennára mutatott: – Ez egy nagyszabású fegyverkutatói projekt. Ha sikerrel jár, az eredmény még fontosabb lesz, mint az atombomba vagy a hidrogénbomba.

Odaértek a bázis legnagyobb épületéhez, és Yang benyitott. Ye az ÁTVITELI VEZÉRLŐ szavakat látta az ajtó felett. Odabent motorolaj szagával terhes meleg levegő vette körül. A tágas helyiséget mindenféle eszközök és felszerelések töltötték meg, jelzőfények és oszcilloszkópkijelzők villogtak. A tucatnyi egyenruhás operátort szinte eltemették a műszerek sorai, akárha egy lövészárokban kuporognának. Az ide-oda cikázó parancsok és válaszok feszült, nyugtalan légkört teremtettek.

– Itt melegebb van – mondta Yang. – Várjon itt. Elintézem a helyét a szálláson, aztán visszajövök magáért. – Egy székre és íróasztalra mutatott az ajtó mellett.

Ye látta, hogy már valaki ül az asztalnál: egy kézfegyveres őr.

– Inkább kint várok – mondta.

Yang kedvesen rámosolygott. – Mostantól a bázis személyzetéhez tartozik. Néhány érzékeny területet kivéve oda megy, ahová csak akar. – Az arcán hirtelen kínos kifejezés jelent meg, ahogy rájött, szavainak egy másik értelme is van: *Soha többé nem mehet el innen.*

– Inkább odakint várok – makacskodott Ye.

– Jól van. – Yang az asztalnál ülő őrré pillantott, aki oda sem ügyelt rájuk. Megértette Ye aggodalmát, és kiment vele az irányítóból. – Keressen egy szélvédett helyet. Pár perc múlva jövök. Be gyújtatok a szobájában. Kicsit kezdetlegesek a körülmények itt a bázison, nincs központi fűtésünk.

Ye megállt a vezérlő ajtaja mellett. A hatalmas antenna közvetlenül mögötte volt, kitakarta a fél eget. Innen tisztán hallotta, mi zajlik a vezérlőben. A kaotikus parancsolgatás hirtelen megszűnt, a vezérlőben teljes csend lett. Ye az egyik műszer zümmögését hallotta időnként.

Aztán egy erős férfihang törte meg a csendet: – Népi Felszabadító Hadsereg, második tűzeralakulat, Vörös Part projekt, száz-

negyvenhetedik adatátvitel. Engedély megerősítve. A harminc másodperces visszaszámlálás megkezdődik.

Ye tudta, hogy ez az alakulat felelős Kína nukleáris rakétáiért. A hang folytatta:

– Célpont-meghatározás: A-három. Koordináták sorozatszám: BN20197F. Pozíció ellenőrizve és megerősítve. Huszonöt másodperc.

– Átviteli iktatószám: 22. Toldás: nincs. Hosszabbítás: nincs. Átviteli fájl utolsó ellenőrzése befejezve. Húsz másodperc.

– Az Energiaegységénél minden rendszer üzemképes.

– A Kódolóegységénél minden rendszer üzemképes.

– Az Erősítőegységénél minden rendszer üzemképes.

– Az Interferencia-figyelő egységénél minden az elfogadható határértéken belül.

– Elértük a kritikus pontot. Tizenöt másodperc.

Újra minden elcsendesedett. Tizenöt másodperc múlva felharsant egy kürt, és az antenna tetején egy vörös fény kezdett gyorsan pislogni.

– Kezdődik az átvitel! Minden egység készenlétbe!

Ye finom viszketést érzett az arcán. Tudta, hogy egy hatalmas elektromos mező keletkezett. Felemelte a fejét, és arra nézett, amerre az antenna mutatott, és egy halványkéken izzó felhőt látott az éjszakai égen. Olyan tompán izzott, hogy először azt hitte, csak képzelet. Ám aztán a felhő elsodródott, és az izzás eltűnt. Amikor másik felhő úszott oda, az is ugyanúgy felizzott.

A vezérlőből ismét kiáltásokat hallott.

– Az Energiaegységénél meghibásodás történt. A hármas magnetron kiégett.

– A tartaléktelep működésbe lépett, minden rendszer üzemel.

– Első ellenőrzési pont. Adás folytatódik.

Ye rebegő hangot hallott. A ködön át látta, hogy a csúcs alatti erdőből árnyak lebbszarnak fel és emelkednek spirálban a sötét égbe. Nem is hitte volna, hogy a tél közepén ennyi madarat lehet felriasztani az erdőben. Ekkor rémisztő jelenetnek volt szemtanúja: az egyik madár berepült az antenna elé, és a halványan izzó

felhő előtt látszott, hogy lezuhan az égből.

A folyamat olyan tizenöt percen át tartott. Akkor az antennán lévő vörös fény kialudt, és Ye bőrén megszűnt a viszketés. A vezérlőben újra eluralkodott a parancsok-válaszok zűrzavara, de közben az erős férfihang mondta a magáét:

– Vörös Part száznegyvenhetedik adatátvitele befejeződött. Átvivő rendszerek leállnak. Vörös Part most megfigyelő állapotba kapcsol. A rendszerirányítást átadjuk a Megfigyelőosztálynak. Az ellenőrzési pont adatait feltölteni.

– Minden egység töltse ki az átvitelnaplót. Minden egységvezetőt várok megbeszélésre az eligazítóba. Végeztünk.

Csend lett, csak a szél süvítése hallatszott az antenna körül. Ye figyelte, ahogy a madárraj újra letelepszik az erdőben. Az antennára nézett. Úgy festett, akár az ég felé nyúló irdatlan kéz, amely földöntúli erővel bír. Ahogy az éjszakai eget pásztázta, nem látott olyan célpontot, amelyre szerinte illett volna a BN20197F sorozatszám. A felhőfoszlányok mögött csak hideg csillagokat látott ezen az éjszakán, 1969-ben.

II. RÉSZ

HÁROM TEST

4. FEJEZET

A TUDOMÁNY HATÁRAI

Harmincnyolc évvel később

Wang Miao meglehetősen különös összeállításnak találta az érte küldött négy embert: két zsarú és két katona-egyenruhás férfi. Ha utóbbi kettő fegyveres rendőr lett volna, azt még érti, ezek azonban NFH-tisztek voltak.

A zsarukat megpillantva elfutotta a pulykaméreg. A fiatalabb még hagyján, ő legalább udvarias volt, de a másik, a civil ruhás első látásra az idegeire ment. Köpcös volt, az arca csupa duzzadó izom. Koszos bőrdzsekit viselt, cigarettától búzlott, és nagy hangon beszélt; pontosan az a fajta alak, akit Wang lenézett. – Wang Miao?

Az, hogy a zsarú nem is köszönt, egyből csak a nevét kérdezte, rossz érzéssel töltötte el. Mintha ez még nem lett volna elég, a férfi a kérdés közben cigarettára gyújtott, és még a fejét sem emelte fel. Mielőtt Wang válaszolhatott volna, a férfi bólintott a fiatalabbnak, aki megmutatta Wangnak a jelvényét.

Miután rágyújtott, az idősebb be akart lépni a lakásába.

– Kérem, ne dohányozzon az otthonomban – állt elé Wang.

– Jaj, elnézést, Wang professzor mosolygott a fiatalabb. – Ő Shi Qiang százados. – Kérlelő tekintettel nézett a társára.

– Jó, akkor beszéljünk a folyosón – mondta Shi. Mélyet szívott a cigiből, aminek majdnem a fele hamuvá lett, és nem fújt ki sok füstöt. A fiatalabb rendőr felé biccentett. – Kérdezze meg tőle.

– Wang professzor, arra lennének kíváncsiak, állt-e mostanában

kapcsolatban a Tudomány Határai tagjaival – mondta a fiatal zsarú.

– A Tudomány Határai híres tudósokból álló, nagyon befolyásos szervezet. Miért ne állhatnék kapcsolatban egy legális nemzetközi tudóscsoporttal? – kérdezett vissza Wang.

– Na tessék, miket beszél! – mondta Shi. – Mondtunk bármi olyasmit, hogy nem legális? Mondtunk bármi olyasmit, hogy nem állhat kapcsolatban velük? – Végre kifújta a korábban lenyelt füstöt: egyenesen Wang arcába.

– Jól van. Kérem, tartsák tiszteletben a jogaimat. Nem vagyok köteles felelni a kérdéseikre.

– A jogait? Maga híres tudós. Felelősséggel tartozik a közjó iránt. – Shi eldobta a csikket, és egy gyűrött csomagból elővett egy újabb cigarettát.

– Jogomban áll megtagadni a választ. Kérem, távozzanak. – Wang megfordult, hogy bemenjen a lakásba.

– Várjon! – bődült el Shi. Intett a fiatal zsarúnak. – Adja meg neki a címet és a telefonszámot. Délután jöjjön be.

– Mit akarnak igazából? – kérdezte Wang, és hangjából már érződött a harag. A vita előcsalogatta a szomszédokat, akik kíváncsiak voltak, mi történik a folyosón.

– Shi százados! Azt mondta... – kezdte a fiatal zsarú, majd félrevonta a századost, és halk, sürgető hangon beszélt hozzá. Ezek szerint nem csak Wangot bosszantotta a férfi érdes modora.

– Wang professzor, kérem, ne értse félre a dolgot – lépett előre az egyik katona, egy őrnagy. – Ma délután fontos gyűlés lesz, amire sok tudóst és szakértőt meghívtunk. A tábornok azért küldött bennünket, hogy önt is meginvitáljuk.

– Ma délután nem érek rá.

– Tudjuk. A tábornok már beszélt a Nanotechnológiai Kutatóközpont vezetőjével. Maga nélkül azonban nem tarthatjuk meg ezt a gyűlést. Ha nem tud részt venni, el kell napolnunk.

Shi és a fiatal zsarú nem szóltak többet, megfordultak, és lementek a lépcsőn. A két katona utánuk nézett, és mintha megkönnyebbülten sóhajtottak volna.

– Mi ütött abba a fickóba? – súgta az őrnagy a másiknak.

– Van már elég a kontóján. Pár éve egy túszválság alatt elharmkodottan cselekedett, veszélyeztette a túszok életét. Végül egy háromtagú családot meg is öltek a bűnözők. Állítólag barátságban van a szervezett bűnözés egyes elemeivel, és egyik bandát a másikra uszítja. Tavaly kínnal csikart ki vallomást, és marandó sérülést okozott az egyik gyanúsítottnak. Fel is függesztették...

Wang Miao gyanította, hogy ezt szándékosan beszélik meg előtte. Talán így akarják kimutatni, hogy ők mások, mint az otromba zsaruk; vagy csak fel akarják kelteni a kíváncsiságát a feladatukkal kapcsolatban.

– Hogy lehet egy ilyen ember benne a Harci parancsnokságban? – kérdezte az őrnagy.

– A tábornok kifejezetten őt kérte. Biztos van valami különleges képessége. Különben is korlátozott feladatot kapott, a közbiztonságon kívül nem sok mindent csinálhat.

Harci parancsnokság? Wang hökkenten nézte a két tisztet.

Az érte küldött autó egy nagy telepre vitte Wang Miaót a külvárosban. Mivel az ajtón csak egy szám volt, tábla nem, úgy vélte, az épület a katonaságé, nem a rendőrségé.

Amikor belépett a tágas tárgyalóterembe, meglepte a káosz. Egymás hegyén-hátán álltak a félig összeszerelt számítógépek. Nyilván nem maradt asztal, és pár munkaállomást a padlóra telepítettek, ahol hálózati és összekötőkábelek gabalyodtak össze. Egy rakás routert hagytak a szerverek tetején, nem tették őket rendes helyre. Mindenütt printerpapírok heverték. Projektorképernyők álltak a sarkokban, összevissza, akár a cigányok sátrai. A levegőben dohányfüst lebegett. Wang Miao nem tudta biztosan, hogy ez-e a harci parancsnokság, de egyvalamit tudott: akármi is foglalkoznak, annyira fontos, hogy nem törődnek a látszattal.

A tárgyalóasztal, amit sok kis asztal összetolásával alakítottak ki, telis-tele volt papírkupacokkal meg egyéb kacattal. A résztve-

vők kimerültnek látszottak, a ruhájuk gyűrött. Akik nyakkendőt viseltek, azok is meglazították. Nagyon úgy festett, hogy egész éjjel itt voltak.

Egy Chang Weisi nevű dandártábornok elnökölt, és a résztvevők fele katonatiszt volt. A gyors bemutatás után Wang megtudta, hogy a többiek zöme rendőr, és akadt néhány tudós, köztük néhány kiemelkedő alaputatásra szakosodott professzor is.

Négy külföldit is bemutatott neki, és a kilétük megdöbbenet: az Egyesült Államok légierejének egy ezredese, a brit hadsereg egy ezredese, mindketten NATO-összekötők, és két CIA-s, akik a jelek szerint megfigyelőként voltak jelen.

Az asztal körül ülők arcán Wang ugyanazt látta: *Mindent megtettünk, amit tudunk. Legyen már vége, a rohadt életbe.*

Wang Miao meglátta Shi Qiangot is az asztalnál. Előző napi otromba viselkedésével ellentétben Shi üdvözölte, és „professzor”-nak szólította. A vigyora azonban irritálta Wangot. Nem akart Shi mellé ülni, de nem volt választása, csak ott maradt üres hely. A helyiségben terjengő, már eleve sűrű cigarettafüst még tovább sűrűsödött.

Miközben papírokat osztottak szét, Shi közelebb hajolt hozzá. – Wang professzor, úgy tudom, maga egy új... anyagot kutat.

– Nanoanyagot – felelte Wang.

– Hallottam róla. Az nagyon erős, ugye? Gondolja, hogy bűncselekmény elkövetésére is lehet használni? – Mivel Shi kicsit még mindig vigyorgott, Wang nem volt benne biztos, nem viccel-e a férfi.

– Hogy érti?

– Hm. Úgy hallottam, hogy annak egyetlen szálával fel lehetne emelni egy teherautót. Ha a bűnözők lopnak belőle, és, mondjuk, kést csinálnak belőle, egyetlen nyisszantással ketté tudnak vágni egy autót?

– Nem is kell belőle kést csinálni. Abból az anyagból lehet olyan vékony fonalat készíteni, mint egy hajszál századrésze. Ha keresztben kifeszíti az úton, úgy félbevágja az elhaladó autót, akár a sajtot. De hát mit nem lehet bűnözésre használni? Még egy tompa

halkés is lehet fegyver!

Shi az előtte heverő borítékból félig kihúzott egy dokumentumot, de szinte rá sem pillantott, csak visszatolta. – Igaza van. Még egy halkéssel is lehet bűntényt elkövetni. Egyszer volt egy gyilkossági esetem, egy ribanc levágta a férje tojásait. Tudja, mit használt? Fagyasztott tilápiát, a mélyhűtőből vette ki! A hátán lévő pikkelyek olyan élesek voltak, mint a penge...

– Nem érdekel. Azért hívtott ide, hogy ilyenekről beszéljünk?

– Halakról? Nanoanyagokról? Nem, nem, semmi köze ezekhez. – Shi odahajolt Wang füléhez. – Ne legyen kedves velük. Előítéleteik vannak velünk szemben. Csak információt akarnak kiszedni belőlünk, de ők nem mondanak nekünk semmit. Nézzen rám, egy hónapja vagyok itt, és még most sem tudok semmit.

– Elvtársak – szólalt meg Chang tábornok –, kezdjük el. A Föld összes háborús övezetéből ez lett a fókuszpont. Össze kell foglalunk a helyzet jelenlegi állását a részt vevő elvtársaknak.

„Háborús övezet”: a szokatlan kifejezés meglepte Wangot. Az is feltűnt neki, hogy a tábornok nem akarja részletesen elmagyarázni a hozzá hasonló újonnan jötteknek, hogy mivel van dolguk. Ez Shi állítását támasztotta alá. Ráadásul Chang tábornok a rövid nyitóbeszédében kétszer használta az „elvtársak” szót. Wang a vele szemben ülő NATO- és CIA-tisztekre nézett. A tábornok elfelejtette hozzátenni, hogy „uraim”.

– Ők is elvtársak – súgta neki Shi, cigarettájával a négy külföldi felé bökve. – Legalábbis itt mindenki így hívja a másikat.

Wang egyszerre meghökkent azon, hogy Shi olvas a gondolataiban, ugyanakkor imponált neki a rendőr megfigyelői képessége.

– Da Shi, oltsa el a cigarettát, már így is elég nagy a füst – mondta Chang tábornok papírokat lapozgatva. A gúnynevéen szólította Shi Qjangot: „Nagy Shi”.

Shi körülnézett, de nem talált hamutartót. Végül egy teáscsészébe ejtette a csikket. Felemelte a kezét, és még mielőtt Chang megadta volna a szót, hangosan belekezdett: – Tábornok, lenne egy kérésem, aminek már hangot adtam korábban: egyenlő információáramlást akarok.

Chang tábornok felemelte a fejét. – Nem volt még olyan katonai művelet, ahol egyenlő információáramlás lett volna. Elnézést kell kérnem az összes tudóstól, de nem adhatok több háttér-információt.

– Mi nem vagyunk tojásfejek – jelentette ki Shi. – A rendőrség az elejétől része a harci parancsnokságnak, és még most sem tudjuk, mi ez az egész. Állandóan kiszorítják a rendőrséget. Eltanulják tőlünk a technikáinkat, aztán egyenként elküldenek bennünket.

Több jelen lévő rendőr odasúgta Shinek, hogy hallgasson el. Wangot meglepte, hogy Shi így merészel beszélni egy olyan rangú katonával, mint Chang. Aztán Chang válasza még inkább meglepte:

– Da Shi, úgy látom, még mindig ugyanaz a baja, mint amikor a hadseregben szolgált. Azt hiszi, beszélhet a rendőrség nevében? A rossz hozzáállása miatt már hónapok óta fel volt függesztve, és leszerelték volna. Azért kértem magát, mert becsülöm a városi rendőrségnél szerzett tapasztalatait. Két kézzel kéne kapnia egy ilyen lehetőségen.

Shi nem szeppent meg. – Azt hiszi, azért dolgozom, hátha a jó szolgálatomért megváltást nyerek? Korábban mintha azt vetette volna szememre, hogy az összes technikám becsúszott és aljas.

– Maga ezzel együtt hasznos nekünk – bólintott Chang. – Minket pedig csak az érdekel. Háború idején nincs helye a szörszálhasogatásnak.

– Nem lehetünk túl pedánsak – szólalt meg az egyik CIA-s, tökéletes modern sztenderd mandarin kiejtéssel. – A hagyományos gondolkodásnak már nem vesszük hasznát.

A jelek szerint a brit ezredes is értett kínaiul, mert bólintott. – *To be or not to be* – tette hozzá angolul. – Lenni vagy nem lenni. Élet-halál kérdése.

– Mit mond? – kérdezte Shi Wangot.

– Semmit – felelte Wang gépiesen. A körülötte lévők mintha ál-mában beszéltek volna. *Háború idején? Hol van itt háború?* Hátrafordulva kinézett az egyik ablakon, amely elfoglalta az egész falat. A távolban látta Pekinget a tavaszi napfényben: az utcákat

úgy megtöltötték az autók, akár egy sűrű folyó; egy füves részen valaki kutyát sétáltatott; ott gyerekek játszottak...

Melyik valóságosabb: a falakon belüli vagy kívüli világ?

– Az ellenség nemrég fokozta a támadást – folytatta Chang tábornok. – A célpontok továbbra is elit tudósok. Kezdjük azzal, hogy vetünk egy pillantást a dokumentumban szereplő nevekre.

Wang kivette az első lapot, amire jókora betűkkel neveket nyomtattak. A listát sietve állíthatták össze, kínai és angol nevek szerepeltek rajta vegyesen.

– Wang professzor, ha megnézi a neveket, nem vesz észre valamit? – kérdezte tőle Chang tábornok.

– Három nevet ismerek. Mindhárman híres tudósok, akik a fizikai kutatás frontvonalában dolgoznak... – Wang figyelme elkalandozott, ahogy tekintete az utolsó névhez ért. A fejében a két írásjel más színt kapott, mint a felette lévő nevek. *Hogy szerepelhet itt a neve? Mi történt vele?*

– Ismeri? – bökött Shi a névre vastag, dohányzástól megsárgult ujjával. Wang nem felelt. – Hah. Nem ismeri. De meg *akarja* ismerni?

Wang Miao most már értette, hogy Chang tábornoknak miért kellett ez a férfi, aki valaha alatta szolgált. A közönséges és nem-törődöm Shi szeme félelmetesen éles volt, az ember veséjébe látott. Lehet, hogy erkölcsi mércével nem jó zsarú, de hogy félelmetes zsarú, az biztos.

Egy évvel korábban Wang Miao volt felelős a „Sinotron II” nagyenergiájú részecskegyorsító projekt nanoméretű komponenseiért. Egyik délután egy rövid szünet alatt a Liangxiang építkezésen Wangot lenyűgözte az elé táruló kép. Lelkes tájfotósként gyakran művészi kompozícióként látta az őt körülvevő látványt.

Ennek a kompozíciónak a főeleme a szupervezető mágnes szolenoidja volt, amelynek beépítése még tartott. A három emelet magas, még csak félkész mágnes gigantikus fémtömbök és kriogenikus hűtőcsövek bonyolult tornyaként magaslott. Embertelen technológiai komorság és acélos barbárság áradt belőle, akár

egy szemétteléből az ipari forradalom korában.

Ez előtt a fémszörny előtt egy karcsú, fiatal nő állt. A kompozíció megvilágítása is fantasztikus volt: a fémszörny egy ideiglenes építési sátor árnyékában állt, ami még jobban kihangsúlyozta a torony szigorú, durva jellegét. A nőre azonban épp ráesett a sátor középső lyukán áttűző nyugati nap egyetlen sugara, amely finom izzásba borította a haját, és kiemelte fehér nyakát az overall felett, mintha egy magányos virág élne a fémroncsok között egy vad vihar után...

– Mit bámulsz? Nyomás vissza dolgozni!

Wang felriadt a merengésből, de aztán rájött, hogy a Nanotechnológiai Kutatóközpont igazgatója nem hozzá szólt, hanem egy fiatal mérnökhöz, aki szintén a nőt bámulta. Miután a művészet mezejéről visszatért a valóság talajára, Wang látta, hogy a fiatal nő nem közönséges munkás, a főmérnök állt mellette, és tiszteletteljesen magyarázott neki valamit.

– Ki az? – kérdezte az igazgatót.

– Ismered kéne – gesztikulált az igazgató. – Az első kísérlettel, amit ezen a húszmilliárd jüanos gyorsítón végeznek, valószínűleg az ő superhúr-elméletét tesztelik majd. Persze az elméleti fizikában számít a rangidősség, és normális esetben nem őt kértük volna fel első körben, de a korosabb tudósok nem tolongtak, tartottak a kudarctól, ezért kapott lehetőséget.

– Micsoda? Yang Dong... nő?

– Az bizony. Mi is csak akkor tudtuk meg, amikor két napja találkoztunk vele.

A fiatal mérnök azt kérdezte: – Van valami pszichológiai problémája? Különben miért ne menne bele, hogy a média kérdezzesse?

– Lefogadom, hogy gyerekkorában volt néhány fura élménye. Kissé autista lehet. – Wang szavait némi öngúny színezte meg. Ő nem volt annyira híres, hogy a média érdeklődjön iránta, pláne nem kellett felkéréseket visszautasítania.

Yang ment arra a főmérnökkel. Ahogy elhaladtak mellettük, a nő rájuk mosolygott, egyetlen szó nélkül finoman biccentett.

Wang emlékezett az áttetsző szemére.

Aznap éjjel Wang a dolgozószobájában ült, és pár tájképet csodált a falon, azokat a munkáit, amikre a legbüszkébb volt. Tekintete vad vidéket ábrázoló fotóra esett: kietlen völgy, amelyet hósapkás hegycsúcs határolt. A völgy közelebbi végén a kép egyharmad részét egy elszáradt, az évektől megviselt fa töltötte ki. Képzületében Wang a völgy túlsó végébe helyezte az elméjében élesen megmaradt női alakot. Meglepő módon az egész táj életre kelt tőle, mintha a képbeli táj felismerte volna az apró alakot, és reagált volna rá, mintha az egész csak érte létezne.

Aztán mindegyik képre odaképzelte az alakot, néha a táj feletti üres égbe festve az ígésző szempárt. Azok a képek is életre keltek, olyan szépséget teremtve, amelyet Wang korábban elképzelni sem tudott.

Wang mindig úgy gondolta, hogy a képeiből hiányzik a lélek. Most már értette, hogy ez a nő hiányzott belőlük.

– Az elmúlt két hónapban a listán szereplő összes fizikus öngyilkosságot követett el – közölte Chang tábornok.

Wang mélységesen megdöbben. Fekete-fehér tájképei lassan üressé fakultak a fejében. Már nem állt az előtérben a női alak, a szeme is kitörlődött az égből. Azok a világok mind meghaltak.

– Mikor... mikor történt? – kérdezte gépiesen.

– Az elmúlt két hónapban – ismételte meg Chang.

– Az utolsó névre gondol? – kérdezte Wangtól némi elégedettséggel Shi. – Ő lett öngyilkos utolsónak. Két napja. Altatótúlada-golás. Nagyon békésen ment el. Nem érzett fájdalmat.

Wang egy pillanatra hálás volt Shinek.

– Miért? – nyögte. Egyre a halott tájképek villódtak lelki sze-me előtt.

Chang tábornok azt felelte: – Csak abban lehetünk biztosak, hogy mindegyiküket ugyanaz kergette öngyilkosságba. De nehéz megfogalmazni. Nekünk, nem szakértőknek talán lehetetlen fel-fogni az okát. Az aktában találnak részleteket a búcsúlevelükből. A megbeszélés után mindenki elolvashatja.

Wang átlapozta a jegyzeteket. Mindegyik egy hosszú esszének tűnt.

– Dr. Ding, megmutatná Yang Dong levelét Wang professzornak, kérem? Az övé a legrövidebb és talán legjellemzőbb.

A felszólított férfi, Ding Yi eddig hallgatott. Most is gondolkodott kicsit, majd elővett egy fehér borítékot, és az asztalon keresztül Wang felé nyújtotta.

Shi odasúgta neki: – Ő volt Yang fiúja. – Wang emlékezett, hogy látta Dinget a részecskegyorsítónál Lingxiangban. Elméleti fizikus volt, aki arról lett híres, hogy a gömbvillám tanulmányozása során fedezte fel a makroatomot. Wang egy vékony, szabálytalan alakú papírlapot vett elő a borítékból. Halvány illat lengte körül: nem papír volt, hanem bükk-kéreg. Egyetlen sor kecsesen rajzolt írásjel szerepelt rajta:

Minden bizonyíték egyetlen következtetés felé mutat: a fizika sosem létezett, és soha nem is fog. Tudom, hogy felelőtlenség amit csinálok, de nincs választásom.

Még csak alá sem írta. Elment.

– A fizika... nem létezik? – Wang nem tudta mire vélni.

Chang tábornok becsukta a mappát. – Az akta tartalmaz még információt kísérleti eredményekkel kapcsolatban, amelyeket a világ három legújabb részecskegyorsítójának befejezése után szereztek. Nagyon technikai, itt nem térünk ki rá. Nyomozásunk elsődleges célpontja a Tudomány Határai szervezet. Az UNESCO 2005-öt világszerte a fizika évének nevezte ki, és e szervezet apránként alakult ki több tudományos konferencia és eszmecsere révén, amelyben a világ fizikusai abban az évben részt vettek. Dr. Ding, ön elméleti fizikus, tudna szolgálni némi háttérrel?

Ding bólintott. – A Tudomány Hatáiraival nem állok közvetlen kapcsolatban, de tudományos körökben híres szervezet. Elsődleges célja a következőre való reakció: a huszadik század második fele óta a fizika fokozatosan elvesztette a klasszikus elméletek egyszerűségét és tömörségét. A modern elméletek egyre bonyo-

lultabbak és homályosabbak lettek, egyre bizonytalanabbak. A kísérleti igazolás is mindinkább megnehezült. Ez annak jele, hogy a fizikai kutatás frontvonala falnak ütközik.

– A Tudomány Határai tagjai újfajta gondolkodásmódra törek-
szenek. Egyszerűen fogalmazva tudományos módszerekkel akar-
ják kitapogatni a tudomány határait, azt, hogy vannak-e korlátai
annak, hogy a tudomány milyen mélyen és mennyire pontosan
ismerheti meg a természetet. Van-e olyan határ, amelyen túl a
tudomány nem mehet. A modern fizika fejlődése arra utal, hogy
elértek egy ilyen vonalat.

– Nagyon jó – mondta Chang tábornok. – A nyomozásunk arra
jutott, hogy a legtöbb tudós, aki öngyilkosságot követett el, vala-
milyen kapcsolatban állt a Tudomány Hatáiraival, néhányan még
a tagjai is voltak. Illegális pszichotróp drogok vagy technikák
használatára azonban nem találtunk bizonyítékot, mint a vallá-
sos szektákra jellemző pszichológiai manipulációk során. Tehát
még ha a Tudomány Határai manipulálta is őket, azt legális aka-
adémiai keretek között tette. Wang professzor, önnel nemrég lép-
tek kapcsolatba, szeretnénk, ha szolgálna némi információval.

Shi mogorván hozzátette: – Például a kapcsolatai neve, a talál-
kozók helye és ideje, a beszélgetések tartalma, váltottak-e levelet
vagy emailt...

– Pofa be, Da Shi! – szólt rá Chang tábornok.

Egy másik rendőr hajolt Shihez, és azt súgta neki: – Azért pofá-
zol állandóan, nehogy elfelejtsük, hogy van szád?

Shi felvette a teáscsészét, látta, hogy abban úsztatta meg a csik-
ket, és visszatette.

A rendőr kérdése megint felbosszantotta Wangot, olyan érzés
fogta el, mint aki megtudta, hogy az étellel együtt lenyelt egy bo-
garat is. A korábban érzett hála nyomtalanul elpárologott. De erőt
vett magán, és felelt: – A Tudomány Hatáiraival Shen Yufei révén
kerültem kapcsolatba. Ő egy kínai származású japán fizikusnő,
jelenleg egy japán cégnek dolgozik itt Pekingben. Régebben egy
Mitsubishi laborban dolgozott, a nanotechnológiát kutatta. Egy
szakmai konferencián találkoztunk az év elején. Rajta keresztül

találkoztam más fizikusokkal, akik mind a Tudomány Határai tagjai, néhány kínai, néhány külföldi. A velük folytatott beszélgetéseken minden téma... hogy mondjam, nagyon radikális volt. Mind a körül a kérdés körül forgott, amit dr. Ding az imént leírt: Hol vannak a tudomány határai?

– Eredetileg engem nem igazán érdekeltek ezek a témák – folytatta Wang. – Csak időtöltésnek tekintettem őket. Az én területem az alkalmazott tudomány, nem sokat tudok ezekről az elméleti kérdésekről. Inkább csak hallgattam a vitáikat és érveiket. Mindegyikük mély gondolkodó volt, egyedi nézőponttal, és úgy éreztem, ezek révén tágíthatom a látóteremet. Egyre jobban érdekelt a dolog. De a beszélgetések csak elméletre korlátozódtak. Hívtak, hogy csatlakozzam a Tudomány Határaihoz, de ha megteszem, az efféle beszélgetéseken való részvétel már kötelező lett volna, és mivel korlátozott az időm és az energiám, nemet mondtam.

– Wang professzor, azt szeretnénk, ha mégis csatlakozna a Tudomány Határai szervezetéhez – mondta Chang tábornok. – Elsősorban ezért kértük ma ide. Önön keresztül szeretnénk többet megtudni a szervezet működéséről.

– Legyek téglá? – kérdezte Wang feszengve.

– Téglá! – röhögött Shi.

Chang megrovón nézett rá, majd visszafordult Wang felé. – Mi csak információt szeretnénk. Másképp nem tudunk bejutni közéjük.

– Sajnálom, tábornok – rázta a fejét Wang –, nem tehetem.

– Wang professzor, a Tudomány Határai kiemelkedő nemzetközi tudósokból áll. A szervezet körüli nyomozás rendkívül összetett és érzékeny kérdés. Mintha vékony jégen járnánk. Ha egy tudós nem segít, nem juthatunk előbbre. Ezért kérjük ezt öntől. De tiszteletben tartjuk az óhaját. Megértjük, ha nem hajlandó rá.

– Én csak... nagyon elfoglalt vagyok. Egyszerűen nincs időm.

Chang bólintott. – Jól van, Wang professzor, akkor nem is pazaroljuk tovább az idejét. Köszönjük, hogy idefáradt.

Wang várt pár másodpercet, majd rájött, hogy elbocsátották.

Chang tábornok udvariasan az ajtóhoz kísérte. Shi hangosan azt mondta mögöttük: – Jobb is így. Amúgy sem értek egyet a tervvel. Már éppen elég könyvmoly lett öngyilkos. Olyan húzás lenne odaküldeni, mintha húsos batyut vetnénk a kutyák elé.

Wang megpördült, és visszamasírozott Shihez. Haragját leküzdve mondta: – Egy jó rendőrhöz nem illik az ilyen beszéd.

– Ki mondta, hogy jó rendőr vagyok?

– Nem tudjuk, hogy ezek a kutatók miért lettek öngyilkosok, de nem lenne szabad ilyen lenézően beszélnie róluk. Pótolhatatlan adalékokkal járultak hozzá az emberiség tudásához.

– Azt akarja mondani, hogy jobbak nálam? – Shi fel sem állva nézett rá. – Én legalább nem ölöm meg magam, csak mert valaki valami baromságot mondott nekem.

– Maga szerint én megtenném?

– Az a dolgom, hogy aggódjam a biztonsága miatt. – Megint az a tipikus vigyor.

– Szerintem sokkal nagyobb biztonságban lennék olyan helyzetben, mint maga. Biztosan tudja, hogy az igazság kiszűrésének képessége egyenesen arányos az ember tudásával.

– Ebben nem lennék olyan biztos. Vegyük magát...

– Hallgasson, Da Shi! – förmedt rá Chang tábornok. – Még egy mondat, és repül innen!

– Semmi gond – mondta Wang. – Meggondoltam magam. Belépek a Tudomány Határaiba, ahogy óhajtják.

– Remek! – bólogatott Shi élénken. – Ha köztük van, legyen éber. Akkor szerezzen információt, amikor épp van rá alkalom. Például pillantson a számítógépük képernyőjére, jegyezzen meg email-címeket vagy honlapokat...

– Elég! Félreért. Nem akarok kémkedni, csak be akarom bizonyítani, hogy maga idióta!

– Az lenne a legjobb bizonyíték, ha egy darabig életben maradna. Félttem magát... – Shi felemelte az arcát, és a vigyor farkasszerű vigyorrá torzult.

– Hogyne maradnék életben! De magát soha többé nem akarom látni.

Wang arrébb várta meg, amíg a többiek távoznak, hogy ne kelljen megint beszélnie Shi Qianggal, aztán Chang tábornok lekísérte a lépcsőn, és kocsit hívott neki, ami hazaviszi.

– Ne aggódjon Shi Qiang miatt – mondta. – Ilyen a személyisége. Pedig nagyon tapasztalt rendőr és terroristaellenes szakértő. Húsz éve a századomban szolgált.

Az autóhoz közeledve Chang hozzátette: – Bizonyára sok kérdése van, Wang professzor.

– Mi köze a hadsereghez annak, amiről bent beszéltek?

– A háború csakis a hadsereg dolga.

Wang értetlenül körülnézett a tavaszi verőfényben. – De hol van ez a háború? Talán ez a legbékésebb időszak a történelemben.

Chang kifürkészhetetlen mosollyal válaszolt: – Hamarosan többet fog tudni. Mindenki tudni fogja. Wang professzor, történt önnel már olyan, ami az egész életét megváltoztatta? Olyan esemény, ami után az egész világot teljesen másnak látta?

– Nem.

– Akkor szerencsés élete volt. A világ tele van megjósolhatatlan faktorokkal, és maga mégsem nézett soha szembe sorsfordító válsággal.

Wang megvizsgálta a szavakat az elméjében, de még mindig nem értette. – Szerintem ez a legtöbb ember életére igaz.

– Akkor a legtöbb ember is szerencsés életet él.

– De... sok nemzedék élt már így.

– Mind szerencsés volt.

Wang nevetve ingatta a fejét. – Be kell vallanom, ma nem nagyon vág az agyam. Arra utal, hogy...

– Igen, az emberiség egész története során szerencsés volt. A kőkortól mostanáig nem ütött be igazi válság. Nagyon szerencsések voltunk. De ha pusztán szerencse dolga, akkor egy nap véget kell érnie ennek a szerencsesorozatnak. És el kell mondanom önnel: már véget is ért. Készüljön a legrosszabbra.

Wang szeretett volna még kérdezni, de Chang, hogy elejét vegye a további kérdéseknek, a fejét rázta, és elköszönt.

Miután Wang beszállt az autóba, a sofőr megkérdezte a címét. Wang megmondta, majd azt kérdezte: – Nem maga hozott ide? Azt hittem, ugyanaz az autó.

– Nem én voltam. Én dr. Dinget hoztam.

Wangnak ekkor támadt egy ötlete. Azt kérte a sofőrtől, vigye el Ding címére.

5. FEJEZET

BILIÁRD

Amint belépett Ding Yi vadonatúj háromszobás lakásának ajtaján, Wang alkoholszagot érzett. Ding a szófán feküdt, a tévé ment, de ő a plafont bámulta. A lakás berendezése egyelőre csak feleformán sikerült, mindössze pár bútort és hézagos dekorációt látott maga körül, a hatalmas nappali roppant üresnek tűnt. Először a sarokban álló biliárdasztal ötlött a szemébe.

Dinget nem bosszantotta Wang váratlan látogatása, láthatóan beszédes kedvében volt.

– Három hónapja vettem a lakást – mesélte. – Hogy minek? Komolyan elhittem, hogy családot akar alapítani? – Részegen nevette.

– Maguk ketten... – Wang kíváncsi volt Ding életének részleteire, de nem tudta, milyen kérdéseket tegyen fel.

– Yang Dong olyan volt, akár egy csillag, mindig távoli. Még a fény is hideg volt, ami belőle rám ragyogott. – Ding az egyik ablakhoz ment, és kinézett az éjszakai égre.

Wang erre nem mondott semmit. Csak hallani szerette volna a nő hangját, de egy éve, amikor a nap leszállt nyugaton, és ők ketten egy pillanatra összenéztek, nem beszéltek egymáshoz. Sosem hallotta a hangját.

Ding legyintett, mintha valamit elhessegetne. – Wang professzor, igaza volt. Ne hagyja, hogy behálózza a rendőrség vagy a katonaság. Mind idióták. A fizikusok halálának semmi köze a Tudomány Határaihoz. Sokszor elmagyaráztam nekik, de nem tudom a fejükbe verni.

– Úgy vettem ki, hogy független nyomozást folytattak.

– Azt, és globális léptékűt. Már tudniuk kéne, hogy a halottak közül kettőnek soha semmi kapcsolata nem volt a Tudomány Há-
táraival, beleértve... Yang Dongot. – Ding alig tudta kiejteni ha-
lott barátnője nevét.

– Ding Yi, tudja, hogy már belekeveredtem. Vagyis szeretném
tudni, hogy Yang miért tette... amit tett. Magának tudnia kell va-
lamit. – Wang úgy érezte, ostobának tűnik, de leplezni akarta az
igazi szándékát.

– Ha többet akar tudni, azzal csak mélyebbre ássa magát – in-
tette Ding. – Most csak érintőleges köze van hozzá, de ha többet
tud, a maga szellemét is beszípkázzák, és akkor tényleg nagy baj-
ban lesz.

– Az alkalmazott kutatásban dolgozom. Én nem vagyok olyan
érzékeny, mint maguk, elméleti szakemberek.

– Hát jó. Akar biliárdozni? – ment az asztalhoz Ding.

– Utoljára a főiskolán játszottam.

– Donggal imádtunk játszani. A gyorsítóban összeütköző ré-
szecskékre emlékeztetett bennünket. – Felvett két golyót: egy fe-
ketét és egy fehéret. A feketét letette az egyik zseb mellé, a fehéret
pedig tíz centire a feketétől. – Be tudja lökni?

– Ilyen közelről? Bárki be tudja.

– Próbálja meg.

Wang fogta a dákót, finoman megkoccantotta a fehér golyót,
és az belökte a feketét a zsebbe.

– Jó. Most helyezük át az asztalt. – Ding mutatta a meghökkent
Wangnak, hogy fogja meg a nehéz biliárdasztalt. Közösen áthú-
ták a nappali másik sarkába, az egyik ablak mellé. Akkor Ding fel-
vette a fekete golyót, letette a zseb mellé, és újra felvette a fehér
golyót, letette tőle tíz centire. – Meg tudja csinálni még egyszer?

– Persze.

– Lássuk.

Wang ismét könnyedén megcsinálta.

Ding intett. – Vigyük át máshová. – Felemelték az asztalt, és le-
tették a szoba harmadik sarkába. Ding megint lehelyezte a két go-

lyót. Gyerünk.

– Nézze...

– Gyerünk!

Wang tehetetlenül vállat vont. Harmadszor is belőtte a fekete golyót.

Még kétszer áthelyezték az asztalt: az ajtó mellé, végül vissza az eredeti helyére. Ding még kétszer letette a golyókat, és Wang mindkétszer belőtte. Közben mindketten kicsit kifulladtak.

– Jó, a kísérlet véget ért. Elemezzük az eredményt. – Ding cigarettára gyújtott, majd folytatta: – Ötször elvégeztük ugyanazt a kísérletet, abból négyszer a hely és az idő is különbözött. Kétszer egyezett a hely, de különbözött az idő. Nem döbbsenti meg az eredmény? – Színpadiasan széttárta a kezét. – Az ütköztető kísérlet ugyanazt az eredményt hozta ötször is!

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte fújtatva Wang.

– Meg tudja magyarázni ezt a hihetetlen eredményt? Kérem, a fizika nyelvét használja.

– Rendben... Az öt kísérlet alatt a golyók tömege nem változott. Ha az asztal lapját használjuk vonatkoztatási rendszernek, a helyzetük sem változott. A fekete golyót meglökő fehér golyó sebessége szinte egyforma maradt. Vagyis a két golyó közti lendületátadás sem változott. Vagyis az eredmény mind az öt kísérletben az volt, hogy a fekete golyó belement a zsebbe.

Ding felvett egy brandysüveget és két nem tiszta poharat a padlóról. Mindkettőbe töltött, és egyiket Wangnak kínálta, de ő intett, hogy nem kér.

– Ugyan már, ünnepeljünk. Felfedeztük a természet egyik nagy princípiumát: a fizika törvényei változatlanok időben és térben. Az emberiség történelmének összes fizikai törvénye Arkhimédészétől a húrelméletig, az összes tudományos felfedezés és fajunk intellektuális gyümölcse ennek a nagy törvénynek a mellékterméke. Hozzánk képest Einstein és Hawking csak alkalmazott mérnökök.

– Még mindig nem értem, mire akar kilyukadni.

– Képzelden el egy másfajta eredménytsort. Első alkalommal a

fehér golyó belelöki a feketét a zsebbe. Másodszor a fekete elpatan. Harmadszor a fekete a plafon felé repül. Negyedszer úgy süvít át a szobán, akár egy ijedt fecske, és végül menedéket talál a maga zsebében. Ötödszörre a fekete golyó szinte fénysebességgel repül, áttöri az asztal peremét, a falat, elhagyja a Földet, a Naprendszert, ahogy Asimov leírta az egyik novellájában. Akkor mit gondolna?

Ding Wangot figyelte, aki hosszú szünet után rákérdezett: – Ez ténylegesen megtörtént, igaz?

Ding mindkét poharat felemelte. Úgy meredt a biliárdasztalra, mintha egy démont nézne. – Igen. Megtörtént. Az utóbbi pár évben végre sikerült megszerezni a szükséges felszerelést az alapvető elméletek kísérleti teszteléséhez. Három költséges „biliárdasztalt” építettünk: egyet Észak-Amerikában, egyet Európában és a harmadikat, amit maga is ismer, Lingxiangban. A maga Nanotechnológiai Kutatóközpontja sok pénzt keresett vele.

Ezek a nagyenergiájú részecskegyorsítók a részecskegyorsítókhoz elérhető energia mértékét egy nagyságrenddel növelték, olyan szintre, amelyet az emberi faj még sosem ért el. Ennek ellenére az új felszereléssel ugyanazok a részecskék, ugyanazok az energiaszintek és ugyanazok a kísérleti paraméterek más-más eredményt hoztak. Ezek az eredmények nemcsak akkor különböztek, ha más gyorsítót használtak, de még az egy gyorsítóval máskor végrehajtott kísérletek is különböző eredménnyel jártak. A fizikusok pánikba estek. Ugyanolyan körülmények között újra meg újra megismételték az ultramagas energiájú ütköztetéseket, de minden alkalommal más eredményt kaptak, és nem volt semmi látható séma.

– Ez mit jelent? – kérdezte Wang. Amikor Ding némán nézett rá, hozzátette: – Igen, a nanotechnikában dolgozom, és mikroszerkezetekkel is, de az több nagyságrenddel nagyobb, mint az ön munkája. Kérem, világosítson fel.

– Azt jelenti, hogy a fizika törvényei nem állandóak térben és időben.

– És ez mit jelent?

– Szerintem a többit maga is ki tudja következtetni. Még Chang tábornok is rájött. Nagyon okos ember.

Wang elgondolkodva kinézett az ablakon. A város erős fényei elnyomták az éjszakai ég csillagait.

– Azt jelenti, hogy a fizika törvényei, amik alkalmazhatók lennének bárhol a világegyetemben, nem léteznek, ami azt jelenti, hogy a fizika... sem létezik. – Wang visszafordult az ablaktól.

– „Tudom, hogy felelőtlenség, amit csinálok, de nincs választásom” – idézte Ding. – Ezzel zárult a búcsúlevele. Az első részét már maga is megértette. Most már érti őt? Legalább egy kicsit?

Wang felvette a fehér golyót, kicsit simogatta, majd letette. – Aki az elméleti fizika élvonalában kutat, annak ez valóban katasztrófa.

– Ahhoz, hogy az elméleti fizikában elérjen valamit, szinte valóságos hit kell. Könnyű beleszédülni a szakadékba.

Ahogy búcsúztak, Ding megadott egy címet Wangnak: – Ha van ideje, kérem, látogassa meg Yang Dong édesanyját. Végig együtt laktak, ő volt az anyja szeme fénye. Az öreg hölgy most teljesen magára maradt.

– Ding, maga láthatóan sokkal többet tud nálam. Nem mondana többet? Komolyan azt hiszi, hogy a fizika törvényei nem állandóak térben és időben?

– Nem tudok én semmit. – Ding sokáig nézett Wang szemébe. Végül azt mondta: – De ez itt a kérdés.

Wang tudta, hogy csak azt a mondatot fejezi be, amit az angol ezredes kezdett el: *Lenni vagy nem lenni, ez itt a kérdés.*

6. FEJEZET

A LÖVÉSZ ÉS A FÖLDMŰVES

Másnap kezdődött a hétvége, Wang korán felkelt, és felült a kérekpárjára. Hobbifotósként kedvenc témája volt az emberi jelenlét nélküli vadon. Csakhogy középkorúként már nem volt annyi energiája utazni, és csak városi jeleneteket fotózott.

Tudatosan vagy sem, de általában a város olyan zugait választotta, amelyek őriztek valami kis vadonjelleget: kiszáradt tómeder az egyik parkban, a frissen feltúrt talaj egy építkezésen, a beton repedéseiből feltörő gaz. Kizárólag fekete-fehér filmet használt, hogy kiküszöbölje a város zsúfolt színeit a háttérben. Maga sem számított rá, de kialakult egy sajátos stílusa, és némi hírnevet szerzett. Két kiállításra is meghívták a képeit, tagja lett a Fényképészszövetségnek. Amikor fotózni ment, mindig kérekpárra ült, és a várost járta olyan ihlet és kompozíció után, amely megragadja a képzeletét. Gyakran egész nap ezt csinálta.

Ma azonban Wang furcsán érezte magát. A stílusa a klasszikus, nyugodt, méltóságteljes felé hajlott, de ma nem tudott az efféle kompozícióhoz szükséges lelkiállapotba kerülni. Mintha az álmából ébredő város futóhomokra épült volna. A stabilitás illúziónak tűnt. Egész éjjel a két biliárdgolyóról álmodott: összevissza repkedtek egy sötét térben, a fekete teljesen elveszett a fekete háttér előtt, csak akkor árulta el a létezését, amikor eltakarta a fehér golyót.

Lehetséges, hogy az anyag alapvető természete valóban a törvénynélküliség? Lehetséges, hogy a világ stabilitása és rendje csak az univerzum egy zugában elért átmeneti dinamikai egyensúly, rövid életű

örvény egy kaotikus áramlatban?

Észre sem vette, hogy a nemrég befejezett Kínai Központi Televízió épületéhez érkezett. Félreállt az út szélére, fejét felemelve bámulta a gigantikus A alakú tornyot, és kereste magában a stabilitást. Tekintete követte az épület éles csúcsát, amely csillogott a reggeli napfényben, ahogy a kék, feneketlen égre mutatott. Hirtelen két szó bukkant fel az elméjében: „lövész” és „földműves”.

Amikor a Tudomány Határai tagjai fizikáról beszéltek, az „LF” rövidítést használták, amely a „lövész” és a „földműves” szavakra utalt, és a két hipotézisre, melyek az univerzum alapvető természetére vonatkoznak.

A lövészhipotézis szerint egy jó lövész célba lő, és tíz centiméterenként kilyuggatja a céltáblát. Tegyük fel, hogy a céltábla felszínén intelligens, kétdimenziós lények élnek. Az ő tudósaik az univerzumot megfigyelve felfedeznek egy fontos törvényt: „Tíz centiméterenként lyuk van az univerzumban.” A lövész szeszélyét az univerzum megváltozhatatlan törvényének hitték.

A földműves-hipotézisnek ellenben kissé horroríze van: Egy pulykafarmon a farmer minden reggel megy megetetni a pulykákat. Egy tudós pulyka, miután majdnem egy évig figyelte ezt a változatlan sémát, a következő felfedezést teszi: „Minden délelőtt tizenegykor megérkezik az eleség.” Hálaadás reggelén a tudós elmondja ezt a törvényt a többi pulykának. Csakhogy tizenegykor nem érkezik eleség; jön a farmer, és leöli az összes pulykát.

Wang úgy érezte, talpa alatt megmozdul az út, akár a futóhomok. Az A alakú épület imbolygott. Gyorsan visszakapta tekintetét az utcára.

Nyugtalanságát mérséklendő Wang kényszerítette magát, hogy elkattogtasson egy tekercs filmet. Ebéd előtt hazaért. A felesége elment a fiukkal, egy ideig még nem jönnek haza. Ilyenkor Wang általában rohant előhívni a filmet, de ma nem volt olyan hangulatban. Gyorsan elköltötte egyszerű ebédjét, és ledőlt kicsit. Mivel éjjel rosszul aludt, majdnem öt óra volt, mire felébredt. Végül eszébe jutott a tekercs, amit elhasznált, és bement a gardróbba

kialakított, szűk sötétkamrába.

Előhívta a filmet. Wang elkezdte átnézni a negatívokat, van-e kinyomtatásra érdemes kép, de a legelső kockán rögtön valami különösét látott. A fotón egy nagy bevásárlóközpont előtti apró, pázsitos terület látszott. A negatív közepén fehér jelek sorakoztak, amikről alaposabb vizsgálat során kiderült, hogy számok: *1200:00:00*.

A második képen is voltak számok: *1199:49:33*, és a harmadikon is: *1199:40:18*.

A tekercs minden kockáján talált számot, a harminchatodikon (az utolsón) azt: *1194:16:37*.

Egyből arra gondolt, hogy a filmmel nem stimmel valami. Egy 1988-as Leica M2 fényképezőt használt, ami analóg modell, tehát az nem nyomhatott rá dátumot. A remek lencse és a finom mechanika miatt még ebben a digitális korban is abszolút profi gépnek tartották.

Miután újra megvizsgálta a negatívokat, Wang felfedezett még egy különös dolgot a számokkal kapcsolatban: alkalmazkodtak a háttérhez. Amikor a háttér fekete volt, akkor a számok fehérek, és fordítva, mintha ezzel maximalizálnák a láthatóságot. A tizenhatodik negatívnál Wang szíve gyorsabban vert, és borzongás futott végig a gerincén.

Ez a kép egy régi fal előtt álló elszáradt fáról készült. A foltos fal a negatívon fekete-fehér pettyek formáját öltötte. Ez előtt a háttér előtt fekete vagy fehér számot is nehéz lett volna olvasni. A képen viszont a számok függőlegesen rendeződtek el a fa törzsén, így a fehér számok az elszáradt fa sötétjén kúsztak fel, akár egy kígyó.

Wang elkezdte a számok matematikai sémáját elemezni. Először számsornak vélte, de a számok közti különbség nem volt állandó. Akkor arra gondolt, hogy az időt jelölik órák, percek, másodpercek formájában. Elővette a fotónaplóját, amiben leírta minden kép készítésének idejét percre pontosan, és felfedezte, hogy két egymást követő szám közti különbség a fényképen megegyezik a készítésük idejének különbségével.

Visszaszámlálás.

A visszaszámlálás 1200 óránál kezdődött. Most pedig 1194 óra maradt, azaz nem egészen 50 nap.

Most? Nem, abban a pillanatban, amikor az utolsó képet készítettem. Vajon tart még a visszaszámlálás?

Wang kiment a sötétkamrából, új filmet fűzött a Leicába, és nekiállt csak úgy kattogatni. Még az erkélyre is kiment pár külső felvételért. Utána kivette a filmet, és visszament a sötétkamrába. Miután előhívta a filmet, a számok ismét megjelentek minden negatívon, akár a szellemek. Az elsőt 1187:27:39 állt. A különbség megfelelt az előző tekercs utolsó képe és az új tekercs első képe közt eltelt időnek. Utána a szám minden képénél három-négy másodperccel csökkent. 1187:27:35; 1187:27:31; 1187:27:27; 1187:27:24... éppen úgy, ahogy a gyors felvételek közti szünetek.

A visszaszámlálás folytatódik.

Wang megint új tekercsset fűzött be. Gyorsan kattintgatott, pár-szor még a lencsevédőt is direkt fent hagyta. Ahogy kivette a filmet, hazaért a felesége a fiukkal. Mielőtt bement a sötétkamrába előhívni a filmet, újabb tekercsset fűzött a Leicába, és a feleségének adta a gépet: – Tessék, fejezd be helyettem.

– És mégis mit fotózzak? – nézett rá csodálkozva a felesége. Ed-dig még senki nem nyúlhatott a kamerájához, igaz, nem is akart se a felesége, se a fia. Az ő szemükben a gép unalmas, antik darab volt, ami több mint húszezer jüanba került.

– Mindegy. Amit akarsz. – Wang a kezébe nyomta a kamerát, és bebújt a sötétkamrába.

– Jól van. Csinálok párat rólad, Dou Dou, jó? – Felesége a fia felé fordította a kamerát.

Wang lelki szemei előtt hirtelen megjelent a kép, hogy szellem-számok jelennek meg a fia arcán, akár egy hóhérhurok. Megbor-zongott. – Nem, azt ne. Mászt fotózz.

A zár kattant, felesége megcsinálta az első képet. – Most miért nem tudom lenyomni? – kérdezte. Erre Wang megmutatta neki, hogyan csévélje előre a filmet. – Ezt minden felvétel után meg

kell csinálnod. – Azzal visszabújt a sötétkamrába.

– Ez olyan bonyolult! – Felesége, aki orvos volt, nem értette, miért vesz valaki drága, de elavult felszerelést, amikor megszokott már a tíz vagy akár húsz megapixeles digitális kamera is.

Miután a harmadik tekercset is előhívta, Wang felemelte a vörös fénybe. Láta, hogy a szellem-visszaszámlálás folytatódott. A számok világosan látszottak minden képen, még azokon is, amiknél le sem vette a lencsevédőt: *1187:19:06; 1187:19:03; 1187:18:59; 1187:18:56...*

Felesége kopogott a sötétkamra ajtaján, hogy betelt a tekercs. Wang kinyitotta az ajtót, és elvette tőle a gépet. Reszkető kézzel vette ki a filmet. Felesége aggódó tekintetere fittyet hányva visszament a sötétkamrába, és betette az ajtót. Gyorsan és ügyetlenül dolgozott, ki-kiloccsantotta az előhívót. A képek hamarosan készen lettek. Lehunyta szemét, és némán imádkozott: *Kérlek, ne jelenj meg. Semmiképp ne jelenj meg. Ne én következzek...*

Nagyítóval vizsgálta meg a nedves filmet. Nem volt visszazámlálás. A negatívon csak a felesége által készített képek látszottak. Lassú záridőt használt, és amatőr kezében minden homályos lett, Wang mégis úgy érezte, hogy ezeknél élvezetesebb képet még nem látott.

Kilépett a sötétkamrából, és kifújta a levegőt. Tiszta verejték volt. Felesége a konyhában főzött, fia a szobájában játszott. Wang leült a szófára, és racionálisan végiggondolta a kérdést.

Először is a számokat, amik pontosan rögzítették a képek közt eltelt időt, és amik intelligencia jeleit mutatták, nem nyomtathatták a filmre. Valamitől a filmre kerültek. De mitől? Hibás a kamera? Tudta nélkül valami mechanizmust szereltek bele? Levette a lencsét, és szétszedte a gépet. Nagyítóval megvizsgálta a belsejét, ellenőrzött minden pormentes alkatrészt, és nem talált rendellenességet. Aztán, mivel a számok még a lencsevédős képeken is szerepeltek, rájött, hogy a legvalószínűbb forrás valami átható sugár. De lehetséges ilyen technológia? Hol van a sugár forrása? Hogyan irányítják?

A technológia jelenlegi állása szerint természetfeletti erő kell

hozzá.

Mivel látni akarta, hogy a szellem-visszaszámlálás folytatódott-e közben, Wang újabb filmet fűzött a Leicába, és elkezdett taláalomra fotózni. Amikor ezt a tekercset előhívta, rövid életű nyugalma felborult. Úgy érezte, az örület határára sodródott. A visszaszámlálás visszatért. A számok alapján nem is szünetelt, csak a felesége által ellőtt tekercsen nem jelent meg.

1186:34:13; 1186:34:02; 1186:33:46; 1186:33:35...

Wang kirentott a sötétkamrából, ki egyenesen a lakásból, és hangosan bekopogott szomszédja, a nyugdíjas Zhang professzor ajtaján.

– Zhang professzor, van egy fényképezője? Nem digitális, hanem filmes.

– Egy olyan profi fotós, mint maga, kölcsön akarja kérni a fényképezőmet? Mi történt a maga drága gépével? Nekem csak egy egyszerű digitális van... Jól érzi magát? Nagyon sápadt.

– Hadd kérjem kölcsön.

Zhang visszatért egy közönséges Kodak digitális fényképezőgéppel. – Tessék. Pár kép van rajta, azt törölje le nyugodtan.

– Köszönöm! – Wang kikapta kezéből a kamerát, és hazarohant. Valójában volt még három analóg és egy digitális gépe, de úgy érezte, jobb lenne mástól kérni. A sajátjára nézett, ami a szófán hevert, és a pár tekercs filmre, elgondolkodva megtorpant, és a Leicába is új filmet fűzött. A kölcsönkért digitális kamerát a feleségének adta, aki éppen megterített vacsorához.

– Gyorsan, csinálj még pár képet!

– Mit művelsz? Atyaég, az arcod! Mi ez az egész?

– Ne törődj vele. Fotózz!

Az asszony letette az edényeket, és odament hozzá, szemében aggodalom és félelem tükröződött.

Wang a Kodakot hatéves fia kezébe nyomta, aki éppen nekilátott a vacsorának. – Dou Dou, gyere, segíts apunak. Nyomd meg ezt a gombot. Igen, úgy. Ez egy kép. Nyomd meg még egyszer. Ez még egy. Csináld csak tovább. Fényképezd le, amit csak akarsz.

A fiú gyorsan tanult. Nagyon érdekelte a dolog, és gyorsan

fényképezett. Wang megfordult, felvette a kanapéról a Leicát, és ő is elkezdett fényképezni. Apa és fia úgy nyomkodták a zárat, mintha megőrültek volna. A felesége nem értette, mi ez az egész, és sírva fakadt.

– Wang Miao, tudom, hogy nagy nyomás nehezedik rád mostanában, de remélem, nem...?

Wang a tekercs végére ért, és kivette a digitális gépet a fia kezéből. Egy pillanatig gondolkodott, majd hogy ne kelljen foglalkoznia a feleségével, bement a hálóba, és ott is csinált pár képet a digitálissal. Az optikai keresőt használta az LCD helyett, mert félt az eredménytől, bár hamarosan úgylis szembe kellett néznie vele.

Wang kivette a filmet a Leicából, és visszament a sötétkamrába. Betette az ajtót, és munkához látott. Miután előhívta a filmet, alaposan megnézte a képeket. Annyira remegett a keze, hogy két kézzel kellett fognia a nagyítót. A negatívokon folytatódott a visszaszámlálás.

Wang kirohant a sötétkamrából, és elkezdte átnézni a Kodak digitális képeit. Az LCD-n látta, hogy a fia által készített képeken nincsenek számok, de az általa készített felvételen a visszaszámlálás tisztán látszott és szinkronban volt a filmen lévő dátummal.

A különböző kamerákkal azt próbálta kiküszöbölni, ha netán a filmmel vagy a kamerával lenne probléma. De azzal, hogy a feleségével és fiával is fotóztatott, még különösebb eredményre jutott: a visszaszámlálás csak az általa csinált képeken jelent meg!

Kétségbeesetten felmarkolta a tekerceket; úgy összegabalyodtak, akár a kígyók, akár a kioldozhatatlan csomóba kötött kötelek.

Tudta, hogy ezt a rejtélyt egymaga nem oldhatja meg. Kihez forduljon? Régi főiskolai osztálytársaival vagy a kollégáival a Kutatóközpontban nem ér semmit, mind ugyanúgy technikai beállítottságúak, mint ő, márpedig ösztönösen érezte, hogy ez túlmutat egy technikai problémán. Eszébe jutott Ding Yi, de a férfi maga is spirituális válságot él át. Végül a Tudomány Határainál kötött ki. Ők mélyenszántó gondolkodók, akik emellett nyitottak maradtak, így aztán tárcsázta Shen Yufei számát.

– Dr. Shen, van egy problémám. Beszélnem kell önnel.

– Jöjjön át – felelte Shen, és letette.

Wang meglepődött. Shen szűkszavú nő volt, a Tudomány Határaiban néhányan viccesen a női Hemingwaynek nevezték. A nő meg sem kérdezte, mi a baj, és Wang nem tudta, ez most vigasztalja-e, vagy még jobban nyugtalanítsa.

A filmköteget egy táskába tömte, majd fogta a digitális kamerát, és izgatott felesége szeme láttára kirohant a lakásból. Mehetett volna autóval, de még a fényekkel teli városban is emberek között akart lenni. Taxit hívott.

Shen egy luxuslakóparkban lakott, amelyet az egyik új ingajárral lehetett elérni. Itt már sokkal tompábbak voltak a fények. A házak egy kis mesterséges tó körül álltak, amibe halakat telepítettek, és éjjelente a hely falusi hangulatot árasztott.

Shen nyilvánvalóan jól állt anyagilag, de Wangnak fogalma sem volt, honnan származik a pénze. Ennyit nem kereshetett sem a régi kutatói pozíciójában, sem a jelenlegi állásában egy magáncégnél. A házat belülről azonban nem luxus jellemezte. Ez volt a Tudomány Határai találkozóhelye, és Wang szemében mindig egy kisebb könyvtárra emlékeztetett.

A nappaliban látta Wei Chenget, Shen férjét. Wei olyan negyvenéves lehetett; higgadt, őszinte értelmiséginek látszott. Wang a nevéen kívül szinte semmit nem tudott róla. Shen nem mondott semmit, amikor bemutatta annak idején. Weinek mintha nem lett volna állása, hiszen egész nap otthon volt. Sosem érdekelték a Tudomány Határai beszélgetései, de láthatóan megszokta, hogy sok tudós jár a házukba.

Mégsem volt lusta. Valamiféle kutatást végzett otthon, mindig mélyen a gondolataiba merült. Amikor látogatóval találkozott, szórakozottan köszöntötte, aztán felment az emeletre a szobájába. A nap nagy részét ott töltötte. Wang egyszer benézett a szobájába a félig nyitott ajtón, és megdöbbenő látványban volt része: egy nagy teljesítményű HP munkaállomást látott. Azért volt biztos benne, mert ugyanez a modell volt a Kutatóközpontban: egy palaszürke váz, RX8620-as modell, négyéves. Nagyon különösnek találta, hogy valakinek van otthon egy olyan gépe, ami egy-

millió jüanba kerül. Mit csinál vele Wei Cheng egész nap?

– Yufei most kicsit elfoglalt. Kérem, várjon kicsit – mondta Wei Cheng, majd felballagott az emeletre. Wang megpróbált várni, de nem bírt nyugton maradni, hát felment Wei Cheng után. A férfi éppen be akart lépni a szobájába, amikor meglátta Wangot, de nem látszott bosszúsnak. A szemközti szobára mutatott. – Ott van.

Wang bekopogott. Nem volt zárva, hát résnyire kinyitotta. Shen egy számítógép előtt ült és játszott. Wang meglepve látta, hogy V-ruhát visel.

A videójátékosok között a V-ruha megszokott felszerelés volt, panorámasisakból és haptikus ruhából állt. A ruha révén a játékos átélhette a játék eseményeinek érzékeléseit: ököllel eltalálják, késsel megszórják, megégeti a láng és így tovább. Szélsőséges hideg-meleg érzetet is képes volt kelteni, sőt még a hóvihart is szimulálni tudta.

Wang a nő mögé lépett. Mivel a játék csak a sisak belsején látszott, a számítógép monitorán nem voltak színes képek. Wangnak hirtelen eszébe jutott Shi Qiang megjegyzése, hogy jegyezzen meg honlapokat és email-címeket. A monitorra pillantott. A játék URL-je felkeltette a figyelmét: www.3test.net.

Shen levette a sisakot, és lehúzta a ruhát. Feltette a szemüvegét, ami vékony arcához képest nagyon nagynak tűnt. Kifejezés-telenül biccentett Wangnak, de nem szólt semmit. Wang kivette az összekevert filmtekercseket, és elkezdte magyarázni a különös kísérletét. Shen feszülten hallgatta, elvette a filmtekercseket, de épp csak rájuk pillantott. Ez meglepte Wangot, viszont azt igazolta, hogy Shennek van némi fogalma arról, mi folyik. Majdnem elhallgatott, de Shen csak bólogatott jelezve, hogy folytassa.

Amikor a végére ért, Shen végre megszólalt: – Hogy áll a nanoanyagprojekt, amit vezet?

Ez a témaváltás meglepte Wangot. – A nanoanyagprojekt? Mi köze annak ehhez? – mutatott a filmekre.

Shen nem felelt, csak nézett rá, várva, hogy válaszoljon a kérdésére. Mindig is ilyen volt a stílusa, sosem fecsérelte a szót.

– Állítsa le a kutatást – mondta.

– Micsoda? – Wang nem volt biztos benne, hogy jól hallotta. –
Miről beszél?

Shen hallgatott.

– Állítsam le? Fontos nemzeti projekt!

Shen még mindig hallgatott, csak nyugodtan nézett rá.

– Meg kell indokolnia – mondta Wang.

– Csak állítsa le. Próbálja meg.

– Mit tud? Mondja el!

– Elmondtam mindent, amit elmondhatok.

– Nem állíthatom le a projektet. Képtelenség!

– Csak állítsa le. Próbálja meg.

A visszaszámlálásról nem is beszéltek többet. Wang akármit próbált, Shen csak azt ismételte: – Csak állítsa le. Próbálja meg.

– Most már értem – mondta Wang. – A Tudomány Határai nem csak elméleteket boncolgató vitacsoport, mint ahogy maga mondta. Sokkal bonyolultabb a kapcsolata a valósággal, mint hittem.

– Nem, éppen ellenkezőleg. A benyomása azon alapul, hogy a Tudomány Határai sokkal fontosabb kérdésekkel foglalkozik, mint hitte.

Wang felállt, hogy menjen, el sem köszönt. Shen némán az ajtóhoz kísérte, és nézte, ahogy taxiba száll.

Akkor egy másik autó érkezett, és keményen fékezett az ajtó előtt. Egy férfi szállt ki belőle. A házból kiszűrődő halvány fényben Wang azonnal felismerte. Pan Han volt, a Tudomány Határai prominens tagja, egy biológus, aki sikeresen megjósolta a genetikailag módosított ételek hosszú távú fogyasztásával kapcsolatos születési rendellenességeket. Megjósolta azt az ökológiai katasztrófát is, amelyet a genetikailag módosított termények termesztése okoz. Az olyan végítélet-prófétáktól eltérően, akik rendszeresen katasztrófákra figyelmeztetnek, de anélkül, hogy bármi részletet közölnének róluk, Pan jóslatai mindig sok részletet tartalmaztak, melyek később igaznak bizonyultak. Sőt olyan pontossággal művelte ezt, hogy elterjedt a pletyka: a jövőből jött.

Hírneve másik oka az volt, hogy ő teremtette meg Kína első kísérleti közösségét. A nyugati „vissza a természethez” utópista csoportokkal ellentétben az ő „Pasztorál Kína” közössége nem a vadonban kapott helyet, hanem a legnagyobb városok egyikében. A közösségnek nem volt saját tulajdona. Mindent, ami a mindennapi élethez szükséges volt, a városi hulladékból szerezték meg, még az ennivalót is. Sokak borús jóslataival ellentétben a Pasztorál Kína nemcsak hogy életben maradt, de virágzott. Jelenleg háromezernél is több állandó taggal rendelkezett, ezenfelül rengetegen csatlakoztak rövidebb időre, hogy megtapasztalják ezt az életstílust.

Két sikere következtében Pan társadalmi kérdésekről alkotott véleménye mind nagyobb és nagyobb súllyal esett latba. Hite szerint a technológiai haladás az emberi társadalom betegsége. A technológia robbanásszerű fejlődése a ráksejtek növekedésével analóg, és az eredmény is hasonló lesz: az összes táplálékforrás kimerülése, a szervek pusztulása és végül a gazdatest halála. Támogatta a durva technológiák – úgymint fosszilis tüzelőanyagok és nukleáris energia – feladását, a szoft technológiák (vagyis a napenergia és a kisléptékű hidroeletromos energia) megtartása mellett tört lándzsát. Hitt a modern metropoliszok deurbanizációjában, amely oly módon valósítható meg, hogy a népeiséget egyenlőbben osztják el önellátó kisvárosokban és falvakban. Szoft technológiákra támaszkodva épített volna új mezőgazdasági társadalmat.

– Itthon van? – kérdezte Pan Shent a házra mutatva.

Shen nem felelt, csak elállta az útját.

– Figyelmeztetnem kell őt is és magát is – mondta Pan jeges hangon. – Ne kényszerítsenek bennünket.

Shen odaszólt a taxisnak: – Mehet. – A taxi elindult, és Wang nem hallott többet a Shen és Pan közti párbeszédéből, de visszaneézve látta, hogy a nő nem engedte be Pant a házba.

Mire Wang hazaért, már éjfél is elmúlt. Ahogy szállt ki a taxiból, egy fekete Volkswagen Santana fékezett le mellette. Az ablak lement, és füstfelhő löködött ki. Shi Qiang széles teste foglalta el

a vezetőülést.

– Wang professzor! Hogy s mint volt, amióta nem láttam?

– Követ engem? Nincs jobb dolga?

– Félreért. Elhajthattam volna maga mellett, de udvariasan megálltam, hogy üdvözöljem, maga meg hálátlan feladatnak állítja be a kedvességemet. – Shi felvillantotta tipikus zsiványvigyorát. – Nos? Megtudott valami hasznosat ott?

– Már mondtam, hogy nem akarom látni magát. Kérem, mostantól hagyjon békén.

– Jól van. – Shi indított. – Nem fogok éhen halni a túlóra nélkül. Akkor nem hagyom ki a focimeccset.

Wang belépett a lakásba. Felesége már aludt, hallotta, hogy forogódik az ágyban, és nyugtalanul motyog. Férje furcsa viselkedésétől rosszat álmodott. Wang lenyelt pár altatót, lefeküdt, majd hosszú várakozás után elaludt.

Mindenféléről álmodott, egy dolog azonban állandó maradt: a levegőben lebegő visszaszámlálás. Már elalvás előtt tudta, hogy erről fog álmodni. Álmában nekitámadt a számoknak, örülten tépte, harapta őket, de nem bírt nyomot hagyni rajtuk. A számsor csak lógott az álom közepén, kitartóan pergett visszafelé. Végül, amikor a frusztráció már-már elviselhetetlenné fokozódott, felébredt.

Kinyitotta a szemét, és meglátta a homályos mennyezetet. A város fényei tompa izzásként szűrődtek át a függönyön. Egyvalami azonban követte az álomból a valóságba: a számsor. Szeme előtt még mindig ott lebegett a visszaszámlálás. A számok keskenyek voltak, de fehéren izzottak.

1180:05:00, 1180:04:59, 1180:04:58, 1180:04:57...

Wang körülnézett, látta a homályos árnyékokat a hálósobában. Biztos volt benne, hogy ébren van, a visszaszámlálás mégsem tűnt el. Lehunyta a szemét, és a számok ott maradtak az elsőtétült látóterében, úgy néztek ki, akár egy fekete hattyú tollai előtt a higany. Kinyitotta a szemét, megdörgölte a szemét, ám a visszaszámlálás csak nem tűnt el. Akármerre nézett, a számok ott

maradtak látómezeje közepén.

Névtelen rettegés kerítette hatalmába, és felült. A visszaszámlálás nem tágított. Kiugrott az ágyból, szétrántotta a függönyt, és kitérte az ablakot. A mélyen alvó város fényes kivilágításban pompázott. A visszaszámlálás úgy lebegett eme fenséges háttér előtt, akár a felirat egy mozivásznon.

Wang úgy érezte, fuldoklik. Fojtottan felsikoltott. Felesége rémülten felriadt, és nyugtalanul kérdezgette. Wang erőt vett magán, és megnyugtatta a feleségét, mondta neki, hogy nincs semmi baj. Visszafeküdt, lehunyta szemét, és az éjszaka fennmaradó részét a visszaszámlálás folyamatos izzása alatt töltötte.

Reggel igyekezett normálisan viselkedni a családja előtt, de a feleségét nem tudta bolonddá tenni. Az asszony rákérdezett, jól van-e, rendesen lát-e.

Reggeli után Wang betelefonált a kutatóközpontba, és kért egy szabadnapot. Autóba ült, és elhajtott a kórházba. Útközben a visszaszámlálás könnyörtelenül ott lebegett a való világ előtt. Változtatta a fényességét, akármilyen lett a háttér, mindig világosan látszott. Wang még azzal is megpróbálkozott, hogy kelő napba bámult, hátha az elnyomja. Hiába. Az ördögi számok feketén virítottak a nap gömbje előtt, akár az odavetített árnyékok. Ami még ijesztőbbé tette őket.

A Tongren Kórházban nagy sürgés-forgás fogadta, de be tudott jutni az egyik neves szemorvoshoz, aki a feleségével járt egy osztályba. Megkérte az orvost, hogy vizsgálja meg, bár a szimptomákat nem árulta el. Az orvos alaposan megvizsgálta mindkét szemét, és azt mondta, normálisan működnek, betegségnek semmi jele.

– Van valami a látóteremben. Akármerre fordulok, mindig ott van. – Miközben Wang ezt mondta, a számok az orvos arca előtt lebegtek.

1175:11:34, 1175:11:33, 1175:11:32, 1175:11:31...

– Á, az üvegtesti homályról beszélsz. – Az orvos elővett egy recepttömböt, és elkezdett írni. – A mi korunkban gyakori jelenség, a lencsék elfelhősödése okozza. Nem könnyű gyógyítani, de nem

is nagy ügy. Adok jódcseppet és D-vitamint. Lehetséges, hogy elmúlik, de azért ne reménykedj nagyon. Amúgy nem kell miatta aggódni, a látást nem befolyásolja. Meg kell tanulnod ignorálni.

– Üvegtesti homály... Megmondanád, hogy néz ki?

– Nincs benne szabályosság, mindenkinél más és más. Egyesek fekete pöttyöt látnak, mások ebihalat.

– És mi van, ha valaki számsort lát?

Az orvos tolla megállt. – Számokat látsz?

– Igen, a látómezőm közepén.

Az orvos félretolta a tollat meg a noteszt, és együttérzőn nézett rá. – Amint bejöttél, láttam rajtad, hogy túlhajszolt vagy. Az osztálytalálkozón Li Yao mesélte, hogy nagy nyomás nehezedik rád a munkahelyeden. A mi korunkban már vigyáznunk kell. Az egészségünk nem a régi.

– Azt mondd, hogy pszichológiai tényezők okozzák?

Az orvos bólintott. – Ha bárki másról lenne szó, pszichiáterhez küldeném. De semmi komoly, csak kimerültség. Pihenj pár napot. Utazz el valahová. Töltsd az idődet Yaóval és a fiatalokkal... hogy is hívják, Dou Dou, igaz? Ne aggódj, hamarosan elmúlik.

1175:10:02, 1175:10:01, 1175:10:00, 1175:09:59...

– Elmondom, mit látok. Egy visszaszámlálást! Egymás után percek a másodpercek abszolút pontosan. Azt mondd, hogy ez csak a fejemben van?

Az orvos elnézően mosolygott. – Tudod te, mekkora befolyása van az elmének a látásra? Múlt hónapban volt egy páciensünk, egy tizenöt-tizenhat éves lány. Éppen iskolában volt, amikor hirtelen elveszítette a látását, teljesen megvakult. A vizsgálatok szerint viszont fiziológiailag semmi baj nem volt a szemével. Végül a pszichiátrián valaki egy hónapig kezelte pszichoterápiával, és hirtelen visszanyerte a látását.

Wang már tudta, hogy csak az idejét pocsékolja. Felállt. – Jól van, ne is beszéljünk többet a szememről. Még egy utolsó kérdés: tudsz olyan fizikai jelenségről, ami távolról fejt ki hatást, és az ember víziókat lát tőle?

Az orvos elgondolkodott: – Ami azt illeti, tudok. Nemrég benne

voltam a *Shenzhou 19* űrhajó orvosi csapatában. Néhány taikonauta az űrjárművön kívüli tevékenység közben villanásokról számolt be, amelyeket a műszerek nem észleltek. A Nemzetközi Űrállomás asztronautái is hasonlókat jelentettek. Ez erős napkitörés idején történt, nagyenergiájú részecskék érték a retinájukat, attól láttak villanásokat. De te számokról beszélsz, sőt visszaszámlálásról. Ilyet nem okozhat naptevékenység.

Wang kábán lépett ki a kórházból. A visszaszámlálás továbbra is a szeme előtt lebegett, és ő mintha úgy követte volna a számokat, akár egy kísértetet, ami nem hagyja békén. Vett egy napszemüveget, és feltette, hogy az emberek ne lássák az ide-oda cikázó tekintetét, amitől úgy nézett ki, mintha alva járna.

Mielőtt belépett a Nanotechnológiai Kutatóközpontba, levette a szemüveget, de a kollégái még így is látták a zaklatottságát, és aggodó pillantásokat vetettek rá.

Wang látta, hogy a labor közepén lévő fő reakciókamra még működik. A gigantikus apparátus központi része egy gömb volt, amelybe számos cső futott.

Kis mennyiségben már előállítottak az új, ultraerős nanoanyagból, ami a „Repülő Penge” kódnevet kapta. Az eddigi mintákat azonban mind molekuláris építőtechnikával készítették, azaz nanoméretű molekuláris szondával pakolták egymásra egyesével a molekulákat, mintha falaznának. A módszer igen forrásigényes volt, az eredmény lehetett volna a világ legdrágább drágaköve is. Nem térült meg nagy mennyiségben alkalmazni.

Jelenleg a labor a molekuláris építést katalitikus reakcióval próbálta helyettesíteni, amelynél nagyszámú molekula rendeződik a megfelelő konfigurációba. A fő reaktorkamrában gyors egymásutánban nagyszámú reakció érhető el különböző molekuláris kombinációkkal. A sok kombináció miatt a bevett kézi ellenőrzés száz évet vett volna igénybe. Ráadásul az apparátus a reakciókat kiegészítette matematikai szimulációkkal is. Amikor a reakció bizonyos fázisba ért, a számítógép matematikai modellt készített róla a közbülső termékek alapján, majd szimulációval fejezte be a reakciót. Ez nagyban fokozta a kísérlet hatékonyságát.

Amikor a labor igazgatója meglátta Wangot, odasietett, és sorolni kezdte a fő reaktorkamra meghibásodásait. Ez a szokásukká vált, amikor Wang beért dolgozni. A fő reaktorkamra már több mint egy éve folyamatosan üzemelt, sok érzékelő elhasználódott, ami mérési hibákhoz vezetett, és le kellett volna állítani a gépezetet karbantartásra. A projekt vezető tudósaként azonban Wang ragaszkodott hozzá, hogy a gépet ne állítsák le, amíg a molekuláris kombinációk harmadik sorozatát be nem fejezik, a technikusok így kénytelenek voltak átmeneti megoldásokkal helyrehozni a főreaktort. Csakhogy most már a helyrehozásokat is helyre kellett hozni, és ez teljesen kimerítette a projekt állományát.

A laborvezető azonban óvakodott szóba hozni a gép leállítását és a kísérlet átmeneti befagyasztását, mivel jól tudta, hogy ezzel feldühíti Wang Miaót. Csak elé tárta a problémákat, noha a lényeg kimondatlanul is világos volt.

A fő reaktorkamra körül úgy sürgölődtek a mérnökök, akár az orvosok egy kritikus páciens ágya mellett, próbálták még egy kicsit életben tartani. Az egész jelenet előtt pergett a visszaszámlálás: 1174:21:11, 1174:21:10, 1174:21:09, 1174:21:08...

Csak állítsa le. Próbálja meg, csengtek a fülében Shen szavai.

– Mennyi idő kell az érzékelők teljes nagygeneráljához? – kérdezte Wang.

– Négy-öt nap. A laborvezető előtt felcsillant a remény, hát gyorsan hozzátette: – Ha gyorsan dolgozunk, talán csak három. Garantálom, Wang főmérnök!

Nem adom fel, gondolta Wang. *A felszerelésre tényleg ráfér a karbantartás, a kísérletet átmenetileg fel kell függeszteni. Ennek semmi köze semmihez.* A laborvezetőhöz fordult, és a lebegő számokon keresztül a szemébe nézett. – Állítsa le a kísérletet, és hajtsák végre a karbantartást. Kövessék a nekem beadott ütemtervet.

– Abszolút, Wang főmérnök. Azonnal átadom a frissített ütemtervet. Akár délután leállíthatjuk a reakciót!

– Most azonnal leállítjuk.

A laborvezető hitetlenkedve meredt rá, de aztán újra elfogta az izgalom, mintha félne elszalasztani ezt a lehetőséget. Felkapta a

telefont, és parancsot adott a reakció leállítására. A kimerült kutatók és technikusok is izgalomba jöttek, rögvest nekiláttak a fő reaktorkamra leállításának, száz összetett kapcsoló kattant. A különféle képernyők egymás után sötétedtek el, míg végül a fő képernyőn a reaktorkamra megállított státusa látszott.

Ezzel szinte egy időben állt meg Wang szeme előtt a visszaszámlálás. Az utolsó szám 1174:10:07 volt. Pár másodperc múlva a számok villódtak, majd eltűntek.

Ahogy a világ megszabadult a kísértetszámoktól, Wang nagyot fújt, mintha víz alól bukkant volna fel. Kimerülten lerogyott, és rájött, hogy a többiek őt bámulják.

A laborvezetőhöz fordult: – A rendszerkarbantartás a felszerelési osztály dolga. A kutatócsoport kivehet pár nap szabadságot. Tudom, hogy mindenki nagyon keményen dolgozott.

– Wang főmérnök, maga is fáradt. Zhang főmérnök majd felügyeli a karbantartást, menjen haza, és pihenjen ön is.

– Igen, fáradt vagyok – mondta Wang.

Miután a laborvezető elment, felvette a telefont, és tárcsázta Shen Yufei számát. Az asszony egy csengés után felvette.

– Ki vagy mi áll emögött? – kérdezte Wang. Próbált uralkodni a hangján, de nem bírt.

Csend.

– Mi történik a visszaszámlálás végén?

Csak csend.

– Hall engem?

– Igen.

– Miért a nanoanyagok? Ez nem részecskegyorsító, csak alkalmazott kutatás. Megérdemli a maguk figyelmét?

– Hogy mi érdemli meg a figyelmünket, azt nem maga dönti el.

– Elég! – üvöltötte Wang a telefonba. Az elmúlt napok rémülete és elkeseredése hirtelen irányíthatatlan haragba fordult. – Azt hiszik, ezekkel az olcsó trükkökkel bolonddá tehetnek? Megállíthatják a technikai haladást? Elismerem, egyelőre nem tudom megmagyarázni, hogyan csinálták, de csak mert nem tudtam belesni a szégyentelen illuzionistájuk függönye mögé.

– Azt akarja mondani, hogy nagyobb szabású visszaszámlálást akar látni?

Shen kérdése egy pillanatra megdöbbentette. Nyugalmat kényszerített magára, nehogy csapdába sétáljon. – Hagyjuk a trükköket. Mi van, ha nagyobb szabású? Attól még illúzió. Hologramot is vetíthetnek az égre, mint a NATO a legutóbbi háborúban. Elég erős lézerrel képeket vetíthetnek a holdra! A lövész és a földműves olyan mértékben tud manipulálni, ahogyan az emberek nem. Például meg tudják jelentetni a visszaszámlálást a nap felszínén? – Wang állá leesett, magát is megdöbbentette a saját szavaival. Önkéntelenül megnevezte a két hipotézist, amit kerülnie kellett volna. Úgy érezte, annak a mentális csapdának a szélén áll, amibe már mások is beleestek.

Próbálta megragadni a kezdeményezést, ezért gyorsan folytatta: – Nem számíthatok minden trükkjükre, de lehet, hogy a becsstelen illuzionistájuk még nap esetében is elérné, hogy valóságosnak látszon az érzékcsalódás. Egy igazán meggyőző demonstrációhoz még nagyobb léptékben kell gondolkodni.

– Az a kérdés, maga el tudja-e viselni – mondta Shen. – Barátok vagyunk. Segíteni akarok, hogy *elkerülje* Yang Dong sorsát.

Yang nevére Wang megborzongott, de aztán a harag újabb hullámától meggondolatlan lett. Elfogadja a kihívást?

– Természetesen.

– Mit fog csinálni?

– Van internetre kötött számítógépe? Írja be a következő címet: <http://gsl.net/bg3tt/zt/msdm.htm>. Megvan? Most nyomtassa ki és tartsa magánál.

Wang látta, hogy ez az oldal egy morzekódtáblázat.

– Nem értem. Ez...

– A következő két napban keressen egy olyan helyet, ahonnan megfigyelheti a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzást. A részletekkel küldök egy emailt.

– Mit... mit fog csinálni?

– Tudom, hogy leállította a nanoanyagprojektet. Újra akarja indítani?

- Persze. Három nap múlva.
- Akkor a visszaszámlálás is folytatódik.
- Milyen nagyságrendben fogom látni?

Hosszú csend következett. Ez a nő, aki az emberi felfogáson túli erő szószólója volt, elzárt minden kiutat Wang előtt.

– Három nap múlva, tizennegyedikén hajnali egy és öt között az egész univerzum hunyorogni fog magának.

7. FEJEZET

HÁROM TEST: ZHOU-HÁZI WEN KIRÁLY ÉS A HOSSZÚ ÉJSZAKA

Wang tárcsázta Ding Yi számát, és csak amikor Ding felvette, akkor jött rá, hogy hajnali egy van.

– Wang Miao vagyok. Elnézést, hogy ilyen későn hívom.

– Nem gond. Amúgy sem tudok aludni.

– Láttam... valamit, és szeretném a segítségét kérni. Nem tudja, van olyan létesítmény Kínában, ahol a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzást mérik? – Wang szeretett volna valakivel beszélni arról, ami folyik, de úgy gondolta, jobb, ha nem sokan tudnak a visszaszámlálásról, amit csak ő lát.

– A kozmikus mikrohullámú háttérsugárzást? Miért érdekli? Akkor tényleg bajban lehet. Volt már Yang Dong anyjánál?

– Á, sajnálom, elfelejtettem.

– Nem baj. Mostanában sok tudós lát... valamit, mint maga is. Mindenkinek megvan a maga baja. De azért jól tenné, ha meglátogatná. Elég idős már, és nem akar gondnokot fogadni. Ha meg kell neki csinálni otthon valamit, kérem, segítsen... Szóval a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás. Megkérdezheti Yang anyját is. Mielőtt nyugdíjba ment, asztrofizikus volt. Ismeri az efféle létesítményeket Kínában.

– Jó, akkor ma munka után meglátogatom.

– Előre is köszönöm. Nem bírok látni semmit, ami Yang Dongra emlékeztet.

Miután letette, Wang leült a számítógép elé, és kinyomtatta a

morzetáblázatot. Már megnyugodott annyira, hogy másra is tudjon gondolni a visszaszámláláson kívül. Eltöprengett a Tudomány Határain, Shen Yufei és a számítógépes játékon, amit játszott. Azt biztosan tudta, hogy Shen nem az a típus, aki élvezzi a számítógépes játékokat. Úgy beszélt, mint egy táviró, és az a benyomás alakult ki Wangban, hogy Shen mindig rendkívül fagyosan viselkedik. Nem az a fajta fagyosság volt, amit az emberek maszkként öltenek fel, ez egész lényét áthatotta.

Wang önkéntelenül úgy gondolt a nőre, mint a rég elavult DOS operációs rendszerre: egy üres fekete képernyő, azon egy csupasz „C:\univerzum” prompt, egy villogó kurzor. Akármit ütsz be, azt viszonzozza. Se egy plusz betű, se semmi változás. De most már tudta, hogy a „C:\univerzum” mögött feneketlen mélység tátong.

Tényleg érdekli egy játék? Olyan játék, amihez V-ruhát kell felvenni? Nincs gyereke, vagyis magának vette a V-ruhát. A puszta gondolat is nevetséges.

Wang beütötte a játék címét a keresőbe. Könnyen megjegyezte: www.3test.net. A honlap szerint a játékot csak V-ruhával lehetett játszani. Wang emlékezett, hogy a kutatóközpontban az alkalmazottak pihenőjében volt egy V-ruha. Kiment az immár kiürült főlaborból, bement a biztonsági irodába a kulcsért. A pihenőben elment a biliárdasztalok és a gépek mellett, és egy számítógépnél megtalálta a V-ruhát. Felcibálta magára a haptikus ruhát, feltette a panorámás sisakot, majd bekapcsolta a számítógépet.

Miután belépett a játékba, Wang egy kihalt síkságon találta magát pirkadatkor. A síkság sötétbarna volt, homályos, a részleteket nehezen tudta kivenni. A távolban fehér fényzilánk izzott a horizonton. Hunyorgó csillagok borították az eget.

Hangos robbanás hallatszott, és két vörösen izzó hegy dőlt a földre a távolban. Az egész síkság vörös fényben fürdött. Amikor a por végre leülepedett az égről, Wang két óriási szót látott ég és föld között: HÁROM TEST.

Aztán jött a regisztrációs ablak. Wang „Hairen” néven regisztrált, és bejelentkezett.

A síkság kietlen maradt, de a V-ruha kompresszorai életre keltek, és Wang hideg fuvallatokat érzett a testén. Két gyalogló alak jelent meg előtte, sötét körvonalak a pirkadat fényében. Utánuk szaladt.

Látta, hogy mindkettő férfi, lyukas, hosszú köntöst viseltek, amit koszos állatbőr fedett. Mindegyik rövid, széles bronzkardot hordott magánál. Egyikük egy keskeny faládát cipelt a hátán, ami feleolyan magas volt, mint ő. Hátrafordult, és Wangra nézett. A férfi arca olyan koszos és ráncos volt, akár az állatbőr, amit viselt, de a szeme éles és életteli, a pupillái csillogtak a kora reggeli izzásban.

– Hideg van – mondta.

– Igen, nagyon hideg.

– Ez a hadakozó fejedelemségek kora – közölte a férfi a lábával a hátán. – Zhou-házi Wen király vagyok.

– Szerintem Wen király nem a hadakozó fejedelemségek korában élt – felelte Wang.

– Mostanáig életben maradt – magyarázta a másik férfi. – Shang-házi Zhou király is él. Én Wen király követője vagyok. Ez a felhasználónevem: „Wen király követője”. Ő egy zseni, tudtad?

– Az én felhasználónevem „Hairen”. Mit viszel a hátadon?

Wen király letette a hosszúkás lábát, majd függőlegesen felállította. Kinyitotta az egyik oldalát, akár egy ajtót, és öt rekesz látszott belül. A halvány hajnali fényben Wang látta, hogy minden rekesz egy kis homokkupacot tartalmaz, és mindegyikbe homok szitál a felette lévő rekeszből egy kis lyukon át.

– Amolyan homokóra – magyarázta Wen király. – Nyolcóránként az összes homok a fenekére kerül. Ha háromszor megforgatod, az egy nap. Csak gyakran elfelejtem megfordítani, ezért kell a Követő, hogy emlékeztessen.

– Úgy látom, nagyon hosszú utazáson vagytok. Muszáj ilyen ormótlan órát cipelnetek?

– Hogyan máshogy mérnénk az időt?

– Egy hordozható napóra sokkal praktikusabb lenne. Vagy a napra nézve megsaccolhatnád.

Wen király és a Követő egymásra néztek, majd egyszerre Wangra, mintha egy gyengeelméjűvel lenne dolguk. – A napra? Hogyan mondhatná meg nekünk az időt a nap? Egy kaotikus kor kellős közepén vagyunk.

Wang éppen rá akart kérdezni a különös kifejezés jelentésére, amikor Követő felkiáltott: – Olyan hideg van! Rögtön megvesz az istenek hidege!

Wang is szörnyen fázott, de a legtöbb játékban, ha leveszed a V-ruhát, a rendszer azonnal törli a felhasználónevedet. Ezt pedig nem engedhette. – Ha feljön a nap, melegebb lesz – vigasztalta a Követőt.

– Azt akarod mondani, hogy órákulum vagy? – ingatta a fejét a Követő megvetően. – Még Wen király sem tudja megjósolni a jövőt.

– Mi köze annak, amit mondtam, a jövő megjósolhatóságához? Mindenki láthatja, hogy a nap egy-két órán belül felkel – mutatott Wang az ezüstös fényre a horizonton.

– Ez a kaotikus kor!

– Mi az a kaotikus kor?

– A stabil koron kívül minden más kor kaotikus kor – felelte Wen király úgy, ahogy butuska gyerekhez beszélne.

A fény a horizonton valóban eltompult, majd hamarosan eltűnt. Éjszaka borított be mindent. A csillagok még fényesebben ragyogtak.

– Akkor ez szürkület volt, nem hajnal? – kérdezte Wang.

– Reggel van, de a nap nem mindig kel fel reggel. Ezért is nevezik kaotikus kornak.

Wang már kezdte megelégeni a hideget. – Úgy néz ki, hogy a nap még hosszú ideig nem kel fel – mutatott borzongva a homályos horizontra.

– Ezt meg miből gondolod? Nem lehet biztosan tudni. Mondtam, hogy ez a kaotikus kor. – A Követő Wen királyhoz fordult. – Ehetek egy kis szárított halat?

– Szó sem lehet róla. – Wen király hangja nem tűrt ellentmondást. – Magamnak is alig elég. Nekem muszáj eljutnom Zhao

Gébe, nem neked.

Wangnak közben feltűnt, hogy most a horizont más része világosodik. Nem lehetett biztos az égtájban, de abban biztos volt, hogy máshol, mint korábban. Az ég világosodott-világosodott, majd hamarosan felkelt ennek a világnak a napja. Kicsi és kékes volt, akár egy nagyon fényes hold. Wang ennek ellenére érzett némi meleget, és tisztábban látta maga körül a tájat. A nappal azonban nem tartott sokáig. A nap alacsony ívet írt le a horizonton, és hamarosan leszállt. Újra éjszaka és csontdermesztő hideg telepedett mindenre.

A három utazó megtorpant egy kiszáradt fa előtt. Wen király és a Követő elővették bronzkardjukat, és összevágták a fát tüzelőnek, Wang pedig halomba rakta. Követő elővett egy darab kovát, és addig ütötte a kardja pengéjének, amíg a szikrák lángra nem kaptak. Hamarosan tűz melegítette Wang V-ruhájának elejét, de a háta hideg maradt.

– Elégethetnénk néhány dehidratált testet – vetette fel a Követő. – Akkor lobogna a tűz!

– Azt felejtsd el – torkolta le Wen király. – Csak a zsarnok Zhou király viselkedne így.

– Sok dehidratált testet láttunk szanaszét az út mentén. Szét lettek cincálva, már újrahidratálva sem lehetne őket feléleszteni.

– Ha az elméleted helytálló, mit számít, ha elégetünk párat? Akár meg is ehetünk párat. Hogyan mérhető pár élet az elméleted fontosságához?

– Elég ebből az ostobaságból! Mi tudósok vagyunk!

Miután a tűz leégett, a háromtagú kompánia folytatta útját. Mivel már nem nagyon beszélgettek, a rendszer felgyorsította a játék belső idejét. Wen király hatszor gyorsan megfordította a homokórát a hátán, jelezve, hogy eltelt két nap. A nap egyszer sem kelt fel, a horizonton nem is derengett pirkadat.

– Úgy látszik, hogy a nap már sosem kel fel – jegyezte meg Wang. Előhívta a játék menüjét, hogy megnézzé az életerejét. Az erős hideg miatt folyamatosan csökkent.

– Már megint orákulumnak adod ki magad – róttá meg a Köve-

tő, de ezúttal Wang vele együtt fejezte be: – Ez a kaotikus kor!

Hamarosan azonban mégiscsak feltűnt a hajnal a horizonton. Az ég gyorsan világosodott, és felkelt a nap. Wangnak feltűnt, hogy ezúttal gigantikus a nap, csak félig kelt fel, és máris betöltötte a látható horizont minimum egyötödét. Hőhullámok fürdették őket, és Wang felfrissült. Ám amikor Wen királyra és a Követőre nézett, olyan rettegést látott az arcukon, mintha démont láttak volna.

– Gyorsan árnyékba! – kiáltotta a Követő. Wang rohant utánuk. Bevetődtek egy nagy szikla mögé. A szikla árnyéka egyre rövidült. Körülöttük izzani kezdett a föld, mintha lángolna. A fagyott talaj hamarosan megolvadt alattuk, az acélkemény felszint sárrá köpülték a hőhullámok. Wangról szakadt a verejték.

Amikor a nap közvetlen felettük állt, a három férfi letakarta a fejét az állatbőrökkel, de az erős fény áttűzött a lyukakon és résekben, akár megannyi nyíl. Átkúsztak a szikla másik oldalára, és elbújtak a túloldalon keletkezett új árnyékban.

Miután a nap lement, a levegő forró és nyirkos maradt. A három csapzott utazó leült a sziklára. – Kaotikus korban utazni olyan, mint a pokoljárás – mondta csüggedten a Követő. – Nem bírom tovább. Ráadásul nem ettem semmit, mert nem adsz száritott halat, és nem engeded megenni a dehidratált testeket. Mit...?

– Az egyetlen lehetőség téged is dehidratálni – mondta Wen király, egy bőrdarabbal legyezve magát.

– De nem hagysz magamra utána, ugye?

– Természetesen nem. Megígértem, hogy elviszlek Zhao Gébe.

A Követő levette verejték áztatta köntösét, és meztelenül lefeküdt a sáros földre. A már horizont alá süllyedt nap utolsó izzásában Wang látta, hogy víz kezd szivárogni a Követő testéből. Tudta, hogy ez már nem verejték. Követő teste kipréselte magából az összes vizet, ami kis patakokban folyt el a sárban. A test megpuhult, elvesztette alakját, akár egy olvadó gyertya.

Tíz perccel később az összes víz távozott a testből, Követő immár egy ember alakú bőrdarabként hevert a földön. Az arca kila-posodott, jellegtelen lett.

– Meghalt? – kérdezte Wang. Emlékezett hasonló emberszerű bőrdarabokra útközben, volt köztük tépett, hiányos. Feltételezte, hogy azok a dehidratált testek, amiket Követő korábban tüzelőnek használt volna.

– Nem – felelte Wen király. Felvette Követő bőrét, lesöpörte róla a sarat és a port, lefektette a sziklára, és összegöngyölte, akár a leeresztett ballont. – Gyorsan magához tér, ha vízbe áztatjuk. Mint a szárított gomba.

– Még a csontjai is megpuhultak?

– Igen. A csontváza szárított rost lett. Így könnyű cipelni.

– Ebben a világban mindenkit lehet dehidratálni és újrahidratálni?

– Persze. Téged is. Különben nem is élnénk túl a kaotikus kort. – Wen király Wangnak nyújtotta az összegöngyölt Követőt. – Hozd. Ha elhagyod, elégetik vagy megeszik.

Wang elvette és a hóna alá vágta a könnyű tekercset. Nem is volt annyira furcsa érzés.

Folytatták a küzdelmes útjukat, Wang a dehidratált Követőt cipelte, Wen király pedig a homokórát. Ahogy az előző pár napban, ebben a világban a nap járása továbbra sem volt kiszámítható. Több napig tartó hosszú, fagyos éjszaka után rövid, de tikkasztó nappal következett, és fordítva. Egymásra szorultak, ha életben akartak maradni. Tüzet gyújtottak, hogy távol tartsák a hideget, tavakba merültek a hőség előtt.

Szerencsére a játék felgyorsította az időt, egy hónap eltelt fél óra alatt. Wang így legalább el tudta viselni az utazást a kaotikus korban.

Egy nap – egy hosszú éjszaka után, ami majdnem egy hétig tartott (a homokóra mérése szerint) – Wen király hirtelen örömmel felkiáltott, és az éjszakai égre mutatott:

– Hullócsillagok! Két hullócsillag!

Wang már korábban is észrevette a különös égitesteket. Nagyobbak voltak a csillagoknál, pingponglabda nagyságú korongok, és elég gyorsan haladtak az égen, hogy a szemnek feltűnjön. Viszont most először jelent meg kettő együtt.

– Amikor két hullócsillag jelenik meg – magyarázta Wen király –, az egy stabil kor kezdetét jelenti.

– Láttunk már hullócsillagokat.

– Igen, de csak egyesével.

– Kettőnél többet nem is látunk egyszerre?

– Néha lehet három, de annál több nem.

– A három hullócsillag még jobb kort jelez?

Wen király ijedten nézett Wangra. – Miről beszélsz? Három hullócsillag... imádkozz, hogy sose történjen meg.

Wen királynak igaza volt. Hamarosan megkezdődött az áhított stabil kor. Napkelte és napnyugta szabályos séma szerint követték egymást. A nappal-éjszaka ciklus tizennyolc óra körül stabilizálódott. A szabályos váltakozástól az időjárás barátságos és meleg lett.

– Meddig tart egy stabil kor? – kérdezte Wang.

– Lehet egy nap, de akár egy évszázad is. Senki nem tudja megjósolni. – Wen király leült a homokórára, fejét felemelve nézett a delelőn álló napra. – A történelmi feljegyzések szerint a Nyugati Zhou-dinasztia megélt egy két évszázadig tartó stabil kort. Milyen szerencsés, aki olyan időszakban születik!

– Akkor meddig tart egy kaotikus kor? fordított a kérdésen Wang.

– Már mondtam. A stabil korokon kívül minden kaotikus kor. Ez a kettő váltakozik.

– Szóval ebben a világban nincsenek sémák, törvényszerűségek?

– Nincsenek. Civilizáció csak a stabil korok enyhe klímájában fejlődhet ki. Az idő nagy részében az emberiségnek kollektíven dehidratálódni kell, és elraktározódni. Amikor elérkezik egy hosszú stabil kor, újrahidratálással kollektíven felélednek, aztán építenek és termelnek.

– Hogyan lehet megjósolni az egyes stabil korok érkezését és hosszúságát?

– Ilyesmi még soha senkinek sem sikerült. Amikor elérkezik egy stabil kor, a király a megérzésére hagyatkozva döntést hoz az

esetleges tömeges újahidratálásról. Gyakran megesik, hogy az embereket felélesztik, a terményt elültetik, városokat kezdenek építeni, az élet megindul, és akkor véget ér a stabil kor. A hideg és hőség szélsőséges ingadozása elpusztít mindent. – Wen király szikrázó szemmel bökött Wangra. – Most már ismered a játék célját: az intellektusodat és tudásodat használva elemezni minden jelenséget, amíg meg nem értjük a nap mozgását. A civilizáció életben maradása függ tőle.

– Megfigyeléseim alapján a nap mozgásában nincs semmiféle rendszer.

– Mert nem érted a világ alapvető természetét.

– És te igen?

– Én igen. Ezért megyek Zhao Gébe. Adok Zhou királynak egy pontos naptárat.

– Utazásunk közben nem láttam semmi jelét, hogy lehetséges lenne pontos naptárat készíteni.

– A nap mozgásának megjóslása csak Zhao Gében lehetséges, mert ott található a jin és a jang. Csak az ott vetett értékek pontosak.

Mentek tovább egy újabb kaotikus kor rideg körülményei között, amit rövid időre megszakított egy rövid stabil kor, míg végül meg nem érkeztek Zhao Gébe.

Wang folyamatos morajt hallott, ami mennydörgésnek tűnt. A számtalan óriási inga keltette, melyeket egész Zhao Gében látni lehetett. Mindegyik inga tíz méter magas volt, a súlyukat egy-egy hatalmas szikla képezte, ami vastag kötélen függött egy hídról, amely pedig két karcsú kőtorony között nyúlt át.

Az összes inga lengett, mivel páncélos katonák tartották őket mozgásban. Érthetetlen kántálás közben ritmikusan meg-meghúzták az óriás kő súlyokra kötött köteleket, újra megnövelve a lassuló ingák ívét. Wang megfigyelte, hogy az összes inga egy ütemre jár. Messziről megindítóan fenséges látványt nyújtott: mintha számtalan óriási ingaórát emeltek volna a föld fölé, vagy kolosszális elvont jelképek pottyantak volna le az égből.

Az óriási ingák egy még hatalmasabb piramist öveztek, amely

úgy meredt fel a sötét éjbe, akár egy hegy. Ez volt Zhou király palotája. Wang követte Wen királyt, és beléptek egy alacsony ajtón, amely előtt néhány katona járőrözött a sötétben, nesztelenül, akár a kísértetek. Az ajtó egy hosszú, keskeny, sötét alagútba nyílt, amely a piramis mélyére vitt, és amelyet néhány fáklya világított meg.

Menet közben Wen király azt mondta Wangnak: – Egy kaotikus kor alatt az egész ország dehidratálódik, de Zhou király ébren marad. Ő az élettelen világ őre. Aki egy kaotikus korban életben akar maradni, annak vastag falú épületben kell élnie, mint ez, mintha föld alatt lenne. Csak így lehet megmenekülni a szélsőséges hőség és hideg elől.

Az alagútban töltött hosszú idő után végre megérkeztek a piramis közepén található Nagycsarnokba. Valójában a csarnok nem is volt olyan nagy, és inkább barlangra emlékeztette Wangot. Az emelvényen ülő, sokszínű állatbőrökkel letakart férfi csakis Zhou király lehetett. Wang figyelmét azonban egy talpig feketét viselő férfi keltette fel. A fekete köntös beleolvadt a Nagycsarnok sűrű árnyaiba, és ettől a sápadt fehér arc mintha lebegett volna a levegőben.

– Ő Fu Xi, az emberi faj egyik őse – mutatta be Zhou király Wangnak és Wen királynak a fekete ruhás férfit. Úgy beszélt, mintha Wang és Wen király mindig is ott lett volna, és a fekete ruhás lenne az újonnan érkezett. – Úgy gondolja, hogy a nap egy szeszélyes isten. Amikor ez az isten ébren van, a hangulata kiszámíthatatlan, és kaotikus kort élünk meg. Ám amikor alszik, a lélegzése egyenletes, és stabil kornak örülhetünk. Fu Xi javasolta, hogy építsem meg és tartsam állandó mozgásban az ingákat. Azt állítja, hogy az ingáknak hipnotikus hatásuk lesz a napistenre, és hosszú álomba ringatják. De mind láthattuk, hogy eddig a napisten ébren maradt, igaz, néha-néha szundít egyet.

Zhou király intett, mire szolgák hoztak oda egy agyagkorsót, le tették egy kis kőasztalra Fu Xi elé. Wang később megtudta, hogy fűszeres levessel volt tele. Fu Xi sóhajtott, felemelte az edényt, és nagyokat kortyolt belőle. A nyelése úgy visszhangzott a sötétben,

akár egy hatalmas szív verése. Miután felét megitta, a maradékot a testére öntötte. Aztán ledobta a korsót, és egy nagy bronzüsthöz ment, ami tűz felett lógott a Nagycsarnok sarkában. Felkapaszkodott az üst szélére, majd beleugrott. Az üstből gőzfelhő csapott fel.

– Ji Chang, ülj le – invitálta Zhou király Wen királyt, az utónevén szólítva őt. – Nemsokára eszünk – mutatott az üstre.

– Ostoba boszorkányság – pillantott megvetően az üstre Wen király.

– Mit tudtál meg a napról? – érdeklődött Zhou király. Tűzfény villódzott a szemében.

– A nap nem isten. A nap jang, és az éjszaka jin, a világ pedig a jin és a jang között egyensúlyoz. A folyamatot irányítani ugyan nem tudjuk, de megjósolni igen. – Wen király elővette a bronzkardját, és jin-jang jelet rajzolt a tűzfénytől megvilágított padlóra. Aztán a jel köré rajzolta az *I Ching* hatvannégy hexagramját. Az egész kompozíció egy naptárkerékre emlékeztetett. – Királyom, ez az univerzum kódja. Ennek segítségével pontos naptárat tudok adni a dinasztiának.

– Ji Chang, tudnom kell, mikor érkezik el a következő stabil kor.

– Azonnal megjósolom. – Wen király leült a jin-jang jelkép közepére, és a lábát maga alá húzta. Fejét felemelve a Nagycsarnok plafonjára nézett, tekintete láthatóan áthatolt a piramis vastag kövein, amíg el nem érte a csillagokat. Két keze ujjai gyors, bonyolult mozdulatokba kezdtek, mint egy számológép alkatrészei. A csendben csak a leves bugyogása hallatszott az üstből, mintha a benne fővő sámán sutyorogna álmában.

Wen király felállt a jin-jang jelkép közepén. Arcát továbbra is a mennyezet felé emelve megszólalt: – A következő kaotikus kor negyvenegy napig tart majd. Aztán következik egy ötnapos stabil kor. Utána egy huszonhárom napos kaotikus kor, amit tizennyolc napos stabil kor követ. Aztán egy nyolcvannapos kaotikus kor. Ám amikor ennek a kaotikus kornak vége szakad, királyom, akkor kezdődik az a hosszú stabil kor, amire vártál. Az a stabil kor három év és kilenc hónapig tart majd. A klíma olyan enyhe lesz,

hogy igazi aranykornak nézünk elébe.

– Előbb igazolnunk kell a jóslatodat – mondta Zhou király kifejezéstelen arccal.

Wang hangos morajt hallott fentről. A Nagycsarnok mennyezetének egyik kötömbje félrecsúszott, a helyén négyzet alakú nyílás keletkezett. Wang odébb húzódott, és látta, hogy a nyílás mögött alagút vezet felfelé a piramis közepén. Az alagút végén pár csillag pislákol.

Felgyorsult a játékidő. Valós időben pár másodpercenként két katona megfordította a homokórát, amit Wen király hozott, ezzel jelezve, hogy a játékban nyolc óra eltelt. A mennyezeten lévő nyílásban fények hunyorogtak, és olykor-olykor a kaotikus kor egy napsugara tűzött be a Nagycsarnokba. A fény néha bágyadt volt, akár a holdé, máskor igen erős, és a földre vetett fehér fénytégla-lap úgy izzott, hogy elhalványította a Nagycsarnok fáklyáit.

Wang a homokóra-forgatást számolta. Olyan százhusznál a nyíláson beáradó napfény rendszeresnek tűnt. Elérkezett az első stabil kor.

Még tizenöt forgatás után a hunyorgó fény ismét összevissza érkezett, újabb kaotikus kor kezdődött. Azt megint stabil kor követte, majd újabb kaotikus kor. A különböző korok kezdete és vége nem egyezett meg pontosan Wen király jóslataival, de közel volt. Egy újabb nyolcvannapos kaotikus kor után beköszöntött az általa megjósolt hosszú stabil kor.

Wang kitartóan számolta a homokóra forgatását. Eltelt húsz nap, és a Nagycsarnokba betűző napfény megőrizte a pontos ritmusát. A játékidő normálisra lassult.

Zhou király bólintott Wen királynak. – Emlékművet emeltetek neked, még ennél a palotánál is nagyobb.

Wen király mélyen meghajolt. – Királyom, ébreszd fel a dinasztiád, hadd virágozzék!

Zhou király felállt az emelvényen, széttárta karját, mintha át akarná ölelni a világot. Különös, másvilági hangon kántálni kezdett: – Újra-hidra-tálni...

Amint kiadta a parancsot, a Nagycsarnokban mindenki az ajtó-

hoz szaladt. Wang ott loholt szorosan Wen király nyomában, azon a hosszú folyosón tartottak kifelé, amelyen bejöttek. Amikor kiléptek a piramisból, Wang látta, hogy a delelőn álló nap meleg fényben fürdeti a földet. A szellő a tavasz illatát hozta. Wen király és Wang kettesben elsétáltak egy közeli tóhoz. A tavon a jég már megolvadt, napfény táncolt a finom hullámokon.

Katonák kiáltoztak: – Újrahidratálni! Újrahidratálni! – Egy tóparton álló, magtárforma, nagy kőépület felé rohantak. Zhao Ge felé jövet Wang sok hasonló épületet látott, és Wen királytól megtudta, hogy dehidratóriumok: olyan raktárak, ahol dehidratált testeket lehet tárolni. A katonák kitárták a dehidratórium súlyos kőajtáját, és poros bőrtekerceket hordtak ki. Aztán a tóhoz mentek, és a bőrtöket bedobták a vízbe. Amint a bőr vizet ért, kigöngyölődött és kinyúlt. A tavat hamarosan ember alakú lebegő bőrtök borították, mind gyorsan nyelte magába a vizet, és felfúvódott. Az összes ember alakú bőrtökből fokozatosan hústest lett, amely fokozatosan életjeleket adott. Az emberek egyenként kikecmeregtek a derékig érő vízből, és felálltak. Nagyra nyílt szemmel nézték a napos világot, mint akik álomból ébredtek.

– Újrahidratálás! – kiáltott fel az egyik.

– Újrahidratálás! Újrahidratálás! – hallatszottak örömteli visszhangok.

Mindenki kigázolt a tóból, és meztelenül a dehidratórium felé rohant. Újabb bőrtöket hoztak ki és süllyesztettek a vízbe, és még több felélesztett jött ki a vízből. Ugyanez a jelenet ismétlődött minden tó körül. Az egész világ éledezett.

– Istenem, az ujjam!

Wang észrevett egy felélesztett férfit, aki a tó közepén állt, és az egyik kézfejét nézte sírva. A középső ujj hiányzott, vér folyt a sebből a vízbe. A többi felélesztett rá sem hederített, boldogan gázoltak ki a partra.

– Örülj a szerencsédnek – mondta neki egyikük. – Van, aki az egész karját vagy lábát elvesztette. Ha nem hidratálnak újra bennünket időben, talán mindnyájunkat megesznek a kaotikus kor patkányai.

– Meddig voltunk dehidratálva? – kérdezte az egyik felélesztett.

– Csak nézd meg, milyen vastag porréteg borítja a palotát. Most hallottam, hogy ez a király már nem az a király, de nem tudom, hogy a régi fia vagy unokája.

Nyolc nap kellett az újrahidratálás befejezéséhez. Az összes elraktározott dehidratált testet felélesztették, a világ új életet kapott. A nyolc nap alatt mindenki szabályos napkelte-napnyugta ciklust élvezhetett, és minden ciklus pontosan húsz óra hosszú volt. A tavaszi klímában mindenki szíve mélyéből hálát adott a napnak és az isteneknek, akik a világot irányítják.

A nyolcadik nap éjszakáján mintha több máglya lángolt volna a földön, és sűrűbben helyezkedtek volna el, mint a csillagok az égen. A kaotikus kor alatt elhagyott városok és falvak újra megteltek zajjal és fénnel. Ahogy a múltban is minden tömeges újrahidratálás után, az emberek egész éjjel ünnepeltek, hogy így köszöntsék új életüket napfelkeltekor.

Csak hogy a nap nem kelt fel.

Minden időmérő eszköz szerint elmúlt a napkelte ideje, a horizont azonban minden irányban sötét maradt. Tíz órával később még mindig nem volt jele nemcsak a napnak, de még a pirkadatnak sem. A mérhetetlen éjszaka egész nap tartott, majd még két napon át. A hideg úgy szorult a föld köré, akár egy óriási marok.

A piramisban Wen király Zhou király előtt térdelve könyörgött: – Királyom, kérlek, higgy bennem. Ez csak átmeneti. Látom, hogy gyűlik a jang az univerzumban, a nap hamarosan felkél. A stabil kor és a tavasz folytatódni fog!

– Gyújtsatok be az üst alá – parancsolta Zhou király, és sóhajtott.

– Királyom! – botladozott be a Nagycsarnok barlangszerű bejáratán egy miniszter. – Három... három hullócsillag van az égen!

A Nagycsarnokban tartózkodók elsápadtak. A levegő megdermedt. Csak Zhou király arca maradt szenttelen. Wanghoz fordult, akihez eddig még egy szót sem szólt. – Még mindig nem érted, mit jelent a három hullócsillag, igaz? Ji Chang, mondd el neki.

– Hosszú, rendkívül hideg időszak jöttét jelzi sóhajtott Wen király –, ami olyan hideg, hogy a kő is elporlik.

– De-hidra-tálni... – kántálta Zhou király azon a különös, túlvilági hangon. Odakint az emberek már elkezdték a folyamatot, újra dehidratált testekké szikkadtak, hogy túléljék a közeledő hosszú éjszakát. A szerencséseknek volt idejük, hogy dehidratóriumba rakják őket, de sokan kint maradtak az üres mezőkön.

Wen király lassan felállt, és az üst felé indult a Nagycsarnok sarkában harsogó tűz felett. Felkapaszkodott az oldalán, pár pillanattig várt, majd beleugrott. Talán látta Fu Xi megfőtt arcát nevetni a levesből.

– Kis lángon égjen a tűz – parancsolta Zhou király gyenge hangon. Aztán a többiekhez fordult. – Távozhattok, ha akartok. A játék ezen a ponton már nem élvezetes.

A Nagycsarnok barlangszájszerű bejárata felett vörös EXIT tábla jelent meg. A játékosok tömegesen arra indultak, és Wang követte őket. A hosszú alagúton át végül kijutottak a piramisból. Sűrű hóesés köszöntötte őket a kinti éjszakában. A hidegben Wang megborzongott, és az ég egyik sarkában lévő kijelzőn látott, hogy a játékidő ismét felgyorsult.

A hó tíz napon keresztül szakadatlan esett. A hópelyhek nagyok és nehezek lettek, akár a sötétség megszilárdult darabjai. Valaki azt suttogta Wang mellett: – A hó most fagyott szén-dioxidból áll. Szárazjégből. Wang megfordult, és látta, hogy a Követő az.

Újabb tíz nap elteltével a hópelyhek elvékonyodtak és áttetszővé váltak. A hosszú alagút szájából kiszűrődő fáklyák bágyadt fényében halványkéken izzottak, akár táncoló csillámkövek.

– Ezek a hópelyhek szilárd oxigénből és nitrogénből állnak. A légkör lerakódik és eltűnik, ami azt jelenti, hogy majdnem abszolút nulla fok van odafent.

A hó lassanként betemette a piramist. Az alacsonyabb rétegekben vízhó volt, azon szárazjég, és végül a tetején oxigén-nitrogén. Az éjszakai ég kifejezetten világos lett, a csillagok úgy izzottak, akár ezüst máglyákkal teli mező. A csillagos háttéren szöveg je-

lent meg:

A hosszú éjszaka negyvennyolc évig tartott. A 137. számú civilizációt megsemmisítette a szélsőséges hideg. Ez a civilizáció a hadakozó fejedelemségek időszakáig fejlődött, mielőtt elpusztult.

A civilizáció magja megmarad. Kihajt, és ismét fejlődésnek indul a Három test megjósolhatatlan világában. Ha játszani támad kedve, jelentkezzen be.

Mielőtt kilépett a játékból, Wang észrevette a három hullócsillagot az égen. Szorosan egymás körül keringve különös táncot lejtettek a mélységes űr háttere előtt.

8. FEJEZET

YE WENJIE

Wang levette a V-ruhát és a panorámasisakot. Az ingét eláztatta a verejték, mintha rémálomból ébredt volna fel. Távozott a kutatóközpontból, beszállt az autójába, és elhajtott a Ding Yitől kapott címre, Yang Dong édesanyjához.

Kaotikus kor, kaotikus kor, kaotikus kor...

A gondolat egyre ott keringett a fejében. *Hogyhogy a nap útja a Három test világában mentes minden szabályszerűségtől és sémától? Egy bolygó pályája akár körkörös, akár elliptikus, a napja körüli mozgása szabályos kell legyen. A teljesen szabálytalan bolygómozgás képtelenség...*

Wang mérges lett magára. Megrázta a fejét, hogy elhessegesse ezeket a gondolatokat. *Ez csak egy játék!*

De vesztettem.

Kaotikus kor, kaotikus kor, kaotikus kor...

A fenébe, elég! Miért ezen jár az agyam? Miért?

Wang hamarosan megtalálta a választ. Évek óta nem játszott számítógépes játékot, és időközben a játékok hardvere láthatóan sokat fejlődött. Diákkorában nem létezett virtuális valóság és érzékstimuláció. Wang ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy a *Három test* realizmusa nem az interfésztechnológia érdeme.

Az egyetemen harmadévesként elvégzett egy informatikaelméleti kurzust. A professzor két képet mutatott nekik: az egyik a híres Song-dinasztia korabeli festmény, *A folyó mentén a Quing-ming fesztivál idején*, tele finom részletekkel; a másik egy fénykép, amely az eget ábrázolta egy derűs napon, a mély kékséget egyet-

len felhőpászma törte meg, ami szinte ott se volt. A professzor megkérdezte az osztályt, melyik kép tartalmaz több információt. A helyes válasz az volt, hogy a fénykép információs tartalma az entrópiája – egy-két nagyságrenddel meghaladja a festményét.

A *Három test*-tel ugyanez volt a helyzet. A hatalmas információtartalmat mélyre rejtették. Wang érezte, de nem tudta megfogalmazni. Hirtelen megértette, hogy a *Három test* készítői pontosan ellentétes megközelítéssel éltek, mint a többi játék készítői. Normális esetben a játéktervezők igyekeztek a lehető legtöbb információt bepasszírozni a valóságérzet fokozására. A *Három test* tervezői azonban összetömörítették az információtartalmat, hogy álcázzanak egy sokkal összetettebb valóságot. Akárcsak az eget ábrázoló, első látásra üres fénykép.

Wang gondolatai visszatértek a *Három test* világához.

Hullócsillagok! Csakis a hullócsillag lehet a kulcs. Egy hullócsillag kettő hullócsillag három hullócsillag... mit jelentenek?

Ennél a gondolatnál ért úti céljához.

A lakóház tövében Wang látott egy öszülő, sovány asszonyt, olyan hatvanéves lehetett. Szemüveget viselt, és a bevásárlás után egy tele kosárral mászott fel kínlódva a lépcsőn. Wang feltételezte, hogy hozzá jött.

A gyors üdvözlés igazolta a sejtését, az idős hölgy volt Yang Dong anyja, Ye Wenjie. Hálás volt, amikor meghallotta, mi járatban van nála Wang Miao. Wang ismert hozzá hasonló öreg értelmiségieket: a hosszú évek felőrölték személyiségének keménységét és tüzességét, végül csupán a lágyság maradt, és olyan lett, akár a víz.

Wang felvitte neki a kosarat a lépcsőn. A lakás azonban más volt, mint amire számított: három gyerek játszott odabent, a legidősebb nagyjából ötéves lehetett, a legkisebb épp csak járni kezdett. Ye elmondta, hogy a szomszéd gyerekei.

– Szeretnek nálam játszani. Ma vasárnap van, de a szüleik túl-
órának, nálam hagyták őket... Ó, Nan Nan, befejezted a rajzot?
Nagyon szép! Mi legyen a címe? „Kiskacsák a napon”? Találó. A

nagyi rá is írja neked. És odaírom a dátumot: „Június 9., rajzolta: Nan Nan”. Mit kértek ebédre? Yang Yang, szereted a sült padlizsánt? Jó! Nan Nan, babot kérsz, mint tegnap? Nem gond. És te, Mi Mi? Húst-húst? Nem, anyukád azt mondta, nem ehetsz annyi hús-húst, mert nehéz megemészteni. Mit szólnál egy kis halhoz? Nézd, nagyi mekkora halacskát vett...

Wang figyelte a beszélgetésbe merült Yét és a gyerekeket. *Biztos szeretne unokákat, de még ha Yang Dong életben lenne is, vajon akarna gyereket?*

Ye bevitte a kosarat a konyhába. Amikor kijött, azt mondta: – Kicsit beáztatom a zöldséget, Miao. Manapság annyi rovarirtót használnak, hogy amikor a gyerekeknek adok enni, minimum két órát kell áztatnom a zöldségeket... Nézzen be addig Dong Dong szobájába.

Az, hogy csak így félvállról vetette fel ezt, nyugtalanította Wangot. Az asszony a jelek szerint azonnal rájött látogatása igazi céljára. Wangra sem pillantott, megfordult és visszament a konyhába, így nem látta a feszengését. Wang hálás volt, hogy az asszony ennyire tekintettel van rá.

Elment a három boldogan játszó gyerek mellett, ahhoz a szobához, amire Ye mutatott. Megállt az ajtó előtt, mert furcsa érzés kerítette hatalmába. Mintha visszatért volna álmokkal teli fiatal-kora. Az emlékezete mélyéről bizsergő szomorúság tört fel, törékeny és tiszta, akár a reggeli harmat, rózsás árnyalatú.

Finoman benyitott. A szobát megtöltő halvány erdőillat meglepetésként érte. Mintha egy erdőszlakba lépett volna: a falakat kéregcsíkok borították; szék gyanánt három díszítetlen fatönk szolgált; az asztal pedig három nagyobb, egymás mellé tolt tönkből állt. És ott volt az ágy, amit Kína északkeleti részéről való sással béleltek, az ott lakók ezt tömik a cipőjükbe a hideg ellen. Minden durván faragott és ránézésre hanyag volt, mindennemű esztétikai vezérelv nélkül. Yang Dong sokat keresett, luxuslakóparkban is vehetett volna magának lakást, de ő inkább az anyjával élt.

Wang odament a fatönkökből álló íróasztalhoz. Nem volt rajta semmi, ami tulajdonosa női mivoltára vagy tudományos érdek-

lődésére utalt volna. Talán az összes ilyen tárgyat elvitték, vagy eleve talán nem is voltak. Észrevett egy fakeretes fekete-fehér képet, egy portrét anyáról és lányáról. A képen Yang Dong még kislány volt; Ye Wenjie guggolt, hogy egy magasságban legyen az arcuk. Hosszú hajukat erős szél fonta egybe. A fénykép háttere szokatlan volt: az ég egy hatalmas hálón keresztül látszott, amelyet vastag acélszerkezet tartott. Wang valamiféle parabolaantennának tippelte; akkora volt, hogy a széle kilógott a képből. A kis Yang Dong szemében ijedtség ült, amitől megsajdult Wang szíve. Mintha a képen kívüli világ megrémisztette volna a kislányt.

Wang aztán egy vastag noteszre lett figyelmes az asztal sarkán. Először meghökkentette a notesz anyaga, majd észrevette fedelén a gyerekes macskakaparást: *Yang Dong bükk-kéreg notesze*. A „bükk” szót pinyin betűkkel írták, nem a kínai írásjegyet használták. Az évek során az ezüstös kéreg tompa sárgává fakult. Wang a notesz felé nyúlt, habozott, majd visszahúzta a kezét.

– Nyugodtan – mondta Ye az ajtóból. – Azokat Dong Dong rajzolta kiskorában.

Wang felvette a bükk-kéreg noteszt, és elkezdte lapozgatni. Ye a lánya összes képét dátumozta, ugyanúgy, ahogy az imént Nan Nanét a nappaliban.

Wang a dátumok alapján látta, hogy Yang Dong hároméves volt, amikor ezeket rajzolta. A gyerekek ebben az életkorban rendszerint embereket és tárgyakat rajzolnak, de Yang Dong rajzai összevissza vonalak maradtak. Dühről és tehetetlenségről árulkodtak, amiért nem tud kifejezni valamit; az ember nem számít efféle érzésekre ilyen fiatal gyerektől.

Ye lassan leült az ágy szélére, gondolatokba veszve bámulta a noteszt. A lánya itt halt meg, aközben vetett véget az életének, amíg ő aludt. Wang leült mellé. Sosem érzett még ilyen erős vágyat, hogy osztozzon más fájdalmának terhében.

Ye elvette tőle a bükk-kéreg noteszt, és a melléhez szorította. Halkan megszólalt: – Sosem tudtam Dong Dongot a korának megfelelően tanítani. Túl korán kivettem nagyon elvont, nagyon szélsőséges témáknak. Amikor elkezdett érdeklődni az elméleti fizika

iránt, szóltam, hogy az nem könnyű terep nőknek. És Madame Curie?, kérdezett vissza. Igazából őt sem fogadták el soha a szakterületén belül, feleltem. A sikere a kitartás és a kemény munka eredménye, és ha ő nincs, másvalaki fejezi be. Ami azt illeti, Wu Chien-Shiung még messzebb ment, mint Madame Curie. De a kísérleti fizika tényleg nem nőnek való terület.

– Dong Dong nem vitatkozott velem – folytatta az asszony –, de később rájöttem, hogy ő tényleg más. Például amikor elmagyarítottam neki egy képletet. Más gyerek azt mondaná: „Milyen okos képlet!” De ő így fogalmazott: „Ez a képlet olyan elegáns, olyan szép.” És olyan arckifejezéssel, mintha egy szép vadvirágot pillantott volna meg.

– Az apja itt hagyott pár bakelitlemezt – mesélt tovább Ye. – Dong Dong meghallgatta mindet, és végül Bach lett a kedvence, újra meg újra azt tette fel. Az nem olyan zene, ami megigéz egy gyereket. Először azt hittem, találmra választotta, de amikor megkérdeztem, milyen érzéseket kelt benne, azt mondta, egy óriást lát a zenében, aki egy nagy, bonyolult házat épít. Apránként told hozzá részeket, és amikor a zenének vége, kész a ház...

– Nagyszerű tanára volt a lányának – vigasztalta Wang.

– Nem, kudarcot vallottam. A világa túl egyszerű volt, és csak éteri elméletei voltak. Amikor aztán összeomlottak, nem volt mire támaszkodnia az életben.

– Ye professzor, ezzel nem értek egyet. Jelenleg is olyan események történnek, amelyeket elképzelni sem tudunk. Példátlan kihívást jelentenek a világról alkotott elméleteinknek, és nem a lánya volt az egyetlen tudós, aki arra az útra tévedt.

– De nő volt. Egy nő legyen olyan, mint a víz: ha akadállyal találkozik, tudja körbefolyjni, vagy tudjon keresztülhőmpölyögni felette.

Wang már menni készült, amikor eszébe jutott látogatása másik célja. Mondta Yének, hogy a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzást szeretné megfigyelni.

– Ó! Kínában ezt két helyen teheti meg – felelte az asszony. – Az

egyik az Ürümqiben lévő obszervatórium. Azt hiszem, a Kínai Tudományos Akadémia Ūrkörnyezet Megfigyelő Központjának a projektje. A másik nagyon közel van, egy rádiócsillagász-obszervatórium Peking külvárosában. Ezt a Kínai Tudományos Akadémia és a Pekingi Egyetem közös Asztrofizikai Központja vezeti. Az Ürümqiben lévő földi megfigyelést végez, az itteni pedig csak műholdakról fogad adatokat, bár azok pontosabbak és teljesebbek. Ott dolgozik egy korábbi tanítványom, ha gondolja, felhívom. – Ye megkereste és tárcsázta a telefonszámot. A beszélgetés minden gond nélkül lezajlott.

– Rendben – tette le Ye. – Leírom a címet. Bármikor odamehet. A tanítványom neve Sha Ruishan, holnap az éjjeli váltásban lesz. Ha jól tudom, önnek nem ez a kutatási témája, ugye?

– A nanotechnológiában dolgozom. Ez... más miatt érdekel. – Wang attól tartott, hogy Ye további kérdéseket fog feltenni arról, miért kell neki ez az információ, de az asszony nem faggatózott.

– Xiao Wang, sápadtnak látszik. Jól van? – kérdezte Ye, és arcán őszinte aggodalom tükröződött.

– Jól. Kérem, ne aggódjon miattam.

– Várjon még egy pillanatot. – Ye kivett egy kis fadobozt az egyik szekrényből. Wang a címkéből látta, hogy ginzeng. – Pár napja nálam járt egy régi barátom a bázisról, egy katona, ő hozta. Fogadja el, fogadja csak el! Úgy természetették, nem drága holmi. Nekem magas a vérnyomásom, amúgy sem használhatom. Szelje fel vékonyra, és főzzön belőle teát. Olyan sápadt, magára fér. Még fiatal, de vigyáznia kell az egészségére.

Wang elfogadta a dobozt, és melegség töltötte meg a mellkasát. A szemét elfutotta a könny. Mintha a szívét, melyet az utóbbi pár napban a stressz szinte töréspontig feszített, lefektették volna puha tollágyra. – Gyakran meglátogatom majd, Ye professzor.

9. FEJEZET

AZ UNIVERZUM HUNYOROG

Wang Miao a Jingmi úton hajtott, amíg be nem ért Miyun megyébe. Onnan Heilongtan felé vette az irányt, egy kanyargós úton felkaptatott a hegyre, és megérkezett a Kínai Tudományos Akadémia Nemzeti Asztronómiai Központjának rádiócsillagászati obszervatóriumához. Huszonnyolc parabolaantennát látott egy sorban, a kilenc méter átmérőjű szerkezetek úgy festettek, akár egy ágyás különös acélnövény. A sor végén két magas, ötven méter átmérőjű, 2006-ban épült rádióteleszkóp állt. Ahogy közelebb ért, Wangnak önkéntelenül eszébe jutott a háttér a Yét és lányát ábrázoló fényképen.

Azonban Sha Ruishan, Ye volt tanítványa nem a rádióteleszkópokkal dolgozott. Dr. Sha laboratóriuma elsősorban adatokat fogadott három műholdtól: az 1989-ben felbocsátott és a forgalomból már hamarosan kivonásra kerülő COBE-ről, amely a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzást vizsgálja; a 2003-ban fellőtt WMAP-ről, azaz a Wilkinson mikrohullámú anizotrópia szondáról; és a 2009 Európai Űrügynökség által fellőtt Planck űrobszervatóriumából.

A kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás energiaeoszlása pontosan 2,725 Kelvin-hőmérsékletű feketetest-sugárzásnak felel meg, és majdnem izotróp – azaz szinte minden irányban egyenletes –, csak apróbb hőmérséklet-ingadozás észlelhető. Sha Ruishan munkája abból állt, hogy a megfigyelési adatok alapján részletes térképet készített a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzásról. A labor nem volt valami nagy. A számítógépterembe

műholdadatokat fogadó felszerelést zsúfoltak, és három terminálon futottak a három műhold információi.

Sha izgatottan fogadta Wangot. Unta a hosszú elszigeteltséget, és örült a látogatónak. Megkérdezte Wangot, milyen adatot szeretne látni.

– A kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás ingadozását.

– Lehetne ennél pontosabban?

– Úgy értem, hogy... az izotrópingadozást akarom látni a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzásban egy és öt százalék között – idézte Wang Shen emailjéből.

Sha elvigyorodott. Az évszázad elején a Miyun rádiócsillagászati obszervatórium megnyitotta kapuit a látogatók előtt. A pluszbevétel érdekében Sha gyakran játszott idegenvezetőt vagy tartott előadásokat. Ezt a vigyort a turistáknak tartogatta, mivel hozzászólt a megdöbbentő tudományos analfabetizmusukhoz.

– Mr. Wang, maga nem szakértő, ha jól sejtem.

– A nanotechnológiában dolgozom.

– Á, így már érthető. De van valami alaptudása a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzásról?

– Nem sokat tudok. Azt tudom, hogy a nagy bumm után a világegyetem lehűlt, és a megmaradt „zsarátnokokból” lett a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás. Megtölti a világegyetemet, és a centiméteres hullámhossztartományban mérhető. Azt hiszem, a hatvanas években fedezte fel véletlenül két amerikai, amikor egy szuperérzékeny műholdvevő antennát teszteltek...

– Ez bőven elég – vágott közbe a kezével legyezve Sha. – Akkor tudnia kell, hogy a világegyetem különféle részein megfigyelhető helyi variációkkal ellentétben a kozmikus mikrohullámú háttér egészének fluktuációja összefüggésben áll a világegyetem tágulásával. Nagyon lassú változás, ami a világegyetem korának nagyságrendjében mérhető. Még ha az érzékeny Planck műholddal figyelnék meg egymillió évig, az sem mutatna ki *ilyen* változást. De maga ötszázalékos fluktuációt akar látni ma éjjel? Felfogja, mit jelent ez? Az univerzum úgy hunyorogna, akár a kiégni készülő fénycső!

És nekem fog hunyorogni, gondolta Wang.

– Ez biztos Ye professzor vicce – mondta Sha.

– Semmi nem nyújtana nagyobb örömet, mint ha viccnek bizonyulna – mondta Wang. Éppen el akarta árulni Shának, hogy Ye nem tud a kéréséről, de attól félt, hogy akkor Sha nem segítene neki.

– Nos, ha már Ye professzor kért meg, hogy segítsek önnek, kukkantsuk meg – döntött Sha. – Nem nagy ügy. Ha egyszázalékos pontosság elég, az ősrégi COBE is megfelel. – Beszéd közben Sha szaporán gépelt a terminálon. Hamarosan egy lapos zöld vonal jelent meg a képernyőn. – Ez az ív a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás valós idejű mérése. Egyébként helyesebb lenne ív helyett egyenes vonalnak nevezni. A hőmérséklet $2,725 \pm 0,0002$ K. A hibahatár a Tejút mozgásából következő Doppler-eltolódásnak köszönhető, amit már kiszűrtünk. Ha megtörténik az a fluktuáció, amire maga számít, a szélsőséges egy százalék, ez a vonal vörös lesz és hullámmá alakul. De lefogadnám, hogy a világ végéig lapos zöld vonal marad. Ha olyan fluktuációt akar, ami szabad szemmel látható, ki kell várnia a nap halálát.

– Nem zavarom a munkában, ugye?

– Dehogya – legyintett Sha, és már mondta is tovább. – Mivel nem akar nagy pontosságot, használjuk a COBE alapadatait. Jó, megvan. Mostantól, ha történik nagy fluktuáció, az adat automatikusan lemezre mentődik.

– Azt hiszem, hajnali egy óra körül lehet rá számítani.

– Hű, milyen pontosan tudja! Nem gond, amúgy is éjszakai műszakban vagyok. Vacsorázott már? Jó, akkor körbevezetem.

Holdtalan éjszaka volt. Az antennasor mellett ballagtak, és Sha rájuk mutatott. – Lélegzetelállító, nem? Kár, hogy annyit érnek, akár halottnak a fül.

– Hogyhogy?

– Amióta elkészültek, a megfigyelt hullámhosszokon egy percre se szűnt meg az interferencia. A nyolcvanas években ott voltak a csipogók állomásai. Most meg veszettül építik a mobilkommunikációs hálózatokat meg az adótornyokat. Ezek a teleszkópok

sok tudományos feladatra képesek – megfigyelik az eget, különféle rádióforrásokat észlelnek, szupernóvák maradványait követik –, de a legtöbbet nem használhatjuk. Sokszor fordultunk panasszal az Állami Hullámfrekvencia Bizottsághoz, de soha semmi eredménye nem volt. Hogy is érdemelnénk több figyelmet, mint a China Mobil, China Unicom, China Netcom? Pénz nélkül a világegyetem titkai szart se érnek. Legalább az én projektem csak műholdadattól függ, semmi köze ezekhez a „turistacsalogatókhoz”.

– Az utóbbi években az alapvető kutatások kereskedelmi alkalmazása sikerrel járt – jegyezte meg Wang –, például a nagyenergiájú fizikában. Talán jobb lenne, ha az obszervatóriumokat messzebb építenék a városoktól?

– Csakis pénzkérdés az egész – felelte Sha. – Jelenleg az az egyetlen esélyünk, ha technikai eszközzel tudunk védekezni az interferencia ellen. Sokkal jobb lenne, ha Ye professzor itt lenne. Sokat elért ezen a területen.

A beszélgetés Ye Wenjiére terelődött, és a volt tanítványától Wang végre megtudott ezt-azt az asszony életéről. Sha mesélt róla, hogy Ye tanúja volt az apja halálának a kulturális forradalom alatt, hogy hamisan megvádolták a Termelő és Építő Hadtestnél, hogy aztán eltűnt, majd a kilencvenes évek elején tért vissza Pekingbe, amikor asztrofizikát kezdett tanítani a Tsinghuán, ahol annak idején az apja is tanított, és onnan ment nyugdíjba.

– Csak nemrég derült ki, hogy több mint húsz évet töltött a Vörös Part Bázison – tette hozzá Sha.

Wang megdöbbsent. – Úgy érti, hogy azok a pletykák...

– Nagyrészt igazak. Az egyik kutató, aki a dekódoló programot fejlesztette ki a Vörös Part projektnek, tavaly Európába emigrált, és írt egy könyvet. A legtöbb pletyka, amit hall, abból a könyvből származik. A Vörös Part személyzetéből még sokan életben vannak.

– Az egy... fantasztikus legenda.

– Főleg, hogy éppen azokban az években történt. Egyszerűen hihetetlen.

Egy ideig még beszélgettek. Sha megkérdezte, mi a célja a furcsa kéréssel. Wang kitérő választ adott, és Sha nem erőltette tovább. A szakember büszkesége nem engedte, hogy túlságosan érdeklődjön olyasmi iránt, ami ellentmond az ő szaktudásának.

Aztán elmentek egy turistáknak szánt éjjel-nappali bárba, és ott üldögéltek két órát. Sha egyik sört itta a másik után, és megeregt a nyelve, de Wang nyughatatlan volt, folyton a zöld vonal járt az eszében a terminálon Sha irodájában. Már nulla óra ötven volt, mire Sha végre engedett Wang könyörgésének, és visszamentek a laborba.

A rádióantennákat megvilágító spotlámpákat kikapcsolták, az antennák egyszerű kétdimenziós képet alkottak az éjszakai ég előtt, akár egy sor absztrakt jelkép. Mind ugyanabban a szögben meredtek az égre, mintha várnának valamire. Az enyhe tavaszi este dacára Wang megborzongott. Eszébe jutottak az óriási ingák a *Három test*-ben.

Egyre értek vissza a laborba. Éppen akkor kezdődött a fluktuáció, ahogy a képernyőre néztek. A lapos vonalból hullám lett, a csúcsok közötti távolság folyton változott. A vonal színe vörösre váltott, akár a hibernációból ébredő kígyó, ami vonaglik, ahogy a bőre megtelik vérrel.

– A COBE biztos meghibásodott! – meredt a hullámra rémülten Sha.

– Nem meghibásodás. – Wang rendkívül nyugodt maradt. Már megtanult uralkodni magán.

– Mindjárt kiderül. – Sha a másik két terminálhoz ment, és szaporán gépelt, hogy előhívja a másik két műhold, a WMAP és a Planck adatait.

Most már három egyforma hullám mozgott szinkronban a három terminálon.

Sha előkapott egy notebook számítógépet, és gyorsan bekapcsolta. Bedugott egy internetkábelt, és felvette a telefont. Wang az egyoldalú beszélgetés dacára is értette, hogy a rádiócsillagászati obszervatóriummal próbál kapcsolatba lépni Ürümqiben. Sha nem magyarázta el Wangnak, mit csinál, és a szemét le nem

vette a notebookról. Wang hallotta, hogy szaporán szedi a levegőt.

Pár perccel később vörös hullám jelent meg a böngészőben, és a másik hárommal szinkronban mozgott.

A három műhold és a földi obszervatórium igazolta: a világegyetem hunyorgott.

– Ki tudja nyomtatni a hullámot? – kérdezte Wang.

Sha letörölte a hideg verejtéket a homlokáról, és bólintott. Az egerrel a „Nyomtat” gombra kattintott. Wang felkapta az első lapot, ami kibújt a printerből, és ceruzával elkezdte párosítani a csúcsok közti távolságot a zsebéből elővett morzekódtáblázattal.

rövid-hosszú-hosszú-hosszú-hosszú, rövid-hosszú-hosszú-hosszú-hosszú, hosszú-hosszú-hosszú-hosszú-hosszú, hosszú-hosszú-hosszú-rövid-rövid, hosszú-hosszú-hosszú-rövid-rövid-rövid, rövid-rövid-hosszú-hosszú-hosszú, rövid-hosszú-hosszú-hosszú-hosszú, hosszú-hosszú-hosszú-rövid-rövid-rövid hosszú-hosszú, hosszú-hosszú-rövid-rövid-rövid

Az 1108:21:37, gondolta Wang *rövid-hosszú-hosszú-hosszú-hosszú, rövid-hosszú-hosszú-hosszú-hosszú, hosszú-hosszú-hosszú-hosszú-hosszú, hosszú-hosszú-hosszú-rövid-rövid, hosszú-hosszú-hosszú-rövid-rövid-rövid, rövid-rövid-hosszú-hosszú-hosszú, rövid-hosszú-hosszú-hosszú-hosszú, hosszú-hosszú-hosszú-rövid-rövid-rövid, rövid-rövid-rövid-hosszú-hosszú, hosszú-rövid-rövid-rövid-rövid... az 1108:21:36.*

A visszaszámlálás univerzális léptékben folytatódott. Kilencvenkét óra már eltelt, csak 1108 óra maradt.

Sha izgatottan fel-alá járkált, időnként megállt és nézte, mit ír Wang. – Nem árulja el, mi folyik? – kiáltotta.

– Nem tudom elmagyarázni, doktor Sha, higgye el. – Wang eltolta magától a hullámokkal teltenyomatott lapokat. A számsorra meredt. – Talán a három műhold és a földi obszervatórium is meghibásodott.

– Tudja, hogy az lehetetlen!

– És ha szabotázs?

– Az is lehetetlen! Egyszerre megváltoztatni három műhold és

egy földi obszervatórium adatait? Ahhoz természetfeletti szabotőr kéne.

Wang bólintott. Ha már hunyorog az univerzum, akkor legyen természetfeletti szabotőr. De Sha akkor megfosztotta az utolsó reménysugártól is. – Könnyen meggyőződhetünk róla. Ha a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás ennyire fluktuál, a saját szemünkkel is látnunk kell.

– Miről beszél? – hökkent meg Wang. – A kozmikus mikrohullám hullámhossza hét centiméter. Az öt nagyságrenddel hosszabb a látható fény hullámhosszánál. Hogyan láthatnánk?

– 3K szemüveggel.

– Három K szemüveg?

– Ez egy amolyan tudományos játékszer, amit a fővárosi planetáriumnak készítettünk – magyarázta Sha. – A technológia jelenlegi szintjével fogtuk a hatméteres antennát, amit Penzias és Wilson használtak majdnem fél évszázada a kozmikus mikrohullámú háttér felfedezésekor, és miniatürizáltuk szemüveg méretűre. Aztán konvertert tettünk a szemüvegre, hogy összenyomja az észlelt sugárzást öt nagyságrenddel, hogy a hét centiméteres hullámok látható vörös fénybe tolódjanak. Így a látogató felteheti a szemüveget éjjel, és a saját szemével megfigyelheti a kozmikus mikrohullámú háttérrel. És most mi megfigyelhetjük, hogy az univerzum hunyorog.

– Hol talállok ilyen szemüveget?

– A fővárosi planetáriumban. Vagy húszat csináltunk.

– Még hajnali öt óra előtt szereznem kell egyet.

Sha fogta a telefont. A másik végén csak nagy sokára vették fel. Shának sok energiájába telt rábeszélni az éjszaka közepén felébresztett illetőt, hogy menjen a planetáriumba, és várja meg Wangot, aki egy órán belül ér oda.

Amikor Wang indulni készült, Sha azt mondta neki: – Nem megyek magával. Én eleget láttam, nincs szükségem bizonyítékra. De remélem, elmondja nekem az igazat, amikor úgy érzi, elérkezett az ideje. Ha ez a jelenség valami kutatási eredményhez vezet, nem fogok elfeledkezni magáról.

Wang kinyitotta a kocsiajtót. – A hunyorgás hajnali ötkor abba-
marad. Javaslom, hogy utána hagyja annyiban. Higgye el, úgy-
sem jut vele sehova.

Sha sokáig meredt rá, majd bólintott. – Értem. Furcsa dolgok
történnék újabban a tudósokkal...

– Így igaz. – Wang beszállt az autóba, nem akart tovább erről
beszélni.

– Mi kerülünk sorra?

– Legalábbis én. – Wang indított.

Egy órával később Wang megérkezett az új planetáriumhoz, és
kiszállt az autóból. A város éles fényei áthatoltak a hatalmas üve-
gépület áttetsző falain, és halványan megmutatták a belső szer-
kezetét. Wang úgy vélte, ha a tervező az univerzum érzetét akar-
ta kelteni, akkor sikerrel járt: minél inkább áttetsző valami, annál
titokzatosabbnak tűnik. Maga a világegyetem áttetsző; ha elég
éles a szemed, olyan messzire ellátsz, amilyen messzire csak
akarsz. Viszont minél messzebbre látsz, annál titokzatosabb lesz.

Az álmos planetáriumi dolgozó az ajtónál várta Wangot. Egy
kis aktatáskát nyújtott neki: – Ebben öt 3K szemüveg van teljesen
feltöltve. A bal oldali gombbal lehet bekapcsolni. A jobb oldalon
van egy tárcsa, azzal állíthatja a fényerőt. Odafent van még egy
tucat. Maga csak nézelődjön, én most hunyok egyet abban a szo-
bában. Dr. Shának teljesen elment az esze. – Azzal a férfi bevonult
a planetárium félhomályos belsejébe.

Wang az autó hátsó ülésén nyitotta ki az aktatáskát, és kivett
egy 3K szemüveget. A V-ruha panorámasisakjának belsejére ha-
sonlított. Feltette és körülnézett. A város ugyanolyan volt, csak
homályosabb. Aztán eszébe jutott, hogy be is kell kapcsolni.

A város egyből számtalan ködösen izzó fényudvarra szakadt. A
legtöbb állt, de néhány hunyorgott vagy mozgott. Rájött, hogy
ezek a sugárzásforrások a centiméter tartományban vannak, de
mind látható fénné alakítva. Mindegyik fényudvar közepét egy
sugárzásforrás alkotta. Az eredeti hullámhossz hosszúsága miatt
lehetetlen volt tisztán látni az alakjukat.

Wang felemelte a fejét, és halványvörösén izzó égboltot látott. A kozmikus mikrohullámú háttérsugárzást.

A vörös fény több mint tízmilliárd éve kelt útra. A nagy bumm maradványa, a teremtés még izzó zsarátnoka. Csillagot egyet sem látott. Normális esetben, mivel a látható fényt a szemüveg láthatatlanná sűrítette, minden csillag fekete pöttynek látszott volna. Csakhogy a centiméter hullámhosszú sugárzás fényelhajlása elnyomott minden más alakot és részletet.

Miután szeme hozzá szokott a fényhez, Wang látta, hogy a halványvörös háttér valóban pulzál. Az egész égbolt hunyorgott, mintha az univerzum csupán egy lámpás lenne a szélben.

Az éjszakai égbolt villogó kupolája alatt állva Wang hirtelen úgy érezte, az univerzum addig zsugorodik, míg egyedül ő esik rabul benne. Az univerzum összehúzódó szív vagy anyaméh volt, és a mindent átható vörös fény az áttetsző vér, amely megtöltötte a szervet. Ebben a vérben lebegve látta, hogy a vörös fény hunyorgása nem ritmikus, hanem szabálytalan. Egy különös, perverz, hatalmas jelenlétet érzett, amit emberi intellektus sosem érthet meg.

Wang levette a 3K szemüveget, és erőtlenül rogyott a földre, hátát a kocsikerekének döntve. Az éjszakai város fokozatosan visszanyerte a látható fény valóságát. Az ő tekintete azonban továbbvándorolt, más látványt keresett. Szemközt, az állatkert bejáratánál neonok sorakoztak. Az egyik már kiégni készült, összevissza hunyorgott. A közelben az éjszakai szellő remegtette egy kis fa leveleit, minden törvényszerűség nélkül hunyorogva tükrözték vissza az utcalámpák fényét. A távolban a vörös csillag a Pekingi Kiállítóközpont orosz stílusú tornyának tetején visszatükrözte a lent elhaladó autók fényét, és szintén szabálytalanul pislákolat...

Wang megpróbálta morzejelekként értelmezni a pislákolást. Még az is eszébe jutott, hogy a mellette csapkodó zászló vagy a tócsa fodrai az út túlsó felén jelek lehetnek. Nagyon igyekezett megérteni az összes üzenetet, és érezte a másodpercről másodpercre pergő visszaszámlálást.

Nem tudta, mióta áll ott. Végül előbukkant a planetárium alkalmazottja, és megkérdezte, végzett-e. Ám Wang arckifejezése láttán eltűnt az arcáról az álmoság, és félelem váltotta fel. Eltette a 3K szemüveget, pár pillanatig Wangra meredt, majd az aktáskával együtt elment.

Wang elővette a mobilját, és tárcsázta Shen Yufei számát. A nő azonnal felvette. Talán őt is álmatlanság gyötörte.

– Mi lesz, ha vége a visszaszámlálásnak? – kérdezte Wang.

– Nem tudom. – A nő letette.

Mi lehet? Talán meghalok, mint Yang Dong.

Vagy katasztrófa történik, mint a cunami, ami tíz éve söpört végig az Indiai-óceánon. Senki nem fogja összekötni a nanotech kutatással. Elképzelhető, hogy minden nagy katasztrófa, még a két világháború is egy kísérteties visszaszámlálás végét jelentette? Lehetséges, hogy mindig volt valaki, mint most én, akire senki nem gondolt, de akit felelősség terhelt?

Vagy talán az egész világ végét jelzi. A mai perverz világban megkönnyebbülés lenne.

Egy dolog biztos volt. Akármilyen vár a visszaszámlálás végén, a megmaradt ezer óra múlva, a lehetőségek könyörtelenül kínozni fogják, amíg idegösszeomlást nem kap.

Wang visszaült az autóba, és otthagyta a planetáriumot. Így pirkadat előtt az utak elég üresek voltak, mégsem hajtott gyorsan, mert úgy érezte, minél gyorsabban hajt, annál gyorsabban pörög a visszaszámlálás is. Amikor a keleti égen világosság derengett fel, leparkolt, és céltalanul fel-alá járkált. Az elméje üres volt, csak a visszaszámlálás pulzált a kozmikus sugárzás tompa vörös háttéré előtt. Ő maga is stopperré változott, haranggá, ami ki tudja, kiért szól.

Az ég egyre világosodott. Fáradt volt, leült egy padra.

Amikor felemelte a fejét, hogy lássa, hová hozta a tudattalanja, megborzongott.

A Szent József-templom előtt ült Wangfujingban. A hajnal halványfehér fényében a templom román boltívei olyanok voltak,

akár három óriási ujj, amik valamit mutatnak neki az ūrben.

Felállt, hogy induljon, amikor zsoldárzene foszlánya ragadta meg a figyelmét. Nem vasárnap volt, kóruspróba lehetett. A „Jöjj, fenséges szellem, mennyei galamb” szólt. Az ünnepélyes, szent zenét hallgatva Wang Miao újra úgy érezte, hogy az univerzum egy üres templommá zsugorodott össze. A kupolás mennyezetet a háttérsugárzás villogó vörös fénye takarta el, ő pedig hangya volt, ami a padló repedéseiben mászik. Érezte, hogy egy óriási, láthatatlan kéz simogatja reszkető szívét, és újra tehetetlen csecsemő lett. Valami az elméjében, ami eddig megtámasztotta, most megpuhult és összeesett, akár a viasz. Eltakarta a szemét, és sírva fakadt.

Wang sírását nevetés zavarta meg. – Hahaha, még egy a fűbe harap!

Megfordult.

Shi Qiang kapitány állt ott, és kifújt egy adag fehér füstöt.

10. FEJEZET

DA SHI

Shi leült Wang mellé, és odaadta a kocsikulcsát. – Pont a Dongdan kereszteződésnél parkolt le. Ha csak egy perccel később jövök, a közlekedésiek elvontatták volna.

Ha tudtam volna, hogy követ, Da Shi, nyugodt lettem volna, gondolta Wang, Shi Qiang becenevét használva magában, bár volt benne annyi önbecsülés, hogy ne mondja ki hangosan. Elfogadott egy cigarettát Da Shitől, és szívott egy slukkot, sok éve először.

– Hogy s mint, haver? Nehezen bírja? Mondtam én, hogy nem magának való, de maga keményfiút akart játszani.

– Úgysem értené. – Wang nagyokat szívott.

– A maga baja meg az, hogy túlságosan is érti... Jól van, harapjunk valamit.

– Nem vagyok éhes.

– Akkor igyunk. Fizetem.

Wang beült Da Shi kocsijába, és elhajtottak egy közeli kis étterembe. A korai órában a hely még kihalt volt.

– Két hirtelen sült pacalt és egy üveg cirokpálinkát! – rikkantotta Da Shi fel sem nézve. Láthatóan törzsvendég volt itt.

Ahogy nézte a fekete pacalcsíkokkal teli két tányért, Wang üres gyomra korogni kezdett. Azt hitte, rögtön rosszul lesz. Da Shi rendelt neki meleg szójatejet és palacsintát, mire Wang erőt vett magán, és evett kicsit.

Aztán még ittak cirokpálinkát. Wang kissé szédült, megoldódott a nyelve. Apránként elmesélte az elmúlt három nap történé-

seit Da Shinek, aki valószínűleg már úgyis tudott mindent. Talán még nála is többet.

– Azt mondja, hogy az univerzum magára kacsintott? – kérdezte Da Shi, miközben úgy szürcsölte a pacalcsíkokat, mintha tészta lenne.

– Találó metafora.

– Baromság.

– A félelem hiánya a tudatlanságával magyarázható.

– Baromság. Igyunk!

Wang felhajtott még egy pohárral. Már forgott vele a világ, csak a vele szemben ülő, zabáló Shi Qiang maradt stabil. – Da Shi... töprengett már valaha a végső filozófiai kérdéseken? Például hogy honnan jön az ember? Hová megy? Honnan származik az univerzum? Hová tart? S a többi.

– Nem én.

– Soha?

– Soha.

– Csak látja a csillagokat. Nem tölti el áhítattal? Nem kíváncsi?

– Sose nézek az égre éjjel.

– Az meg hogy lehet? Azt hittem, gyakran éjszaka dolgozik.

– Haver, ha éjszaka dolgozom, és az égre nézek, a gyanúsított elemekül.

– Bennünk aztán tényleg nincs semmi közös. Jól van, igyunk!

– Ha őszinte akarok lenni – folytatta Da Shi –, még ha fel is nézek az égre, nem kezdenék el gondolkodni a maga filozófiai kérdésein. Van így is éppen elég gondom. Fizetnem kell a törlesztést, félretenni a gyerek főiskolai tandíjára, nyomozni a rengeteg ügyben... Egyszerű ember vagyok, ha lenéz a torkomon, kilát a segglyukamon. Persze arról fogalmam sincs, hogyan szerettessem magam meg a főnökeimmel. Évekkel ezelőtt leszereltem a hadseregéből, és még sehol nem tartok a rendőrségi karrieremmel. Ha nem csinálnám jól, amit csinálok, már rég kirúgtak volna... Vagy maga szerint nem elég ezeken aggódnom? Azt hiszi, van még mellette energiám csillagokat nézni és filozofálni?

– Igaza van. Jól van, igyunk!

- Egy alapszabályt azért csak megalkottam.
- Halljuk.
- Ami elég bizarr, az gyanús.
- Ez meg milyen hülye egy szabály?
- Azt akarom vele mondani, hogy azok mögött a dolgok mögött, amikre nincs magyarázat, mindig áll valaki.
- Ha csak alapvető tudományos ismerettel rendelkezne, tudná, hogy nem állhat semmilyen erő azok mögött, amiket megtapasztaltam. Főleg a legutóbbi mögött. Az univerzum szintjén manipulálni dolgokat... ezt nemcsak a mi tudományunkon belül nem lehet megmagyarázni, de a tudományon *kívül* sem. Ez már a természetfelettinek is felette áll. Nem is tudom, mi feletti...
- Baromság, higgye el. Láttam éppen elég bizarr dolgot.
- Akkor mondja meg, mit csináljak.
- Igyon még, aztán aludja ki.
- Jó.

Wang Miaónak fogalma sem volt, hogyan került vissza a kocsijába. Eldőlt a hátsó ülésen, és álomtalan alvásba zuhant. Úgy érezte, nem aludt sokat, de amikor kinyitotta a szemét, a nap már majdnem a nyugati horizontnál járt.

Kiszállt a kocsiból. Noha a hajnalban ivott alkohol elgyengítette, mégis jobban érezte magát. Láta, hogy a Tiltott Város egyik sarkánál van. A lemenő nap beragyogta az ősi palotát, fényes aranyfodrokat festett a vizesárokba. Újra klasszikusnak és stabilnak látta a világot.

Wang ott ült, amíg be nem sötétedett, élvezte azt a békét, ami egy ideje kiveszett az életéből. A fekete Volkswagen Santana, amit már jól ismert, kisorolt az utca forgalmából, és közvetlen előtte fékezett le. Shi Qiang szállt ki belőle.

- Jól aludt? – mordult rá a rendőr.
- Igen. Mi legyen?
- Hogy mit csináljon? Vacsorázzon meg. Aztán igyon. Aztán aludjon.
- Aztán?

– Aztán? Nem kell dolgoznia holnap?

– De a visszaszámlálás... Már csak 1091 óra maradt.

– Le van szarva a visszaszámlálás. Most azzal törődjön, hogy szedje össze magát. Aztán majd beszélhetünk másról is.

– Mondana valamit arról, hogy mi folyik itt, Da Shi? Könyörögök.

Da Shi egy ideig csak meredt rá, majd felnevetett. – Én többször ugyanezt kértem Chang tábornoktól. Egy csónakban evezünk mi ketten. Őszinte leszek: szart se tudok. Én nem ütöm meg a mér-cét, nem mondanak nekem semmit. Néha úgy érzem, rémálom ez az egész.

– De nálam csak többet tud.

– Jó, elmondom azt a keveset, amit tudok. – Da Shi a Tiltott Várost övező árokpartra mutatott. Kerestek egy helyet, és letelepedtek.

Beesteledett, a szüntelen forgalom úgy áramlott mögöttük, akár egy folyó. Figyelték, ahogy az árnyékuk nyúlik és rövidül az árokban.

– Az én szakmában az a lényeg, hogy összerakjunk sok ránézésre különálló dolgot – kezdte Da Shi. – Amikor jól rakja őket össze az ember, megkapja az igazságot. Egy ideje már különös dolgok történnek. Például ott a tudósok és kutatóintézetek ellen irányuló váratlan bűncselekményhullám. A Liangxiang gyorsító építésén történt robbantásról tud. Megölték azt a Nobel-díjas tudóst is... mind szokatlan bűntények voltak: nem pénz motiválta őket, és nem is a bosszú. Nincs politikai háttér, mindössze a pusztítás a cél.

– Vannak más furcsa dolgok is, amiknek nincs közük bűncselekményekhez – folytatta a rendőr. – Például a Tudomány Határai és az öngyilkos tudósok. A környezetvédelmi aktivisták me-részsége is megnőtt: tüntetések építési területeken, hogy meg-akadályozzák nukleáris erőművek és hidroelektromos gátak épít-ését, a „természethez visszatérő” kísérleti közösségek, és más, első látásra triviális ügyek... Jár moziba?

– Nem igazán.

– Az újabb nagy költségvetésű filmek mind rusztikus témára épülnek. Mindig zöld hegyek és tiszta víz a háttér, jóképű férfiak és csinos nők harmóniában élnek a természettel egy meghatározhatatlan korban. A rendezők úgy fogalmazznak, hogy „a szép életet jelképezik, mielőtt a tudomány megrontotta a természetet”. Vegyük a *Barackvirág tavasz*-t. Egyértelműen olyan film, amire senki nem kíváncsi, mégis több százmilliót költöttek rá. Volt egy science-fiction verseny, ahol ötmilliót kapott az, aki a lehető legundorítóbb jövőt képzelte el. Aztán még pár százmilliót költöttek arra, hogy a győztes történetekből filmet csináljanak. Aztán ott vannak azok a furcsa szekták, amik mindenhol feltűnnek, és a vezetőiknek mind sok pénzük van...

– Ez utóbbinak mi köze azokhoz, amikről előtte beszélt?

– Össze kell kötni a pontokat. Előtte nem kellett ilyesmikkel törődnöm, de miután áttettek a bűnügyről a harci parancsnokságra, a munkám része lett. Még Chang tábornok is le van nyűgözve, hogy milyen jól össze tudom kötni a pontokat.

– És mi a következtetése?

– Mindent, ami történik, valaki egyetlen céllal koordinál: hogy tönkretégye a tudományos kutatást.

– Kicsoda?

– Fogalmam sincs. De érzem, hogy van itt egy terv, egy nagyon átfogó, összetett terv: tönkretenni tudományos intézményeket, megölni tudósokat, a magához hasonlókat örületbe és öngyilkosságba kergetni. De a legfőbb cél elterelni a maguk gondolatait, amíg még ostobábbak nem lesznek, mint a közönséges emberek.

– Az utolsó meglátás nagyon éles szemre vall.

– Ugyanakkor tönkre akarják tenni a tudomány reputációját a társadalomban. Persze tudományellenes akciók mindig voltak, de most össze vannak hangolva.

– Elhiszem.

– *Most* már hisz nekem. Maguk a tudományos elitben nem tudtak rájönni, és én, aki csak szakiskolába jártam, megtaláltam a választ? Hah! Amikor előadtam az elméletemet, a tudósok is és a főnökeim is kinevették.

– Ha akkor elmondja az elméletét, én nem nevettem volna ki. Vegyük a csalókat, akik áltudományt gyakorolnak: tudja, kitől félnek legjobban?

– A tudósoktól, ki mástól.

– Nem. A legjobb tudósok közül is sokakat be lehet csapni áltudománnyal, néha az életüket szentelik neki. De az áltudomány egy bizonyos embertípustól fél, akit nagyon nehéz bolonddá tenni: a bűvésztől. Sok áltudományos csalást bűvészek lepleztek le. A tudományos világ könyvmolyaihoz képest maga a rendőrségi tapasztalatával sokkal valószínűbb, hogy átlát egy nagyszabású összeesküvésen.

– Hát, vannak nálam sokan okosabbak. Hatalmi pozícióban lévő emberek, akiknek tudomásuk van a tervről. Eleinte azért nevettek ki, mert nem a megfelelő embereknek adtam elő az elméletemet. Később a régi parancsnokom, Chang tábornok áthelyeztetett. De még most is csak kifutófiú vagyok... Tessék. Most már annyit tud, mint én.

– Még egy kérdés: mi köze ennek a hadsereghez?

– Ezt én sem értettem. Megkérdeztem, és azt felelték, hogy most, hogy háború van, mi sem természetesebb, mint hogy a hadsereg benne van. Magához hasonlóan én is azt hittem, hogy összevissza beszélnek. De nem vicceltek. A hadsereg tényleg készülségben van. Huszonvalahány ilyen harci parancsnokság van szerte a bolygón. És fölöttük van még egy parancsszint, de a részleteket senki nem tudja.

– De ki az ellenség?

– Gőzöm sincs. NATO-tisztek állomásoznak a NFH vezérkarának műveleti parancsnokságán, és egy rakás NFH-tiszt került a Pentagonba. Ki a fasz tudja, miért harcolunk?

– Ez az egész olyan bizarr. Biztos benne, hogy igaz?

– Több régi katonatársam már tábornok, úgyhogy tudok ezt azt.

– A médiának fogalma sincs róla?

– Hát ez a másik. Az összes országban kussolnak erről, és eddig sikerrel. Lefogadom, hogy nagyon erős ellenségről van szó, mert

a felelősök rettegnek! Jól ismerem Chang tábornokot. Az a fajta, aki nem fél semmitől, még attól se, ha leszakad az ég, de látom rajta, hogy most valami sokkal rosszabb aggasztja. Mind be vannak tojva, és egyáltalán nem bíznak benne, hogy győzni fogunk.

– Ha igaz, amit mond, akkor mindnyájunknak van mitől félni.

– Mindenki fél is valamitől. Biztos az ellenség is. Minél hatalmasabb, annál jobban retteg.

– Maga szerint mitől fél az ellenség?

– Maguktól, tudósoktól! Az a fura, hogy minél kevésbé gyakorlatias a kutatásuk, annál jobban félnek maguktól. Például az elvont elméletektől, amin Yang Dong is dolgozott. Ők jobban félnek az ilyen munkától, mint maga attól, hogy az univerzum magára kacsintott. Ezért is olyan könyörtelenek. Ha megoldaná a problémájukat az, hogy megölik magukat, már egyikük sem élne. A leghatásosabb az, hogy megzavarják a gondolataikat. Ha egy tudós meghal, elfoglalja a helyét egy másik. De ha a gondolatait zavarják össze, a tudománynak van vége.

– Azt akarja mondani, hogy félnek az alapvető tudománytól?

– Igen, az alapvető tudománytól.

– De az én kutatásom teljesen más természetű, mint Yang Dongé. A nanoanyag, amin dolgozom, nem alapvető, hanem alkalmazott tudomány. Ellenben egy nagyon erős anyagról van szó. Ez vajon milyen fenyegetést jelent rájuk?

– Maga különleges eset. Általában nem vesződnek azzal, aki alkalmazott kutatásban dolgozik. Talán az anyag ijeszti meg őket, amit fejleszt.

– Akkor mit csináljak?

– Menjen dolgozni, és folytassa a kutatást. Így tud a legjobban visszavágni nekik. Ne törődjön azzal a tré visszaszámlálással. Ha munka után lazítani akar, játssza azt a játékot. Ha meg tudja verni, segít.

– Azt a játékot? A *Három test*-et? Maga szerint köze van ehhez?

– Kétségtelenül. Tudom, hogy a harci parancsnokságon is több szakember játssza. Nem közönséges játék. A magamfajta, aki a tudatlansága miatt nem fél, nem tud vele játszani. Kell hozzá az a

tudás, ami magának van.

– Más tanács?

– Nincs. De ha megtudok valamit, szólok. A telefonját ki ne kapcsolja. Őrizze meg a hidegvérét, és ha megint megijed, emlékezzen rá, mi az alapszabály.

Azzal Da Shi elhajtott, mielőtt Wang megköszönhette volna neki.

II. FEJEZET

HÁROM TEST: MODI ÉS LOBOGÓ LÁNGOK

Wang Miao hazament, de útközben még vett egy V-ruhát. A felesége azzal fogadta, hogy a munkahelyéről egész nap keresték.

Wang bekapcsolta a telefonját, megnézte az üzeneteket, és elintézett pár visszahívást. Megígérte, hogy másnap bemegy dolgozni. A vacsoránál Da Shi tanácsát megfogadva ivott.

Álmosnak viszont nem érezte magát. Miután a felesége lefeküdt, leült a számítógép elé, felvette az új V-ruhát, és bejelentkezett a *Három test*-be.

Kietlen síkság pirkadatkor.

Wang ott állt Zhou király piramisa előtt. A hó, ami korábban fedte, eltűnt, a kőtömbökön erózió nyoma látszott. A talaj más színű volt. A távolban pár masszív épület állt, amiket Wang dehidratóriumoknak tippelt, de másképp néztek ki, mint legutóbb.

Minden arról árulkodott, hogy eónok teltek el.

A halvány hajnali fényben Wang a bejáratot kereste. Amikor megtalálta, azt látta, hogy a nyílást kőtömbök zárják el. Mellette azonban lépcsőt vájtak a piramisba, ami egészen a csúcsáig vezetett. Felpillantva látta, hogy az épület tetejét lelapították. A korábbi egyiptomi piramis most azték piramisra hasonlított.

Wang felkaptatott a lépcsőn a piramis csúcsára. Az emelvényforma rész ősi csillagvizsgálónak tűnt. Az egyik sarokban több méter magas teleszkóp állt, mellette pár kisebb. Egy másik sarok-

ban furcsa készülékeket látott, amelyek ősi kínai gyűrűs golyókra emlékeztették, égitestmodellekre.

Figyelmét a nagy rézgömb vonta magára a közepén. Két méter átmérőjű volt, egy bonyolult gépezet tetején állt. Számtalan fogaskerék hajtotta, lassan forgott. Wang látta, hogy a forgásának iránya és sebessége folyamatosan változik. A gép alatt egy nagy, négyzet alakú üreg tátongott. A halvány fáklyafényben Wang néhány rabszolgaszerű alakot látott, akik egy küllős, vízszintes ke- reket toltak, ami a fenti gépezetet hajtotta.

Egy férfi sétált Wang felé. Akárcsak korábban Wen király, a férfi is háttal állt a horizonton derengő fényzilánknak, és Wang először a sötétben lebegő fényes szempárként észlelte. Karcsú és magas volt, hullámzó fekete köntöst viselt, haja tessék-lássék megkötve a feje tetején, pár kósza fürtöt lengetett a szél.

– Üdv – mondta a férfi. – Modi vagyok.

Wang tudta, hogy a modizmusnak nevezett filozófiai iskola alapítójával áll szemben.

– Üdv, Hairen vagyok.

– Á, téged ismerlek! – mondta Modi izgatottan. Wen király követője voltál a 137. civilizációban.

– Valóban követtem ide, de sosem hittem az elméleteiben.

– Igazad van – bólogatott ünnepélyesen Modi, majd közelebb húzódott. – Az alatt a háromszázhatvankétezer év alatt, amíg távol voltál, a civilizáció négyszer született újjá. Mindegyik megpróbált boldogulni a szabálytalanul váltakozó kaotikus és stabil korokban. A legrövidebb csak a kőkor feléig jutott, de a 139. civilizáció rekordot döntött, és egészen a gőzkorig fejlődött.

– Azt akarod mondani, hogy abban a civilizációban az emberek rájöttek a nap mozgását szabályozó törvényekre?

Modi nevetve ingatta a fejét. – Dehogyan, csak szerencsénk volt.

– De nem hagytak fel a próbálkozással?

– Természetesen nem. Gyere, nézzük meg a legutóbbi civilizáció eredményeit. – Modi a megfigyelőszint sarkába vezette Wangot. A föld úgy terült el alattuk, akár egy ősi bőrdarab. Modi az egyik kisebb teleszkópot egy pontra állította a földön, és intett

Wangnak, hogy nézzen bele. Wang belenézett, és különös látvány tárult a szeme elé: egy csontváz. A hajnali fényben hófehéren csillogott és nagyon kifinomultnak tűnt.

Megdöbbentő módon a csontváz állt, kecses, elegáns pózban. Egyik kezét az álla alatt tartotta, mintha rég eltűnt szakállat simogatna. Fejét kissé felfelé fordította, akárha a földet és eget fagatná.

– Az Konfuciusz – mondta Modi. – Úgy hitte, hogy mindennek alkalmazkodni kell a *li*-hez, a rend és illendőség konfuciuszi fogalmához, és az univerzumban semmi nem mentes ez alól. Kitálalt egy szertartásrendet, amellyel a nap mozgását remélte megjósolni.

– El tudom képzelni az eredményt.

– És igazad lenne. Kiszámította, hogy a nap követi a szertartást, és megjósolt egy ötéves stabil kort. És tudod, mi lett? Tényleg érkezett egy stabil kor... ami egy hónapig tartott.

– És egyszer csak nem jött fel a nap?

– De, a nap akkor is felkelt. Az éjszaka közepén, és aztán kialudt.

– Micsoda? Kialudt?

– Igen. Fokozatosan elhalványult, zsugorodott, majd hirtelen teljesen kialudt. Leszállt az éj. Jaj, az a hideg. Konfuciusz ott állt, és jégoszloppá fagyott. Azok ott a maradványai.

– Maradt bármi az égen, miután a nap kialudt?

– Egy hullócsillag jelent meg azon a helyen, mint a nap halála után maradt lélek.

– Biztos, hogy a nap hirtelen tényleg eltűnt, és a hullócsillag ugyanolyan váratlanul jelent meg?

– Abszolút. Ellenőrizheted a történelmi archívumokban. Világosan feljegyezték.

– Hmmm... – Wang törte a fejét. Motoszkált már benne néhány tétova ötlet a *Három test* világának működését illetően, de ez az információ felborította az összes elméletét. – Hogyhogy váratlanul? – dörmögte bosszúsan.

– Most a Han-dinasztiában vagyunk – mondta Modi. – Azt nem tudom, hogy Nyugati Han vagy Keleti Han.

– Mostanáig életben maradtál?

– Feladatot bíztak rám: a nap pontos mozgását figyelem. A sámánok, metafizikusok és taoisták mit sem érnek. Mint a közmondásos könyvmoly, aki az összes gabona nevét tudja, de a kezébe véve még a búzát sem ismeri meg, ők sem a kezükkel dolgoznak, nem tudnak semmi gyakorlatias dolgot. Nem tudnak kísérleteket végezni, egész nap csak a misztikájukkal foglalkoznak. De én más vagyok. Én tudom, hogyan készítek eszközöket – mutatott a számtalan készülékre.

– Úgy gondolod, ezekkel célt érsz? – biccentett Wang az óriási rézgömbre.

– Vannak elméleteim is, de nem misztikusak. Nagyszámú megfigyelésen alapulnak. Először is, tudod, mi az univerzum? Egy gépezet.

– Ez nem túl egyedi ötlet.

– Hadd pontosítsak: az univerzum üreges gömb, egy tűztelegen lebeg. A gömb felszínén van egy nagy lyuk és számos apró lyuk. A tenger lángjainak fénye ragyog át ezeken a lyukakon. Az aprók a csillagok, és a nagy a nap.

– Ez már nagyon érdekes modell. – Wang megint az óriási rézgömbre nézett, és sejtette a rendeltetését. – De van egy baj az elméleteddel. Amikor a nap kel vagy nyugszik, látjuk a mozgását fix csillagok háttéré előtt. A te üreges gömbödben viszont minden lyuk stabil helyzetben van egymáshoz képest.

– Úgy van! Ezért is módosítottam a modellemet. Az univerzum gömbje két gömbből áll, egyik a másikban van. Az ég, amit látunk, a belső gömb felszíne. A külső gömbben van egy nagy lyuk, a belsőben sok apró. A külső gömb lyukán át érkező fény sokszorosán tükröződik és szétszóródik a két gömb közti térben, megtöltve azt fénnel. Aztán a fény átjön a belső gömb apró lyukain, és így látjuk a csillagokat.

– És a nap?

– A nap annak az eredménye, hogy a külső gömb nagy lyuka a belsőre vetül. Ez olyan erős, hogy áthatol a belső gömbön, akár a tojás héján, ezért látjuk a napot. A fényfolt körül erősek a fényesu-

garak, és a belső gömbön át is látni őket. Ezért látunk tiszta eget nappal.

– Milyen erő hajtja a két gömböt rendszertelen mozgással?

– A két gömbön kívül lévő tűztenger ereje.

– De a nap fényessége és mérete idővel változik. A te duplagömbös modelledben a nap mérete és fényessége állandó kellene, hogy legyen. Még ha a tűztenger lángjainak fényereje nem is konstans, a lyukak mérete igen.

– Túlságosan leegyszerűsítve fogod fel ezt a modellt. Ahogy a tűztenger viszonyai változnak, a két gömb tágul és zsugorodik. Ez okozza a nap méretének és fényerejének változását.

– És a hullócsillagok?

– Hullócsillagok? Miért érdekelnek a hullócsillagok? Nem fontosak. Talán csak por, ami az egyetemes gömbök belsejében repked.

– Nem, szerintem a hullócsillagok roppant fontosak – vitakozott Wang. – Különben a modelled hogyan magyarázná, hogy a nap hirtelen kialudt Konfuciusz idejében?

– Az ritka kivétel volt. Talán egy sötét folt vagy felhő okozta a tűztengerben, ami átvonult a külső burok nagy lyuka előtt.

Wang a nagy rézgömbre mutatott. – Ez a modelled?

– Igen. Építettem egy gépet, ami az univerzum másolata. A gömböt mozgató komplex fogaskerekek a tűztenger erőit utánozzák. A mozgást szabályzó törvények a tűztenger lángeloszlásán és az abban mozgó áramlatokon alapulnak. Több száz év alatt gyűjtött megfigyelések gyümölcsei ezek a törvények.

– Ez a gömb képes összezsugorodni és kitágulni?

– Természetesen. Most éppen zsugorodik.

Wang a platform szélén futó korlátot használta vizuális referenciapontnak, és megállapította, hogy Modi állítása igaz.

– És van benne egy másik gömb?

– Természetesen. A belső gömböt egy másik összetett mechanizmus mozgatja.

– Ez aztán ügyesen megtervezett gép! – Wang dicsérete szívből szólt. – De nem látok nagy lyukat a külső gömbön, ami a nap fé-

nyét a belsőre vetné.

– Nincs lyuk. A külső gömb belső felszínére szereltem egy fényforrást, ami a lyukat szimulálja. A fényforrás sok-sok ezer szentjánosbogárból gyűjtött fénylő anyagból készült. Azért használtam hűvös fényt, mert a belső gömb áttetsző gipszből készült, ami nem jól vezeti a hőt. Így tudtam elkerülni, hogy túl sok hő gyűljön össze a gömbben, mint ahogy normális fényforrás esetében történne. A megfigyelő sokáig bent maradhat.

– Van a gömbben egy ember?!

– Igen. Egy segéd áll egy kerekeken guruló polc tetején, aki így mindig a gömb közepén tud maradni. Miután a modelluniverzum megfelel az igazi univerzum jelenlegi állapotának, a modell mozgása pontosan kell, hogy szimulálja a jövőt, benne a nap mozgását is. Miután a segéd feljegyzi a nap mozgását, lesz egy pontos naptárunk. Ez volt az előttünk járt több száz civilizáció álma.

– És úgy látszik, a legjobb pillanatban jöttél – tette hozzá Modi. – A modelluniverzum szerint éppen egy négyéves stabil kor veszi kezdetét. Han-házi Wu császár éppen parancsot adott az újr hidratálásra a jóslatom alapján. Várjuk együtt a napkeltét!

Modi előhívta a játék interfészét, és kissé gyorsított a játékban múltó időn. Vörös nap bukkant fel a horizonton, és a síkságon elszórt fagyott tavak és tócsák olvadni kezdtek. A tavakat por fedte be, és egybeolvadtak a barna földdel, de most számtalan tükörré alakultak, mintha a föld kinyitotta volna sok szemét. A magasból Wang nem látta az újr hidratálás részleteit, csak azt, hogy mind több ember gyűlik a tópartokra, akár tavasszal a bolyból felébredő hangyák. A világ ismét életre kelt.

– Nem akarsz csatlakozni a csodás élethez? – mutatott Modi a földre alattuk. – A felébredt nők szerelemre áhítoznak. Már nincs értelme itt maradnod. A játéknak vége. Győztem.

– Mint gépezet, a modelluniverzumod valóban páratlan. De előrejelzés szintjén... Használhatom a teleszkópodat, hogy megnézzek valamit?

– Tessék – intett Modi a nagy teleszkóp felé.

Wang odament és megtorpant. – Hogyan tudom vele megfigyelni a napot?

Modi elővett egy fekete, kör alakú üvegdarabot. Használd ezt a kormozott üveget – dugta be a szemlencse elé.

Wang a teleszkópot a nap felé fordította, amely az ég felénél járt. Ámulattal adózott Modi képzeletének. A nap valóban úgy nézett ki, mint egy lyuk, amelyen keresztül egy tűztengert látni, egy sokkal nagyobb látvány apró részletét.

Ám ahogy alaposabban megfigyelte a teleszkóppal, feltűnt neki, hogy a nap különbözik attól a naptól, amihez a való életben szokott. Ennek a napnak volt egy kis magja. Mintha egy szemet látott volna. A mag volt a pupilla, és noha kicsi volt, azért fényes és tömör. Az azt körülvevő rétegek azonban anyagtalannak, ködszerűnek, gáznak tűntek. Minthogy láthatta a magot a külső rétegeken keresztül, ezek a rétegek nyilvánvalóan áttetszőek, és fényük feltehetőleg csak a mag szétszórt fénye.

A nap részletessége megdöbbenetette Wangot. Ismét meggyőződött róla, hogy a játék készítői hatalmas mennyiségű adatot rejtettek el látszólag egyszerű képekben, arra várva, hogy a játékosok felfedezzék.

Ahogy a nap szerkezetének jelentésén töprengett, izgalom fogta el. Mivel a játékidő gyorsan telt, a nap már kis híján lenyugodott. Wang ismét a napra szegezte a teleszkópot, és addig követte, amíg a horizont alá nem süllyedt.

Leszállt az éj, a síkságon felgyulladó máglyák a csillagokkal teli égboltot tükrözték. Wang kivette a kormozott üveget, és tovább pásztázta az eget. Leginkább a hullócsillagok érdekelték, és hamarosan talált is kettőt. Épp csak meg tudta őket figyelni, aztán máris hajnalodott. Visszatette a szűrőt, és tovább szemlélte a napot...

Wang több mint tíz napon keresztül végzett csillagászati megfigyeléseket, élvezve a felfedezés örömét. A játékidő felgyorsítása segített, mivel így az égitestek mozgása nyilvánvalóbb volt.

A stabil kor tizenhetedik napján, öt órával a megjósolt napkelte után a világot még mindig sötét éjtakaró fedte. Tömeg tolongott

a piramis lábánál, számtalan fáklya hunyorgott a hűvös szélben.

– A nap már valószínűleg nem kel fel – mondta Wang Modinak.
– A 137. civilizáció is így ért véget.

Modi a szakállát simogatta, és magabiztosan mosolygott. – Ne aggódj. Hamarosan felkel, és folytatódik a stabil kor. Megfejtetem az univerzumgép mozgását. Az előrejelzésem nem tévedhet.

Mintha a szavait akarná igazolni, a horizonton felderengett a pirkadat fénye. A piramis körül a tömeg kiáltozni kezdett örömeiben.

Az ezüstös fény a szokásosnál gyorsabban erősödött, mintha a kelő nap be akarná hozni az elvesztegetett időt. A fény hamarosan beterítette a fél eget, és noha a nap még a horizont alatt járt, olyan világos lett, mint délben.

Wang a horizontra nézett, és vakító fényességet látott. Az izzó horizont felfelé ívelt, és látható lett az egyik szélétől másikig. Hamarosan rájött, hogy nem is a horizontot látja, hanem az irdatlan nagy kelő nap peremét.

Miután szeme hozzászokott a fényességhez, a horizont megjelent a régi helyén. Wang fekete füstoszlopokat látott a távolban, az izzó napkorong háttere előtt különösen tisztán. A kelő nap irányából egy ló vágatott a piramis felé, a patái verte por vonalat rajzolt a síkságon át.

A tömeg szétvált a ló előtt, és Wang hallotta, hogy a lovas teli torokból üvöltözik: – Dehidratálni! Dehidratálni!

A lovast marhák, lovak és más állatok csordája követte... a testük lángolt, égő szőnyegként mozogtak a földön.

Közben a gigantikus napkorong fele a horizont fölé ért, kitöltve az ég nagy részét. A föld mintha egy ragyogó fal mellett süllyedt volna lefelé. Wang tisztán ki tudta venni a nap felszínének finom részleteit: a lángtengert megtöltő áramlatokat és hullámokat; a véletlenszerű útvonalon kísértetként lebegő napfoltokat; a lustán szétterjedő fénykoronát, amely aranyló köpenyegnek tűnt.

A földön, akár a kemencébe vetett fák, azok is lánggra lobbantak, akik már elkezdték a dehidratálást, és azok is, akik nem. A lángok, amelyek elemésztették őket, fényesebbek voltak, mint a

kemencében izzó zsarátnok, de gyorsan kialudtak.

A gigantikus nap egyre csak emelkedett, hamarosan szinte az egész égboltot betöltötte. Wang felnézett, és úgy érezte, a perspektívája elmozdult. Hirtelen már nem felfelé nézett, hanem lefelé. A gigantikus nap felszíne lett a tüzes föld, és ő mintha ebbe az izzó pokol irányába zuhant volna.

Tavak és tócsák párologtak el, fehér füstfelhők lebbentek fel, szétterültek, akár a gombafelhő, majd szertefoszlottak, beterítve a holtak hamvait.

– A stabil kor akkor is folytatódik. Az univerzum egy gépezet. Én alkottam ezt a gépezetet. A stabil kor folytatódik. Az univerzum...

Wang arra fordult. A hang Modié volt, aki már lángolt. Testét magas, narancssárga lángoszlop zárta magába, bőre megráncosodott és faszénné változott. Szemében azonban még ott ragyogott az a fény, amit nem az őt elemésztő láng adott. Két keze, ezek az égő faszéndarabok egy kavargó hamufelhőt markoltak, amely korábban a naptár volt.

Már Wang is lángolt. Felemelte kezét, és két fáklyát látott.

A nap gyorsan haladt nyugatnak, maga mögött feltárva az eget. Hamarosan a horizont mögé bukott, és a talaj most mintha emelkedett volna az izzó fal mentén. A káprázatos napnyugta gyorsan éjszakába fordult, mintha egy óriási kéz fekete ruhát terített volna a hamuvá égett világra.

A föld tompa vörösen izzott, akár a kemencéből kivett zsarátnok. Egy kurta pillanatra Wang látta a csillagokat, de hamarosan gőz és füst fedte el az eget, és mindent beborított a vörösen izzó földön. A világ sötét káoszba merült. Vörös szöveg jelent meg:

A 141. civilizáció lángözönben végezte. Ez a civilizáció a Keleti Han-korig jutott.

A civilizáció magja megmarad. Kihajt és ismét fejlődésnek indul a Három test megjósolhatatlan világában. Ha játszani támad kedve, jelentkezzen be.

Wang levette a V-ruhát. Miután az elméje megnyugodott, arra gondolt, hogy a *Három test* szándékosan illúziónak állítja be ma-

gát, holott a mélyben valóságot tartalmaz. Ellenben az előtte lévő való világ kezdett látszólag bonyolultnak tűnni, ami valójában egyszerű, akár *A folyó mentén a Qingming fesztivál idején* című festmény.

Másnap Wang bement a Nanotechnológiai Kutatóközpontba. Eltekintve az előző napi hiányzása okozta apró zavartól, minden a szokott mederben haladt. A munkát hatásos nyugtatónak találta.

Amíg el tudott mélyülni benne, nem aggasztották a rémálmok, így aztán szándékosan egész nap lefoglalta magát, és csak sötétedés után távozott a laborból.

Amint kilépett a Kutatóközpont épületéből, elfogta a rémálom-érzés. Úgy érezte, a csillagos ég csak egy nagyító, amely befedi a világot, és ő egy apró rovar alatta, aminek nincs hová bújni.

Le kellett foglalnia magát valamivel. Eszébe jutott Yang Dong anyja, Ye Wenjie, és odahajtott.

Ye egyedül volt. Amikor Wang belépett, az asszony a szófán ült és olvasott. Wang észrevette, hogy egyszerre közellátó és távollátó, szemüveget kellett cserélnie, amikor olvasás után távolabbra nézett. Nagyon örült Wangnak, és azt mondta neki, sokkal jobban néz ki, mint amikor legutóbb látta.

Wang kuncogott. – A maga ginzengjének köszönhetem.

Ye a fejét rázta. – Nem volt az annyira jó. A bázis körül annak idején nagyon jó minőségű ginzenget találtunk. Egyszer találtam egy ilyen nagyot... Kíváncsi lennék, milyen ott most. Úgy hallottam, kihalt a bázis. Tessék, kezdek öregedni, mostanság csak a múlt jár az eszemben.

– Hallottam, hogy a kulturális forradalom alatt sokat szenvedett.

– Ruishantól hallotta, igaz? – Ye legyintett, akárha egy kósza pókfonalat söpörne el. – Ami elmúlt, az elmúlt... Éjjel felhívott Ruishan. Úgy hadart, hogy alig értettem. Annyit szűrtem le, hogy valami történt magával. Xiao Wang, hadd mondjam azt: mire eléri az én koromat, megéri, hogy minden, amiről azt hittem, nagyon fontos, alig számít valamit.

– Köszönöm – felelte Wang. Újra előntötte az a melegség, amit annyira hiányolt. Jelenlegi állapotában a lelki egyensúlya két pilléren nyugodott: ezen az öregasszonyon, aki annyi vihart átvészelt már, és olyan lágy lett, akár a víz, és Shi Qiangon, aki nem félt semmitől, mert nem tudott semmit.

Ye folytatta: – Ami a kulturális forradalmat illeti, szerencsém volt. Amikor már azt hittem, nincs hová mennem, találtam egy helyet, ahol életben maradhattam.

– A Vörös Part Bázisra gondol?

Ye bólintott.

– Hihetetlen projekt volt – hüledezett Wang. – Mindig azt hittem, valójában nem is létezett.

– Pedig bizony létezett. Ha akarja, mesélhetek egy-két dolgot abból, amit átéltem.

Az ajánlat kissé nyugtalanította Wangot. – Ye professzor, csak a kíváncsiság beszélt belőlem. Nem kell elmesélnie, ha nem akarja.

– Nem nagy ügy. Vegyük úgy, hogy nekem is kell valaki, aki meghallgat.

– Eljárhatna az idősek klubjába. Ha néha odamenne, nem volna olyan magányos.

– A legtöbb ottani nyugdíjas a kollégám volt az egyetemen, de valahogy nincs kedvem velük lenni. Mindenki szeret nosztalgiázni, de senki nem akarja meghallgatni a másikat, és bosszús, amikor más mesél. Maga az egyetlen, akit érdekel a Vörös Part.

– De nem tilos azokról a dolgokról beszélni?

– Az, még mindig szigorúan titkos. De amikor az a könyv megjelent, sokan elkezdtek mesélni róla, mintha nyílt titok lenne. Aki azt a könyvet írta, nagyon felelőtlen volt. Ha nem számítjuk a célját, a könyv gyakran pontatlan volt. Legalább azokat a hibákat ki kéne javítanom.

Akkor Ye Wenjie elkezdte mesélni Wangnak, mi történt vele azokban az években a Vörös Part Bázison.

12. FEJEZET VÖRÖS PART II.

Ye nem kapott azonnal igazi feladatot, miután belépett a Vörös Part Bázisra. Egy biztonsági őr éber tekintete előtt csak néhány technikai feladat végrehajtását bízták rá.

Amikor másodéves volt a főiskolán, megismerkedett egy professzorral, aki később a témavezetője lett. Ő tanácsolta Yének, hogy asztrofizikai kutatásba vágjon, mert hiába remekel elméletben, ha nincs birtokában kísérleti módszereknek és megfigyelési képességeknek. Legalábbis Kínában ez volt a helyzet. Ez a tanács élesen különbözött apja nézeteitől, de Ye hajlott rá, hogy egyetértsen a professzorával. Mindig is úgy érezte, az apja túlságosan is elméleti ember.

A témavezetője volt a kínai rádiócsillagászat egyik úttörője, és a hatására Ye is érdeklődni kezdett a téma iránt. Evégre magától tanult elektrotechnikát és számítástechnikát, ami a szakterület kísérleti és megfigyelési alapjait jelentette. A graduális hallgatóként töltött két év alatt ők ketten tesztelték Kína első kis hatósugarú rádióteleszkópját, és hatalmas tapasztalatot gyűjtöttek ezen a területen.

Arra azonban álmában sem gondolt, hogy egy nap ez a tudás még hasznos lehet a Vörös Part Bázison.

Végül Yét az Átviteli osztályra tették, hogy a felszelést karbantartsa és javítsa. Hamar nélkülözhetetlen része lett a folyamatnak.

Eleinte ez kicsit zavarta. Ő volt az egyetlen a bázison, aki nem viselt katonai egyenruhát, és politikai státusa miatt mindenki

őrizkedett tőle. Nem tudta másképp leküzdeni a magányt, mint hogy a munkájának szentelte magát. Ez azonban nem magyarázta meg, hogy miért hagyatkoznak rá ennyire. Végül is ez egy kulcsfontosságú védelmi projekt volt. Hogy lehet annyira közép-szerű a technikai személyzet, hogy ő, aki nem is mérnök, és nincs igazi munkatapasztalata, könnyedén átveszi a munkájukat?

Hamarosan megismerte az okot. A látszat ellenére a bázis személyzete a Második tüzérségi alakulat legjobb technikai tisztjeiből állt. Egész életében tanulhatott, akkor sem remélhette, hogy tudásban utoléri ezeket a remek számítástechnikai és villamosmérnököket. Csakhogy a bázis eldugott volt, a körülmények rosszak, és a Vörös Part projekt fő kutatása befejeződött. Már csak a karbantartás és működtetés maradt, nem volt lehetőség érdekes technikai eredmények elérésére. A legtöbben nem is akartak pótolhatatlanná válni, mert tisztában voltak vele, hogy ha egy ilyen szigorúan titkos projektben valaki kulcspozícióba kerül, nehezen fogja tudni áthelyeztetni magát. Így aztán mind szándékosan leplezték a szakmai hozzáértésüket a napi munkában.

Persze túl inkompetensnek sem mutatkozhattak. Vagyis ha a főnök azt mondta, menjenek keletnek, akkor nagyon igyekeztek nyugat felé, szándékosan hülyének tetteve magukat. Azt remélték elérni ezzel, hogy a felettesük fejében a következő gondolat fogalmazódik meg: *Ez az ember keményen dolgozik, csak éppen a képességei korlátozottak. Nincs értelme itt tartani, mert csak útban lesz.* Ezzel a módszerrel sokaknak sikerült valóban elérni az áthelyezést.

Ye ilyen körülmények között vált apránként a bázis kulcsfontosságú technikusává. Ám a másik okra, amiért ilyen pozícióba kerülhetett, nem talált magyarázatot: a Vörös Part Bázis – legalábbis ama részei, amelyekhez hozzáfért – nem rendelkezett fejlett technológiával.

Idővel, ahogy az Átviteli osztályon dolgozott, a Yére vonatkozó korlátozásokat feloldották, és még a mellé rendelt őrt is visszahívták. Hozzányúlhatott a Vörös Part rendszereinek legtöbb eleméhez, elolvashatta a releváns technikai dokumentációkat. Ter-

mészetiesen még maradtak számára tiltott területek. Például a számítógépes irányítórendszernek a közelébe se mehetett. Ye azonban felfedezte, hogy azoknak a rendszereknek sokkal kisebb a hatásuk a Vörös Partra, mint hitte. Például az Átviteli osztály számítógépei között volt három gép, ami még a DJS130-asnál, ennél a 16 bites miniszámítógépnél is primitívebb volt. Otromba ferritgyűrűs memóriát és papír inputszalagot használtak, a leg-hosszabb üzemidejük sem haladta meg a tizenöt órát. Azt is látta, hogy a Vörös Part célzórendszerének pontossága nagyon alacsony, valószínűleg még egy tűzérési ágyúét sem éri el.

Egy nap Lei komisszár kereste fel Yét, mert beszélni akart vele. Eddigre Ye szemében Yang Weining és Lei Zhicheng helyet cseréltek. Azokban az években Yang a legmagasabb rangú technikai tisztként nem élvezett magas politikai státust, és technikai kérdéseken kívül vajmi kevés szava volt. Óvatosnak kellett lennie az alárendeltjeivel, még az őrszemekhez is udvariasan szólnia, nehogy úgy ítéljék meg, hogy értelmiségi ellenállást tanúsít a gondolatreformmal és a tömegekkel való együttműködéssel szemben. Így amikor csak nehézségekkel találkozott a munkája során, Yén vezette le. Ám ahogy Ye mind fontosabb ember lett, Lei politikai tiszt fokozatosan levetkőzte durva jeges modorát, és kezdett kedvesen bánni vele.

– Wenjie, mostanra elég jól ismeri a jeladó rendszert – mondta.
– Ez a Vörös Part támadókomponense, fő alkotóeleme. Elárulná, mit gondol a rendszer egészéről?

A meredek szirt szélén ültek, a bázis legeldugottabb pontján. A szirtfal függőlegesen tartott a mélybe, amely látszólag feneketlenül tátongott a lábuk alatt. Ye eleinte félt itt, de aztán megszerette; szívesen jött ide, ha félre akart vonulni.

Nem tudta, pontosan hogyan válaszoljon Lei komisszár kérdésére. Csak a felszerelés karbantartásáért és javításáért felelt, semmit nem tudott a Vörös Part egészéről, a működéséről, céljairól és a többi. Nem is lehetett jelen az adások sugárzásánál. Eltöprengett a kérdésen, válaszra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát.

– Mondja csak nyugodtan – bátorította Lei. Leszakított egy fűszálat, és szórakozottan játszott vele.

– Csak egy... rádióadó.

– Igen, csak egy rádióadó – bólintott a komisszár elégedetten. – Hallott a mikrohullámú sütőről?

Ye a fejét rázta.

– A kapitalista Nyugat luxus játékszere. Az ételt az elnyelt mikrohullámú sugárzás energiája melegíti fel. Az előző kutatási állomáshelyemen importáltunk egyet azért, hogy pontosan tesztelni tudjuk bizonyos komponensek nagy hőmérséklet hatására történő öregedését. Munka után aztán *mantou* kenyeret melegítettünk benne, krumplit sütöttünk, ilyesmi. Nagyon érdekes: először az étel belseje melegszik fel, de a külseje hideg marad.

Lei politikai tiszt felállt és fel-alá járkált. Olyan közel lépett a meredélyhez, hogy Ye nyugtalan lett.

– A Vörös Part egy mikrohullámú sütő, és a célpont, amit felmelegít, az ellenség úrjárműve. Ha képesek vagyunk mikrohullámú sugárzást küldeni egytized és egy watt között négyzetcentiméterenként, azzal megbéníthatjuk vagy megsemmisíthetjük a műholdas kommunikációjuk, a radarjaik és a navigációs rendszereik sok elektronikus komponensét.

Ye végre megértette. A Vörös Part valóban rádióadó volt, de korántsem a hagyományos fajtából. A legmeglepőbb aspektusa az adóereje volt, ami elérhette akár a huszonöt megawattot! Ez nem csak az összes kommunikációs adó erejét haladta meg, de az összes radaradóét is. A Vörös Part gigantikus kondenzátorokra alapozott. A magas áramigény miatt az adóáramkörök is eltértek a hagyományos dizájntól. Ye most már megértette, miért kell ilyen hatalmas áram a rendszerbe, de valami akkor sem stimmelt. – A rendszer kibocsátását modulálják – kapiskálta.

– Úgy van. A moduláció azonban különbözik a hagyományos rádiókommunikációban használttól. A cél nem információ hozzáadása, hanem a változó frekvenciák és amplitúdók használata révén az áthatolás az ellenség lehetséges pajzsán. No persze ez még kísérleti szakaszban tart.

Ye bólintott. Sok kérdésére választ kapott.

– Nemrég két célműholdat lőttek fel Jiuquanból – mesélte Lei komisszár. – A Vörös Part által indított tesztátalakítások sikeresen zárultak. A műholdakban a hőmérséklet elérte majdnem az ezer fokot, az összes készülék és fényképező berendezés tönkrement a fedélzeten. A jövőben háború esetén a Vörös Part hatásosan tud támadást intézni az ellenség kommunikációs és felderítő műholdjai ellen, mint amilyen a KH-8 kéműhold, amivel az amerikai imperialisták dolgoznak, és a KH-9, ami fellövés előtt áll. A szovjet revizionisták alacsony pályát követő kéműholdjai még sebezhetőbbek. Szükség esetén meg tudjuk semmisíteni a szovjet revizionisták Szozuz állomását, de a Skylab állomást is, amit az amerikai imperialisták jövőre akarnak fellőni.

– Lei komisszár! Miért beszél neki ilyenekről?! – szólalt meg mögöttük valaki. Hátrafordulva Ye látta, hogy Yang Weining az, aki szigorúan meredt a politikai tisztre.

– Szükséges a munkához – mondta Lei, majd elment. Yang ránézett Yére, de nem mondott semmit, csak követte Leit. Ye magára maradt.

Ő hozott ide, és még mindig nem bízik bennem, gondolta Ye vigasztalanul. Féltette Lei politikai tisztet. A bázison nagyobb hatalma volt, mint Yangnak, hiszen a legtöbb kérdésben ő mondta ki a döntő szót, de az, ahogyan elsietett, azt sejtette, hogy a főmérnök olyasmin kapta, ami tiltott. Ez megerősítette Ye azon benyomását, hogy Lei a saját személyes döntése alapján tárta fel előtte a Vörös Part projekt igazi célját.

Mi történik vele e miatt a döntés miatt? Lei komisszár széles hátát nézve hála öntötte el. A bizalom olyan luxus volt neki, amelyre sóvárogni sem mert. Yanghoz képest Lei közelebb állt ahhoz, ahogy Ye az igazi tisztet elképzelte, megvolt benne egy katona őszinte nyíltsága. Yang ellenben a korra jellemző értelmiségi volt: óvatos, félénk, aki csak saját magát védi. Noha Ye abszolút megértette ezt, a köztük lévő szakadék csak még tovább szélesedett.

Másnap Yét áthelyezték az Átviteli osztályról a Megfigyelési osztályra. Először azt hitte, az előző nap történetekhez van köze,

így akarják távol tartani a projekt lényegétől. Aztán amikor megérkezett a Megfigyelési osztályra, azt kellett látnia, hogy sokkal inkább ez a Vörös Part szíve. Noha a két osztály néhány eszköze megegyezett, mint például az antenna, a Megfigyelési osztály sokkal fejlettebb technológiával dolgozott.

Az osztály rendelkezett egy nagyon kifinomult és érzékeny rádióvevővel. Egy haladóhullámú rubintmézer erősítette fel a gigantikus antenna által fogott jeleket. A mézer olyan, mint a lézer, elektromágneses hullámokat gerjeszt, ám jellemzően mikrohullámon, nem pedig a látható fénytartományban. Az interferencia minimalizálására a vevőrendszer magját mínusz 269 Celsius-fokos héliumba merítették, a folyékony héliumkészlet utánpótlása rendszeresen helikopteren érkezett. A vevőrendszer nagyon gyenge jeleket is be tudott fogni. Ye önkéntelenül elképzelte, milyen csodálatos lenne rádiócsillagászati kutatásra használni.

A Megfigyelési osztály számítógéprendszere is sokkal nagyobb és összetettebb volt, mint az Átviteli osztályé. Amikor először lépett a számítógépterembe, Ye képcsöves kijelzők sorát látta. Megdöbbent, hogy programkódok futnak mindegyiken, és az operátorok szabadon szerkesztik és tesztelik a kódokat a billentyűzet segítségével. Amikor a főiskolán tanulta a programozást, a forráskódokat mindig speciális papírtáblázatba írták, majd írógéppel átvitték lyukszalagra. Hallott már billentyűs-képernyős inputról, de látni most látta először.

A szoftverek még jobban megdöbbentették. Megismerkedett egy FORTRAN nevű valamivel, amivel olyan nyelven lehetett programozni, ami közel állt a természetes nyelvhez. Még matematikai egyenleteket is be lehetett gépelni közvetlenül a kódba! Sokkalta hatékonyabban lehetett programozni, mint gépi kódban. És ott volt az adatbázis nevű dolog, ami hatalmas mennyiségű adat könnyű tárolását és használatát tette lehetővé.

Két nappal később Lei újra megkereste Yét. Ezúttal a gépteremben voltak a Megfigyelési osztályon, zölden vibráló képernyők sora előtt. Yang Weining a közelben ült, nem vett részt a beszélgetésben, de elmenni sem volt hajlandó, ami igen feszélyezte Yét.

– Wenjie – kezdte Lei komisszár –, hadd magyarázzam el önnek a Megfigyelési osztály munkáját. Egyszerűen fogalmazva az a cél, hogy szemmel tartsuk az űrben zajló tevékenységeket, értem ezalatt, hogy elcsípjünk kommunikációt ellenséges űrjárművek és a földi irányítás, valamint az űrjárművek között; a telemetria csoporttal, nyomkövető egységgel és a műveleti parancsnoksággal együtt meghatározni az ellenséges űrjárművek pályáját, és adatokat szolgáltatni a Vörös Part harci rendszereinek. Más szóval itt van a Vörös Part szeme.

Yang közbevágott: – Lei komisszár, nem hiszem, hogy jó ötlet, amit csinál. Nincs szükség arra, hogy elmondja neki ezeket.

Ye Yangra sandított, és nyugtalanul mondta: – Komisszár, ha ezt nem kéne tudnom...

– Nem, nem, Wenjie. – A politikai tiszt felemelte a kezét, hogy elhallgattassa. Yanghoz fordult. – Yang főmérnök, ugyanazt mondom önnek, mint már korábban. Ez munka. Ahhoz, hogy Wenjie jobban végezze a feladatait, ismernie kell a munkája célját.

Yang felállt. – Jelentem ezt a feletteseinknek.

– Természetesen joga van hozzá, de ne aggódjon, Yang főmérnök. Vállalom a felelősséget minden következményért.

Yang felállt, és keserű arckifejezéssel kiment.

– Ne is törődjön vele, Yang főmérnök már csak ilyen – kuncozott Lei, és a fejét ingatta. Aztán Yére meredt, és a hangja elkomolyodott. – Wenjie, amikor a bázisra hoztuk magát, a célunk egyszerű volt. A Vörös Part megfigyelő rendszere gyakran észlel interferenciát a napfoltok és napkitörések elektromágneses sugárzása miatt. Szerencsére olvastuk a tanulmányát, így tudjuk, hogy végzett kutatást a naptevékenységgel kapcsolatban. A kínai tudósok közül a maga előrejelző modellje bizonyult a legpontosabbnak, ezért a segítségét akartuk kérni a probléma megoldásában.

– Azonban miután megérkezett – folytatta a politikai tiszt –, nagyon erős képességekről tett tanúbizonyságot, ezért úgy döntöttünk, még több feladatot bízunk önre. Úgy gondolkodtam, hogy először az Átviteli osztályra tesszük, aztán a Megfigyelésre. Így

átfogó ismereteket szerez a Vörös Part egészéről, és meglátjuk, utána hová helyezzük.

– Persze mint látja, ez a terv némi ellenállással találkozott – tette hozzá. – De én bízom magában, Wenjie. Hadd legyenek őszinte: mostanáig személy szerint az én bizalmamat élvezte. Remélem, továbbra is keményen dolgozik, és elnyeri a szervezet egészének bizalmát.

Lei komisszár Ye vállára tette a kezét, aki érezte az azon keresztül áramló erőt és melegséget. – Wenjie, elárulom, miben reménykedem: hogy egy nap úgy szólíthatom, *Ye elvtárs*.

Lei felállt, és egy katona magabiztos lépteivel távozott. Ye szemét elfutotta a könny. Azokon keresztül a képernyőn futó program hunyorgó lángoknak tűnt. Az apja halála óta először sírt.

Ahogy Ye megismerkedett a Megfigyelési osztály munkájával, azt kellett látnia, hogy itt sokkal kevésbé sikeres, mint az Átviteli osztályon volt. A számítástechnikai tudása elavult, nulláról kellett tanulnia a szoftvertechnikákat. Hiába bízott benne Lei komisszár, szigorú korlátozások vonatkoztak rá. Például megnézhetette a szoftver forráskódját, de az adatbázishoz nem nyúlhatott.

Napi szinten elsősorban Yang felügyelte a munkáját, aki még kiállhatatlanabb lett vele, minden apróságért dühbe gurult. Lei többször beszélt erről vele, de eredmény nélkül. Mintha Yangot megnevezhetetlen szorongás töltötte volna el Ye puszta látványától is.

Munkája során Ye fokozatosan több és több megmagyarázhatatlan üggyel találkozott, és végül rájött, hogy a Vörös Part projekt sokkal összetettebb, mint hitte.

Egy nap a Megfigyelési rendszer elcsípett egy üzenetet, és miután a számítógép dekódolta, kiderült, hogy néhány műholdképről van szó. A homályos képeket elküldték a vezérkar Felmérő és térképészeti irodájának elemzésre. Kiderült, hogy fontos kínai katonai célpontokról készültek, köztük a haditengerészet Qiangdaóban található kikötőjéről, és a Harmadik front program több kiemelt gyáráról. Az elemzés megerősítette, hogy a képek a KH-9 amerikai felderítőrendszerrel készültek.

Az első KH-9-et akkor lőtték fel. A készített felvételeket elsősorban filmkapszulákban juttatta vissza a Földre, de teszteltek a műholddal rádióon sugárzott digitális képeket is. A technológia még gyerekcipőben járt, ezért alacsony frekvencián sugároztak, ami kellően megnövelte a vevőtartományt, hogy a Vörös Part is elcsíphesse az adást. Mivel csak teszt volt, a kódolással nem különösebben vesződtek az amerikaiak, ezért sikerülhetett feltörni.

A KH-9 kétségtelenül fontos megfigyelési célpont volt, mivel ritka lehetőséget nyújtott, hogy több információt szerezzenek az amerikai műholdas felderítőrendszerekről. Ennek ellenére három nap elteltével Yang utasítást adott, hogy hagyják a célpontot, változtassanak a megfigyelési frekvencián és irányon. Ye értelmetlennek találta a döntést.

Egy másik esemény még jobban megdöbbenette. Noha a Megfigyelési osztályon dolgozott, néha szükség volt rá az Átviteli osztályon is. Egyszer véletlenül meglátta pár következő adatátvitelfrekvencia beállítását. A 304., 318. és 325. adatátvitelre kijelölt frekvenciák a mikrohullám tartománynál kisebbek voltak, nem eredményezhették a célpont felhevítését.

Egyik nap váratlanul berendelték a bázis adminisztratív irodájába. A tiszt hangjából és kifejezéséből Ye tudta, hogy valami baj van.

Ahogy belépett, ismerős jelenet tárult a szeme elé: a bázis összes rangidős tisztje jelen volt, valamint még két tiszt, akiket ugyan nem ismert, de első pillantásra látta rajtuk, hogy magas beosztásban dolgoznak.

Mindenki jeges tekintettel meredt rá, ám a viharos évek alatt kifejlődött megérzése megsúgta neki, hogy nem ő keveredett bajba, ő maximum csak mellékszereplő. Ekkor vette észre a sarokban csüggedten gubbasztó Lei komisszárt.

Most megfizet azért, hogy bízott bennem, gondolta. Azonnal eldöntötte, hogy mindent megtesz, amit tud, hogy megmentse a férfit. Mindenért vállalja a felelősséget, még hazudik is, ha kell.

Csakhogy Lei szólalt meg elsőként, és teljességgel váratlan volt, amit mondott: – Ye Wenjie, először is le kell szögeznem, hogy

nem értek egyet azzal, ami következik. A döntést Yang főmérnök hozta meg, miután utasítást kért a feljebbvalóinktól. Egyedül ő felel minden következményért.

Lei ekkor Yang felé fordult, aki ünnepélyesen bólintott. Lei folytatta: – Hogy jobban ki tudjuk használni az ön képességeit a Vörös Part Bázison, Yang főmérnök többször is engedélyt kért a feljebbvalóinktól, hogy a maga esetében hagyjuk el a fedősztorit. Elvtársainkat a hadsereg politikai osztályáról – biccentett a két ismeretlen tiszt felé – azért küldték, hogy kivizsgálják az ön helyzetét. Végül feljebbvalóink jóváhagyásával úgy döntöttünk, informáljuk önt a Vörös Part projekt igazi céljáról.

Ye csak hosszú töprengés után értette meg Lei szavainak értelmét: a férfi végig hazudott neki.

– Remélem, kapva kap a lehetőségen, és keményen dolgozik majd, hogy megbánja a bűneit – folytatta Lei komisszár. – Ezek után aggályos gonddal kell ügyelnie a viselkedésére. Minden reakciós megmozdulás szigorú büntetést von maga után! – meredt rá Lei. Teljesen más ember volt, mint amilyen kép Yében kialakult róla. – Világos? Helyes. Akkor magáé a szó, Yang főmérnök.

A többiek kimentek, Ye kettesben maradt Yanggal.

– Ha nem akarja, most még meggondolhatja.

Ye érezte a szavak súlyát. Most már értette, miért volt Yang olyan nyugtalan az elmúlt hetekben, ahányszor csak találkoztak. Ahhoz, hogy teljesen kihasználják a képességeit, meg kellett tudnia az igazságot a Vörös Partról, csak hogy ezzel az utolsó reménysugár is kialszik, hogy valaha elhagyhatja a Radarcsúcsot. Ha igent mond, tényleg egész életét a Vörös Part Bázison fogja leélni.

– Elfogadom – mondta halkán, de határozottan.

Így aztán azon a kora nyári estén, miközben szél süvített a gigantikus parabolaantenna körül, és susogott az erdő a távoli Nagy Khingan-hegységben, Yang Weining elmagyarázta Ye Wenjiének a Vörös Part igazi célját.

Valóságos tündérmese volt, még hihetlenebb, mint a komisszár hazugságai.

13. FEJEZET

VÖRÖS PART III.

VÁLOGATOTT DOKUMENTUMOK A VÖRÖS PART PROJEKTBŐL

Ezeknek a dokumentumoknak a titkosítását három évvel azután oldották fel, hogy Ye Wenjie elmesélte Wang Miaónak a Vörös Part történetét.

I.

EGY KÉRDÉS, MELYET A VILÁG TUDOMÁNYOS ALAPKUTATÁSAI- NAK TRENDJEI MELLŐZNEK

(Eredeti kiadás: Belső Referencia, XX/XX/196X)

[Kivonat] A modern és kortárs történelem alapján a tudományos alap kutatás eredményeit két módszerrel válthatjuk át gyakorlati alkalmazásra: fokozatosan vagy ugrásszerűen.

Fokozatos módszer: az elméleti alaperedmények fokozatosan kerülnek alkalmazásra a technológiában; a fejlődés addig halmozódik, amíg áttörés nem történik. Friss példa az űrtechnológia fejlődése.

Ugrásszerű módszer: az elméleti alaperedmények gyorsan bevezetésre kerülnek a technológiában, ami technológiai ugráshoz vezet. Friss példa az atomfegyverek megjelenése. A negyvenes évekig még a legkiemelkedőbb fizikusok közül is többen lehetetlennek

tartották az atom energiájának felszabadítását, aztán az atomfegyverek nagyon rövid időn belül megjelentek. A technológiai ugrás definíciója: amikor az alaptudomány rendkívül rövid időintervallum alatt széles körben megjelenik az alkalmazott technológiában.

Jelenleg a NATO és a Varsói Szerződés is tevékenyen, anyagilag támogatja az alaputatást. Bármikor bekövetkezhet egy, vagy akár több technológiai ugrás. Egy ilyen esemény nagy fenyegetést jelenthet a stratégiai tervünkre.

Ez a cikk rámutat, hogy jelenleg a technológiai fejlődés fokozatos módjára koncentrálnak, és nem fordítunk elég figyelmet a technológiai ugrásokra. Magasabb nézőpontból indulva ki kellene dolgozni egy átfogó stratégiát és egy szabályrendszert, hogy megfelelően reagálhassunk a bekövetkező technológiai ugrásokra.

A következő területeken a legvalószínűbb a technológiai ugrás:

1. Fizika: **[törölve]**
2. Biológia: **[törölve]**
3. Számítástechnika: **[törölve]**
4. Földön kívüli intelligencia keresése (SETI): Az összes terület közül itt a legnagyobb a technológiai ugrás lehetősége. Ha ezen a területen átörés történik, a hatása meghaladja a másik három területen történő technológiai ugrások összességét.

[Teljes szöveg] [törölve]

[A Központi Vezetés utasításai] Ezt a cikket kapják meg az illetékesek, és alakítsanak vitacsoportokat. A cikk nézetei nem mindenkinek nyerek el a tetzését, de ne ítéljük el a szerzőt. A kulcs a szerző hosszú távú gondolkodásának értékelése. Egyes elvtársak nem látnak tovább az orruknál, talán a poli-

tikai környezet, talán saját arroganciájuk miatt. Ez nem jó. A stratégiai vakfoltok rendkívül veszélyesek.

Nézetem szerint a négy területből, ahol technológiai ugrás várható, az utolsóval foglalkoztunk legkevésbé, holott igenis figyelmet érdemel, és módszeresen, mélységében kell elemeznünk a kérdést.

Aláírás: XXX Dátum: XX/XX/196X

II.

Jelentés a technológiai ugrás valószínűségéről a földön kívüli intelligencia utáni kutatás hatásának köszönhetően

1. Jelenlegi nemzetközi kutatási trendek **[Összefoglaló]**

(1) Az Egyesült Államok és más NATO-országok: A SETI tudományos alapja és szükségessége általánosan elfogadott, erős tudományos támogatással bír.

- Ozma projekt: 1960-ban a Nemzeti Rádiócsillagászati Obszervatórium a nyugat-virginiai Green Bankben földön kívüli intelligencia után kutatott egy 26 méter átmérőjű rádióteleszkóppal. A projekt a Tau Ceti és az Epsilon Eridani tanulmányozta 200 órán keresztül az 1,420 gigahertz frekvenciához közeli tartományokban. Az Ozma II. projektet, amely több célpontot és szélesebb frekvenciatartományt használ, 1972-re tervezik.
- Szondák: a Pioneer-10 és Pioneer-11 szondák fém-táblát visznek, információval a földi civilizációról, a kilövésük 1972-re van beütemezve. A Voyager-1 és Voyager-2 szondák hangfelvételt visznek, a kilövés tervezett dátuma 1977.
- Az Arecibo Obszervatórium Puerto Ricóban: 1963-ban épült, fontos eszköze a SETI-nek. A tényle-

ges energiagyűjtő területe mintegy tíz hektár, ami nagyobb, mint az összes többi rádióteleszkópé a világon együttvéve. A számítógéprendszerrel egyszerre tud figyelni 65 000 csatornát, és képes ultranagy energiájú átvitelre.

(2) Szovjetunió: Kevés hírforrás áll rendelkezésünkre, de minden jel arra mutat, hogy sokat fektetnek ebbe a kutatási területbe. A NATO-országokhoz viszonyítva a kutatás módszeresebb és hosszabb távú. Bizonyos elszigetelt információs csatornák szerint jelenleg tervezési szakaszban van egy globális, nagyon hosszú bázisvonalú interferometriás apertúramaszkolósos rádióteleszkóp-rendszer. Ha elkészül, a világ legerősebb mélyűri felderítő eszköze lesz.

2. Előzetes elemzés földön kívüli civilizációk társadalmi mintáiról a történelem materialista felfogása alapján **[törölve]**

3. Előzetes elemzés a földön kívüli civilizációk hatásáról az emberi társadalmi és politikai trendekre **[törölve]**

4. Előzetes elemzés a földön kívüli civilizációkkal való esetleges kapcsolatteremtés hatásáról a jelenlegi nemzetközi viszonyokra

(1) Egyirányú kapcsolat (földön kívüli intelligencia üzeneteinek fogadása): **[törölve]**

(2) Kétirányú kapcsolat (üzenetváltás és közvetlen kapcsolat földönkívüli intelligenciával): **[törölve]**

5. Annak veszélyei és következményei, hogy szuperhatalmak lépnek előbb kapcsolatba földön kívüli intelligenciával, és monopolizálják a kapcsolatot

(1) Elemzés annak következményeiről, hogy amerikai imperialisták és a NATO lép először kapcsolatba földön kívüli intelligenciával, és monopolizálja a kapcsolatot: **[még titkosított]**

(2) Elemzés annak következményeiről, hogy a szovjet revizionisták és a Varsói Szerződés országai lépnek először kapcsolatba földön kívüli intelligenciával, és monopolizálják a kapcsolatot: **[még titkosított]**

[A Központi Vezetés utasításai] Mások már üzenetet küldtek a világűrbe. Veszélyes, ha a földönkívüliek csak az ő hangjukat hallják. Nekünk is meg kell szólalnunk, csak akkor kapnak teljes képet az emberi társadalomról. Nem lehet teljes az igazság, ha csak az egyik felet hallják. El kell ezt érniük, még hozzá gyorsan.

Aláírás: XXX Dátum: XX/XX/196X

III.

Kutatási jelentés a Vörös Part projekt első fázisáról (XX/XX/196X)

SZIGORÚAN TITKOS

Példányszám: 2

Összefoglaló: Központi iktatószám XXXXXX, kapja a Tudományos, Technológiai és Ipari Nemzetvédelmi Bizottság, a Kínai Tudományos Akadémia és a Központi Tervezőbizottság Nemzetvédelmi Osztálya; terjesztve a XXXXXX konferencián és a XXXXXX konferencián, korlátozottan terjesztve a XXXXXX konferencián.

Témasorozatszám: 3760

Kódnév: „Vörös Part”

1. Cél **[Összefoglalás]**

- Kutatni a földön kívüli intelligencia létezése után, megkísérelni a kapcsolatfelvételt.

2. A Vörös Part projekt elméleti vizsgálata

(1) Kutatás és megfigyelés

Megfigyelt frekvenciatartomány: 1000-40 000 MHz

Megfigyelt csatornák száma: 15 000

Megfigyelendő kulcsfrekvenciák:

- Hidrogénatom frekvencia, 1420 MHz
- Hidroxilgyök sugárzásfrekvencia, 1667 MHz
- Vízmolekula sugárzásfrekvencia, 22 000 MHz

Megfigyelendő céltartomány: 1000 fényév sugarú gömb a Föld körül, amely hozzávetőlegesen 20 millió csillagot tartalmaz. Célpontok listáját lásd az 1. számú Függelékben.

(2) Üzenátvitel

- Átviteli frekvenciák: 2800 MHz, 12 000 MHz, 22 000 MHz
- Átviteli erőssége: 10-25 megawatt
- Átvitel célpontja: 200 fényév sugarú gömb a Föld körül, amely körülbelül 100 000 csillagot tartalmaz. Célpontok listáját lásd a 2. számú Függelékben.

(3) A Vörös Part önelemző kódrendszerének fejlesztése

Vezérelv: egyetemes, alapvető matematikai és fizikai törvények használatával elemi nyelvészeti kód létrehozása, amelyet megérthet bármely civilizáció, amely elsajátította az elemi algebrát, euklideszi geometriát és a klasszikus mechanika (nem relativisztikus fizika) törvényeit.

A fenti elemi kódot kiegészítve alacsony felbontású képekkel egy teljes nyelvi rendszer kifejlesztése. Támogatott nyelvek: kínai és eszperantó.

Az egész rendszer információtartalma 680 kB legyen. A sugárzási idő a 2800 MHz, 12 000 MHz és 22 000 MHz csatornákon 1183 perc, 224 perc és 132 perc.

3. A Vörös Part projekt végrehajtási terve

- (1) Előzetes terv a Vörös Part Megfigyelő- és Kutatórendszerhez **[még titkosított]**
- (2) Előzetes terv a Vörös Part Átviteli rendszerhez **[még titkosított]**
- (3) Előzetes helyválasztási terv a Vörös Part

Bázishoz **[törölve]**

(4) Előzetes gondolatok a Vörös Part-csapat megalkotására a Második tüzérségi alakulatból **[még titkosított]**

4. A Vörös Part által sugárzott üzenet tartalma **[Összefoglalás]**

A Föld (3,1 kB), a földi élet áttekintése (4,4 kB), az emberi társadalom áttekintése (4,6 kB), a világtörténelem alapjai (5,4 kB).

Teljes információtartalom: 17,5 kB.

Az üzenet sugárzására az önértelmező kódrendszer sugárzása után kerül sor. A sugárzási idő a 2800 MHz, 12 000 MHz, és 22 000 MHz csatornákon 31 perc, 7,5 perc és 3,5 perc.

Az üzenetet alaposan megvizsgálja egy multidiszciplináris bizottság, hogy ne szerepeljen benne a Föld Tejúthoz viszonyított helyzete. A három csatorna közül a nagyfrekvenciás 12 000 MHz és 22 000 MHz csatornákon minimalizálni kell az esélyt, hogy az adás forrását be lehessen mérni.

IV.

Üzenet földön kívüli civilizációknak

Első vázlat **[Teljes szöveg]**

Azoknak, akik ezt az üzenetet vették! Ezt az üzenetet egy olyan ország küldte a Földről, amely a forradalmi igazságszolgáltatást képviseli! Ez előtt talán más üzeneteket is vettek ugyanebből az irányból. Azokat bolygónk imperialista nagyhatalma küldte. Az a nagyhatalom egy másik nagyhatalommal vetélkedik a világhatalomért, hogy visszafelé fordítsák az emberi történelmet. Reméljük, hogy nem hallgatnak a hazugságaikra. Álljanak az igazságszolgáltatás mellé, álljanak a forradalom mellé!

[A Központi Vezetés utasítása] Ez úgy, ahogy van,

baromság! A földön kirakhatunk tacepaókat, de az űrbe ne küldjük. A kulturális forradalom vezetése ne befolyásolja a Vörös Partot. Egy ilyen fontos üzenetet alaposan meg kell fogalmazni. Legjobb egy külön bizottságra bízni, aztán a Politbüro megvitatja és elfogadja.

Aláírás: XXX Dátum: XX/XX/196X Második változat
[törölve]

Harmadik változat **[törölve]**

Negyedik változat **[Teljes szöveg]**

A legjobbakat kívánjuk nektek, másik világ lakói.

Ha elolvassátok a következő üzenetet, megértitek a földi civilizáció alapjait. Hosszas küszködés és sok kreativitás révén az emberi faj csodás civilizációt épített fel, amelyben sokféle kultúra virágzik. Kezdjük megérteni a természetes világot és az emberi társadalmak fejlődését irányító törvényeket. Minden eredményünket nagy becsben tartjuk.

A világunk azonban még nem tökéletes. Létezik gyűlölet, valamint előítélet és háború. A termelőerők és a termelési viszonyok közti feszültségek miatt a vagyoneelosztás rendkívül egyenlőtlen, az emberiség nagy része szegénységben és nyomorban él.

Az emberi társadalmak keményen dolgoznak azon, hogy megoldják a felmerülő nehézségeket és problémákat, hogy jobb jövőt teremtsenek a földi civilizációnak. Az az ország is erre törekszik, amelyik ezt az üzenetet küldte. Elszántan építünk egy ideális társadalmat, amelyben a munkát és az emberi faj minden tagjának értékét tiszteletben tartják, mindenki anyagi és szellemi igényeit kielégítik, hogy a földi civilizáció még tökéletesebb lehessen.

A legjobb szándékkal nézünk elébe annak, hogy kapcsolatot létesítsünk más civilizált társadalmakkal az univerzumban. Alig várjuk, hogy veletek együttműködve tovább jobbíthassuk az életünket ebben a ha-

talmas univerzumban.

V.

Kapcsolódó irányelvek és stratégiák

1. Lehetséges irányelvek és stratégiák földön kívüli intelligenciától kapott üzenet esetén **[törölve]**
2. Lehetséges irányelvek és stratégiák földön kívüli intelligenciával történt kapcsolatteremtés esetén **[törölve]**

[A **Központi Vezetés utasítása**] Akármennyire elfoglaltak vagyunk, fontos időt szakítanunk arra, hogy a közvetlen szükségleteinken kívül mással is foglalkozzunk. Ez a projekt lehetővé tette, hogy olyasmin gondolkodjunk, amire sosem jutott időnk. Csak akkor tudunk rajtuk megfelelően gondolkodni, ha elég magas nézőpontból nézzük. Már ez magában is létjogosultságot ad a Vörös Part projektnek.

Milyen csodálatos lesz, ha az univerzumban valóban vannak más intelligenciák és társadalmak! A külső szemlélő lát mindig a legtisztábban. Egy igazán semleges fél majd meg tudja ítélni, a történelem hősei vagy gazfickói vagyunk.

Aláírás: XXX Dátum: XX/XX/196X

14. FEJEZET

VÖRÖS PART IV.

– Lenne egy kérdésem, Ye professzor – mondta Wang Miao. – Akkoriban a SETI marginális kutatás volt. Miért kapott a Vörös Part projekt ilyen magas biztonsági besorolást?

– Ezt a kérdést a Vörös Part projekt első pillanatától az utolsóig rendszeresen feltették. De most már magának is tudnia kell a választ. Le a kalappal a Vörös Part projekt felelős döntéshozójának előrelátása előtt.

– Igen, előre gondolkodott – bólintott Wang komolyan.

– Tudta, hogy csak az utóbbi pár évben töprengtek el komolyan és módszeresen azon, hogy az emberi társadalomra hogyan és milyen mértékben hathat egy földön kívüli intelligenciával való kapcsolatteremtés, de a kutatás hamar nagy érdeklődést keltett, és sokkoló következtetésekhez vezetett.

Naiv, idealista remények törtek össze. A tudósok arra jutottak, hogy a legtöbb ember kívánságával szemben nem jó, ha az emberiség egésze kapcsolatba lép a földönkívüliekkel. Egy ilyen kapcsolat inkább megosztó, semmint egyesítő hatással lenne az emberi társadalomra, inkább súlyosbítaná, mintsem enyhítené a kultúrák közti konfliktusokat. Azaz ha ilyen kapcsolat létrejönne, a földi civilizáció belső megosztottsága felerősödne, és valószínűleg katasztrófához vezetne. A legsokkolóbb következtetés szerint a hatásnak semmi köze nem lenne a kapcsolat fokához vagy típusához (egy- vagy kétirányú), vagy akár az idegen civilizáció fejlettségének formájához vagy fokához.

Ezt, vagyis a „kapcsolat mint jelkép” néven ismert elméletet

Bill Mathers szociológus vetette fel a *100 000 fényév vasfüggöny: a SET1 szociológiája* című könyvében. Mathers véleménye szerint egy idegen civilizációval való kapcsolat csak jelkép vagy kapcsoló. A találkozás tartalmától függetlenül ugyanaz az eredmény.

Tegyük fel, hogy a kapcsolat természetéből adódóan csak a földön kívüli intelligencia létezése nyer megerősítést, minden alapvető információ nélkül; Mathers ezt nevezte elemi kapcsolatnak. Ennek hatását felerősítené az emberi tömegpszichológia és kultúra lencséje, mígnem hatalmas, alapvető hatást gyakorolna a civilizáció fejlődésére. Ha egy ilyen kapcsolatot kisajátít egy ország vagy politikai erő, a jelentősége gazdasági és katonai túlerőhöz hasonlítható.

– Hogyan ért véget a Vörös Part?

– Sejtheti.

Wang bólintott. Természetesen értette, hogy ha a Vörös Part sikerrel járt volna, a mai világ gyökeresen más lenne. Vigasztalásul azt mondta Yének: Még túl korai megmondani, sikerrel járt-e vagy sem. A Vörös Part küldte rádióhullámok még nem jutottak messzire az univerzumban.

Ye a fejét ingatta. – Minél messzebb ér a jel, annál gyengébb lesz, és annál kevésbé valószínű, hogy befogja egy földön kívüli civilizáció. Persze más lenne a helyzet, ha idegenek már felfedezték volna a Föld létezését és az oxigéngazdag légkört, és az erős felszerelésüket kifejezetten ránk irányítanák. De általában véve a kutatások arra mutatnak, hogy ha azt akarjuk, hogy földönkívüliek fogják a jeleinket, akkora erővel kéne sugározniuk, mint egy közepes csillag energiakibocsátása.

– Nyikolaj Kardasev szovjet asztrofizikus egyszer javasolta, hogy a civilizációkat osszuk három fajtára az erejük alapján, mondjuk, kommunikációs céllal. Az I. típusú civilizáció a Föld teljes energiakibocsátását be tudja vetni. Becslései alapján a Föld energiakibocsátása 10^{13} - 10^{16} watt. A II. típus egy átlagos csillag kibocsátását bírja, 10^{26} wattot. A III. típus kommunikációs energiája eléri a 10^{36} wattot, ami nagyjából egy egész galaxis energiakibocsátásával egyezik meg. A földi civilizáció jelenleg 0,7 típusú,

még az I. típust sem éri el, és a Vörös Part által használt adóerő a földi erő tízmilliomod része. Vagyis annyira erős, mint egy szünyög zümmögése az égben. Senki nem hallhatja meg.

– De ha Kardasev II. és III. típusú civilizációja létezik, akkor nekünk hallanunk kéne *őket*.

– Nem hallottunk semmit az alatt a húsz év alatt, amíg a Vörös Part üzemelt.

– Úgy van. Akkor a Vörös Part és a SETI, vagyis minden próbálkozásunk egy dolgot bizonyít: hogy az egész univerzumban csak a Földön van intelligens élet?

Ye halkán sóhajtott. – Elméletileg erre a kérdésre sosem kapunk választ. De az a megérzésem, hogy ez a helyzet; és mindenki, akivel a Vörös Partban találkoztam, hasonlóan vélekedett.

– Nagy kár, hogy a Vörös Partot bezárták. Ha már megépítették, érdemes lenne üzemeltetni. Igazán nagyszerű vállalkozás volt.

– A Vörös Part hanyatlása fokozatosan ment végbe. A nyolcvanas évek elején lezajlott egy nagyszabású felújítás. Elsősorban az átviteli és megfigyelési rendszert fejlesztették fel részlegesen. Az átviteli rendszert automatizálták, a megfigyelési kapott két IBM miniszámítógépet. Az adatfeldolgozás sokkal fejlettebb lett, képessé vált arra, hogy egyszerre negyvenezer csatornát kíséren figyelemmel.

– Később aztán tágult az emberek látótere – folytatta Ye –, felfogták a földön kívüli intelligencia utáni kutatás nehézségeit, és a vezetést már nem érdekelte a Vörös Part. Először a bázis biztonsági besorolásán változtattak. Az volt a konszenzus, hogy felesleges a nagy titokzatoskodás, és a bázis biztonsági személyzetét századról osztagra csökkentették, míg végül egy ötfős csapat maradt. Ráadásul a felújítás után a Vörös Part adminisztratív szinten maradt ugyan a Második tüzérségi alakulatnál, de a tudományos tevékenység irányítását a Kínai Tudományos Akadémia Csillagászati Intézete kapta meg, és a bázis kapott néhány olyan kutatási projektet is, aminek semmi köze nem volt a földön kívüli intelligencia kutatásához vagy akár a hadsereghez.

– Ha jól tudom, az ön tudományos eredményei akkoriban szü-

lettek.

– Eredetileg a Vörös Part rádiócsillagászati projektekkel is foglalkozott. Akkor a legnagyobb rádióteleszkópnak számított az országban. Később aztán más rádiócsillagászati obszervatóriumokat is építettek, és a Vörös Part a nap elektromágneses tevékenységének megfigyelése és elemzése felé fordult. Ehhez építettek még egy napteleszkópot. A nap elektromágneses tevékenységének matematikai modellje, amit akkor kitaláltunk, a terület élvonalát jelentette, és sok gyakorlati alkalmazást kínált. A későbbi kutatási eredményekkel legalább visszajött valamennyi a Vörös Partba fektetett hatalmas összegből.

– Igazából ez nagyrészt Lei komisszár érdeme volt – tette hozzá Ye kis hallgatás után. – Persze neki is megvolt a maga célja. Rájött, hogy egy technikai egység politikai tisztjeként nem vár rá fényes jövő. Mielőtt katonának állt, asztrofizikát is tanult, és vissza akart térni a tudományhoz. Az, hogy a Vörös Part a földön kívüli intelligencia utáni kutatáson kívül más projekteket is felvállalt, kizárólag az ő érdeme volt.

– Kétlem, hogy visszatérhetett volna a szakmai munkához, miután annyi ideig volt politikai tiszt – jegyezte meg Wang. – Akkoriban magát még nem rehabilitálták politikailag. Én úgy látom, ő csak odaírta a saját nevét a maga kutatási eredményeire.

Ye elnézőn mosolygott. – Lei nélkül a Vörös Part Bázisnak sokkal korábban vége lett volna. Amikor a Vörös Partot kijelölték civil használatra, a katonaság lényegében elhagyta. Végül a Kínai Tudományos Akadémia nem tudta fizetni a Vörös Part működésének költségeit, és a bázist bezárták.

Ye nem sokat beszélt a mindennapi életéről a Vörös Part Bázison, és Wang nem kérdezte. Négy évvel azután, hogy belépett a bázisra, feleségül ment Yang Weininghez. Minden természetesen zajlott, minden dráma nélkül. Később egy balesetben a bázison meghalt Weining; Yang Dong már az apja halála után született. Anya és lánya csak a nyolcvanas évek közepén hagyták el Radarcsúcsot, amikor a Vörös Part Bázist végleg bezárták. Ye később visszatért a Tsinghua Egyetemre, régi alma materébe, ahol aszt-

rofizikát tanított nyugdíjba vonulásáig. Mindezt Wang még Sha Ruishantól hallotta a Miyun Rádiócsillagászati Obszervatórium-ban.

– A földön kívüli intelligencia utáni kutatás sajátos diszciplína. Messzemenő hatást gyakorol a kutató életszemléletére. – Ye elnyújtott hangon beszélt, mintha egy gyereknek mesélne. – Éjnek évadján az univerzum élettelen zajait hallgattam a fejhallgatóban. Halk zaj volt, de szakadatlan, még inkább örök, mint a csillagok. Néha úgy éreztem, olyan, mint a végtelen téli szelek a Nagy Khingan-hegységben. Annyira fáztam, és leírhatatlanul magányosnak éreztem magam.

– Időről időre felnéztem a csillagokra az éjszakai műszakban – mondta tovább –, és izzó sivatagnak láttam, magamat pedig magányos gyereknek, aki eltévedt a sivatagban... úgy éreztem, az élet csupán egy véletlen a sok közül az univerzumban. Az univerzum egy üres palota, és az emberiség csak egy hangya benne. Életem második felében meghasonlottam ettől a fajta gondolkodástól: néha úgy éreztem, az élet értékes, és minden nagyon fontos; máskor úgy gondoltam, az ember jelentéktelen, és semmi nem ér semmit. Ez a különös érzés kísérte az életemet minden áldott nap, és mire észbe kaptam, megöregedtem...

Wang meg akarta vigasztalni az öregasszonyt, aki egy magányos, de nagyszerű vállalkozásnak szentelte az életét, ám őt is elszomorította a dolog. Csak annyit tudott mondani: – Ye professzor, egy nap majd ketten elmegyünk megnézni a Vörös Part Bázis romjait.

Ye lassan a fejét ingatta. – Xiao Wang, én nem olyan vagyok, mint ön. Öregszem, az egészségem sem a régi. Nehéz a jövőt megjósolni, én napról napra élek.

Ye Wenjie ezüstös fejét nézve Wang tudta, hogy az asszony ismét a lányára gondol.

15. FEJEZET

HÁROM TEST: KOPERNIKUSZ, A VILÁGEGYETEMES FOCI ÉS A HÁROM NAP

Miután Yétől távozott, Wang Miao nem bírt megnyugodni. Az elmúlt két nap eseményei és a Vörös Part története, ez a két, látszólag független szál most összegabalyodott, egy csapásra ismeretlenné változtatta a világot.

Hazaérve menekülni akart a fura hangulat elől, hát bekapcsolta a számítógépet, felvette a V-ruhát, és harmadszor is bejelentkezett a *Három test*-be.

Rögtön sikerült is kibillentenie magát abból a lelkiállapotból. Mire megjelent a bejelentkező képernyő, máris más embernek érezte magát, megmagyarázhatatlan izgalom töltötte el. Az első két alkalomtól eltérően most céllal érkezett: felfedezi a *Három test* világának titkát.

Az új szerepéhez új felhasználót csinált: Kopernikusz néven.

Miután bejelentkezett, Wang ismét a széles, kietlen síkságon állt, a *Három test* világának furcsa hajnala felé nézve. Keleten irdatlan nagy piramis tűnt elő, de Wang azonnal tudta, hogy nem Shangházi Zhou király vagy Modi piramisa. A gótikus torony egyenesen a hajnali égre tört, a Szent József-templomra emlékeztette Wang-fujingban. Csak éppen ha azt a templomot e mellé a piramis mellé tennék, maximum jegyszedőbódénak menne el. Látott még sok épületet a távolban, feltehetőleg dehidratóriumokat, de ezúttal

azok is gótikus stílusúak voltak, magas, meredek tornyokkal, mintha magából a talajból tört volna fel számos túske.

Wang meglátott egy ajtót a piramis oldalán, melyet hunyorgó fények világítottak meg belülről. Odament. A járatban az Olümposz isteneinek szobrai sorakoztak fáklyát tartva, felszínüket befeketítette a korom. Belépett a Nagycsarnokba, ami még a járatnál is félhomályosabb volt. Egy hosszú márványasztalon álló két ezüst gyertyatartó szolgáltatott álmos fényt.

Több ember ült az asztal körül. A halvány fényben Wang csak az arcuk körvonalát látta. Szemüket elrejtette mély, árnyékos szemgödrük, de Wang még így is érezte, hogy a tekintetük órá szegeződik. A férfiak középkori köntöst viseltek. Közelebbről megvizsgálva egy-kettő köntöse egyszerűbb volt, inkább a klasszikus görög khitónra hasonlított. Az asztal egyik végén sovány, magas férfi ült. A fején lévő aranykorona volt az egyetlen, ami a gyertyákon kívül csillogott a Nagycsarnokban. Wang addig meresztette szemét a félhomályban, míg ki tudta venni, hogy a férfi köntöse különbözik a többiekétől: vörös.

Wang megértette, hogy a játék minden játékosnak sajátos világot teremt. Ezt a világot, amely az európai középkoron alapult, a felhasználóneve alapján választotta neki a szoftver.

– Kétség. Már elkezdtük a megbeszélést – mondta az aranykoronás, vörös köntösű férfi. – Gergely pápa vagyok.

Wang megpróbálta felidézni azt a keveset, amit a középkori európai történelemről tudott, hogy annak alapján megsaccolja ennek a civilizációnak a fejlettségét. Aztán eszébe jutott, hogy a *Három test* eddig is tele volt igencsak anakronisztikus történelmi utalásokkal, és úgy döntött, nem éri meg a fáradságot.

– Arisztotelész vagyok – közölte a görög köntöst viselő férfi. A fejét ősz fürtök borították. – Megváltoztattad a felhasználónevedet, de mind felismerünk. Az előző két civilizációban kelet felé tartottál.

– Igen – bólintott Wang. – Szemtanúja voltam két civilizáció pusztulásának, egyiknek a fagy, a másiknak a perzselő nap lett a végzete. Láttam a Kelet tudósainak erőfeszítését, hogy megfejt-

sék a nap mozgását irányító törvényeket.

– Hah! – horkant fel egy férfi, akinek a kecskeszakálla felfelé pöndörödött. Még a pápánál is soványabb volt. – A keleti tudósok meditáció, epifánia vagy akár álmok révén akarták megérteni a nap mozgásának titkait. Nevetséges!

– Ő Galilei – mutatta be a férfit Arisztotelész. – Amellett kardoskodik, hogy megfigyelés és kísérlet útján próbáljuk megérteni a világot. Fantáziátlan gondolkodó, de az eredményei figyelemre méltóak.

– Modi is végzett kísérleteket és megfigyeléseket – jegyezte meg Wang.

Galileo horkantott. – Modi gondolkodásmódja attól még keleti maradt. Csak egy tudósnak álcázott misztikus volt. Sosem vette komolyan a megfigyelt adatokat, szubjektív spekuláció alapján építette meg a modelljét. Nevetséges! A kifinomult felszerelését azért sajnálom. Mi mások vagyunk. Nagyszámú megfigyelt adatot és kísérletet veszünk alapul, és szigorú, logikai következtetésekkel készítjük el az univerzum modelljét. Aztán további kísérletekkel és megfigyeléssel teszteljük.

– Helyes – bólintott Wang –, én is így gondolkodom.

– Akkor hoztál magaddal naptárat is? – kérdezte gúnyolódva a pápa.

– Nincs naptáram. Csak egy modellt hoztam, amit megfigyelés alapján készítettem. De világosan le akarom szögezni, hogy még ha a modell helyes is, nem biztos, hogy az ember megismerheti a nap mozgásának pontos részleteit, és naptárt készíthet, holott elengedhetetlen lépés.

Magányos taps visszhangzott a Nagycsarnokban. Galilei tapsolt. – Remek, Kopernikusz, bravó. A legtöbb tudósból hiányzik ez a pragmatikus gondolkodás, ami alkalmazkodik a tudományos megközelítéshez. Az elméletedet már ennek alapján is érdemes meghallgatnunk.

A pápa bólintott Wangnak. – Halljuk hát.

Wang nyugalmat parancsolt magára, átment a hosszú asztal túlsó végére, majd belevágott. – Igazából nagyon egyszerű. A nap

mozgása azért látszik törvényszerűség nélkülinek, mert a világnak három napja van. A kölcsönösen zavaró gravitációs vonzásuk hatására a mozgásuk kiszámíthatatlan. Ez a háromtest-probléma. Amikor bolygónk az egyik nap körül kering stabil pályán, akkor van stabil kor. Amikor egy vagy két másik nap bizonyos távolságon belül ér, a gravitációs vonzásuk elragadja bolygónkat a naptól, amely körül kering, és szabálytalanul bolyongunk a három nap gravitációs mezőiben. Ez a kaotikus kor. Bizonytalan idő elteltével a bolygónk átmenetileg megint pályára áll, és újabb stabil kor köszönt be. Ez egy focimeccs, csak világegyetemi léptékben. A három nap a játékos, és a bolygónk a labda.

Üres nevetés csengett a Nagycsarnokban. – Máglyára vele – mondta a pápa szenvtelenül. Az ajtónál álló, rozsdás páncélú két katona úgy indult Wang felé, akár két otromba robot.

– Elégetni – sóhajtott Galilei. – Reménykedtem benned, de te is csak misztikus vagy varázsló vagy.

– Az ilyen ember a közjó átka – értett egyet Arisztotelész.

– Legalább hadd fejezzem be! – lökte el a két katona vaskesztyűjét Wang.

– Láttad a három napot? Vagy ismersz valakit, aki látta? – kérdezte Galilei.

– Mindenki látta.

– Akkor azon a napon kívül, ami megjelenik a kaotikus és a stabil korban, hol a másik kettő?

– A napok, amiket különböző időkben látunk, nem feltétlenül egy és ugyanaz a nap, csak egy a három közül. Amikor a másik kettő messze jár, hullócsillagnak látszik.

– Hiányos az alapvető tudományos műveltséged – ingatta a fejét Galilei. – A nap csakis folyamatosan haladhat egy távoli pont felé. Nem ugorhatja át a közbeeső teret. A te elméleted szerint lennie kéne egy másik megfigyelhető helyzetnek: a napnak kisebbnek kéne lenni, mint általában, de nagyobbak egy hullócsillagnál, és távolodás közben fokozatosan zsugorodni hullócsillaggá. De sosem láttuk a napot így viselkedni.

– Mivel te rendelkezzel tudományos műveltséggel, ismerned kell a nap szerkezetét.

– Erre a felfedezésre vagyok a legbüszkébb. A nap egy ritka, de táguló gáznemű külső rétegből és egy sűrű, forró belső magból áll.

– Úgy van – mondta Wang –, de ezek szerint nem fedezted fel a különleges optikai interakciót a nap gáznemű külső rétege és a bolygónk légköre között. A jelenség a polarizációhoz vagy destruktív interferenciához hasonlít. Amikor a légkörön belülről nézzük a napot, és bizonyos távolságra ér tőlünk, a külső gágréteg hirtelen teljesen áttetszővé, láthatatlanná válik, és csak az izzó belső magot látjuk. A nap ilyenkor csak akkorának látszik, mint a magja, mint egy hullócsillag. Ez a jelenség megzavart minden kutatót minden civilizációban a történelem során, megakadályozta őket, hogy felfedezzék a három nap létezését. Most már értitek, hogy a három hullócsillag megjelenése miért hosszú hideg periódus hírnöke: mert mindhárom nap távol jár.

Rövid csend állt be, mialatt mindenki megfontolta a hallottakat. Arisztotelész törte meg a csendet: – Hiányosak az alapvető logikai ismereteid. Igaz, hogy néha három hullócsillagot látunk, és ezt mindig rendkívül hideg, destruktív időszak kíséri. Az elméleted alapján azonban néha látunk kéne három normális méretű napot is. Ez pedig sosem fordult elő. Az összes civilizáció történelme során soha egyetlenegyszer sem!

– Várjunk csak! – szólalt meg most először egy furcsa alakú kalapot és hosszú szakállt viselő férfi, és felállt. – Leonardo da Vinci vagyok. Talán igenis van ilyesmi a történelmi feljegyzésekben. Az egyik civilizáció látott két napot, aztán azonnal elpusztította a kettő heve, de a feljegyzés nagyon zavaros volt.

– Három napról beszélünk, nem kettőről! – tombolt Galilei. – Az elmélet szerint valamikor három napnak is kéne látszani, ahogy három hullócsillagnak!

– Meg is jelent három nap – mondta nyugodtan Wang –, és az emberek látták. De akik tanúi voltak ilyen látványnak, nem hagyhattak hátra információt, mert a három nap azt jelentette, hogy

maximum pár másodpercig maradtak életben. Esélyük sem volt menekülni vagy túlélni. A három nap együttes jelenléte, azaz a trisolaris jelenség a legszörnyűbb katasztrófa a világunkban. Olyan napokon a bolygó felszíne egy másodperc alatt olvasztókemencévé válik, a hőség még a követ is megolvasztja. A trisolaris pusztítása után egy eón eltelik, mire újra megjelenik az élet és a civilizáció. Ez egy újabb ok, hogy miért nincs róluk történelmi feljegyzés.

Csend lett. Mindenki a pápát bámulta.

– Máglyára vele – mondta a pápa gyengéden. A mosolya ismerős volt Wangnak: Shang-házi Zhou király mosolyára emlékeztette.

A Nagycsarnok megtelt étellel, mindenki elkezdett ünnepségre készülni. Galilei és még páran egy rudat hoztak ki vidáman az egyik sötét sarokból. Lefejtették róla a még mindig rákötött szénfekete tetemet, és félredobták, majd a földre rögzítették a rudat. Egy másik csoport tűzifát hordott nagy boldogan a rúd köré. Csak Leonardo nem törődött a felhajtással. Töprengve ült az asztalnál, és egy tollal néha számolt valamit az asztalon.

– Giordano Bruno – mutatott a megfeketedett testre Arisztotelész. – Ő is idejött, és ostobaságot beszélt, mint te.

– Kis tűz legyen – mondta a pápa erőtlen hangon.

Két katona azbesztkötelekkel nekilátott Wang Miaót a karóhoz kötni. Wang a szabad kezével a pápára mutatott. – Te csak egy program vagy. Ti pedig vagy programok, vagy idióták. Újra be fogok jelentkezni!

– Nem térhetsz vissza. Örökre eltűnsz a *Három test* világából! – vihogott Galilei.

– Akkor *te* biztosan program vagy. Egy normális ember értené az internet alapjait. A játék maximum a MAC-címemet jegyzi meg, de be tudok jelentkezni másik számítógépen, más felhasználónévvel. Majd szólok, ha visszatértem.

– A rendszer rögzítette a retinádat a V-ruha szkenerjén át – nézett fel Wangra Leonardo, majd folytatta a számítást.

Wang Miaót névtelen rettegés kerítette hatalmába. – Ne csinál-

játok! – bődült el. – Engedjete el! Igazat mondok!

– Ha igazat mondasz, nem égsz el. A játék megjutalmazza azokat, akik helyes úton járnak. – Arisztotelész vigyorogva elővett egy ezüst Zippo öngyújtót, bonyolult mozdulattal megpörgette az ujjai között, majd felkattintotta.

Éppen meg akarta gyújtani a Wang köré halmozott tűzifát, amikor éles vörös fény töltötte meg a bejárati alagutat, amit hő- és füst hullám követett. Egy ló robogott ki a fényből, be a Nagycsarnokba. Teste már lángolt, és vágta közben a szél lánggolyót korbácsolt belőle. A lovasa, egy lovag, akinek súlyos páncélja vörösen izzott a hőségben, fehér füstöt húzott maga után.

– Vége a világnak! Vége a világnak! Dehidratálni! Dehidratálni!
– Miközben a lovag kiáltozott, a ló kibukott alóla, és máglyává alakult. A lovag elrepült, és a rúdíg gurult, majd nem mozdult. A páncél nyílásain továbbra is ömlött ki a fehér füst. A halott emberből sisteregve csorgott ki a zsír, és lánggra kapott, égő szárnyakat rajzolva a páncél körül.

A Nagycsarnokból mindenki az alagút felé rohant, és tülekedve eltűnt a kinti vörös fényben. Wang Miao minden erejét megfeszítve kiszabadította magát a béklyókból. Kikerülte az égő lovat és a lovat, átrohant az üres Nagycsarnokon, végig az izzasztó alagúton, ki a szabadba.

A talaj izzott, akár egy vasdarab a kovács kemencéjében. A tompa vörös földön fényes lávapatakok kígyóztak, horizontig nyúló tűzhálót alkotva. Számptalan vékony lángoszlop tört az ég felé. Lángoltak a dehidratálók. A bennük lévő dehidratált testek furcsa kékes árnyalatot adtak a tűznek.

Nem messze Wang tucatnyi hasonló lángoszlopot látott. Az emberek, akik az előbb menekültek ki a piramisból: a pápa, Galilei, Arisztotelész és Leonardo. Az őket beborító lángoszlopok áttetsző kékek voltak, így látta, hogy az arcukat és testüket lassan eltorzítják a lángok. Tekintetüket Wangra szegezték. Ebben a pózban, karjukat az ég felé emelve egyszerre kántálták: – Trisolaris jelenség...

Wang felnézett, és három gigantikus napot látott lassan forog-

ni egy láthatatlan középpont körül, akár egy irdatlan hárompen-
gés ventilátor, amely halálos szelet fúj a földre. A három nap
szinte az egész eget kitöltötte, és ahogy nyugat felé sodródott, az
alakzat fele a horizont mögé süllyedt. A gigantikus ventilátor
egyre csak forgott, időnként az egyik éles penge a horizont fölé
került, újabb kurta napkeltét és napnyugtát adva a haldokló vi-
lágnak. A napnyugta után a talaj tompavörösen izzott, majd egy
pillanat múlva a napkelte ragyogó, párhuzamos sugarakkal
árasztott el mindent.

Miután a három nap végleg lenyugodott, az elpárolgott vízből
keletkezett sűrű felhők még mindig visszaverték az izzásukat. Az
ég pokoli, örjítő szépséggel fénylett.

Amikor a pusztulás utolsó sugara is elhalt, és a felhők már csak
a földön égő pokoltüzek visszfénytől izzottak, óriási szöveg je-
lent meg:

*A 183. civilizációt elpusztította egy trisolaris jelenség. Ez a civili-
záció a középkorig jutott.*

*Hosszú idő elteltével az élet és a civilizáció újrakezdődik, és ismét
fejlődésnek indul a Három test kiszámíthatatlan világában.*

*Azonban ebben a civilizációban Kopernikusznak sikerült feltárni
az univerzum alapvető szerkezetét. A Három test civilizációja elért
az első ugráshoz. A játék folytatódhat a második szinttel.*

Jelentkezzen be a Három test második szintjébe.

16. FEJEZET

A HÁROMTEST-PROBLÉMA

Amint Wang kijelentkezett a játékból, csengett a telefon. Shi Qiang volt, azt kérte, hogy azonnal keresse meg az irodájában a bűnügyi osztályon. Wang az órájára pillantott: hajnali három volt.

Amikor belépett Da Shi kaotikus irodájába, az tele volt sűrű cigarettafüsttel. A fiatal rendőrnő, akivel osztozott az irodán, egy notesszel legyezte el magától a füstöt. Da Shi bemutatta: Xu Bingbingnek hívták, számítógép-specialista volt az információbiztonsági osztályról.

A harmadik jelen levő személy meglepetést okozott Wangnak. Wei Cheng volt, She Yufei titokzatos, rejtőzködő férje. Wei haja zilált volt. Ránézett Wangra, de láthatóan elfelejtette, hogy már találkoztak.

– Sajnálom, hogy zavarnom kellett, de úgy látom, legalább nem keltettem fel – mondta Shi Wangnak. – Olyasmivel akadt dolgom, amiről még nem beszéltem a harci parancsnokságnak, és a tanácsára lenne szükségem. – Wei Chenghez fordult. – Mondja el neki is, amit nekem elmondott.

– Veszélyben forog az életem – közölte Wei fapofával.

– Kezdje az elején.

– Jó, de akkor ne panaszkodjon, hogy bőbeszédű vagyok. Mostanában gondolkodtam is rajta, hogy elmondom valakinek... – Xu Bingbingre nézett. – Nem kéne jegyzetelnie vagy valami?

– Egyelőre nem – háritott könnyedén Da Shi. – Nem volt senki, akinek beszélhetett volna róla?

– Nem erről van szó. Túl lusta voltam beszélni. Világéletemben lusta voltam.

Wei Cheng története:

Gyerekkorom óta ábrándozó típus vagyok. A bentlakásos iskolában sose mosogattam, sose vettem be az ágyat. Sose hozott izgalomba semmi. Túl lusta voltam tanulni, de még játszani is, világos célok nélkül pocsékoltam el a napokat.

Azt viszont tudtam, hogy különleges képességem van, ami másokból hiányzik. Például ha húztak egy vonalat, kapásból rajzoltam egy másikat, ami az aranymetszés arányában, azaz 1,618 arányban metszette. Az osztálytársaim azt mondták, menjek ácsnak, de én úgy éreztem, ennél több ez, megézés a számokról és az alakjukról. A jegyeim viszont ugyanolyan rosszak voltak matekból is, mint minden másból. Túl lusta voltam dolgozni. A teszteken csak tippeltem a válaszokat. Nyolcvan-kilencven százalékban eltaláltam, de még így is közepes tanuló voltam.

A gimnázium második évében egy matektanár felügyelt rám. Akkoriban sok gimnáziumi tanár rendelkezett komoly tudományos háttérrel, mert a kulturális forradalom alatt sok tehetséges tudós végezte gimnáziumi tanárként. Az enyém is ilyen volt.

Egy nap óra után ottfogott. Felírt vagy tucat számsort a táblára, és mondta, hogy mindegyikhez írjam le az összegképletet. Néhány szinte kapásból ment, a többiről pedig első pillantásra láttam, hogy divergens sorozatok.

A tanárom akkor elővett egy könyvet, *Sherlock Holmes összegyűjtött esetei*-t. Az egyikhez lapozott, azt hiszem, a „Skarlátszín tanulmány” volt. Van benne egy jelenet, amikor Watson lát egy egyszerű ruhás küldöncöt az utcán, és megmutatja Holmesnek. Holmes azt mondja: „Ó, a nyugalmazott haditengerész őrmesterre gondol?” Watson nem érti, hogy Holmes miből következtette ki a férfi élettörténetét, de Holmes nem tudja megfogalmazni az okfejtését, és gondolkodnia kell, hogy végig tudja követni a következtetései láncolatát. A férfi kezén, mozgásán meg hasonló-

kon alapult. Azt mondja Watsonnak, nincs ebben semmi különös: a legtöbb ember nehezen tudná megmagyarázni, hogy honnan tudja, hogy kettő meg kettő az négy.

A tanár becsukta a könyvet, és azt mondta nekem: „Te is ilyen vagy. Olyan gyorsan és ösztönösen következtetsz, hogy azt sem tudod, hogyan kaptad a választ.” Aztán megkérdezte: „Mit érzel, amikor egy számsort látsz? Igazi érzésre gondolok.”

Azt feleltem: „Minden számkombináció háromdimenziós alakként jelenik meg előttem. Nem tudom leírni az alakot, de úgy látom.”

„És geometriai alakok esetében?”

„Az ellenkezője. Számomra nem léteznek geometriai alakok, minden számokká alakul. Mint amikor nagyon közelről nézi a képet az újságban, és kis pontokká esik szét.”

A tanárom azt mondta: „Adottságod van a matematikához, de... de...” Még pár „de” következett, ahogy fel-alá járkált, mintha bonyolult probléma lennék, amit nem tud megoldani. „De a hozzád hasonlóknak nem becsülik meg az adottságukat.” Még törte a fejét, feladta, és hozzátette: „Jelentkezz a matekversenyre a jövő hónapban. Nem foglak tanítani, csak az időmet pocsékolnám veled. De ne csak a végeredményt írd majd oda a feladatokhoz, hanem az egész levezetést.”

Úgyhogy elmentem a versenyre. A kerületitől eljutottam egész a Nemzetközi Matematikai Olimpiáig Budapesten, és mindenhol első lettem. Amikor visszajöttem, felvett egy prominens főiskola matekszakra, felvételiznem se kellett...

Nem unják még? Akkor jó. Ezt el kell mesélnem ahhoz, hogy megértsék, ami később történt. Annak a tanárnak igaza volt. Nem becsültem meg a tehetségemet. BA, MA, PhD, egyikbe sem öltem energiát, mégis mindet megszereztem. Aztán amikor kikerültem a való világba, megértettem, hogy semmit sem érek. A matekon kívül nem konyítottam semmihez. Az emberek közti kapcsolat bonyolultságától elalszom. Minél tovább dolgoztam, annál inkább romlott a karrierem. Végül előadó lettem egy főiskolán, de ott sem bírtam sokáig. Egyszerűen nem tudtam komo-

lyan venni a tanítást. Felírtam a táblára, hogy „könnyű bizonyítás”, és a diákok mégis sokáig kínlódtak vele. Később, amikor ki-selejtezték a legrosszabb tanárokat, én is repültem.

Addigra már elegendő lett mindenből. Összecsomagoltam egy táskát holmit, és elvonultam egy buddhista templomba a hegyek közé, Kína déli részébe.

Á, nem azért mentem, hogy szerzetes legyek. Ahhoz is túl lusta vagyok. Csak szerettem volna egy ideig tényleg békés helyen lenni. Az ottani apát apám régi barátja volt, igazi értelmiségi, aki öregkorára szerzetesnek állt. Apám szerint azon a szinten ez volt az egyetlen kiút. Az apát marasztalt. Azt mondtam neki: „Én csak szeretnék békésen, könnyen túl lenni életem fennmaradt részén.” Az apát azt felelte: „Ez a hely nem olyan békés ám. Sok a turista és a zarándok. Igazán békés helyet a zsúfolt városban találsz. És hogy elérd azt a lelkiállapotot, ki kell ürítened magad.” Mondtam neki: „Én már elég üres vagyok. A hírnév és vagyon nem érdek. Van ebben a templomban sok szerzetes, aki világiasabb nálam.” Az apát a fejét ingatta: „Nem, az üresség nem a semmi. Az üresség egyfajta létezés. Ezzel az egzisztenciális ürességgel kell megtöltened magad.”

A szavai felnyitották a szememet. Később kicsit gondolkodtam rajta, és megértettem, hogy ez nem is buddhista filozófia, inkább egyes modern fizikaelméletekre hasonlít. Az apát nem is akart buddhizmusról beszélni velem. Ugyanazzal indokolta, mint a gimnáziumi matektanár: csak az idejét pocsékolná velem.

Az első éjjel nem tudtam aludni a parányi szobában, a kolostorban. Nem is sejtettem, hogy ez a menedék ilyen kényelmetlen lesz. A lepedő és a takaró is nyirkos lett a hegyi ködtől, az ágy kemény volt. Úgy próbáltam elaludni, hogy az apát tanácsát követve megpróbáltam megtölteni magam ürességgel.

Az első „üresség”, amit teremtettem, végtelen űr volt. Nem volt benne semmi, még fény sem. Hamarosan megértettem, hogy ez az üres univerzum nem fog eltölteni békével. Inkább megnevezetlen szorongással töltött el, mint a fuldoklót, aki bármibe belekapaszkodna.

Úgyhogy ebben a végtelen térben teremtettem magamnak egy gömböt: nem volt túl nagy, de azért volt tömege. A lelkiállapotom viszont ettől sem javult. A gömb az „üresség” közepén lebegett, végtelen térben, bárhol lehetett a középpont. Az univerzum nem hatott rá, és az sem az univerzumra. Ott lebegett, nem mozgott, nem változott, akár a halál tökéletes értelmezése.

Teremtettem egy második gömböt, amelynek tömege megegyezett az elsőével. Mindkettő maximálisan tükröző felszínre kapott. Egymást tükrözték, magukon kívül az egyetlen létezőt ebben az univerzumban. A helyzet azonban még ettől sem javult. Ha a gömböknek nincs kezdő mozgásuk – azaz nem lököm meg őket valamilyen irányba –, saját gravitációs vonzásuk gyorsan összerántja őket. Akkor együtt maradnak, mozgás nélkül lebegnek, akár a halál jelképe. Ha viszont van kezdőmozgás, és nem ütköznek össze, a gravitáció hatására egymás körül keringenek majd. A kezdeti körülményektől függetlenül a forgásuk végül stabilizálódik és változatlan lesz: haláltánc.

Akkor behoztam egy harmadik gömböt, és meglepetésemre a helyzet gyökeresen megváltozott. Mint mondtam, az elmém mélyén a geometriai alakok számokként jelennek meg. A gömbtelen, egy- és kétgömbös univerzumok egy vagy legfeljebb néhány egyenletként jelentek meg, mint néhány magányos levél késő ősszel. Ez a harmadik gömb azonban élettellel töltötte meg az „ürességet”. Kezdőmozgás mellett a három gömb bonyolult, látszólag sosem ismétlődő mozgásba kezdett. Vég nélkül záporoztak az egyenletek, amelyek leírták őket.

És akkor elaludtam. A három gömb álmomban is tovább táncolt, szabálytalan, sosem ismétlődő táncot lejtett. Az én elmém mélyén azonban a táncnak igenis volt ritmusa; csak éppen az ismétlődés végtelen hosszú ideig váratott magára. Ez megigézett. Le akartam írni az egész szakaszt, vagy legalább egy részét.

Másnap az „ürességben” táncoló három gömbön járt az eszem. Még soha semmi nem foglalt le ennyire. Odáig fajult a dolog, hogy az egyik szerzetes megkérdezte, nincs-e mentális problé-

mám. Az apát nevetett: „Ne aggódj, csak megtalálta az ürességet.” Igen, megtaláltam az ürességet. Most már békességet lelek egy nyüzsgő nagyvárosban is. A szívem még egy zajos tömeg kellős közepén is teljesen nyugodt marad. Életemben először élveztem a matematikát. Úgy éreztem magam, mint egy szoknyavadász, aki egyik nőtől a másikig csapong, aztán hirtelen szerelmes lesz.

A háromtest-probléma mögötti fizikai elvek rendkívül egyszerűek, inkább matematikai problémát jelent.

– Nem hallott Henri Poincaréről? – vágott közbe Wang Miao.

Akkoriban még nem. Igen, tudom, hogy aki matematikát tanul, annak ismernie kellene egy akkora mestert, mint Poincaré, de én nem bálványoztam a mestereket, és nem is akartam az lenni, úgyhogy nem ismertem a munkásságát. De ha ismerem, akkor is folytattam volna a háromtest-probléma boncolgatását.

Látszólag mindenki azt hiszi, hogy Poincaré azt bizonyította be, hogy a háromtest-problémának nincs megoldása, de szerintem tévednek. Csak azt bizonyította be, hogy a probléma érzékeny a kezdeti feltételekre, és hogy a háromtest-rendszert nem lehet integrálokkal megoldani. De az érzékenység nem ugyanaz, mint a megoldhatatlanság. Csak arról van szó, hogy a megoldás nagyobb számú különféle formát tartalmaz. Új algoritmusra van szükség.

És akkor eszembe jutott valami. Hallottak már a Monte-Carlo-módszerről? Ez egy számítógép-algoritmus, amit gyakran használnak szabálytalan alakzatok területének kiszámítására. A szoftver a kérdéses alakot egy ismert területű alakba helyezi, például körbe, és találomra megsorozza sok apró labdával, sosem célozva kétszer ugyanarra a helyre. Nagyszámú labda után a szabálytalan alakzatba esett labdák aránya a kört ért összes labdák számához viszonyítva megadja az alakzat területét. Természetesen minél kisebbek a labdák, annál pontosabb az eredmény.

Ez az egyszerű módszer megmutatja, hogy matematikailag egy szeszélyes, brutális erő hogyan kerekedik felül a precíz logikán.

Numerikus megközelítés, ami a mennyiséget helyezi előtérbe a minőség elérésére. Ez az én stratégiám a háromtest-probléma megoldására. Pillanatról pillanatra vizsgálom a rendszert. A gömbök mozgásvektorait minden pillanatban végtelen számú módon lehet kombinálni. Minden egyes kombinációt egy létformának tekintek. A kulcs néhány szabály felállítása: melyik mozgásvektor-kombináció „egészséges” és „jótékony”, és melyik „hátrányos” és „káros”. Az előbbi túlélési előnyt jelent, utóbbi hátrányt. A számítás lényege a hátrány kiküszöbölése, és az előny megőrzése. A megmaradó utolsó kombináció a helyes jóslat a rendszer következő konfigurációjára, az idő következő pillanatában.

- Evolúciós algoritmus – szólt közbe megint Wang.
- De jó, hogy idehívtam – biccentett Shi Qiang.

Az. Csak én sokkal később hallottam ezt a kifejezést. Az algoritmus fő jellemzője, hogy nagy számítókapacitást igényel. A háromtest-problémához nem elégségesek azok a számítógépek, amikkel jelenleg rendelkezünk.

Akkor a kolostorban pedig még számológép sem volt nálam. Kértem egy üres naplót meg egy ceruzát a kolostor könyveléséről. Papíron kezdtem el a matematikai modell megszerkesztését. Rengeteg munkát igényelt, és se perc alatt tucatnál is több naplót teleírtam. A könyvelésért felelős szerzetesek morogtak, de az apát utasítására elláttak papírral és tollal. A befejezett számításokat a párnám alá rejtettem, a vázlatokat pedig az udvari égetőbe dobtam.

Egy este váratlanul egy fiatal nő rontott be a szobámba. Először jött be hozzám nő. Pár égett szélű papírdarabot szorongatott, a kidobott vázlataimat.

– Azt mondják, ez a magáé. A háromtest-problémával foglalkozik? – A széles szemüveg mögött lángolt a szeme.

Jól meglepett. Nem hagyományos matematikát műveltem, és a levezetéseimben nagyokat ugrottam. Az, hogy pár papírdarabból meg tudta mondani, miről van szó, jelezte, hogy kivételes mate-

matikai tehetség, és hogy hozzám hasonlóan a háromtest-probléma megszállottja.

A turistákról és zarándokokról nem volt jó véleményem. A turistáknak fogalmuk sem volt, mit néznek, csak rohángáltak és fényképeztek. Ami a zarándokokat illeti, sokkal szegényebbeknek látszottak a turistáknál, és mind lelkileg zsibbadtak voltak, a fel fogásuk korlátozott. Ez a nő azonban más volt. Tudósnak véltem. Később megtudtam, hogy egy japán turistacsoporttal jött.

Válaszra sem várva folytatta: – Zseniális megközelítés. Pont egy ilyen módszert keresünk, ami a háromtest-probléma nehézségét tömegszámításként értelmezi. No persze rettentő erős számítógép kell hozzá.

Megmondtam neki az igazat: – Még ha a világ összes számítógépét használhatnánk, az sem lenne elég.

– Akkor is kell hozzá megfelelő kutatási környezet, és az itt nincs meg. Biztosíthatom önnek egy szuperszámítógép használatát. Adhatok egy minikomputert is. Holnap reggel menjünk el innen együtt.

A nő természetesen Shen Yufei volt. Már akkor is szűkszavú és lehengető volt, csak még vonzóbb. Én alapvetően hideg természet vagyok. Kevésbé érdekeltek a nők, mint a szerzetesek. Ez a nő azonban nem is törekedett eleget tenni a nőiség hagyományos ideáinak. Vonzott. Mivel amúgy sem volt más dolgom, beleegyeztem.

Aznap éjjel nem tudtam aludni. Vállamra terítettem az ingemet, és kimentem az udvarra. A távolban láttam Shent a félhomályos templomban. Buddha előtt térdelt meggyújtott füstölőkkel, és minden mozdulata ájtatosságról árulkodott. Nesztelenül közelebb mentem, és a templom ajtajából hallottam, hogy suttozva imádkozik: – Buddha, kérlek, segíts Uramnak kiszakadni a nyomor tengeréből.

Azt hittem, rosszul hallottam, de újra elmondta.

– Buddha, kérlek, segíts Uramnak kiszakadni a nyomor tengeréből.

Nem értettem a vallást, és nem is érdekelt egyik sem, de ennél

furább imát még nem hallottam. – Mit mond? – szaladt ki a számon.

Rám se hederített. Szeme csukva maradt, keze összefonva, mintha azt figyelné, ahogy az imája a füsttel együtt Buddha felé száll.

Végül hosszú idő elteltével kinyitotta a szemét, és felém fordult, de nem nézett rám. – Feküdjön le. Holnap korán indulunk.

– Ez az „Úr” a buddhizmusban szerepel? – kérdeztem.

– Nem.

– Akkor...?

Nem felelt, csak elsietett. Nem kérdezhettem mást. Elkezdtem ismételtetni magamban az imát, és egyre furcsábbnak találtam. Végül szabályosan megijedtem. Az apáthoz siettem, és bekopogtam.

– Mit jelent, ha valaki Buddhához imádkozik, hogy segítsen egy másik Urat? – kérdeztem, és elmeséltem neki, mit láttam.

Az apát némán nézte a kezében tartott könyvet, de nem olvasott, azon gondolkodott, amit mondtam. Azt felelte: – Kérlek, hagyj magamra. Gondolkodnom kell.

Megfordultam és kimentem. Tudtam, hogy ez szokatlan. Az apát igen tanult ember volt, általában gondolkodás nélkül felelt bármilyen kérdésre vallásról, történelemről és kultúráról. Annyi ideig vártam az ajtó előtt, amennyi egy cigarettára elég, akkor az apát behívott.

– Azt hiszem, egyetlen lehetőség jöhet szóba – mondta komoran.

– Mi lenne az? Van olyan vallás, aminek az istene a híveivel más vallás istenéhez imádkoztál?

– Az ő Ura tényleg létezik.

A válasz meghökkentett. – Akkor... Buddha nem létezik? – Amint kimondtam, rájöttem, milyen faragatlan voltam, és bocsánatot kértem.

Az apát lassan legyintett. – Mondtam, hogy nekünk kettőnknek nincs mit beszélni a buddhizmusról. Buddha létezése olyan létezés, amit nem foghatsz fel. De az az Úr, akiről ő beszélt, oly mó-

don létezik, amit megérthetsz... Erről nem mondhatok többet. Csak azt tudom tanácsolni, hogy ne tarts vele.

– Miért?

– Csak megérzés. Olyan dolgokat érzek a nő mögött, amiket te meg én elképzelni sem tudunk.

Kimentem az apát szobájából, és a templomon át a szobám felé indultam. Telihold volt. Felnéztem rá, és különös, ezüstös szemnek láttam, ami engem bámul, a fénye borzongatóan hűvös volt.

Másnap mégis elmentem Shennel együtt. Végül is nem maradtam egész életemben a kolostorban. De azt se hittem, hogy az elkövetkező pár évben valóban az álmaimba illő életet élhetem majd. Shen állta a szavát. Kaptam egy minikomputert és kényelmes környezetet. Még az országot is többször elhagytam, hogy szuperszámítógépeket használjak, nem másokkal megosztva, hanem csak én. Shennek sok pénze volt, bár nem tudtam, honnan.

Később összeházasodtunk. Nem annyira szerelemből vagy szenvedélyből, inkább kölcsönös kényelemből. Mindketten el akartunk érni valamit. Számomra az utána következő évek egyetlen napnak tűnnek. Békésen telt az időm. Shen házában laktam, gondoskodtak rólam, nem kellett törődnöm étellel vagy ruhával, a háromtest-probléma tanulmányozásának szentelhettem magam. Shen sosem szólt bele az életembe. A garázsban állt egy autó, amivel bárhová elmehettem. Azt se bánta volna, ha más nőket viszek haza. Csak a kutatásaim érdekelték, és nap mint nap csak a háromtest-problémáról beszéltünk.

– Tudja, hogy Shen mivel foglalkozik? – kérdezte Shi Qiang.

– Csak a Tudomány Határaival. Minden idejét lefoglalja. Mindennap rengetegen jönnek.

– Magát nem akarta beszervezni?

– Soha. Soha egy szóval se beszél róla. És engem nem is érdekel. Ilyen vagyok. Nem érdekel semmi. Ezt ő is tudja, és azt mondja, cél nélküli, tunya ember vagyok. A szervezet nem nekem való, csak zavarná a kutatásomat.

– Jutott valamire a háromtest-problémával? – kérdezte Wang.

– A terület általános viszonyait tekintve mondhatjuk, hogy átörést értem el. Pár éve Richard Montgomery az UCSC-n és Alain Chenciner az Université Paris Diderot-n felfedeztek egy másik stabil, periodikus megoldást a háromtest-problémára, amelyet cikkben is közöltek. Megfelelő kezdeti feltételek között a három test stabil nyolcas alakban kergeti egymást. Ezután mindenki hasonló egyedi stabil konfigurációt keresett, és minden felfedezést nagy ujjongás fogadott. Eddig azonban csak három-négy ilyen találtak.

Az én evolúciós algoritmusom viszont már több mint száz stabil konfigurációt talált. A keringési pályák rajzait kiállíthatná egy posztmodern galéria, de nem ez a célom. A háromtest-probléma igazi megoldása olyan matematikai modell, ami ismert vektorú kezdeti konfiguráció alapján megjósolja a háromtest-rendszer összes azt követő mozgását. Shen Yufei is erre áhítozik.

A békés életemnek azonban tegnap vége szakadt.

– Bűncselekményt óhajt bejelenteni? – kérdezte Shi Qiang.

– Igen. Tegnap felhívott egy férfi azzal, hogy ha nem hagyom abba a kutatást, megölnék.

– Ki volt az?

– Nem tudom.

– A telefonszám?

– Nem tudom, nem volt hívásazonosítója.

– Bármi más, ami ehhez kapcsolódik?

– Nem tudom.

Da Shi felnevetett, és a csikket egy hamutartóba dobta. – Azért mondta el ezt az egész mesét, hogy jelentsen egy fenyegető telefonhívást?

– Ha nem mondom el ezt az egész mesét, nem érti meg a hívás fontosságát. Különben meg, ha csak ennyi lenne, nem volnék itt. Lusta vagyok, emlékszik? De volt még valami. Az éjszaka közepén, nem tudom, hogy ma vagy tegnap. Éppen félálomban feküdtem, amikor valami hideget éreztem az arcomon. Kinyitottam a szemem, és Shen Yufeit láttam. Kis híján szörnyethaltam.

– Mi olyan rémisztő abban, hogy látja a feleségét az éjszaka közepén?

– Úgy bámult rám, ahogy sosem. A kintről beszűrődő fény az arcára esett, és kísértetnek látszott. És volt valami a kezében: egy pisztoly! A csővel simogatta az arcomat, és azt mondta, tovább kell dolgoznom a háromtest-problémán, különben megöl.

– Na, kezd érdekes lenni – bólogatott elégedetten Da Shi. Újabb cigarettára gyújtott.

– Érdekes?! Nézze, nincs hová mennem, ezért jöttem magukhoz.

– Mondja el szóról szóra, mit mondott a felesége.

– Azt mondta: „Ha sikerül megoldanod a háromtest-problémát, a világ megmentője leszel. Ha most feladod, bűnös vagy. Olyasvalakihez képest, aki az emberi fajt mentené meg vagy pusztítaná el, a te hozzájárulásod vagy bűnöd pontosan duplaakkora lenne.”

Da Shi sűrű füstfelhőt fújt ki, és addig bámulta Wei Chenget, míg a férfi fészkelődni nem kezdett. Akkor Da Shi az íróasztalán lévő rendetlenségben noteszt és tollat keresett. – Azt akarta, hogy jegyzeteljünk, ugye? Akkor ismétlje el, amit mondott.

Wei elismételte.

– Valóban különös, amit a felesége mondott – jegyezte meg utána Wang. – Mit ért az alatt, hogy „pontosan duplaakkora”?

Wei pislogott. – Ez komoly dolog. Amikor idejöttem, a szolgálatos azonnal magához küldött – mondta Da Shinek. – Úgy tűnik, maga már figyelte Shenre és rám.

Da Shi bólintott. – Hadd kérdezzek valamit. Maga szerint az a pisztoly igazi volt? – Látta, hogy Wei nem tudja, mit feleljen. – Érzett fegyverolajszagot?

– Igen, határozottan volt olajszag.

– Jó. – Da Shi eddig az íróasztalán ült, de most leugrott. – Végre valami. A tűzfegyver jogosulatlan birtoklásának gyanúja elég egy házkutatáshoz. A papírmunkát holnapra hagyom, mert azonnal cselekednünk kell.

Wanghoz fordult: – Nincs pihenés. Meg kell kérnem, hogy jöjjön velem, és segítsen a tanácsaival. – Aztán Xu Bingbingre né-

zett, aki végig hallgatott. – Bingbing, most csak két emberem van szolgálatban, ami nem elég. Tudom, hogy az információbiztonsági osztály nem dolgozik terepen, de velem kell jönnöd.

Xu bólintott, láthatóan örült, hogy otthagyhata a füstös irodát.

Da Shi és Xu mellett a házkutató brigád Wang Miaóból, Wei Ghengből és még két rendőrből állt a bűnügyi osztályról. Két rendőrautóban mentek a hajnal előtti sötétben Weiék házához a város szélén.

Xu és Wang ültek hátul. Amint a kocsi elindult, a nő odasúgta Wangnak: – Wang professzor, a *Három test*-ben ön nagy tiszteletnek örvend.

Valaki beszél a Három test-ről a való világban! Wang roppant izgatott lett, egyből közelebb érezte magát ehhez fiatal egyenruhás nőhöz. – Maga is játszik?

– Én vagyok felelős a felügyeletért és követésért. Kellemetlen munka.

– Mesélne a játék háttéréről? – kérdezte Wang izgatottan. – Nagyon szeretném tudni.

A kocsiablakon beszűrődő halvány fényben Xu titokzatosan mosolygott rá. – Mi is szeretnénk tudni, de az összes szerver külföldön van. A rendszer és a tűzfal nagyon biztonságos, nehéz behatolni. Nem sokat tudunk, de abban biztosak vagyunk, hogy nem profitorientált. A szoftver minősége szokatlanul jó, és a benne foglalt információ mennyisége még szokatlanabb. Nem csak nem is látszik játéknak.

– Volt bármi... – Wang óvatosan kereste a szót – *természetfeletti jel?* – Az éjszaka tele volt véletlenekkel: közvetlen azután hívták a háromtest-problémáról beszélni Wei Chenggel, hogy megoldotta a *Három test* játékot. És most Xu azt mondja, ő felügyeli a játékot. Valami nem stimmel.

– Nem hisszük. Szerte a világon sokan részt vettek a játék fejlesztésében. A módszer hasonló, mint a népszerű nyitott forrás, mint amivel a Linux operációs rendszer is készült, csak éppen

kétségtelenül igen fejlett eszközöket használnak. Ami a játék tartalmát illeti, ki tudja, mire megy ki? Tényleg elég... természetfeletti, ahogy maga mondta. Mindenesetre mi hiszünk Shi kapitány híres szabályában: csakis emberek műve lehet. A nyomkövetésünk hatékony, hamarosan számíthatunk eredményekre.

A fiatal nő nem volt gyakorlott hazudozó, és az utolsó megjegyzésből Wang megértette, hogy az igazság nagy részét elhallgatja előle.

– Szóval már híres az az alapszabály? – nézett Da Shire, aki vezetett.

Amikor a házhoz értek, a nap még nem kelt fel. Nagyjából az éjszakának az a része volt, amikor Wang látta Shent a *Három test*-et játszani. Az egyik emeleti ablakban fény égett, de az összes többi ablak sötét volt.

Amint kiszállt, Wang zajokat hallott az emeletről. Mintha valamit a falhoz csapdostak volna. Da Shi, aki épp csak kiszállt, azonnal felkapta a fejét. Berúgta a kerti kaput, és köpcös termetét megcáfoló fürgeséggel rohant be a házba. Három kollégája szorosan a nyomában.

Wang és Wei követték őket. Felmentek az emeletre, be abba a szobába, ahol égett a villany, és a cipőjük vértócsába toppant. Shen a szoba közepén hevert, még csorgott a vér a két golyó ütötte lyukból, amelyek a mellkasán tátongtak. Egy harmadik golyó a bal halántékán hatolt be, az egész arcát elborította a vörös vér. Nem messze tőle, karmazsin színű tócsában egy pisztoly hevert.

Ahogy Wang belépett, Da Shi és az egyik rendőr kiszaladt és belépett a szemközti sötét szobába. Az ablak nyitva állt, Wang hallotta, hogy odakint autó indul. Az egyik rendőr telefonált. Xu Bingbing kicsit odébb állt, és izgatottan figyelt. Wanghoz és a többiekhez hasonlóan valószínűleg még sosem látott ilyet.

Egy pillanat múlva visszatért Da Shi. Visszadugta a fegyverét a tokba, és azt mondta a telefonáló rendőrnek: – Fekete Volkswagen Santana. Egy ember. A rendszámot nem láttam. Mondja nekik, hogy zárjanak le minden kijáratot az ötödik körgyűrűn. A piszába. A végén még meglóg.

Da Shi körülnézett, és látta a golyólyukakat a falban. A földön heverő töltényhüvelyekre nézett. – A fickó ötöt lőtt, abból három talált. A nő kettőt, és egyik sem. – Akkor leguggolt, hogy a másik rendőrrel megvizsgálja a holttestet. Xu még arrébb állt, lopva a mellette lévő Wei Chengre sandítva. Da Shi is felnézett a férfira.

Wei arcán látszott némi sokk és némi bánat, de csak némi. Sokkal nyugodtabb volt még Wangnál is.

– Úgy látom, nem aggasztja a dolog – mondta neki Da Shi. – Pedig valószínűleg magát akarták megölni.

Wei kísértetiesen vigyorgott. – Mit tehetnék? Még most sem tudok róla semmit. Sokszor mondtam neki, hogy éljen egyszerű életet. Az apát tanácsa jut eszembe. De... eh.

Da Shi felegyenesedett és odaállt elé. Elővett egy cigarettát, és rágyújtott. – Szerintem van még, amit nem mondott el nekünk.

– Csak amiről lusta voltam beszélni.

– Akkor most erőltesse meg magát!

Wei egy pillanatig gondolkodott. – Ma... nem is, tegnap délután Shen vitatkozott egy emberrel a nappaliban. Pan Hannal, a híres környezetvédővel. Vitatkoztak már előtte is, japánul, mintha attól tartanának, hogy kihallgatom. De tegnap nem érdekelte őket, és kínaiul vitatkoztak. Hallottam pár dolgot.

– Próbálja pontosan felidézni, mit.

– Jó. Pan Han azt mondta: „A felszínen bajtársaknak látszunk, de valójában kibékíthetetlen ellenségek vagyunk.” Erre Shen azt mondta: „Igen, te az emberi faj ellen akarod használni Urunk erejét.” Pan azt mondta: „Nem látod teljesen rosszul. Azt akarjuk, hogy Urunk jöjjön el erre a világra, és büntesse meg azokat, akik rég kiérdemelték. Te azonban Urunk eljövételét akarod megakadályozni, és ezt nem tűrhetjük. Ha nem hagyod abba, megállítunk!” Shen azt mondta: „A parancsnok vak volt, amikor engedte, hogy csatlakozz a szervezethez!” Pan azt felelte: „Apropó, meg tudod mondani, hogy a parancsnok az adventisták vagy a jótevők mellett áll? Elpusztítani vagy megmenteni akarja az emberiséget?” Pan szavaitól Shen elhallgatott, aztán halkabban folytatták a vitát, nem hallottam többet.

– Milyen hangja volt a férfinak, aki a telefonban megfenyegette?

– Azt kérdezi, hogy lehetett-e Pan Han? Nem tudom. Nagyon halkán beszélt.

Még több rendőrautó érkezett szirénázva. Fehér kesztyűs rendőrök siettek fel fényképezőgépekkel, és az egész házban sürgésforgás támadt. Da Shi szólt Wangnak, hogy menjen haza pihenni.

Wang azonban bement abba a szobába, ahol a minikomputer volt, és itt találta Wei. – Fel tudná nekem vázolni a három test evolúciós algoritmusát? Szeretném... megmutatni pár embernek. Tudom, hogy váratlan kérés. Nyugodtan mondjon nemet.

Wei elővett egy CD-t, és Wangnak adta. – Minden rajta van: az egész modell és minden dokumentáció. Tegye meg azt a szívességet, hogy a saját neve alatt publikálja. Nagy segítség lenne.

– Nem, nem. Hogy tehetném?

Wei a korongra mutatott. – Wang professzor, felfigyeltem magára, amikor először járt nálunk. Maga jó ember, és van felelősségérzete. Ezért azt tanácsolom, hogy tartsa magát távol ettől. A világ nagy változás előtt áll. Mindenki próbálja békében leélni az életét. Az lenne a legjobb. Éljen békében, igyekezzen egyéb ügyekben minél kevesebbet aggódni. Úgyis felesleges.

– Maga többet tud, mint amit elmondott.

– Minden napomat Shennel töltöttem. Az lenne csoda, ha nem sejteném.

– Akkor miért nem mondja el a rendőrségnek?

Wei megvetően mosolygott. – A rendőrség semmit sem ér. Ebben még Isten se segíthetne, még ha itt lenne, akkor sem. Az egész emberiség eljutott oda, hogy senki nem hallgatja meg az imáit.

Wei egy keletre néző ablak mellett állt. Az üvegen keresztül látszott a város a távolban. Kezdett pirkadni, és a nap első sugarai valami okból a furcsa hajnalra emlékeztették Wangot, amelyet a *Három test*-ben szokott látni bejelentkezéskor.

– A valóságban nem vagyok ilyen közömbös, csak pár napja nem alszom – mondta Wei. – Minden reggel látom a napkeltét, és

napnyugtának érződik. – Wang felé fordult, majd nagy sokára hozzátette: – És mindez azért, mert Isten vagy az az Úr, akiről Shen beszélt, többé még saját magát sem tudja megvédeni.

17. FEJEZET

HÁROM TEST: NEWTON, NEUMANN, AZ ELSŐ CSÁSZÁR ÉS A HÁROM NAP EGYÜTTÁLLÁSA

A *Három test* második szintje az elején nem sokban különbözött az elsőtől: ugyanaz a különös, hideg hajnal, ugyanaz az irdatlan nagy piramis. Ezúttal azonban a piramis egyiptomi stílusú volt.

Wang éles hangot hallott, fém csengett fémen. A zaj csak kihangsúlyozta a hűvös hajnal csendjét. Ahogy a forrását kereste, két sötét árnyékot látott hunyorogni a piramis aljánál. A félhomályban fémes csillanások villantak az árnyékok között: kardpárbaj zajlott.

Miután szeme hozzászokott a fényhez, világosabban ki tudta venni az alakokat. A piramis alakja alapján ez a *Három test* keleti világa kellett hogy legyen, ám a két küzdő fél tizenhat-tizenhetedik századi európai stílusú ruhát viselt. Az alacsonyabb lebukott egy kardcsapás elől, ezüstös parókája a földre esett. Még néhány döfés és hárítás után újabb alak tűnt fel a piramis sarkánál, a harcolók felé rohant. Megálljt akart parancsolni nekik, de a pengéktől nem tudott a közelükbe menni.

– Állj! Hát nincs jobb dolgotok? – kiáltotta. – Hol a felelősség-
zetetek? Ha a civilizációnak nincs jövője, akkor érdemes harcolni
ezért a kis névleges dicsőségért?

Az ellenfelek azonban rá se hederítettek, csak a párbajra koncentráltak. A magasabb hirtelen felkiáltott fájdalmában, és kardja csöngve a földre esett. Sarkon pördült, és megsebzett karját

dajkálva elrohant. A másik néhány lépésen át üldözte, majd utána köpött.

– Szégyentelen! – Lehajolt a parókájáért. Ahogy felegyenesedett, megpillantotta Wangot. Az elszökött ellenfél után bökött, és azt mondta: – Azt merészelte állítani, hogy ő találta ki a differenciálszámítást! – Feltette a parókát, kezét a szívére tette, és udvariasan meghajolt Wangnak. – Isaac Newton, szolgálatára.

– Akkor az volt Leibniz, aki elszaladt? – kérdezte Wang.

– Igen, gátlástalan fráter. Engem nem ez a kis hírnév érdekel. A mechanika három törvényének feltalálásával amúgy is én lettem a legnagyobb Isten után. A bolygók mozgásától a sejtosztódásig minden a három nagy törvényt követi. Most pedig a differenciálszámítás csodás matematikai eszközével csak idő kérdése, hogy megértsük a három nap mozgásának sémáját.

– Nem olyan egyszerű az – szólalt meg a férfi, aki a párbajt akarta megakadályozni. – Tekintetbe vette, mennyi számítást igényel? Láttam a maga differenciálegyenleteit, és úgy vélem, nem lehetséges analitikus megoldás, csak numerikus. Az viszont akkora számítási kapacitást igényelne, hogy még ha a világ összes matematikusa megállás nélkül dolgozna rajta, akkor sem készülnének el a világ végezetéig. No persze ha hamarosan nem jövünk rá a napok mozgásának sémájára, akkor nem is lesz messze a világvége. – Ő is meghajolt Wang felé, csak modernebb mozdulattal. – Neumann.

– Nem kifejezetten azért hozott bennünket több ezer kilométerre keletre, hogy megoldjuk ezeket az egyenleteket? – kérdezte Newton. Aztán Wanghoz fordult. – Norbert Wiener is velünk tartott, valamint az a degenerált, aki az imént elfutott. Madagaszkár közelében kalózok ütöttek rajtunk. Wiener egymaga vette fel a harcot a kalózokkal, hogy mi elmenekülhessünk, és hősiecs halált halt.

– Miért kellett Keletre jönnie ahhoz, hogy számítógépet építsen? – kérdezte Wang Neumannt.

Neumann és Newton hökkenten összenéztek. – „Számítógép”? Egy számító gép! Létezik ilyesmi?

– Nem hallottak a számítógépről? Akkor hogyan akarták elvégezni a nagy mennyiségű számítást?

Neumann nagyra nyílt szemmel meredt Wangra, mintha a kérdésnek értelme sem lenne. – Emberekkel. Hogy máshogy lehetne számításokat végezni?

– De most mondta, hogy a világ összes matematikusa sem lenne elég.

– Matematikusok helyett közönséges munkásokat használunk majd. Sok kell belőlük, minimum harmincmillió.

– Közönséges munkásokkal? Harmincmillióval? – csodálkozott Wang. – De ha jól emlékszem, ebben a korban a népesség kilencven százaléka analfabéta. Mégis harmincmillió embert akar találni, aki érti a differenciálszámítást?

– Hallotta már a viccet a szecsuanai hadseregről? – Neumann elővett egy vastag szivart, leharapta a végét, és rágyújtott. – Katonákat akartak kiképezni, de mivel tanulatlanok voltak, még a kiképző egyszerű parancsát sem tudták végrehajtani, hogy BAL-JOBB-BAL meneteljenek. Akkor minden katona bal lábára szalmacipőt adatott, a jobbra vászoncipőt. Amikor meneteltek, azt kiáltotta – itt szecsuanai dialektusra váltott SZALMA-VÁSZON-SZALMA... Ilyen katonák kellenek nekünk. Csak éppen harmincmillió.

A modern viccből Wang tudta, hogy az előtte álló egy igazi ember, nem program, és szinte biztosan kínai.

– Nehéz elképzelni akkora hadsereget – ingatta a fejét Wang.

– Ezért jöttünk Qin Shi Huanghoz, az első császárhoz – mutatott a piramisra Newton.

– Még mindig ő uralkodik? – nézett körül Wang. Látta, hogy a piramis bejáratát őrző katonák valóban a Qin-dinasztia ji-stílusú egyszerű bőrvértjét viselik. A *Három test* történelmi elemeinek anakronisztikus keveréke már nem lepte meg.

– Az egész világot le fogja igázni, mert több mint harmincmillió hadsereggel készül meghódítani Európát. Jól van, beszéljünk vele. – Neumann Newtonhoz fordult. – Dobja el a kardot. – Az engedelmesskedett.

Mindhárman beléptek a piramisba, és az alagúton végigmenve

éppen ki akartak lépni a Nagycsarnokba, amikor az egyik őr azt mondta nekik, teljesen le kell vetkőzniük. Newton tiltakozott: – Híres tudósok vagyunk. A mi pozícióinkban senki nem rejteget fegyvert!

A patthelyzet közben egy mély férfihang hallatszott a Nagycsarnokból: – A külföldi az, aki felfedezte a mozgás három törvényét? Engedd be őt meg a társait.

Beléptek a Nagycsarnokba. Az első császár fel-alá járkált, köntösét és híres hosszú kardját a földön vonszolta. Amikor megfordult és a három tudósra nézett, Wang látta, hogy ugyanaz a szeme, mint Shang-házi Zhou királyé és Gergely pápáé volt.

– Ismerem a látogatásokat célját. Európaiak vagytok, miért nem keresitek meg Caesart? Az ő birodalma hatalmas, biztosan kerít nektek harmincmillió embert.

– Legnagyobb császár, tudod, milyen hadserege van Caesarnak? Tudod, milyen állapotban van az egész birodalma? Róma pompás örök városában még a folyó is erősen szennyezett. Tudod, mi ennek az oka?

– Hadiipari szennyezés?

– Nem, nagy császár, a rómaiak hanyása a sok tivornya után. Amikor a nemesek lakomára mennek, az asztal alá már oda vannak készítve a hordágyak. Amikor annyit zabáltak, hogy már mozogni se tudnak, a szolgák hazacipelik őket. Az egész birodalom a tékozlás mocsarába süllyedt, amiből nem tud kilábalni. Még ha Caesar össze is tudna szedni egy harmincmillió sereget, az nem lenne olyan minőségű és erejű, hogy végrehajtsa egy ilyen számítását.

– Tisztában vagyok vele – mondta Qin Shi Huang – de Caesar ébredszik és átszervezi a seregét. A nyugatiak bölcsessége rémisztő. Nemcsak hogy intelligensebbek vagytok, mint a keleti emberek, de látjátok a helyes utat is. Például Kopernikusz rájött, hogy három nap van, *te* pedig a három törvényre. Ezek igen imponáló eredmények. Mi itt keleten nem érünk fel ehhez. Nem vagyok képesek meghódítani Európát. Nem elég jók a hajóim, szárazföldön pedig nem lehet elég sokáig fenntartani az utánpótlási vonalakat.

– Ezért kell fejlődnie a birodalmadnak, nagy császár! – ragadta magához a szót Neumann. – Ha megfejted a napok mozgásának sémáját, ki tudod hozni a legtöbbet minden stabil korból, és elkerülheted a minden kaotikus kor okozta kárt. Így sokkal gyorsabban fejlődhetsz Európánál. Higgy nekünk, tudósok vagyunk. Minket nem érdekel, ki hódítja meg a világot, csak hogy használhassuk a mozgástörvényeket és a differenciálszámítást a napok mozgásának előrejelzéséhez.

– Persze hogy meg akarom jósolni a napok mozgását. De ha azt akarjátok, hogy szedjek össze harmincmillió embert, legalább mutassátok meg, hogyan történne ez a számítás.

– Császári felség, kérlek, adj három katonát, és megmutatom – mondta izgatottan Neumann.

– Hármat? Csak hármat? Adhatok akár háromezret is – nézett rá bizalmatlanul Qin Shi Huang.

– Császári felség, az előbb beszéltél a keleti elme hiányosságáról a tudományos gondolkodás terén. Ez azért van, mert nem jöttek rá, hogy az univerzum legbonyolultabb tárgyai is nagyon egyszerű elemekből állnak. Csak három katonára lesz szükségem.

Qin Shi Huang intett, mire három katona előrelépett. Mindhárom nagyon fiatalok voltak, parancsgépekként mozogtak.

– Nem tudom a neveteket – koppintott kettőnek a vállára Neumann de ti lesztek felelősek a jélbemenetért, ezért ti lesztek az 1. bemenet és a 2. bemenet. – A harmadikra mutatott: – Te leszel felelős a kimenetért, ezért te leszel „Kimenet”. – Beállította a katonákat a helyükre. – Alkossatok háromszöget, így. Kimenet a csúcsa, 1. bemenet és 2. bemenet az alja.

– Mondhattad volna nekik, hogy alkossanak támadó ékformációt – nézett még megvetőbben Neumannra Qin Shi Huang.

Newton elővett hat kis zászlót: három fehérét és három feketét. Neumann minden katonának adott mindegyikből. – A fehér lesz a 0, a fekete az 1. Helyes. Most figyeljete. Kimenet, nézz a két bemenetre. Ha mindketten fekete zászlót emelnek fel, te is azt tessed. Minden más esetben te a fehér zászlót emeled fel.

– Más szint is használhatnál – jegyezte meg Qin Shi Huang. – A

fehér a megadás színe.

Az izgatott Neumann rá se hederített. Parancsokat kiáltott a másik három katonának. – Hadművelet indul! 1. bemenet és 2. bemenet, emeljétek fel bármelyik zászlót. Helyes. Emel! Jó. Emel! Emel!

1. bemenet és 2. bemenet háromszor felemelték a zászlójukat. Először fekete-fekete, másodszor fehér-fekete, harmadszor fekete-fehér kombinációban. Kimenet helyesen reagált, egyszer emelt feketét, és kétszer fehérét.

– Nagyon jó. Császári felség, a katonái nagyon okosak.

– Erre még egy gyengeelméjű is képes. Mondd, mit csinálnak igazából? – kérdezte értetlenül Qin Shi Huang.

– A három katona egy számítókomponenst alkot. Amolyan kaput. Úgy nevezik, hogy AND kapu. – Neumann elhallgatott, hogy a császár megemészthesse az információt.

– Nem vagyok lenyűgözve – mondta szenvtelenül Qin Shi Huang. – Folytasd.

Neumann megint a három katona felé fordult. – Alkossunk egy másik komponenst. Kimenet: ha 1. bemenet vagy 2. bemenet fekete zászlót emel fel, te is. Ez három helyzetben lehet igaz: fekete-fehér, fehér-fekete, fekete-fekete. Ha fehér-fehér lesz, akkor te a fehérét emeled fel. Érted? Jól van, okos vagy. Te vagy a kulcs a kapu helyes működéséhez. Dolgozz keményen, és a császár megjutalmaz! Kezdjük. Emel! Jó, emel! Emel! Tökéletes. Császári felség, ez az OR kapu.

Aztán Neumann a három katonát elrendezve csinált még NAND kaput, NOR kaput, XOR kaput, végül XNOR kaput, és egy kaput. Végül két katonával a legegyszerűbb kaput: NOT kaput, amikor a kimenet az ellenkező színű zászlót emelte fel, mint a bemenet.

Neumann meghajolt a császár előtt. – Na most, császári felség, az összes kapukomponenst demonstráltam. Nem egyszerűek? Bármelyik három katona egy óra alatt elsajátítja.

– Nem kell többet tanulniuk? – kérdezte Qin Shi Huang.

– Nem. Alakítunk tízmillió ilyen kaput, és a komponensekből

rendszert alkotunk. Ez a rendszer képes lesz végrehajtani a szükséges számításokat, demonstrálni a különféle differenciálegyenleteket a nap mozgásának megjósolásához. Nevezzük a rendszert... ööö...

– Számítógépnek – javasolta Wang.

– Á, ez jó! – emelte fel a hüvelykujját Neumann. Számítógép. Nagyszerű név. Az egész rendszer egyetlen nagy gép, a világtörténelem legnagyobb gépe.

A játék belső ideje felgyorsult. Elröppent három hónap.

Qin Shi Huang, Newton, Neumann és Wang a piramis tetején lévő dobogón álltak. Ez a dobogó hasonlított ahhoz, ahol Wang annak idején Modival beszélgetett. Tele volt csillagászati eszközökkel, melyek között volt új, európai tervezésű darab is. Alattuk Qin harmincmillió embere sorakozott fenséges látványt nyújtva. Az egész alakzat belefért egy hat kilométer oldalú négyzetbe. Ahogy a nap felkelt, a falanx mozdulatlan maradt, akár egy harmincmillió terrakotta harcosból álló óriási szőnyeg. Ám amikor madárraj repült a falanx fölé, a madarak azonnal megéreztek a lenti halál fenyegetését, és izgatottan szétszóródtak.

Wang fejszámítást végzett, és rájött, hogy még ha a Föld egész népességét ilyen falanxba rendeznék, az egész akkor is elférne Sanghaj Huangpu kerületében. A falanx hatalmas volt, mégis törékeny, akár a civilizáció.

– Felség, a hadserege páratlan – mondta Neumann. – Rendkívül rövid idő alatt rendkívül bonyolult kiképzésen estek át.

Qin Shi Huang megmarkolta hosszú kardja markolatát. – Noha az egész bonyolult, az egyes katonáknak nagyon egyszerű a feladata. Ahhoz képest, hogy hogyan kell áttörni a makedón falanxot, ez semmi nekik.

– És az úr megáldott bennünket két egymást követő stabil korrallal, hogy felkészíthessük őket – tette hozzá Newton.

– Az én hadseregem még a kaotikus korban is gyakorlatozik. Akkor is elvégzik a számítást, ha jön a kaotikus kor. – Qin Shi Huang büszkén nézett a hadseregre.

– Akkor adja ki a parancsot, felség! – Neumann hangja remegett

az izgatottságtól.

Qin Shi Huang bólintott. Egy ór odaszaladt, megragadta a császár kardjának markolatát, és hátralépett. A bronzkard olyan hosszú volt, hogy a császár egymaga ki sem tudta húzni. Az ór leterdelt, és a császárnak nyújtotta. Qin Shi Huang az égnek döfött a karddal: – Számítógép-formáció!

Négy óriási bronzüst állt a dobogó sarkában, amikből most egyszerre lángnyelvek csaptak fel. A piramis lejtőjén álló csapat uniszónóban kántálta: – Számítógép-formáció!

A földön a falanx színei mozogni kezdtek. Bonyolult, aprólékos áramkör minták jelentek meg és töltötték meg fokozatosan az egész alakzatot. Tíz perccel később a hadsereg harminchat négyzetkilométeres számítógépalaplapot alkotott.

Neumann a gigantikus emberi áramkörre mutatott a piramis alatt, és elkezdte magyarázni: – A számítógépet Qin I-nek neveztük el, felség. Nézze, közepén van a processzor, a központi végrehajtó egység, amit az öt legjobb hadosztályából alakítottunk. Itt ez a diagram, ennek alapján megtalálja az összeadókat, a regisztereket és a vermet. A körülötte lévő szabálytalan alakzat a memória. Amikor építettük, kiderült, hogy nincs elég katona. Szerencsére ebben a komponensben kell a legegyszerűbb munkát végezni, ezért minden katona több színes zászlót kapott. Minden ember annyi munkát végez, amihez eredetileg húsz ember kellett. Így meg tudtuk növelni a memóriakapacitást, hogy megfeleljen a Qin 1.0 operációs rendszer minimális követelményeinek. Figyelje meg a nyitott részt, ami az egész alakzaton végigfut, és az ott parancsra váró könnyűlovasságot: ez a buszrendszer, ez felelős az információközvetítésért a rendszer komponensei között.

– A buszszerkezet nagyszerű találmány – folytatta kis szünet után. – Új plug-in komponenseket is hozzá lehet adni a főbuszhoz, akár tíz hadosztály erejéig. Ezzel a Qin I hardvert könnyen lehet bővíteni és javítani. Nézze továbbá, és ehhez talán a teleszkópot kell használni, ott a külső adattároló, amit „meghajtónak” nevezünk Kopernikusz javaslatára. Hárommillió katona alkotja, akik kicsit tanultabbak a többieknél. Amikor felséged elte-

mette azt a rengeteg tudóst Kína egyesítése után, ezeket szerencsére megkímélte! Mindegyiknél van notesz és toll, ők jegyzik fel a számítások eredményét. A munkájuk nagy része virtuális memóriának számít, és közbenső számítási eredményt raktároz. Ők biztosítják a számítás sebességét. És végül a hozzánk legközelebb eső rész a kijelző. Valós időben mutatja nekünk a számítások legfontosabb paramétereit.

Neumann és Newton odavittek egy nagy tekercset, ami hosszú volt, akár egy magas férfi, és kiterítették Qin Shi Huang előtt. A tekercs végéhez értek, Wang mellkasa összeszorult, ahogy eszébe jutott az orgyilkos legendája, aki tört rejtett el egy térképtekercsben, amit aztán megmutatott a császárnak. Ám a képzelt tör nem jelent meg, csak egy nagy papírlap volt előttük, tele akkora jelekkel, mint egy légy feje. A sűrű jelképek éppoly szédítő látványt nyújtottak, mint a lenti számítóalakzat.

– Császári felség, ez a Qin 1.0 operációs rendszer, amit kifejlesztettünk. A tetején a számításokat végző szoftver fut. Az alatta – mutatott Neumann az ember alakzatra – a hardver. Amit ezen a papíron lát, az a szoftver. A hardver és a szoftver közötti viszony ugyanaz, mint a *guqin* citera és a kotta között.

Newtonnal kigöngyölítettek egy másik, ugyanolyan hosszú tekercset.

– Császári felség, ez a szoftver a numerikus módszerekhez, hogy megoldjuk azokat a differenciálegyenleteket. Miután betápláljuk a három nap mozgásvektorait egy bizonyos pillanatban, amelyeket csillagászati megfigyelés útján nyertünk, a szoftverrel meg tudjuk jósolni a napok mozgását a jövő bármely pillanatában. Az első számítással a napok helyzetét számítjuk ki az elkövetkező két évben. Mindegyik kimeneti érték között százhusz óra eltérés lesz.

Qin Shi Huang bólintott. – Helyes. Kezdjétek.

Neumann feje fölé emelte mindkét kezét, és ünnepélyesen kántálta: – A nagy császár parancsára bekapcsolni a számítógépet! Rendszerteszt!

A piramis oldalán álló katonák sora zászlójelekkel ismételte el a

parancsot. A harmincmillió emberből álló alaplap egy pillanat alatt szikrázó fényekkel teli tóvá vált. Több tízmillió apró zászló lengett. A piramis aljához legközelebbi alakzaton, a kijelzőn a számtalan zöld zászlóból álló állapotvonal lassan növekedett, jelezve a teszt végrehajtásának százalékos állását. Tíz perccel később a végére ért.

– Rendszerteszt befejezve! Boot-szekvencia indul! Operációs rendszer betöltése!

Az egész emberi alakzaton átvágó főbusz könnyűlovasság saporán munkához látott. A főbusz hamarosan folyóvá dagadt, ami számtalan vékony torkolatot táplált, behatolt minden moduláris al-alakzatba. A fekete-fehér zászlók fodrozódása hamarosan hullámokká dagadt, amik megtöltötték az egész alaplapot. A központi processzortérségben úgy nyüzsgött, mint a meggyújtott puska-por.

Hirtelen azonban, mintha elfogyott volna a puska-por, a processzor mozgása lassult, majd elakadt. A mozdulatlanság a processzortól kifelé haladva minden irányba terjedt, akár a befagyó tenger. Végül az egész alaplap mozdulatlanságba dermedt, csak pár elszórt komponens villogott élettelen, végtelen hurokban. A kijelző közepe vörösen pislogott.

– Rendszerhiba! – kiáltott egy jelzőtiszt. Hamarosan meghatározták a meghibásodás helyét: a processzor státuszregiszterének egyik kapuja volt.

– Újraindítani a rendszert! – rendelkezett magabiztosan Neumann.

– Várjunk! – állította meg a tisztet Newton. Alattomos kifejezéssel mondta Qin Shi Huangnak: – Császári felség, a rendszer stabilitásának növeléséhez karbantartást kéne végezni a hibás komponenseken.

Qin Shi Huang megragadta a kardját: – Cseréljék le a hibás komponenset, és fejezzék le az összes katonát, akik azt a kaput alkotják. A jövőben minden meghibásodást így hozunk helyre!

Neumann undorral Newtonra pillantott. Nézték, ahogy néhány lovas kivont karddal lovagol be az alaplapba. Miután „meg-

javították” a hibás komponenst, elrendelték az újraindítást. A művelet ezúttal simán ment. Húsz perccel később a *Három test* Neumann-féle emberi számítógépe működni kezdett a Qin 1.0 operációs rendszerrel.

– Futtassák le a szoláris pályát kiszámító programot, a „Három test 1.0”-t! – üvöltötte teli tüdőből Newton. – Indítsák a fő számítómodult! Betölteni a differenciálmodult! Betölteni a végeelem-analízis modult! Betölteni a színeképmódszer modult! Betáplálni az alapállapot paramétereit... és elkezdni a számítást!

Az alaplap szikrázott, ahogy a kijelző formáció minden szint villogott. Az emberi számítógép megkezdte a hosszú számítást.

– Ez nagyon érdekes – mutatott Qin Shi Huang a látványra. – Minden egyes személy viselkedése egyszerű, és együtt mégis olyan bonyolult, nagyszerű egészet alkotnak! Az európaiak kritizálják a zsarnoki uralmamat, azt állítják, hogy elnyomom a kreativitást. A valóságban a szigorú elv alapján igába hajtott nagyszámú ember együtt nagy bölcsességre képes.

– Nagy első császár, ez csak egy mechanikusan működő gépezet, nem bölcsesség. Ezek az alacsonyrendű emberek mind nullák. Csak amikor egy hozzád hasonló kerül az élre, mint egyes, akkor kap az egész értelmet – mondta Newton a maga megnyerő modorában.

– Undorító filozófia! – pillantott rá Neumann. – Ha végül a kapott eredmény nem passzol az elméletéhez, és a matematikai modell a valósághoz, mindketten nullák leszünk.

– Bizony, ha így alakul, semmik lesztek! – Azzal Qin Shi Huang megfordult, és otthagya a jelenetet.

Gyorsan telt az idő. Az emberalapú számítógép egy év négy hónapig működött. A programigazítással töltött időt levonva a valós számítási idő egy év két hónapot tett ki. Ezalatt kétszer kellett megállítani a számítást rendkívül rossz idő miatt kaotikus körökben. Azonban mindkét leállásnál elraktározták az adatokat, és sikerült folytatni a számításokat. Mire Qin Shi Huang és az európai tudósok ismét felmentek a piramis tetejére, az első fázis befejeződött. Az eredmények pontosan leírták a három nap pályáját a kö-

vetkező két évben.

Hűvös volt a hajnal. A fáklyákat, melyek az éjszaka folyamán megvilágították az alaplapot, eloltották. Az utolsó számítás után Qin I készenléti állapotba állt. Az alaplap szeszélyes hullámai finom fodrokká szelídültek.

Neumann és Newton megmutatták a számítási eredményekkel teli tekerceket Qin Shi Huangnak.

– Nagy első császár, három napja fejeztük be a számításokat. Azért vártunk mostanáig, mert azt mutatják, hogy a hosszú éjszaka véget ér. Hamarosan elérkezik egy hosszú stabil kor első napkeltéje. A stabil kor több mint egy évig fog tartani. Az orbitális paraméterek alapján a klíma rendkívül enyhe és kellemes lesz. Kérjük felségedet, hogy keltse életre birodalmát, és rendelje el az újjrahidratálást.

– A számítás kezdete óta a birodalmam egyszer volt dehidratálva – kapta ki kezükből a tekerceket Qin Shi Huang. – A Qin-birodalom összes forrását a számítógép működésének szenteltem, és kifogytunk a készletekből. Tömérdek ember adta életét ezért a számítógépért, odavesztek az éhségtől, hidegtől és hőségtől. – Qin a tekerccsel a távolba mutatott. A hajnal halvány fényében az alaplap szélétől minden irányba fehér vonalak futottak és tűntek el a horizont mögött. Ezek voltak a birodalom minden sarkából idevezető ellátóutak.

– Császári felség, majd meglátja, hogy megérte az áldozat – mondta Neumann. – A napok pályájának megfejtésével Qin újrászerezően fog fejlődni, sokszorosan hatalmasabb lesz, mint előtte.

– A számítások szerint a nap rögtön felkel. Nagy első császár, készüljön a dicsőségre!

Mintha Newton szavaira válaszolna, a vörös nap szilánkjá kukkantott át a horizonton, arany fényben fürdetve a piramist és az emberi számítógépet. Örömteli kiáltások harsantak az alaplapból.

Egy férfi sietett feléjük. Olyan gyorsan rohant, hogy amikor leterdelt, alig kapott levegőt. A császár csillagászati minisztere

volt.

– Felség, a számításokba hiba csúszott. Katasztrófa vár ránk!

Newton meg sem várta, hogy megszólaljon a császár, belerúgott az emberbe.

– Miről hadoválsz? Nem látod, hogy a nap pontosan a számításnak megfelelően kel fel?

– De... – A miniszter félig kiegyenesedett, és a napra mutatott. – Hány napot láttok?

Mindenki értetlenül a kelő napra nézett. – Miniszter, rendes nyugati oktatást kaptál, a Cambridge Egyetemen szereztél doktortúrát – mondta Neumann. – Minimum számolni megtanulhattál volna. Természetesen csak egy nap van az égen. És a hőmérséklet nagyon kellemes.

– Nem, három van! – A miniszter sírt, könnyek patakzottak az arcán. – A másik kettő e mögött van!

Az emberek ismét értetlenül néztek a napra.

– A Birodalmi Obszervatórium most erősítette meg, hogy egy rendkívül ritka jelenség, a három nap együttállásának vagyunk tanúi. A három nap egy vonalban áll, és egyforma sebességgel kering a bolygónk körül! Vagyis a bolygónk és a három nap vonalat alkotnak, aminek mi vagyunk a végén!

– Biztos, hogy a megfigyelésben nincs hiba? – ragadta meg a csillagászati miniszter gallérját Newton.

– Teljesen biztos. A megfigyelést a Birodalmi Obszervatórium nyugati csillagászaik tették, köztük Kepler és Herschel. A világ legnagyobb teleszkópját használták, amit Európából importáltunk.

Newton elengedte a minisztert, és felállt. Wang látta, hogy sápadt az arca, a kifejezése azonban szintiszta örömről árulkodott. Két kezét mellkasára tapasztotta, és azt mondta Qin Shi Huangnak: – Ó, legnagyobb, tiszteletre legméltóbb császár, ez a lehető legkedvezőbb jel! Most, hogy a három nap a bolygónk körül kering, birodalmad az univerzum középpontja. Az Úr így jutalmaz bennünket a munkánkért. Hadd ellenőrizzem még egyszer a számítás, és bebizonyítom!

Míg a többiek döbbenten bámultak, Newton elsietett. Később

jelentették, hogy ellopott egy lovat, és ismeretlen helyre távozott.

Egy pillanatnyi izgatott csend után hirtelen megszólalt Wang:
– Császári felség, kérem, vonja ki a kardját.

– Mit akarsz? – kérdezte hökkenten Qin Shi Huang, de intett a mellette álló őrnek, aki kivonta a kardot a hüvelyéből.

– Kérem, próbálja meglendíteni.

Qin Shi Huang felemelte a kardot, és meglengette. Meglepett képet vágott. – Ó! Mitől ilyen könnyű?

– A játék V-ruhája nem tudja szimulálni a csökkenő gravitációt. Különben éreznénk, hogy mi is sokkal könnyebbek vagyunk.

– Nézzetek le! Nézzétek a lovakat és az embereket! – kiáltotta valaki. Mindenki lenézett és látta, hogy egy lovasoszlop mozog a piramis lábánál. Minden ló mintha lebegett volna, sokáig úsztak a levegőben, mire a patájuk ismét földet ért. Futó embereket is láttak, akik tíz métereket ugrottak, lassan hulltak vissza a földre. A piramis tetején egy katona felugrott a magasba, és könnyedén elérte a három métert.

– Mi folyik itt? – nézett Qin Shi Huang a lassan visszahulló katonára.

– Felség, a három nap egyenes vonalban áll felettünk, vagyis a gravitációs erők összeadódnak... – próbálta elmagyarázni a csillagászati miniszter, de közben két lába már elhagyta a földet, és vízszintesen eldőlt a levegőben. A többiek is mindenféle szögben lebegtek. Mintha vízbe estek volna, és nem tudnának úszni, összevissza kapálóztak, igyekeztek stabilizálni magukat, mégis összeütköztek.

A föld, amit elhagytak, szétrepedt, akár a pókháló. A repedések gyorsan tágultak, és a piramis mennydörgő robajjal, az édig felszapó porfelhőben alkotóköveire esett szét. Wang a lassan lebegő hatalmas kőkockák között látta, hogy a Nagycsarnok is szétesik. Lebegett az üst, amiben megfőzték Fu Xit, és a vasrúd, amihez őt is kötözték.

A nap az ég közepéig emelkedett. Minden lebegő tárgy – emberek, óriási kövek, csillagászati eszközök, bronzüstök – előbb lassan, majd egyre gyorsabban emelkedett. Wang az emberi számí-

tógép felé pillantott, és szörnyű látvány fogadta: az alaplapot alkotó harmincmillió ember úgy emelkedett el a földről, mint a porszívóval felszippantott hangyaboly. A hátrahagyott talajon világosan látszott az alaplap rajza. A bonyolult jelrendszer, amelyet csak nagy magasságból lehet látni, régészeti lelőhely lesz, amely megdöbbeníti a *Három test* következő civilizációját a távoli jövőben.

Wang felnézett. Az eget furcsa, pettyes felhőréteg rejtette. A felhők porból, kövekből, emberekből és mindenféléből álltak. Mögöttük szikrázott a nap. Wang látta, hogy a távolban felemelkedik egy áttetsző hegylánc. A hegyek kristálytiszták voltak, és szikrázás közben is alakot váltottak: az óceánból születtek, amelyet szintén felvonzott az űr.

A Három test felszínén minden a nap felé emelkedett.

Wang körülnézett, és meglátta Neumannt és Qin Shi Huangot. Neumann odakiáltott Qin Shi Huangnak, csak nem hallatszott hang. Felirat jelent meg: *Rájöttem! Elektronikus elemek! Használhatunk elektronikus elemeket a kapuáramkörökhöz, és azokból építünk számítógépet! Az sokkal gyorsabb lesz, és sokkal kevesebb helyet foglal. Becslésem szerint egy kisebb épület megteszi... Hallja, császári felség?*

Qin Shi Huang feléje csapott a kardjával. Neumann elrugaszkodott egy közelben lebegő kötömről. A hosszú kard a követ érte, szikrázott és kettétört. Rögtön utána az óriási kötömb összeütközött egy másikkal, és Qin Shi Huang éppen a kettő között volt. Köszilánkok, hús és vér fröcsögött mindenfelé, szörnyű látvány volt.

Wang azonban nem hallotta az összeütköző kövek zaját. Teljesen néma volt körülötte minden. Mivel a légkör odalett, nem volt hang. A lebegő testek vére felforrt a vákuumban, a belső szerveket kiokádták, végül furcsa pacaféleségekké változtak, melyeket a saját folyadékaik kristályos felhője övezett. A légkör hiánya miatt az ég is szurokfekete lett. Minden, ami a *Három test* világából az űrbe lebegett, visszatükrözte a napfényt, és ragyogó, csillagos felhőt alkotott az űrben. A felhőből aztán gigantikus örvény lett,

spirálban tekeredett végső nyughelye, a nap felé.

Wang látta, hogy a nap alakot vált. Megértette, hogy a másik két napot látja, mindkettő kikandikált az első mögül. Ebből a perspektívából a három nap egyetlen fényes szemet alkotott az univerzumban.

A három együttálló nap háttere előtt szöveg jelent meg:

A 184. civilizációt elpusztította a három nap együttállásának összeadó gravitációs vonzása. Ez a civilizáció a tudományos forradalom és az ipari forradalom szintjéig jutott.

Ebben a civilizációban Newton megalapozta a nemrelativista klasszikus mechanikát. A differenciálszámításnak és Neumann számítógépének köszönhetően a három test mozgásának mennyiségi matematikai elemzése lehetővé vált.

Hosszú idő elteltével az élet és a civilizáció ismét fejlődésnek indul a Három test megjósolhatatlan világában.

Ha játszani támad kedve, jelentkezzen be.

Alighogy Wang kijelentkezett a játékból, felhívta egy idegen, egy igen karizmatikus hang: – Halló? Először is köszönjük, hogy az igazi számát adta meg. A *Három test* játék rendszer-adminisztrátora vagyok.

Wang egyszerre lett izgatott és nyugtalan.

– Kérem, árulja el a korát, iskoláit, munkaadóját és pozícióját – sorolta az idegen. – Ezeket a rubrikákat nem töltötte ki a regisztrálásnál.

– Mi közük van a játékhoz?

– Ezen a szinten muszáj megadnia ezeket az információkat. Ha nem hajlandó, a *Három test* végleg bezárul ön előtt.

Wang őszintén felelt az adminisztrátor kérdéseire.

– Remek, Wang professzor, ön eleget tett a feltételeknek, folytathatja a játékot a *Három test*-ben.

– Köszönöm. Kérdezhetnék én is pár dolgot?

– Nem kérdezhet. Viszont holnap este lesz a *Három test*-játékosok összejövetele. Ott szívesen látjuk. – Azzal az adminisztrátor megadta Wangnak a címet.

18. FEJEZET

ÖSSZEJÖVETEL

A *Három test* játékosainak találkozóhelye egy kicsi, félreeső kávézóban volt. Wang mindig azt hitte, hogy az efféle játékosok összejövetelei emberekkel teli nyüzsgő tömegesemények, de itt vele együtt összesen heten voltak. És hozzá hasonlóan a többiek sem látszottak tipikus *gamer*-nek. Csak ketten voltak viszonylag fiatalok, hárman – köztük egy nő – inkább középkorúak, és még egy hatvanas-hetvenes férfi.

Wang azt is hitte, hogy amint leülnek, rögtön lelkesen nekiállnak beszélni a *Három test*-ről, de ebben is tévedett. A *Három test* mélyértelmű, de furcsa tartalma pszichológiai hatást tett a résztvevőkre. Egyik játékos sem tudott egyből belevágni, ahogy Wang sem. Először röviden bemutatkoztak. Az öregember elővett egy finom pipát, megtömkölte dohánnyal, és füstöt eregetve járkált a helyiségben, megcsodálta a festményeket a falakon. A többiek némán ültek, várták, hogy a találkozó szervezője megérkezzen. Mind korán jöttek.

Wang történetesen kettőt ismert a hat emberből. Az öregember híres tudós volt, aki azzal szerzett hírnevet, hogy a keleti filozófiát ötvözte a modern tudománnyal. A furcsa öltözetű nő híres író volt, az a ritka regényíró, aki avantgárd stílusban ír, mégis sok az olvasója. Bármelyik oldalon el lehetett kezdeni bármelyik regényét.

A két középkorú férfiből az egyik Kína legnagyobb szoftvergyártó társaságának alelnöke volt, és olyan lezser öltözetet viselt, hogy nem látszott rajta, mennyire vagyonos; a másik az Állami

Energiatársaságban töltött be magas pozíciót. A két fiatalemberből az egyik riporter volt egy nagy médiavállalatnál, a másik pedig doktorandusz valamelyik természettudományi karon. Wang gyanította, hogy a *Három test* játékosai közül sokan a társadalmi elithez tartoznak.

Nem sokkal később beállított a szervező is. Wang szíve gyorsabban vert, amint meglátta: Pan Han volt, akit Shen Yufei meggyilkolásával gyanúsítottak. Amikor senki nem nézett oda, elővette a mobilját, és írt egy sms-t Shi Qiangnak.

– Haha, mindenki korán jött! – üdvözölte őket lezseren Pan Han, mintha nem lenne semmi baj. A médiában általában zilált ruházattal szerepelt, akár egy csavargó, de ma öltönyben jött. – Pontosan ilyennek képzeltem magukat. A *Három test*-et a maguk osztályának szántuk, mert az egyszerű emberek nem tudják élvezni a jelentését és a hangulatát. A jó játékhoz olyan tudás és felfogóképesség kell, aminek az átlagember nincs birtokában.

Wang ezt az sms-t küldte el: *Láttam Pan Hant. Tunhe kávézó, Xicheng kerület.*

Pan folytatta: – Itt mindenki remek *Három test*-játékos. Maguknak van a legjobb eredményük, és elszántak. Úgy érzem, a *Három test* már fontos része az életüknek.

– Engem részben az tart életben – mondta a fiatal doktorandusz.

– Véletlenül láttam meg az unokám számítógépén – emelte fel pipáját az öreg filozófus. – A fiatalember pár próbálkozás után felhagyott velem, mondván, túl homályos. Én viszont vonzónak találtam. Különösnek, rettenetesnek, de szépnek. Annyi információ van rejtve egy egyszerű reprezentációban.

Erre pár játékos bólogatott, Wang is.

Da Shi ezt az sms-t írta válaszul: *Mi is látjuk. Ne aggódjon. Csak játssza előtűk a fanatikust, de ne vigye túlzásba.*

– Igen – értett egyet a regényíró. – Én szeretem a *Három test* irodalmi elemeit. A kétszázhárom civilizáció felemelkedése és bukása új formába önti az epikát.

Ő 203-ról beszélt, de Wang csak 184-et látott. Ebből megtudta,

hogy a *Három test* minden játékosnál más tempóban halad, valószínűleg más világokkal is.

– Elegenden van a való világból mondta a riporter. – A *Három test* nekem már egy másik valóság.

– Igazán? – kérdezte érdeklődve Pan.

– Nekem is – bólintott a szoftvergyártó alelnöke. – A *Három test*-hez képest a valóság közönséges és érdektelen.

– Kár, hogy csak egy játék – jegyezte meg az energiatársaság embere.

– Remek – mondta Pan.

Wang látta, hogy izgatottan csillog a szeme.

– Van egy kérdésem – szólalt meg –, amire szerintem mindenki szeretné tudni a választ.

– Tudom, mi az, de tegye csak fel.

– A *Három test* valóban csak egy játék?

A többiek bólogattak, láthatóan bennük is felmerült a kérdés.

Pan felállt, és ünnepélyesen mondta: – A *Három test* világa, vagyis a „Trisolaris” világa valóban létezik.

– Hol van? – kérdezte több játékos egyszerre.

Pan sorban végignézett rajtuk, leült, majd azt mondta: – Van, amire válaszolhatok, és van, amire nem. De ha a sorsuk összefonódik a Trisolarisszal, egy nap minden kérdésükre választ kapnak.

– Akkor a játék pontosan tükrözi a Trisolarist? – kérdezte a riporter.

– Először is a Trisolaris népének az a képessége, hogy dehidratálódjanak a civilizáció sok ciklusára, valóságos. Alkalmazkodtak a megjósolhatatlan természeti környezethez és az életidegen szélsőséges környezeti viszonyokhoz, ezért a testükből teljesen ki tudják szorítani a vizet, és száraz, rostos tárgyá válnak.

– Hogy néznek ki a Trisolaris lakói?

Pan a fejét rázta. – Nem tudom. Komolyan nem. A civilizáció minden ciklusában más a Trisolaris lakóinak megjelenése. A játék azonban mást is mutat, ami valóban létezik a Trisolarison: a trisolarisiakból álló számítógépet.

– Hah! Én meg azt hittem, hogy az a legvalószínűtlenebb aspektus – mondta a szoftvercég alelnöke. – Végeztem egy felmérést a cégemnél több mint száz alkalmazottal. Még ha az ötlet működőképes is lenne, az emberekből álló számítógép a kézi számításnál is lassabban működne.

Pan titokzatosan mosolygott. – Igaza van. De tegyük fel, hogy a számítógépet alkotó harmincmillió katonából mindegyik képes másodpercenként százezerszer felemelni és leereszteni a fehér és fekete zászlót, és tegyük fel, hogy a könnyűlovasság a főbuszon a hangsebesség többszörösével képes haladni, vagy még gyorsabban. Akkor nagyon más eredményt kapnánk.

– Az előbb kérdeztek a Trisolaris lakóinak kinézetéről – folytatta Pan. Bizonyos jelek szerint a számítógépet alkotó trisolarisiak testét abszolút tükröző felszín borította, ami feltehetőleg azért fejlődött ki, hogy a szélsőséges erejű napfényben is életben maradhassanak. A tükörszerű felszínt bármilyen alakba tudták formálni, és úgy kommunikáltak, hogy a testükkel fókuszálták a fényt. Ez a fajta fénybeszéd rendkívül gyors információátvitelt tett lehetővé, és a trisolarisi számítógép alapjául szolgált. Természetesen ez még nagyon kis határfokú gép volt, de azért olyan számításokra képes, amelyeket kézzel túl bonyolult lett volna végrehajtani. Ami azt illeti, Trisolarison a számítógép élő alakzatként jelent meg, utána lett mechanikus, majd elektronikus.

Pan felállt, és járkálni kezdett a játékosok mögött.

– A *Három test* játék csak azért kölcsönzi a Trisolaris fejlődésének szimulációjához az emberi társadalom háttérét, hogy a játékosoknak ismerős legyen a környezet. Az igazi Trisolaris nagyon különbözik a játék világtól, de a három nap létezése valós. Az a trisolarisi környezet alapja.

– A játék fejlesztése hatalmas munka lehetett – jegyezte meg az alelnök –, és láthatólag nem a profit a céljuk.

– A *Három test* célja nagyon egyszerű: hogy összegyűjtsön bennünket, akiknek közösek az ideáljaink.

– És pontosan milyen közös ideáljaink vannak? – Wang azonnal

megbánta a kérdést, attól félt, hogy ellenségesnek hangzott.

Pan jelentőségteljesen végignézett mindenkin, majd halkán azt kérdezte:

– Mit szólnának, ha a trisolarisi civilizáció belépne a világunkba?

Elsőnek a fiatal riporter törte meg a csendet:

– Én örülnék. Azok után, amiket az utóbbi években láttam, elvesztettem a hitem az emberi fajban. Az emberi társadalom képtelen önmagát fejleszteni, szükségünk van egy külső erő beavatkozására.

– Egyetértek! – kiáltotta az író nő izgatottan, mintha végre kiengezhette volna a felgyűlt érzéseit. – Az emberi faj förtelmes. Életem első felét azzal töltöttem, hogy a rondaságát lepleztem le az irodalom szikéjével, de mostanra a boncolástól is megundorodtam. Arra vágyom, hogy a trisolarisi civilizáció igazi szépséget hozzon erre a világra.

Pan nem mondott semmit, ám a szemében ismét megjelent az izgatott csillogás.

Az öreg filozófus a kialudt pipájával intett, és komoly ábrázattal mondta:

– Beszéljünk erről kicsit mélyebben. Milyen kép él önben az aztékokról?

– Sötét és véres – felelte az író nő. – Véres piramisok, amiket alattomos tüzek világítanak meg, és mindezt sötét erdőből látjuk. Ez a kép él bennem.

A filozófus bólintott.

– Nagyon jó. Akkor próbálja elképzelni, hogy ha a spanyol hódítók nem lépnek közbe, milyen hatása lehetett volna annak a civilizációnak az emberi történelemre?

– Maga fordítva nézi a dolgokat – szólt közbe a szoftvergyártó alelnök. – Az Amerikát megtámadó hódítók valójában csak rablók és gyilkosok voltak.

– Ennek ellenére megakadályozták, hogy az aztékok akadálytalanul fejlődjenek, és véres, sötét birodalomná tegyék egész Amerikát – érvelt a filozófus. – Akkor a civilizáció, ahogy ma gondo-

lunk rá, meg sem jelent volna Amerikában, és a demokrácia csak sokkal később virágozhatott volna. Vagy talán soha. Ez a kulcskérdés: akármilyenek a Trisolaris lakói, vajon érkezésük jó hír lesz a halálos beteg emberi fajnak?

– De abba belegondolt, hogy az aztékokat kiirtották a nyugati behatolók? – kérdezte az energiatársaság képviselője. Úgy nézett körül, mintha most először látná ezeket az embereket. – Az ön gondolatai nagyon veszélyesek.

– Talán mélyek, nem így értette? – emelte ujját a doktorandusz, és élénken bólogatott a filozófus felé. – Én is erre gondoltam, csak nem tudtam megfogalmazni. Remekül szavakba öntötte!

Pan pillanatnyi csend után Wang felé fordult.

– A többiek már elmondták a véleményüket. És ön?

– Egyetérték velük – mondta Wang a riporterre és a filozófusra mutatva. Egyszerű választ adott. *Minél kevesebbet beszélni.*

– Helyes – mondta Pan. A szoftvertársaság alelnöke és az energiatársaság embere felé fordult. – Magukat nem látjuk tovább szívesen sem ezen a találkozón, sem a *Három test* játékosaként. A felhasználóprofiljukat töröljük. Kérem, távozzanak. Köszönjük.

Azok felálltak, egymásra néztek, majd értetlenül a többiekre, aztán vonakodva kimentek.

Pan sorban kezet rázott az öt megmaradt emberrel, aztán ünnepelesen azt mondta:

– Most már elvtársak vagyunk.

19. FEJEZET

HÁROM TEST: EINSTEIN, AZ INGAEMLEKMŰ ÉS A NAGY SZAKADÁS

Miután Wang Miao ötödször is bejelentkezett a *Három test*-be, szokás szerint hajnal fogadta, de a világot ezúttal nem ismerte fel.

A nagy piramist, amely az előző négy alkalommal feltűnt, megsemmisítette a három nap együttállása. Helyén egy magas, modern épület állt, és a sötétszürke alak ismerős volt Wangnak: az Egyesült Nemzetek székháza.

A távolban még több magas épületet látott, feltehetőleg dehidratálókat. Mindegyiket tükrös felületek borították. A hajnali fényben olybá tűnt, mintha gigantikus kristálynövények nőnének ki a földből.

Wang hegedűszót hallott, valaki Mozartot játszott. Nem volt hibátlan játék, bár volt benne báj, mintha azt mondaná: *magamnak játszom...* Egy hajléktalan öreg hegedült az ENSZ-székház lépcsőjén, vattaszerű ezüst haja lebegett a szélben. A lába mellett régi cylinder állt, benne némi apró.

Wang hirtelen felfigyelt a napra, amely a pirkadattal ellentétes irányból kelt fel, és körülötte sötét maradt az ég.

Hatalmas nap volt, a fél korongja elfoglalta az ég harmadát. Wang szíve hevesebben vert: egy ekkora nap csakis újabb katasztrófát jelezhet. Ám amikor megfordult, az öreg játszott tovább, mintha nem történe semmi különös. Ezüstös haja fénye-

sen ragyogott a napon, akárha lángolna.

A nap is ezüstös volt, akár az öregember haja. Bágyadt fehér fényt vetett a földre, de Wang semmi meleget nem érzett. Csak bámulta a napot, amely már teljesen felkelt. A gigantikus ezüst korongon faerezetszerű vonalakat vélt felfedezni: hegyláncok.

Wang ekkor rájött, hogy a korong nem bocsát ki fényt, csak visszatükrözi az igazi nap fényét, és a nap az ég túlsó felén, a horizont alatt járt. Nem a nap kelt felt, hanem egy hatalmas hold, sebesen haladt az égen, akkora tempóban, hogy szabad szemmel is észlelhető volt. Közben fokozatosan fogyott, előbb félholddá, majd sarlóvá. Az öregember megnyugtató hegedűfutamait a hideg reggeli szél sodorta. Az univerzum fenséges látványa mintha a meganyagiasodott zene lett volna. Wang megrészegült tőle.

Az óriási holdsarló most leért a hajnali fénybe, és még sokkal fényesebb lett. Amikor már csak a sarló két hegye maradt a horizont felett, Wang azt képzelte, hogy egy titáni bika szarvai, és a bika a nap felé rohan.

– Nagyra becsült Kopernikusz, pihentesse meg fáradt lábait – szólalt meg az öregember, miután a hatalmas hold lement.

– Hallgasson egy kis Mozartot, aztán ebédeljünk.

– Ha nem tévedek... – nézett a ráncokkal teli arcra Wang. Hosszú, finoman ívelő ráncok mintha valamiféle harmóniára törekedtek volna.

– Nem téved. Einstein vagyok, egy szánalmas ember, aki feltétel nélkül hisz Istenben, noha az elhagyta őt.

– Honnan jött az az óriási hold? Az előző alkalmakkor nem is láttam.

– Már lehűlt.

– Micsoda?

– A nagy hold. Kiskoromban még forró volt. Amikor az ég közepén állt, láttam a középső síkságok vörös izzását. De már kihűlt... Nem hallott a Nagy szakadásról?

– Nem. Mi az?

Einstein sóhajtott, és a fejét ingatta. – Ne is beszéljünk róla. Felejtsük el a múltat. A múltamat, a civilizáció múltját, az uni-

verzum múltját. Túl fájdalmas felidézni.

– Ön hogyan lett ilyen? – Wang aprót keresett a zsebében, és talált is egy keveset. Lehajolt, és a kalapba dobta.

– Köszönöm, Mr. Kopernikusz. Bízunk benne, hogy Isten nem hagyja el önt is, bár ezt nemigen hinném. Úgy érzem, hogy az a modell, amit Newtonnal és a többiekkel készítettek Keleten az emberi számítógép segítségével, nagyon közel volt a helyeshez. Csakhogy a benne maradt kis hiba áthághatatlan szakadéknak bizonyult Newton és a többiek számára.

– Mindig úgy hittem, hogy ha én nem vagyok, előbb-utóbb más is felfedezte volna a speciális relativitáselméletet – folytatta az öregember. – Az általános relativitás viszont más kérdés. Newton azt a részt hagyta ki, amit az általános relativitás leír: a tér-idő gravitációs görbéjének hatását a bolygópályákra. Noha ez csak kis hibát okozott, a számítás eredményére gyakorolt hatása végzetes lett. Akkor jön ki a helyes matematikai modell, ha a tér-idő görbéjének zavaró hatása miatt korrekciós faktort adunk a klasszikus egyenlethez. Ennek a kiszámításához akkora kapacitás szükséges, ami messze meghaladja azt, amit Keleten elértek, de a modern számítógépek könnyedén produkálják.

– A számítás eredményeit megerősítették csillagászati megfigyelések?

– Azt hiszi, hogy akkor itt lennék? De esztétikai szempontból csakis nekem lehet igazam, és az univerzum téved. Isten elhagyott engem, aztán mások is elhagytak. Sehol nem kellettem. A Princetonnak nem kellettem professzorként. Az UNESCO-nak még tudományos konzultánsként sem. Előtte akkor se fogadtam volna el azt az állást, ha térden állva könyörögnek. Még az is megfordult a fejemben, hogy Izraelbe megyek elnöknek, de meg gondolták magukat, csalónak neveztek...

Einstein ismét hegedülni kezdett, onnan folytatta, ahol abba hagyta. Wang egy ideig hallgatta, majd elindult az ENSZ-épület felé.

– Nincs bent senki – szólt utána játék közben Einstein. – A közgyűlés összes tagja az épület mögött van az Ingaavató ünnepsé-

gen.

Wang megkerülte az épületet, és lélegzetelállító látvány fogadta: egy irdatlan inga, amely mintha ég és föld között függött volna. Wang már korábban látta kikandikálni az épület mögül, de fogalma sem volt, mi lehet az.

Az inga hasonlított azokhoz, amiket Fu Xi épített, hogy hipnotizálja a napistent a hadakozó fejedelemségek idősza alatt, amikor Wang Miao először jelentkezett be a *Három test*-be. Az ingát tartó két oszlop fémből készült, és elérte az Eiffel-torony magasságát. A súly is fémből készült, áramvonalas felszíne sima, tükörszerű és galvanizált volt. Az inga ultraerős anyagból szőtt fonala olyan vékony volt, hogy szinte nem is látszott, így a súly mintha lebegett volna a két torony között.

Az inga alatt öltönyös emberek ácsorogtak, feltehetőleg a közgyűlésbe delegált országok képviselői. Kis csoportokba verődve, halkán beszélgettek, mintha várnának valamire.

– Á, Kopernikusz, aki öt kort átvészelt! – kiáltotta valaki. A többiek is köszöntötték.

– Maga azok közé tartozik, akik saját szemükkel látták a hadakozó fejedelemségek korának ingáit! – Egy barátságos férfi megrázta Wang kezét. Valaki bemutatta: az ENSZ főtitkára Afrikából.

– Igen, láttam – felelte Wang. – De miért építünk most még egyet?

– Ez a Trisolaris emlékműve, és egyben sírkő is. – A főtitkár felnézett az ingára. Lentről akkorának tűnt, akár egy tengeralattjáró.

– Sírkő? Kinek?

– Egy törekvésnek, amely majdnem kétszáz civilizáción át tartott: hogy megoldjuk a háromtest-problémát, és megtaláljuk a napok mozgásában rejlő törvényszerűséget.

– A törekvésnek vége?

– Igen. Most véget ér.

Wang egy pillanatig habozott, majd elővett egy köteg papírt, Wei Cheng matematikai modelljét a három testről. – Én ezért jöttem. Hoztam egy matematikai modellt, amely megoldja a három-

test-problémát. Van okom hinni, hogy helyes.

Amint kimondta, a körülötte lévők elvesztették érdeklődésüket, visszafordultak a saját társaságuk felé, és folytatták a beszélgetést. Wang látta, hogy néhányan a fejüket ingatják vagy nevetnek. A főtitkár elvette a paksamétát, majd rá sem pillantva átadta egy mellette álló karcsú, szemüveges férfinak.

– Az ön reputációja iránti tiszteletből a tudományos tanácsadóam majd vet rá egy pillantást. Mindenki tiszteletet tanúsított ön iránt. Ha bárki más mondja ezt, nem ön, kinevették volna.

A tudományos tanácsadó átlapozta a paksamétát. – Evolúciós algoritmus? Kopernikusz, maga zseni. Aki ilyen algoritmussal rukkol elő, az zseni. Ehhez nemcsak kiemelkedő matematikai ügyesség kell, de élénk képzelet is.

– Arra céloz, hogy más már alkotott ilyen matematikai modellt?

– Igen. Van egy tucat matematikai modellünk, persze ezeknek több mint fele fejlettebb a magáénál. Mindet kiviteleztek, már számítógépeken futnak. Az elmúlt két évszázadban az efféle masszív számítás lett a világunk fő tevékenysége. Mindenki úgy várta az eredményt, akár az ítéletnapot.

– És?

– Minden kétséget kizáróan bebizonyítottuk, hogy a háromtest-problémának nincs megoldása.

Wang felnézett a hatalmas ingára. A hajnali derengésben fényesen csillogott, akár egy kristály. Tükrös felszíne mindent visszatükrözött, akár a világ szeme. Ugyanezen a helyen, de egy távoli korban, melyet már sok civilizáció választott el, ő és Wen király óriási ingák erdején vágtak át Zhou király palotája felé. A történelem nagy kört írt le, és visszatért ugyanarra a pontra.

A tudományos tanácsadó folytatta: – Régóta sejtettük már, hogy a háromtest-rendszer kaotikus rendszer. A legapróbb zavarokat is a végtelenségig fel lehet erősíteni. A mozgások törvényszerűségét nem lehet matematikailag megjósolni.

Wang tudományos ismerete és gondolkodásrendszere egyetlen pillanat alatt összerosódott, és helyét példátlan zűrzavar foglal-

ta el.

– Ha még egy olyan egyszerű rendszer is megjósolhatatlan káosz előttünk, mint a három test, akkor hogyan remélhetjük felfedezni a bonyolult univerzum törvényeit?

– Isten egy szégyentelen vén szerencsejátékos. Elhagyott bennünket! – Einstein szólt közbe a hegedűjét lengetve. Wang nem is vette észre, mikor jelent meg.

A főtitkár lassan bólogatott. – Igen, Isten egy szerencsejátékos. A trisolarisi civilizáció egyetlen reménysége, ha beszáll a játékba.

Közben a hatalmas hold ismét felemelkedett a horizont sötét feléről. Nagy, ezüstös képe tükröződött az ingasúly felszínén. A fény furán hunyorgott, mintha a súly és a hold titokzatos vonzást fejtenének ki egymásra.

– Ez a civilizáció nagy fejlettséget ért el – jegyezte meg Wang.

– Igen. Uraljuk az atom energiáját, és elértük az információ korát – mondta a főtitkár, bár nem nagy lelkesedéssel.

– Akkor van remény. Még ha a napok mozgását lehetetlen is megfejteni, a civilizáció addig fejlődhet, amíg el nem ér egy olyan szintre, amikor túléli a kaotikus korokat, mert meg tudja védeni magát a pusztító katasztrófákkal szemben.

– Valaha mások is hasonlóan gondolkodtak. Ez volt a motiváló erő, amely arra készítette a trisolarisi civilizációt, hogy szorgalmasan újra meg újra nekilendüljön. Csak a hold rádöbentett bennünket, milyen naiv gondolat is ez. – A főtitkár a kelő holdra mutatott. – Maga valószínűleg először látja a holdat. Tulajdonképpen nem is hold, hiszen a nagysága eléri a bolygónk negyedét, vagyis a világunkkal együtt kettősbolygót alkot. A Nagy szakadás eredménye.

– Nagy szakadás?

– A katasztrófa, amely elpusztította a legutóbbi civilizációt. Pedig a korábbiakhoz képest az a civilizáció kapott figyelmeztetést. A fennmaradt adatok alapján a 191. civilizáció korán észlelt egy „állócsillag”-ot. Ilyenkor a tulajdonképpeni hullócsillag egyenesen a nézőpont felé száguld, tehát a látható pozíciója azonos marad, de minthogy a néző felé zuhan, a mérete egyre növekszik.

Az „állócsillag” kifejezéstől összeszorult Wang szíve, mert ez rettenetes óment testesített meg a Trisolaris számára. Amikor egy hullócsillag vagy távoli nap látszólag megáll a csillagos háttér előtt, akkor a nap és a bolygó mozgásvektorai egybeesnek. Ennek három lehetséges értelmezése van: a nap és a bolygó ugyanabba az irányba haladnak ugyanazzal a sebességgel; a nap és a bolygó távolodnak egymástól; a nap és a bolygó közelednek egymáshoz. A 191. civilizáció előtt ez a lehetőség pusztán elméleti maradt, olyan katasztrófa, amely sosem következett be. A népesség félelme és ébersége azonban nem hagyott alább, olyannyira nem, hogy az „állócsillag” rendkívül balszerencsés kifejezés lett sok trisolarisi civilizációnál. Már *egyetlen* „állócsillag” elég volt, hogy halálra rémítsen mindenkit.

– És akkor három hullócsillag állt meg egyszerre. A 191. civilizáció tagjai csak álltak és nézték tehetetlenül a három hullócsillagot, a három napot, melyek egyenesen a világuk felé zuhantak. Pár nappal később az első nap olyan közel ért, hogy láthatóvá vált a külső gázrétege. Egy nyugodt éjszaka kellős közepén a csillag hirtelen lángoló nappá nőtt. Aztán úgy harminc-harminc óra különbséggel a másik két nap is megjelent. Nem átlagos nappal volt. Mire az utolsó hullócsillag is nappá alakult, az első nap elsuhant a bolygó mellett, de szörnyen közel. Rögtön utána a másik két nap is, még közelebb, jóval belül a bolygó úgynevezett Roche-határán, és a három nap Trisolarisra ható árapályereje meghaladta a bolygó gravitációját. Az első nap megrengette a bolygó legmélyebb geológiai szerkezetét – a második hatalmas szakadást okozott a bolygóban, amely leért a magig a harmadik pedig kettétépte a bolygót.

A főtitkár a hatalmas holdra mutatott:

– Az a kisebb darab. Még megtalálhatók rajta a 191. civilizáció romjai, de élettelen világ. A Trisolaris egész történetének legszörnyűbb katasztrófája volt. Miután a bolygó kettészakadt, saját gravitációja hatására mindkét darab gömb alakot vett fel. A sűrű, izzó bolygómag a felszínre tört, az óceánok felforrtak a lávától. A kontinensek úgy úsztak a magmában, akár a jéghegyek. Ahogy

összeütköztek, a föld olyan puha lett, akár az óceán. Egy óra alatt több tízezer méter magas hegyláncok gyűrődtek fel és tűntek el.

Egy ideig a két felet még összekötötték olvadt lávacsíkok, amelyek űrbéli folyóvá egyesültek – mesélte. – Aztán a láva kihűlt, és gyűrűvé alakult a bolygók körül, ám a zavarok miatt a gyűrűk instabilak voltak. A gyűrűket alkotó sziklák óriási sziklazáporként hulltak vissza a felszínre, amely zápor több évszázadon át tartott... El tudja képzelni azt a poklot? A katasztrófa okozta ökológiai pusztítás volt a legsúlyosabb egész történelmünkben. A kísérőbolygón minden élet kihalt, és az anyabolygó is szinte élettelen pusztaság lett. Végül azonban itt kikelt az élet magja, és ahogy az anyabolygó geológiája megnyugodott, az evolúció megtette az első tétova lépéseket az új tengerekben és új kontinenseken, míg újra meg nem jelent a civilizáció: százkilencvenkettedszer is. Az egész folyamat kilencvenmillió évet vett igénybe.

A Trisolaris helyzete az univerzumban még zordabb, mint hitük. Mi történik, ha legközelebb ismét feltűnik az „állócsillag”? A bolygónk minden valószínűség szerint nemcsak súrolja a nap peremét, hanem belezuhan a tűztengerbe. Elég idő elteltével ebből a lehetőségből bizonyosság lesz. – Eredetileg ez csak egy rémisztő spekuláció volt, de egy friss csillagászati felfedezés hatására minden reményünket elvesztettük a Trisolaris sorsában. A kutatók a csillagrendszerünkben található jelek alapján fel akarták rajzolni a csillagok és bolygók keletkezéstörténetét, és felfedezték, hogy a távoli múltban a Trisolaris csillagrendszernek *tizenkét* bolygója volt. Mára csak ez az egy maradt.

Erre pedig egyetlen magyarázat lehetséges: a többi tizenegy bolygót mind elemésztette a három nap! A mi világunk pusztán egy nagy vadászat utolsó túlélője. Pusztaság szerencse, hogy a civilizáció százkilencvenkétszer reinkarnálódott. További tanulmányozás után ráadásul a három nap „lélegzésének” jelenségét is felfedeztük.

– A csillagok lélegeznek? – kérdezte Wang.

– Ez csak metafora. Maga felfedezte a napok gáznemű külső rétegét, azt viszont nem tudta, hogy ez a gágréteg ciklusosan tágul

és összehúzódik. Egy-egy ciklus eónokig tart. Amikor a gágréteg tágul, a sűrűsége akár a tucatszorosára is nőhet. Ez nagyban megnöveli a nap átmérőjét is, olyan lesz, akár egy nagy baseballkesztyű, ami még könnyebben el tud kapni bolygókat. Amikor egy bolygó közel halad el egy naphoz, belép a nap gágrétegébe. A sűrűsödés hatására veszít sebességéből, és végül meteorként, hosszú lángcsíkot húzva belezuhan a nap tűztengerébe.

Az eredmények szerint a Trisolaris csillagrendszer hosszú történelme folyamán minden alkalommal, amikor a napok gágrétege kitágult, egy-két bolygót elemésztett. A többi tizenegy bolygó mind tűztengerekbe zuhant, amikor a gágrétegek a legszélesebbre tágultak. A három nap gágrétege jelenleg összehúzott állapotban van, különben a bolygónk már belezuhanat volna az egyikbe, amikor az a közelünkben haladt el. A tudósok jóslata szerint azonban ezer éven belül sor kerül egy ilyen tágulásra.

– Nem maradhatunk tovább ezen a rettenetes helyen – mondta Einstein, aki úgy guggolt a földön, akár egy vén koldus.

A főtitkár bólintott. – Nem maradhatunk itt tovább. A trisolarisi civilizáció egyetlen esélye, ha szerencsét próbál az univerzumban.

– Hogyan? – kérdezte Wang.

– El kell hagynunk a Trisolaris csillagrendszert, kirepülni a nyílt csillagtengerre. Keresnünk kell a galaxisban egy új világot, ahová kivándorolhatunk.

Wang csikorgó hangot hallott. Felnézve látta, hogy az inga óriási súlyát egy vékony kábellel emelik, amely kábel egy csörlőhöz kapcsolódott. Ahogy az ingasúly a legmagasabb pontra ért, a nagy fogyó hold lassan mögé ereszkedett.

A főtitkár ünnepélyesen utasítást adott: – Induljon az inga!

A csörlő elengedte az ingához kötött kábelt, és a súly zajtalanul megkezdte a sima ívét. Eleinte lassan haladt, majd az ív alján elérte a csúcsebességet. Mély, pendüléssel szelte a levegőt. Mire a hang elhalt, az inga felért az ív túlsó végén a csúcspontra, egy pillanatra megállt, majd lendült vissza.

Wang érezte az ingamozgás keltette nagy erőt, mintha a lengé-

sek a földet rengették volna meg. A való világ ingáival ellentétben ennek a hatalmas ingának a mozgása nem volt szabályos, állandóan változott; ezt a hatalmas hold folyamatosan változó gravitációs vonzása okozta. Amikor a hold a bolygónak ezen az oldalán járt, gravitációja részben kioltotta a bolygóét, így az inga vesztett a súlyából. Amikor a hold a bolygó túlsó felén járt, a gravitációja hozzáadódott a bolygóéhoz, így az inga súlya megnőtt, majdnem olyan nagyra, mint amekkora a Nagy szakadás előtt lett volna.

Ahogy a trisolarisi Ingaemlékmű lengését bámulta, Wang feltette magában a kérdést: *A rend iránti vágyat jelképezi, vagy a károsnak való behódolást? Gigantikus fémökölnék látta az ingát, amely az érzéketlen univerzumot csépeleli a végtelenségig, némán kiáltva a trisolarisi civilizáció elfojthatatlan csatakiáltását...*

Ahogy Wang Miao szemét elfutották a könnyek, szöveg jelent meg az inga előtt:

Négy százötvenegy évvel később a 192. civilizációt elpusztították az egyszerre megjelenő ikernapok lángjai. Az atomkort és az információ korát érte el.

A 192. civilizáció mérföldkő volt a trisolarisi civilizációban. Végre bebizonyosodott, hogy a háromtest-problémának nincs megoldása. Feladta a felesleges próbálkozást, amely már 191 ciklus óta zajlott, és lefektette az eljövendő civilizációk útját. A Három test célja tehát megváltozott.

Az új cél: elindulni a csillagokba, új otthont keresni.

Kérjük, jelentkezzen be újra.

Miután kijelentkezett a *Három test*-ből, Wang ugyanolyan kimerült volt, mint a korábbi játékok után, fél óra pihenés után mégis ismét bejelentkezett.

Ezúttal szurokfekete háttér előtt egy szöveg várta:

A helyzet sürges. A Három test szerverei hamarosan leállnak. A fennmaradt időben nyugodtan jelentkezzen be. A Három Test most az utolsó jelenethez ugrik.

20. FEJEZET

HÁROM TEST: EXPEDÍCIÓ

A hűvös hajnalban kietlen táj derengett fel. Nem volt se piramis, se ENSZ-székház, semmi nyoma az Ingaemlékműnek. Sötét sivatag nyúlt a horizontig, mint amikor Wang először bejelentkezett.

Aztán rájött, hogy téved. Amit köveknek hitt szanaszét a sivatagban, azok egyáltalán nem kövek, hanem emberi fejek. A földet sűrű embertömeg borította.

Egy alacsony dombon állt, de még onnan sem látta az ember-tenger végét. Több százmillióra becsülte csak azoknak a számát, akiket látott. Valószínűleg a Trisolaris összes lakója összecsődült.

A százmilliók hallgatása fojtogató volt. *Mire várnak?* Wang körül nézett és ráébredt, hogy mindenki az eget bámulja.

Ő is felemelte a fejét, és azt látta, hogy az ég elképesztő látványt nyújt: a csillagok kocka alakba rendeződtek! Hamarosan megértette, hogy a csillagok szinkronpályán haladnak a bolygó felett, együtt mozognak a Tejút halványabb, távoli háttere előtt.

A pirkadathoz legközelebbi csillagok voltak a legfényesebbek, ezüstös fényük árnyékot vetett a földre. Onnan távolodva a fényesség is csökkent. Wang több mint harminc csillagot számolt meg a formáció szélén, vagyis összesen ezernél is több lehetett. A nyilvánvalóan mesterséges alakzat lassú mozgása a csillagos univerzum előtt ünnepélyes erőt sugárzott.

Egy mellette álló férfi finoman oldalba bökte, és halkán azt mondta: – Á, nagy Kopernikusz. Miért ilyen későn jön? Három civilizációs ciklus is eltelt, sok nagy vállalkozást kihagyott.

– Az mi? – mutatott az alakzatra Wang.

– A trisolarisi csillagközi flotta. Most kezdi meg az expedíciót.
– A trisolarisi civilizáció máris képes csillagközi repülésre?
– Bizony. Azok a csodás hajók elérik a fénysebesség egytizedét!
– Az nagy eredmény, de még mindig túl lassú csillagközi utazáshoz.

– Az ezer mérföldes utazás is az első lépéssel kezdődik. A kulcs a megfelelő úti cél megtalálása.

– Mi a flotta úti célja?

– Egy négy fényévnnyire lévő csillag bolygói. Ez van a legközelebb a Trisolaris rendszerhez.

Wang meglepődött. – A hozzánk legközelebb lévő csillag is négy fényévre van.

– Hozzátok?

– A Földhöz.

– Á, ez nem annyira meglepő. A Tejút legnagyobb részén elég egyenletes a csillagok eloszlása. A gravitáció hatására így rendeződnek el a csillagfüzérék. A legtöbb csillag között három-hat fényév a távolság.

Hangos örömkialtás tört fel a tömegből. Wang felnézett, és látta, hogy a formációban minden csillag gyorsan fényesedik. Ezt a hajók által kibocsátott fény okozta. Összeadódó fényük hamarosan elnyomta a hajnalét, az ezer csillagból ezer kis nap lett. A Trisolaris tündöklő napfényben fürdött, és a tömegben mindenki felemelte a kezét, és a fejek tengere végtelen kartengerré változott.

A trisolarisi flotta gyorsított, méltóságteljesen siklott az ég kupoláján, el az óriási, épp felkelt hold csúcsa mellett, tompa kék izzást vetve a hold hegyeire-síkságaira.

Az örömkialtás elhalt. A Trisolaris népe némán bámulta, ahogy reménye fokozatosan zsugorodik a nyugati égen. Az ő életükben nem tudják meg, de négy-ötszáz év múlva utódaik hírt kapnak egy új világról, és új élete kezdődhet a trisolarisi civilizációnak. Wang ott állt velük, és némán figyelt, míg az ezer csillag egyetlen csillaggá nem olvadt össze, és amíg az a csillag el nem tűnt a nyugati égen. Akkor a következő felirat jelent meg:

A trisolarisi expedíció elindult az új világba. A flotta még úton van...

A Három test véget ért. A való világba visszatérve tartsa meg az ígéretét, és vegyen részt a Föld-Trisolaris Mozgalom találkozóján. A címet emailben kapja meg.

III. RÉSZ

AZ EMBERISÉG ALKONYA

21. FEJEZET

A FÖLD LÁZADÓI

Ezúttal jóval többen voltak a *Három test*-találkozón, mint legutóbb. Egy vegyi üzem kávéházában jöttek össze. A gyárat már elköltöztették, a bontásra ítélt épület belseje lerobbant, de tágas volt. Úgy háromszázan jöttek össze, és Wang Miao több ismerős arcot is látott: hírességeket és különféle területek szakértőit; ismert tudósokat, írókat, politikusokat és így tovább.

Először egy furcsa eszköz vonta magára a figyelmét a kávéház közepén. Egy fémalap felett három, a tekegolyónál valamivel kisebb ezüstgomb lebegett. Wang mágneses lebegtetésre tippelt. A három gömb pályája véletlenszerű volt: a háromtest-probléma élethű változata.

A többiek rá se hederítettek a háromtest-probléma művészi ábrázolására. Pan Hanra figyeltek, aki egy asztal tetején állt a kávéház közepén.

– Maga ölte meg Shen Yufei elvtársnőt? – kérdezte tőle egy férfi.

– Igen – felelte Pan tökéletes nyugalommal. – A Mozgalom azért néz most szembe ezzel a válsággal, mert az adventisták olyan árulókat juttattak közénk, mint ő.

– Milyen joggal ölte meg?

– A Mozgalom iránti kötelelességtudat vezetett.

– Kötelelesség? A maga szívében mindig is rosszindulat volt!

– Mit akar ezzel mondani?

– Mit csinált a környezeti ágazat a maga vezetése alatt? Az a feladata, hogy környezeti problémákat teremtsen és használjon ki, és ezek révén a lakosság megutálja a tudományt és a modern

ipart. De maga csak arra használta Urunk technológiáját és előrejelzéseit, hogy gazdagságot és hírnevet szerezzen magának!

– Azt hiszi, önzésből lettem híres? Az én szememben az egész emberi faj egy rakás szemét. Mit érdekel engem, hogy mit gondolnak? De ha nem lennék híres, hogyan tudnám befolyásolni a gondolkodásukat?

– Maga mindig a könnyebbik utat választja. Amit csinált, sokkal jobban elvégezhetnék volna rendes környezetisek. Ők becsületesebbek és szenvedélyesebbek magánál, és kis ügyességgel játszva kihasználhatjuk az akcióikat. A maga környezeti ágazatának környezeti katasztrófákat kéne kreálni és aztán kihasználni. Például víztározókat megmérgezni, vegyi üzemek mérgező hulladékát a vízbe vezetni... És csináltak ilyesmit? Nem, egyszer sem!

– Számos programot és tervet készítettünk, de a parancsnok mindet megvétózta. Különben meg minden efféle akció hülyeség lett volna, legalábbis mostanáig. A biológiai és orvosi ágazat egyszer előidézett egy katasztrófát egy antibiotikum túlzott használatával, de gyorsan felfedezték. És az Európai Különítmény elharmarkodott akciói majdnem felhívták ránk a figyelmet.

– Ha már feltűnés kerüléséről beszélünk: maga meggyilkolt egy embert!

– Figyeljenek, elvtársak! Ez előbb-utóbb amúgy is elkerülhetetlen lett volna. Azt már biztosan tudják, hogy a világ kormányai háborúra készülnek. Európában és Észak-Amerikában már lecsaptak a szervezetünkre. Ha ez itt is elkezdődik, a jóvátevők biztosan a kormány mellé állnak. A legfontosabb teendő a jóvátevők kiszűrése a szervezetből.

– Az nem tartozik a maga hatáskörébe.

– Természetesen a parancsnoknak kell döntenie. De elvtársak, már most megmondhatom, hogy a parancsnok adventista!

– Most csak blöfföl. Mindenki tudja, mekkora hatalommal bír a parancsnok. Ha a parancsnok adventista lenne, a jóvátevőket rég kiszűrték volna.

– Talán a parancsnok tud valamit, amit mi nem. Talán ezért hívta össze ezt a mai gyűlést.

Ekkor a tömeg figyelve Pan Han személyéről a válságra terelődött. Egy híres tudós ugrott az asztalra, aki megkapta a Turing-díjat: – A beszéd ideje lejárt. Elvtársak, mi legyen a következő lépés?

– Indítsunk globális forradalmat!

– Azzal csak kihívnánk magunk ellen a sorsot.

– Éljen soká a Trisolaris szelleme! Kitartunk, akár a makacs fű, amely minden bozóttűz után kinő!

– A forradalom révén végre felfedhetjük magunkat a világ előtt. Ha megfelelő akciótervvel állunk elő, biztos vagyok benne, hogy sokan támogatnak majd bennünket.

Ezt Pan Han szúrta közbe, és sokan megtapsolták.

Valaki felkiáltott: – Itt a parancsnok!

A tömeg szétvált.

Wang arra fordult, és elszédült. A világ fekete-fehér lett, az egyetlen szín az az ember volt, aki megjelent.

Fiatal testőröktől körülvéve a Föld-Trisolaris-lázadók főparancsnoka, Ye Wenjie vágott át a tömegen.

Ye megállt azon a részen, amit a tömeg szabadon hagyott neki, felemelte csontos öklét, majd olyan eltökéltséggel és erővel, amit Wang ki sem nézett belőle, azt mondta:

– Vessünk véget az emberi zsarnokságnak!

A tömeg válaszából nyilvánvaló volt, hogy számtalanszor gyakorolták már ezt:

– A világ a Trisolarisé!

– Üdvözlét, elvtársak – mondta Ye. Hangjába visszatért a Wang számára ismerős gyengédség. Csak most lett biztos benne, hogy tényleg a nőt látja. – Mostanában nem éreztem jól magam, ezért kevés időt töltöttem magukkal. A helyzet azonban sürget, tudom, hogy mindenkire nagy nyomás nehezedik, így hát eljöttem.

– Vigyázzon magára, parancsnok! – kiáltotta valaki a tömegeből. Wang őszinte aggodalmat érzett a hangból.

– Mielőtt fontos kérdésekre térnénk, intézzünk el egy apróságot. Pan Han...? – Ye le sem vette szemét a tömegről.

– Itt vagyok, parancsnok – bukkant elő az emberek közül Pan,

ahol megpróbált elrejtőzni. Igyekezett nyugodtnak látszani, de lerítt róla, hogy fél. A parancsnok nem szólította „elvtárs”-nak, ami intő jel volt.

– Súlyosan megszegte a szervezet szabályait. – Ye most sem nézett Panra, és a hangja nyájas maradt, mintha egy csintalan gyerekhez beszélne.

– Parancsnok, a szervezet túlélési válsággal néz szembe! Ha nem teszünk lépéseket, és tisztítjuk meg sorainkat a belső ellenségektől, mindent elveszítünk!

Ye kedvesen nézett fel Panra, annak a lélegzete azonban elakadt pár másodpercre.

– Az FTM végső célja *éppen* az, hogy mindent elveszítsünk – emlékeztette Ye. – Mindent, ami most az emberi fajhoz tartozik, magunkat is beleértve.

– Akkor maga adventista! Parancsnok, mondja ki, mert nagyon fontos. Igazam van, elvtársak? Nagyon fontos! – kiabált Pan, és a karját lengetve nézett körül, de a tömeg néma maradt.

– Nincs hatásköre ezt kérni. Súlyosan megsértette az irányelveinket. Ha fellebbezni akar, most megteheti, különben viselnie kell a következményeket. – Ye lassan beszélt, minden szót tisztán artikulált, mintha nehéz felfogású gyerekekhez beszélne.

– Azért mentem oda, hogy Wei Chenget tüntessem el, a matematikai zsenit. A döntést Evans elvtárs hozta, és a bizottság egyhangúan támogatta. Ha Chengnek sikerül megalkotnia a háromtest-probléma olyan matematikai modelljét, ami teljes megoldást nyújt, akkor Urunk nem jön el, és a Trisolaris földi vállalkozása kudarcba fullad. Csak azért lőttem Shen Yufaire, mert előbb ő rám lőtt. Önvédelemből tettem.

– Elhisszük – bólintott Ye. – Végül is nem ez a legfontosabb kérdés. Remélem, továbbra is bízhatunk önben. Most ismétlje meg az előbbi kérését.

Pan megdöbbsent. Az, hogy a dolog ennyiben maradt, nem nyugtatta meg.

– Azt... azt kértem, hogy ismerje be nyíltan, hogy adventista. Végül is az adventisták akciótervét támogatja.

– És mi is az az akcióterv?

– Az emberi társadalom már nem tudja saját erejéből megoldani a problémáit. Sőt önerejéből már az örültségét sem tudja korábban tartani. Ezért megkérjük Urunkat, hogy jöjjön el erre a világra, és az Ő erejével vigyázzon ránk, és alakítson át minket, hogy vadonatúj emberi civilizációt teremthessünk.

– Az adventisták ennek a tervnek a hívei?

– Természetesen! Ne higgyen a pletykáknak, parancsnok.

– Nem pletyka! – kiáltott egy férfi, és előrenyomakodott. – Rafael vagyok Izraelből. Három éve a tizennégy éves fiam meghalt egy balesetben. A veséjét felajánlottam egy palesztin lánynak, aki veseelégtelenségben szenvedett, abban a kifejezett reményben, hogy népeink békében élhessenek. Ezért hajlandó voltam az életemet is adni. Sok-sok izraeli és palesztin küzdött mellettem ezért a célért. De minden hiába volt. Az otthonunk a ciklikus bosszú mocsarában ragadt. Végül elvesztettem a hitem az emberi fajban, és csatlakoztam az FTM-hez. A kétségbeesés pacifistából szélsőséggé tett. És mivel olyan sok pénzt adományoztam a szervezetnek, az adventisták törzstagja lettem. Én mondom, az adventistáknak megvan a maguk titkos célja. Ami pedig a következő. Az emberi faj gonosz faj. Az emberi civilizáció megbocsáthatatlan bűnököt követett el a Föld ellen, és ezért büntetést érdemel. Az adventisták végső célja megkérni Urunkat, hogy hajtsa végre ezt az isteni büntetést: az emberi faj teljes kiirtását.

– Az adventisták igazi célja már nyílt titok! – kiabált közbe valaki.

– Azt viszont nem tudják, hogy nem csak úgy véletlenül lyukadtak ki ehhez a programhoz: már a kezdet kezdetén ez volt a cél, ez volt Mike Evans, az adventisták alapítójának álma. Hazudott a mozgalomnak, bolonddá tett mindenkit, a parancsnokot is! Evans az elejétől ezért dolgozott. Az adventisták rémuralmat akarnak, szélsőséges környezetisek és örültek vannak közöttük, akik gyűlölik az emberi fajt.

– Későn szereztem tudomást Evans igazi céljáról – mondta Ye – de megpróbáltam összeegyeztetni a nézeteltéréseinket, hogy az

FTM egységét megőrizzem. Csakhogy újabban az adventisták néhány cselekedete ezt ellehetetlenítette.

– Az adventisták alkotják az FTM magját, parancsnok szólt közbe Pan. – Nélkülünk nincs Föld-Trisolaris Mozgalom.

– Ez nem mentség arra, hogy kisajátítsák a kommunikációt Urunk és a Mozgalom között.

– Mi építettük a Második Vörös Part Bázist, így aztán mi is üzemeltetjük – felelt Pan.

– Az adventisták ezt kihasználták, és megbocsáthatatlanul elárulták a Mozgalmat: elfogták Urunk üzeneteit, amelyeket a szervezetnek szánt, és csak egy kis részét továbbították – vádolta Ye. – És még azt is eltorzítva. Ráadásul a Második Vörös Part Bázison keresztül nagy mennyiségű információt küldtek Urunknak a szervezet jóváhagyása nélkül.

A csend úgy ereszkedett a teremre, akár egy rém. Wang fejbőre bizseregni kezdett.

Pan nem felelt. Az arckifejezése jeges lett, mintha azt mondaná: *Vége, hogy ez is megtörténik.*

– Az adventisták árulására sok bizonyíték van – folytatta Ye. – Shen Yufei elvtárs csak az egyik szemtanú volt. Az adventisták magjához tartozott ugyan, de szívében eltökélt jóvátévő maradt. Maga csak nemrég jött rá, de ő már túl sokat tudott. Amikor Evans odaküldte magát, két embert akart megöletni, nem egyet.

Pan körülnézett, láthatóan átértékelte a helyzetet.

Ye figyelmét nem kerülte el a mozdulat.

– Láthatja, hogy a legtöbb jelenlévő a jóvátévő frakció elvtársa – mondta. Bízom benne, hogy az itt lévő pár adventista a Mozgalom oldalára áll. De az olyanokat, mint Evans meg maga, nem lehet megtéríteni. A FTM programja és célja védelmében egyszer s mindenkorra meg kell oldanunk az adventisták problémáját.

Újra csend lett. Pár pillanat múlva Ye közelében elmosolyodott az egyik testőr, egy nő, majd nyugodtan Pan Han felé indult.

Pan arca eltorzult. A zakójába nyúlt, de a fiatal nő olyan gyorsan ott termett, hogy a szem követni sem tudta. Mielőtt bárki reagálhatott volna, egyik karcsú karját Pan nyaka köré fonta, a mási-

kat a feje tetejére tette, és meglepő erővel, gyakorlattan és könnyedén 180 fokban elforgatta Pan fejét. Nyakcsigolya roppanása visszhangzott a csendben.

A fiatal nő azonnal elengedte Pan fejét, mintha az forró volna. Pan a földre rogyott, és a pisztoly, amely megölte Shen Yufeit, az asztal alá csúszott. A férfi teste még rángott, a szeme nyitva maradt, a nyelve kilógott. A feje azonban nem mozgott, mintha nem lenne a teste része. Több férfi odament és elvonszolták, a szájából csörgő vér hosszú csíkot húzott a padlón.

– Á, Miao, maga is itt van – állapotod meg Ye tekintete Wangon. – Hogy s mint? – Kedvesen rámosolygott és biccentett, majd újra a többiekhez fordult. Bemutatom Wang professzort, a Kínai Tudományos Akadémia tagját és a barátomat. Nanoanyagokat kutat. Ez az első technológia, amit Urunk el óhajt tüntetni a Földről.

Senki nem nézett Wangra, és neki nem volt ereje semmi módon kifejezni magát. Meg kellett kapaszkodnia a mellette álló férfi ingujjában, hogy össze ne rogyjon, de a férfi lesöpörte magáról a kezét.

– Miao, folytatom a Vörös Part történetét onnan, ahol abbahagytam. Az elvtársak is hallhatják. Ez nem időpocsékolás. Ez a kivételes pillanat remek alkalom, hogy felelevenítsük szerveztünk történetét.

– Vörös Part... Nem volt vége? – kérdezte Wang ostobán.

Ye odament a háromtest-modellhez, láthatóan belefeledkezett a pörgő ezüstmömbökbe. A törött ablakon át a nyugvó nap fénye a modellre esett, és a repülő gömbök tükrözte fény úgy játszott a lázadó parancsnok arcán, akár egy máglya szikrái.

– De nem ám, épp csak elkezdtem – mondta Ye halkán.

22. FEJEZET VÖRÖS PART V.

Ye Wenjie azzal a tudattal lépett át a Vörös Part Bázis kapuján, hogy soha többé nem is távozik onnan. Miután tudomást szerzett a Vörös Part projekt igazi céljáról, és beavatták a szigorúan titkos információkba, amiket még sok középkelet sem tudott a bázison, megszakította spirituális kapcsolatát a külvilággal, és a munkájának szentelte magát. Még inkább része lett a Vörös Part technikai magjának, és egyre fontosabb kutatásokat bíztak rá.

Lei komisszár sosem felejtette el, hogy először Yang főmérnök bízott meg Yében, ennek ellenére ő is örömmel bízott rá fontos témákat. A státusa miatt Ye nem formálhatott jogot a kutatási eredményeire. Lei viszont, aki asztrofizikát tanult, politikai tiszt volt, de emellett értelmiségi is, ami akkoriban ritkaságszámba ment. Így a saját érdemének tekintette Ye összes kutatási eredményét és cikkét, és ezáltal példamutató politikai tisztnek állíthatta be magát, aki technikai hozzáértéssel és forradalmi lelkülettel is bír.

A Vörös Part projekt eredetileg az egyik tanulmánya miatt kérte ki Yét, amit a nap matematikai modelljéről jelentetett meg graduális hallgatóként a *Journal of Astrophysics* című folyóiratban. A Földhöz képest a hidrogénből és héliumból álló nap jóval egyszerűbb fizikai rendszert alkotott. A heves fizikai folyamatai viszonylag átláthatóak voltak, csak hidrogén alakult héliummá, így matematikai modellel elég pontosan le lehetett írni. A tanulmány megmaradt alapszinten, de Lei és Yang megoldást látott benne az egyik nehézségre, amivel a Vörös Part megfigyelő rend-

szere szembesült.

A műholdas kommunikációban gyakori problémát okozó napkitörések az első pillanattól megnehezítették a Vörös Part megfigyelő munkáját.

Amikor a Föld, egy műhold és a nap egy vonalba áll, a műholdra irányított földi antenna a műhold mögött látja a napot a háttérben. Mivel a nap elektromágneses sugárzás forrása, a földre irányuló műholdadást elnyomja a nap sugárzásának interferenciája. Ezt a problémát még a huszonegyedik században sem fogják teljesen kiküszöbölni.

A Vörös Part is hasonló interferenciával bajlódott, csak annak forrása (a nap) az adó (űr) és a földi vevő közé esett. A kommunikációs műholdakhoz képest a Vörös Partnak gyakoribb és hevesebb napkitöréseket kellett elviselnie. A megépített bázis ráadásul a terveknél szerényebbre sikerült, ezért osztozott egy antenán az átviteli és a megfigyelő rendszer. Így aztán a megfigyelésre jutó idő még értékesebb lett, és a napkitörés okozta kimaradás még nagyobb problémát jelentett.

Lei és Yang pofonegyszerű ötlettel álltak elő az interferencia kiküszöbölésére: meggyőződni a nap sugárzásának frekvenciaspektrumáról és karakterisztikájáról a megfigyelési tartományban, majd digitálisan kiszűrni azt. Mindketten szakemberek voltak, ami abban a korszakban, amelyikben gyakran a tudatlan volt a főnök, és a tudós a beosztott, ez ritka szerencsének számított. Yang azonban nem volt otthon az asztrofizikában, Lei pedig már elindult a politikai tisztté válás útján, és ez megakadályozta abban, hogy megszerezze a szükséges tárgyi tudást. A nap elektromágneses sugárzása csak a szűk majdnem ultraibolya és közepes infravörös (beleértve a látható fényt) tartományban stabil, más tartományokban instabil és kiszámíthatatlan.

A megfelelő várakozások megalapozása érdekében Ye az első kutatási jelentésében tisztázta, hogy intenzív naptevékenység idején – napfoltok, napkitörések, napkorona-kilökődések, és a többi – lehetetlen kiküszöbölni az interferenciát. Kutatási célja tehát azokra a frekvenciatartományokra korlátozódott, amelye-

ket a Vörös Part normális naptevékenység idején megfigyelt.

A bázison elfogadható kutatási körülmények uralkodtak. A könyvtár be tudott szerezni a témához kapcsolódó külföldi anyagokat, beleértve aktuális európai és amerikai tudományos folyóiratokat. Azokban az években ez nagy dolognak számított. Ye a katonai telefonvonalat is használhatta, hogy kapcsolatba lépjen a Kínai Tudományos Akadémián működő két csoporttal, amelyek napkutatást végeztek, és megszerezze a megfigyelési adataikat faxon.

Fél év kutatás után Ye még pislákoló reményt sem látott. Hamar felfedezte, hogy a Vörös Part által figyelt frekvenciatartományokban a nap sugárzása kiszámíthatatlanul ingadozik. Nagy mennyiségű megfigyelési adatot elemezve egy meghökkentő rejtéllyel szembesült. Olykor, amikor váratlan fluktuáció történik a napsugárzásban, a nap felszíne nyugodt marad. Mivel a több százezer kilométer vastag napanyag elnyeli a nap magjából eredő rövidhullámú és mikrohullámú sugárzást, a sugárzás a felszínen zajló tevékenységből kellett hogy származzon, ergo fluktuáció idején megfigyelhető felszíni tevékenységnek kellett volna zajlania. Viszont ha nincs megfelelő felszíni zavar, akkor mi okozza ezeket a szűkfrekvenciás változásokat? Minél többet törte rajta a fejét, annál rejtélyesebbnek találta.

Végül kifogyott az ötletekből, és feladta. Az utolsó jelentésben beismerte, hogy képtelen megoldani a problémát. Ez önmagában nem is lett volna nagy ügy. A hadsereg már több csoportot megbízott ezzel a kutatással egyetemeken és a Kínai Tudományos Akadémián, és mindegyik kudarcot vallott. Yang azonban bízott Ye rendkívüli tehetségében, és még egy próbát akart tenni.

Lei célja még egyszerűbb volt: ő csak Ye tanulmányára akarta rátenni a kezét és a nevét. Az igencsak elméleti kutatási téma szépen kidomborítaná az ő szakértelmét. Most, hogy a társadalmi káosz végre kezdett csillapulni, a káderek iránti elvárások is változóban voltak. Nagy szükség volt hozzá hasonlókra, akik politikailag érettek és tudományosan képzettek. Naná, hogy szép jövő vár rá. Az, hogy valóban meg lehet-e oldani a napinterferencia

problémáját, vajmi kevéssé érdekelte.

Végül azonban Ye nem nyújtotta be a jelentését. Felötlött benne, hogy ha a kutatási projektet lezárják, a bázis könyvtára sem hozat több külföldi folyóiratot és más kutatási anyagot, és akkor nem lesz hozzáférése az asztrofizikai tudás eme gazdag kincses-tárához. Így aztán névleg folytatta a kutatást, míg a valóságban a nap matematikai modelljének finomításán dolgozott.

Egyik éjjel szokás szerint egyedül üldögélt a bázis könyvtárának hideg olvasótermében. Előtte a hosszú asztalon dokumentumok és nyitott folyóiratok heverték. Befejezett egy unalmas és kimerítő mátrixszámítás-sorozatot, megfujkotta a kezét, hogy felmelegítse, majd pihenés gyanánt felvette a *Journal of Astrophysics* legújabb számát. Ahogy lapozgatta, megakadt a szeme egy rövid íráson a Jupiterről:

A legutóbbi számunkban az „Új, erős sugárforrás a naprendszeren belül” címmel de Harry Peterson a Mount Wilson obszervatóriumából olyan adatokat közölt, melyeket véletlenül szerzett, miközben a Jupiter haladását figyelte meg június 12-én és július 2-án, amikor is 81, illetve 76 másodpercen át tartó erős elektromágneses sugárzást észlelt. Az adatok között szerepelt a sugárzás frekvenciatartománya és más paraméterek is. A rádiókitörések alatt Peterson bizonyos változásokat is megfigyelt a Nagy Vörös Foltban. Ez a felfedezés nagy érdeklődést keltett a bolygótudósok között. Ebben a számunkban szereplő cikkében G. McKenzie amellet érvel, hogy ez a Jupiter magában kezdődő fúzió jele volt. A következő számunkban közöljük majd Inoue Kumoseki cikkét, amely a Jupiter rádiókitörését sokkal bonyolultabb mechanizmusnak – belső fémes hidrogénlemezek mozgásának – tulajdonítja, és teljes matematikai leírást ad róla.

Ye nagyon is tisztán emlékezett a két dátumra. Akkor a Vörös Part megfigyelő rendszere is erős interferenciát észlelt. Megnézte a műveleti naplót, amely őt igazolta, csak éppen a napkitörés tizenhat perc negyvenkét másodperccel azután történt, hogy a jupiteri rádiókitörés megérkezett a Földre.

A tizenhat perc és negyvenkét másodperc kritikus adat! Ye próbálta csitítani a szívverését. Megkérte a könyvtárost, hogy lépjen

kapcsolatba a nemzeti obszervatóriummal, és szerezze meg a Föld és a Jupiter állásának adatait a két időszakra.

A táblára felrajzolt egy nagy háromszöget, melynek csúcsaira a nap, a Föld, a Jupiter került. A befogókra felírta a távolságot, és a Föld mellé odaírta, a két érkezési időt. A Föld és a Jupiter közti távolságból könnyű volt kiszámolni, mennyi időre volt szükségük a rádióhullámú kitöréseknek, hogy megtegyék a két bolygó közti távolságot. Aztán kiszámolta, mennyi időbe telne a rádióhullámú kitöréseknek, hogy a Jupitertől a Napig érjenek, és a Naptól a Földre. A kettő közti különbség pontosan tizenhat perc negyvenkét másodperc volt.

Ye elővette a napszerkezetről készített matematikai modelljét, és próbált elméleti magyarázatot találni. Tekintetét a nap sugárzási zónájában általa „energiatükrök”-nek elnevezett jelenség leírása vonta magára.

A napmagban végbemenő reakció termelte energia eleinte nagyenergiájú gammasugarak formájában jelenik meg. A sugárzási zóna – a nap belsejének a magot övező része – elnyeli ezeket a nagyenergiájú fotonokat, majd valamivel kisebb energiaszinten újra kibocsátja. Az ismétlődő elnyelés-kibocsátás hosszú időszaka után (egy fotonnak akár ezer évbe is telhet elhagyni a napot) a gammasugarak átalakulnak röntgensugarakká, extrém ultraibolyává, ultraibolyává, végül látható fénné és a sugárzás más formáivá.

Ezek voltak a napról ismert tények. Ye modellje azonban új eredményt hozott: ahogy a nap csökkenő sugárzása ezeken a frekvenciákon keresztülhaladt, minden sugárzásfajta alzónái között határba ütközött. Amikor az energia átlépett az egyes határokon, a sugárzási frekvencia meredeken ugrott lefelé egy fokozatot. Ez élesen különbözött attól az elfogadott nézettől, miszerint a sugárzási frekvencia fokozatosan csökken, ahogy az energia a magból kifelé halad. Ye számításai azt mutatták, hogy ezek a határok visszatükrözik az alacsony frekvencián érkező sugárzást, ezért is nevezte el őket „energiatükrök”-nek.

Ye alaposan tanulmányozta ezeket a membránszerű határfelü-

leteket, melyek a nap nagyenergiájú plazmaóceánjában lebegnek, és felfedezte, hogy csodálatos tulajdonságokkal rendelkeznek. Az egyik leghihetlenebb jellemzőt „növekedéstükrözés”-nek keresztelte el. Bizarr volt, rendkívül nehéz bizonyítani, és még ő maga sem hitte el egészen, hogy léteznek. Inkább látszott a szédítően bonyolult számításokból fakadó hibának.

Most azonban Ye megtette az első lépést afelé, hogy bizonyosságot szerezzen a napenergiatükrök visszaverő képességéről: az energiatükrök nemcsak visszatükrözik az alacsony frekvenciáról érkező sugárzást, de fel is erősítik. Az összes titokzatos, hirtelen fluktuáció a szűk frekvenciákon, amit megfigyelt, valójában annak az eredménye, hogy az űrből érkező sugárzás a nap energiatükröiről visszaverődve felerősödik. Ezért nem zajlott megfigyelhető tevékenység a nap felszínén.

Ezúttal, miután a Jupiter rádióhullámú kitörése elérte a napot, visszaverődött, akár egy tükörről, még hozzá százmilliószorosan felerősödve. A Földet mindkét sugárzás elérte, az erősítés előtti és utáni is, tizenhat perc negyvenkét másodperc különbséggel.

A nap rádióhullám-erősítőként működött.

Maradt azonban egy kérdés: a napot minden másodpercben éri elektromágneses sugárzás az űrből, beleérve a Földről kibocsátott rádióhullámokat. Miért csak bizonyos hullámok erősödnek fel? A válasz egyszerű volt: amellet, hogy az energiatükrök szelektálnak a frekvenciák között, a fő ok a nap konvekciós zónájának árnyékoló hatásában rejlett. A sugárzási zónán kívül elhelyezkedő, szüntelenül fortyogó konvekciós zóna a nap legkülső folyékony rétege. Az űrből érkező rádióhullámoknak először át kell hatolni a konvekciós zónán, hogy elérjék az energiatükröket a sugárzási zónában, ahol felerősödnek és visszatükröződnek. Ez annyit tett, hogy az energiatükrök eléréséhez a hullámoknak erősebbnek kell lenni a küszöbértéknél. A földi eredetű rádióhullámok túlnyomó többsége nem érte el ezt a küszöböt, a Jupiter rádiókitörései viszont igen...

És a Vörös Part maximális sugárzóereje is meghaladta a küszöböt.

A napkitörések problémája nem oldódott meg, de egy másik izgalmas lehetőség jelentkezett: az ember használhatja a napot szuperantennaként, és rajta keresztül rádióadást sugározhat az univerzumba. A rádióhullámokat a nap ereje sugározza ki, amely több százmilliószor nagyobb, mint a teljes használható adóerő a Földön.

A földi civilizációnak módja nyílt üzenetet küldeni a Kardasevskála 2. típusú civilizációjának szintjén.

A következő lépés az volt, hogy összehasonlítsa a két jupiteri rádiókitörés hullámformáit a Vörös Part által befogott napkitörésekével. Ha passzolnak, az is Ye sejtését igazolja.

Ye kérte a bázis vezetését, hogy lépjenek kapcsolatba Harry Petersonnal, és szerezzék meg a két jupiteri kitörés hullámfelvételét. Ez nem bizonyult egyszerűnek. Eleve nehéz volt megtalálni a megfelelő kommunikációs csatornát, és a számos bürokratikus szint mind más dokumentumokat kért. A legkisebb hiba is oda vezethetett, hogy külföldi kémnek bélyegzik. Így aztán Ye kénytelen volt várni.

Létezett azonban egy közvetlen mód is a hipotézis bizonyítására: maga a Vörös Part közvetlenül sugározhat rádióhullámokat a napra a küszöbértéket meghaladó erővel.

Ye ismét a bázis vezetéséhez fordult. Az igazi okot azonban nem akarta elárulni, mert túl fantasztikusnak találták volna, és biztosan visszautasítják. Így aztán azzal indokolta a kérést, hogy napkutatói kísérletet akar végezni: a Vörös Part adórendszerét napkutató radarként használja, és a visszhangokat elemezve információt nyerhet a nap sugárzásáról. Lei és Yang is alapos technikai tudással rendelkeztek, nem lehetett őket egykönnyen bolonddá tenni, de a Ye által leírt kísérletnek voltak valós előzményei a nyugati napkutatókban. Ráadásul a javaslata technikailag egyszerűbb volt, mint a folyamatban lévő földjellegetű bolygók radarfeltárása.

– Ye Wenjie, túl messzire megy – oktatta ki Lei komisszár. – A kutatásának elméleti szinten kéne maradnia. Valóban muszáj ennyi gondot a nyakunkba vennünk?

– Elképzelhető, hogy nagy felfedezést tudunk tenni – győzködte Ye. – De ehhez a kísérlet elengedhetetlen. Csak egyszer hadd próbáljam meg.

– Egyszer talán megpróbálhatnánk, Lei komisszár – vélte Yang főmérnök. – Nem tűnik nehéznek a kivitelezés. Az adás után a visszhangok ideérnek úgy...

– Tíz-tizenöt percen belül – mondta Ye.

– A Vörös Partnak éppen lesz elég ideje adásról megfigyelésre kapcsolni.

Lei ismét a fejét rázta. – Azt tudom, hogy technikailag megvalósítható, de maga, Yang főmérnök... magának egyszerűen nincs érzéke az efféle dolgok politikai vetületéhez. Egy szupererős rádiósugarat akar a vörös napra irányítani. Belegondolt egy ilyen kísérlet politikai jelképértékébe? Hiszen ez akár azzal is egyenértékűnek tekinthető, mintha magára Mao elnökre irányítaná a szupererős sugarat..

Yang is és Ye is megdöbbenek, de nem tartották Lei ellenvetését nevetségesnek. Éppen ellenkezőleg: elszörnyedtek, hogy nekik nem jutott eszükbe. Azokban az években abszurd szintet ért el a törekvés, hogy mindenben politikai jelképet lássanak. A Ye által beadott kutatási jelentéseket Lei alaposan átfésülte, hogy még a napra vonatkozó technikai kifejezések se tartalmazhassanak politikai kockázatot. A „napfolt” kifejezés például azért számított tiltottnak, mert az ellenforradalmárookra utalt. Egy olyan kísérletet, amelyben erős rádiójeleket irányítanak a napra, természetesen lehetett ezer pozitív módon is értelmezni, de egyetlen negatív interpretáció elég lett volna, hogy politikai katasztrófát zúdítson mindenkire. Lei kifogása támadhatatlan volt.

Ye azonban nem adta fel. Amíg nem vállalt túlzott kockázatot, nem volt nehéz elérnie a célját. A Vörös Part adója rendkívül nagy erővel tudott sugározni, de az alkatrészeit házilig gyártották a kulturális forradalom idején, és mivel azok nem voltak elég jó minőségűek, a hibaszázalék nagyon magas volt. Minden tizenötödik sugárzás után az egész rendszeren karbantartást kellett végezni, és minden karbantartás után sor került egy tesztsugárzásra. Eze-

ken a teszteken csak páran vettek részt, a célpontokat és egyéb paramétereket találomra választották.

Egyszer, amikor Ye szolgálatban volt, egy karbantartás utáni próbasugárzásnál kellett segítenie. Mivel a próbasugárzásnál sok amúgy kötelező lépést kihagytak, rajta kívül csak öten voltak jelen. Hárman alacsony szintű operátorok, akik vajmi keveset tudtak a felszerelés működési elveiről. A másik kettő egy technikus és egy mérnök volt, mindketten kimerültek, a kétnapos karbantartás után nemigen figyeltek oda. Ye először állított a próbaadás sugárzási erején, a Vörös Part adórendszerének maximumerejét kihasználta, hogy meghaladja a nap energiatükrének küszöbértékét. Aztán kiválasztotta azt a frekvenciát, amelyet az energiatükrök a legvalószínűbben felerősít. Végül az antennát a mechanikus alkatrészek tesztje ürügyén a nyugvó napra irányította. Az adás tartalma változatlan maradt.

Mindez 1971 őszének egy derült délutánján történt. Utána Ye sokszor felidézte az eseményt, de nem emlékezett semmi különös érzésre, csak az izgalomra és a vágyra, hogy gyorsan véget érjen az adás. Eleinte félt, hogy a kollégái rájönnek, mit csinál. Noha előre kiötölt pár ürügyet, szokatlan volt maximális adóerőt használni próbasugárzáshoz, mert az igénybe vette az alkatrészeket. Ráadásul a Vörös Part adójának pozicionálóját sem arra tervezték, hogy a napra irányuljon. Ye érezte, ahogy a nézőke forrósoodik. Ha kiég, nagy bajban lesz.

A nap lassan lenyugodott, Ye kénytelen volt manuálisan követni. A Vörös Part antennája abban a pillanatban óriási napraforgónak tűnt, amely lassan követi az ereszkedő napot. Mire az adás befejezését jelző vörös fény kigyulladt, Ye már úszott a verejtékben.

Lopva körülnézett. A három operátor az irányítókonzolnál az üzemeltetési előírásnak megfelelően egyenként kikapcsolta az eszközöket. A mérnök a sarokban egy pohár vizet ivott, a technikus a székben aludt. A történészek és írók bárhogy is festették le később a jelenetet, valójában nagyon prózai volt.

A sugárzás befejeztével Ye kirohant az irányítóból, és egyből be

Yang Weining irodájába. – Mondja a bázisállomásnak, hogy kezdje el figyelni a tizenkétezer megahertzes csatornát!

– Mit veszünk? – nézett Yang főmérnök meglepve Yére, akinek haja csapzottan tapadt a verejtékes arcára. A Vörös Part igen érzékeny megfigyelőrendszeréhez képest a hagyományos katonai rádióállomás (amit a bázis általában a külvilággal való kommunikációra használt), játékszernek számított.

– Talán valamit. Nincs idő a Vörös Part rendszerét vételre állítani! – Normális esetben a bemelegedés és az átállítás kicsivel több mint tíz percet vett igénybe. Jelenleg azonban a megfigyelő rendszeren is karbantartást végeztek. Sok modulját szétszerelték, és még nem rakták össze, így rövidtávon használhatatlan volt.

Yang pár pillanatig rámeredt, majd felvette a telefont, és a kommunikációs tisztnek közvetítette Ye utasítását.

– Annak a rádiónak az alacsony érzékenységét tekintve csak a holdon élő földönkívüliektől foghatunk üzenetet.

– Ez a jel a napból jön – árulta el Ye. Az ablakon túl a nap széle már a horizonton lévő hegyekhez közeledett, vöröslött, akár a vér.

– A Vörös Parttal küldött jelet a napra? – kérdezte Yang izgatottan.

Ye bólintott.

– Ezt el ne mondja senkinek. Soha többé nem fordulhat elő, soha! – Yang hátranézett, nehogy valaki álljon az ajtóban.

Ye ismét bólintott.

– Különben is mi értelme? A visszhanghullám szörnyen gyenge lesz, messze kívül esik majd a hagyományos rádió érzékenységén.

– Nem. Ha jól sejtem, igencsak erős visszhangra számíthatunk. Sokkal erősebbre, mint... El sem tudom képzelni. Ha az adás átlép egy bizonyos küszöböt, a nap százmilliószorosan felerősítheti a jelet.

Yang furán nézett rá, de Ye nem mondott többet. Mindketten vártak. Yang tisztán hallotta Ye lélegzését és szívverését. Nem nagyon ügyelt arra, amit a nő mondott, de a szívében sok éve el-

temetett érzések a felszínre törtek. Alig tudta türtőztetni magát.

Húsz perccel később Yang felvette a telefont, hívta a kommunikációs irodát, és feltett pár egyszerű kérdést.

Letette a telefont. – Nem fogtak semmit.

Ye kiengedte a levegőt, amit jó ideje visszatartott, majd bólintott.

– Az az amerikai csillagász viszont válaszolt. – Yang elővett egy vámpecsétekkel borított vastag borítékot, és Yének adta. A nő feltepte és átfutotta Harry Peterson levelét. Az állt benne, hogy Peterson nem hitte, hogy van Kínában kollégája, aki a bolygómágnesességet tanulmányozza, és a jövőben szeretne együttműködni és információt cserélni. Küldött két paksamétát is: a jupiteri rádiókitörések hullámformáinak teljes dokumentációját. A hosszú jelrögzítő csík fénymásolata volt, a lapokat sorba kellett rakni.

Ye fogta a több tucat fénymásolatot, és elkezdte két oszlopba rendezni a padlón. A felénél azonban elszállt minden reménye. Nagyon is jól ismerte a két napkitörés interferenciájának hullámain. Nem passzoltak ezekhez.

Lassan felszedegette a fénymásolatokat a földről. Yang leguggolt, hogy segítsen neki. Amikor odaadta a papírköteget a nőnek, akit teljes szívéből szeretett, az rámosolygott. Olyan szomorú mosoly volt, hogy Yang szíve belesajdult.

– Mi a baj? – kérdezte, és nem is tudta, de még sosem beszélt vele ilyen gyengéden.

– Semmi. Csak most ébredek fel egy álomból. – Ye ismét elmosolyodott. Fogta a papírokat meg a borítékot, és kiment. Visszament a szobájába, fogta az uzsonnás dobozát, és átment a kávézóba. Már csak *mantou* zsemle és savanyúság maradt, és a kávézósok türelmetlenül közölték, hogy zárnak. Nem volt választása, az uzsonnás dobozával kiment, elsétált a szirt széléhez, leült a fűre, és a hideg *mantou*-t rágcsálta.

A nap már lement. A Nagy Khingan-hegység szürke és elmosódott volt, akárcsak az élete. Ebben a szürke életben egy álom különösen színesnek és fényesnek tűnt. Csakhogy az álomból előbbutóbb felébred az ember, mint ahogy a nap is mindig felkel, de

nem hoz új reményt. Abban a pillanatban Ye látta, hogy élete fennmaradó részét végtelen szürkeség itatja majd át. Könnyes szemmel megint elmosolyodott, és tovább nyammogta a hideg *mantou*-t.

Ye nem tudhatta, hogy abban a pillanatban a földi civilizáció első olyan kiáltása, amelyet az űrben is hallhattak, fénysebességgel halad a naptól ki az univerzumba. A csillagerejű rádióhullám, akár egy fenséges dagály, már átlépte a Jupiter pályáját.

Abban a pillanatban a 12 000 MHz frekvenciájával a nap volt a legfényesebb csillag az egész Tejúton.

23. FEJEZET

VÖRÖS PART VI.

A következő nyolc év volt Ye Wenjie életének legbékésebb szakasza. A kulturális forradalom alatt megélt szörnyűségek emléke lassan elhalványodott, végre kicsit lazíthatott. A Vörös Part projekt befejezte a tesztelő és bevezető fázist, elindult a rutinszerű működés. Mind kevesebb technikai probléma maradt, a munka és az élet is normális kerékvágásba zökkent.

Ebben a békességben felébredt az, amit a szorongás és félelem elnyomott. Yének azzal kellett szembesülni, hogy csak most ismeri meg az igazi fájdalmat. Akár a feléledő zsarátnok, rémálomszerű emlékek perzselték egyre hevesebben, égették a szívét. A legtöbb embernél az idő begyógyítja a sebeket. Végül is a kulturális forradalom alatt sokaknak jutott hasonló sors, és sokukhoz képest Ye még viszonylag szerencsésnek mondhatta magát. Csak-hogy a tudós gondolkodásmódú Ye nem volt hajlandó felejteni, racionálisan tekintett az örületre és gyűlöletre, amely kárt tett benne.

Ye akkor kezdte racionálisan felmérni az emberiség gonosz oldalát, amikor a *Néma tavasz*-t olvasta. Ahogy egyre közelebb került Yang Weininghez, a férfi technikai kutatási anyagok ürügyén megszerzett neki sok idegen nyelvű filozófiai és történelmi klasszikust. Az emberiség véres történelme sokkolta Yét, és a filozófusok rendkívüli meglátásai segítségével megértette az emberi természet alapvető, titkos aspektusait.

Az emberi faj örültsége és irracionalitása még a Radarcsúcson, a világ által szinte elfeledett helyen is nap mint nap megmutat-

kozott. Ye látta, hogy a csúcs alatti erdő folyamatosan fogy a korábbi bajtársai által végzett eszelős fakitermelés miatt. Napról napra szélesedtek az irtások, mintha lenyúzták volna a Nagy Khingan-hegység bőrét. Amikor az irtások egész parcellákká nőttek, aztán összefüggő vidékké, a pár megmaradt fa tűnt abnormálisnak. A terv utolsó lépcsőjeként felégették a csupasz mezőket, és a tűzpokol elől a madarak a Radarcsúcson kerestek menedéket. A tüzek tombolása közben a megperzselt tollú madarak bánatos rikoltozása a bázison egy pillanatra sem szűnt.

Az emberi faj örültsége történelmi csúcspontra hágott. A hidegháború elérte a zenitjét. Bármelyik pillanatban kilőhettek olyan nukleáris rakétákat, melyek képesek voltak tízszeresen elpusztítani a Földet, ott várakoztak silókban két kontinensen, és ballisztikus rakétákkal felszerelt tengeralattjárókon mélyen a tenger alatt. Egyetlen *Lafayette* vagy *Yankee* osztályú tengeralattjárón elég robbanófej volt több száz város és százmilliók elpusztítására, a legtöbb ember mégis élte az életét, mintha nem lenne semmi baj.

Asztrofizikusként Ye hevesen ellenezte a nukleáris fegyvereket. Tudta, hogy ez olyan erő, amely csak a csillagokat illeti. Tudta, hogy az univerzum még rettenetesebb erőket tartogat: fekete lyukak, antianyag és még sok más. Azokhoz képest egy termónukleáris bomba csak egy apró gyertya. Ha az ember azok közül zabolázna meg egyet, a világ egyetlen pillanat alatt elpárologhatna. Az örültséggel szemben a racionalitásnak esélye sem volt.

Négy évvel azután, hogy Ye a Vörös Part bázisra került, hozzáment Yanghoz. A férfi őszintén szerette, és a szerelméért feladta a jövőjét is.

A kulturális forradalom leghevesebb fázisa véget ért, a politikai klíma némileg enyhült. Yangot a házassága miatt nem üldözték kifejezetten, de mivel olyan nőt vett el, akit ellenforradalmárnak tekintettek, őt politikailag éretlennek könyvelték el, és elvették tőle a főmérnöki pozíciót. Feleségével csak azért maradhattak közönséges technikusként a bázison, mert ott nem nélkülözhatték a

technikai tudásukat.

Ye leginkább hálából mondott igent Yangnak. Ha a férfi nem hozza ebbe a biztos kikötőbe a legveszedelmesebb pillanatban, valószínűleg már nem lett volna életben. Yang tehetséges volt, kulturált és jó ízlésű. Nem találta kellemetlen társnak, de Ye szíve rég hamuvá porlott, amelyben a szerelem lángja már nem lobbanhat fel.

Ahogy az emberi természetén töprengett, Ye teljesen elvesztette a céltudatosságát, és ismét spirituális válságba süllyedt. Valaha idealista volt, tehetségét egyetlen célnak szentelte, de most megértette, hogy értelmetlen volt, amit csinált, és a jövő sem tartogat értelmes célt. Ahogy ez a mentális állapot erőt vett rajta, idővel egyre jobban elidegenedett a világtól. Nem tartozott oda. Gyötörte az érzés, hogy spirituális pusztaságban tévelyeg. Yanggal otthonra lelt, lelke azonban otthontalanná vált.

Egyik éjjel éppen éjszakai műszakban dolgozott. Ez volt a legmagányosabb időszak. Az éjfél mélységes csendjében az univerzum kietlen végtelenségként mutatkozott meg az őt hallgatók előtt. Ye leginkább a képernyőn lassan araszoló hullámokat utálta, a vizuális változatát annak az értelmetlen zajnak, amelyet a Vörös Part az űrből fogott. Úgy érezte, ez a végtelen hullám az univerzum absztrakt alakja: egyik vége a végtelen múlthoz kapcsolódik, a másik a végtelen jövőhöz, közte pedig csak a véletlen hullámvasútja: élet nélkül, törvényszerűség nélkül, a csúcsvölgyek mindig más magasságban, akár az egyenetlen homokszemek, az egész ív egy egydimenziós sivatag, amelyben minden homokszem sorba van rendezve, és ez a magányos, csüggesztő sor olyan hosszú, hogy az már elviselhetetlen. Követheted, mehatsz előre-hátra, ameddig csak akarsz, de sosem éred el a végét.

Ezen a napon azonban Ye a hullámokra pillantott, és valami furcsát látott. Pusztá szemmel még a szakértők is nehezen tudták megmondani, hogy egy hullám tartalmaz-e információt. Csakhogy Ye annyira ismerte az univerzum zaját, hogy azonnal látta, a szeme előtt mozgó hullámban van valami plusz. A vékony, emelkedő-ereszkedő ívnek mintha lett volna lelke. Biztos volt

benne, hogy ezt a rádiójelet intelligencia modulálja.

Egy másik terminálhoz ugrott, ellenőrizte a jel felismerhetőségi fokát: AAAAA. Eddig a Vörös Part által fogott rádiójelek közül egy sem kapott C feletti felismerhetőségi besorolást. Az A fokozat azt jelentette, hogy 91 százaléknál is több annak a valószínűsége, hogy az adás intelligens információt tartalmaz. Az AAAAA fokozat különleges eset volt: azt jelentette, hogy a fogott adás ugyanazt a kódnyelvet használta, mint a Vörös Part kimenő üzenete.

Ye bekapcsolta a Vörös Part dekódoló programját. Ez a szoftver megpróbált megfejtetni minden olyan jelet, melynek felismerhetősége B besorolás fölé esett. A Vörös Part projekt egész ideje alatt egyszer sem használták élesben. A tesztek alapján egy üzenetgyanús adás kódolása több nap vagy akár hónap számítógépidőt igényel, és az eredmény több mint fele esetben így is értelmetlen lenne. Ezúttal azonban amint Ye betáplálta az eredeti adást tartalmazó fájlt, a képernyőn azt látta, hogy a dekódolás máris befejeződött.

Ye kinyitotta a dokumentumot, és ember most először olvasott üzenetet egy másik világból.

Erre senki nem számított volna. Egy figyelmeztetés volt, háromszor is megismételve:

Ne válaszolj!
Ne válaszolj!!
Ne válaszolj!!!

Az izgalomtól és értetlenségtől szédelegve Ye dekódolt egy másik üzenetet is.

Ez a világ vette az üzenetet.

Én pacifista vagyok ebben a világban. A ti civilizációtok szerencséje, hogy én fogtam elsőnek az üzeneteket. Figyelmeztetek: Ne válaszolj! Ne válaszolj!! Ne válaszolj!!!

Sok tízmillió csillag van az irányotokban. Ha nem válaszoltok, a mi világunk nem tudja biztosan megállapítani az üzenetek forrá-

sát.

De ha válaszoltok, azonnal megtalálják. A bolygókat lerohanják. A világokat meghódítják!

Ne válaszolj! Ne válaszolj!! Ne válaszolj!!!

Ahogy a képernyőn vibráló zöld szöveget olvasta, Ye már nem tudott világosan gondolkodni. Az elméjét blokkolta a sokk és az izgalom, csak azt tudta: kilenc év telt el, amióta elküldte az üzenetet a nap felé. Vagyis ennek az üzenetnek a forrása négy fényévnnyire kell, hogy legyen. Vagyis csak a legközelebbi csillagrendszerből jöhet: a három csillagból álló Alfa Centauriról.

Az univerzum nem kihalt. Az univerzum nem üres. Az univerzum tele van élettel! Az emberiség az univerzum túlsó végét fürkészte, és fogalma sem volt, hogy létezik élet a legközelebbi csillagon!

Ye a hullámot bámulta a képernyőn: a jel továbbra is áramlott az univerzumból a Vörös Part antennájába. Megnyitott egy másik interfészt, és elkezdte a valós idejű dekódolást. Az üzenet azonnal megjelent a képernyőn.

A következő négy órában Ye tudomást szerzett a Trisolaris létezéséről, a civilizációról, amely újra meg újra feltámad, és a tervekről, hogy kivándorolnak a csillagokba.

Hajnali négykor megszakadt az Alfa Centauriról érkező adás. A dekódoló hasztalan futott, értelmetlen kódok sorát ontotta. A Vörös Part monitor ismét csak az univerzum zaját hallotta.

Ye azonban biztos volt benne, hogy nem álmodott.

A nap tényleg megsokszorozza az antenna erejét. De akkor a nyolc éve végzett kísérlet miért nem eredményezett visszhangot? A Jupiter rádiókitörésének hullámai miért nem egyeztek a nap később érkezett sugárzásával? Később Ye számos magyarázatot talált rá. Lehetséges volt, hogy a bázis kommunikációs irodája azon a frekvencián nem tudott fogni rádióhullámokat, vagy talán fogta a visszhangot, de zajnak hallatszott, és az operátor nem vette figyelembe. A hullámok esetében pedig elképzelhető volt, hogy amikor a nap felerősítette a rádióhullámokat, egy másik

hullámot is hozzáadott. Az periodikus hullám lehetett, amit könnyen kiszűr az idegenek kódoló rendszere, de a puszta szemnek a Jupiterről és a napról érkezett hullám különbözőnek tűnhetett. Évekkel később, amikor elhagyta a Vörös Part Bázist, Ye igazolta utóbbi sejtését: a nap valóban szinuszos hullámot adott hozzá a Jupiterről érkezett sugárzáshoz.

Éberesen körülnézett. Még hárman tartózkodtak a fő számítógépteremben. Ketten az egyik sarokban beszélgettek, a harmadik az egyik terminál előtt szundikált. A megfigyelő rendszer adatelemző részében csak az előtte lévő két monitor mutatta a jelek felismerhetőségi szintjét, csak azokon lehetett hozzáférni a dekódolóhoz.

Nyugalmát megőrizve gyorsan áthelyezte az összes fogadott üzenetet egy többszörösen kódolt, láthatatlan alkönyvtárba. Aztán az egy éve fogott zaj egy szegmensét átmásolta az elmúlt öt óra alatt vett adás helyére.

Végül a terminálról rövid üzenetet helyezett el a Vörös Part átviteli bufferében.

Aztán felállt, és kiment a számítógépteremből. Hűs szél csapott a lázas arcába. Keleten pirkadt, és a gyéren megvilágított kavicson ösvényen az Átviteli osztály vezérlőjébe ment. Felette nyitva állt a Vörös Part antennája, némán, akár az univerzum felé nyitott tenyér. A pirkadatban az ajtónál álló őrből csak egy sziluettet látott, ő pedig szokás szerint rá se hederített a belépő Yére.

A vezérlő sokkal homályosabb volt, mint a Megfigyelő számítógépterme. Átvágott az irattartó szekrények között, megállt a műszerfal előtt, és gyakorlott könnyedséggel felkattintott tucatnyi kapcsolót, hogy bemelegítse a rendszert. A műszerfal melletti két férfi álmosan felnézett, az egyik az órára pillantott. Aztán az egyik folytatta a szundikálást, a másik meg egy alaposan átnyálazott újságot forgatott. A bázison Yének nem volt politikai státusa, de technikai kérdésekben élvezett némi szabadságot. Gyakran tesztelte a berendezést adás előtt. Noha ma korán jött – három órával későbbre volt ütemezve az adás –, nem volt semmi különös abban, hogy kicsit korábban melegíti be a készüléket.

Eztán következett élete leghosszabb fél órája. Ezalatt az adófrekvenciát a napenergia-tükör erősítéséhez optimális frekvenciára állította, és maximálisra növelte az adóerőt. Aztán az optikai pozicionálóhoz hajolva nézte, hogy a nap felkel a horizont fölé, aktiválta az antenna pozicionálóját, és lassan a naphoz igazította. Ahogy a gigantikus antenna elfordult, a morajba beleremegett a terem. Az egyik szolgálatos megint Yére nézett, de nem szólt.

A nap most már a horizont fölé ért. A Vörös Part pozicionálójának célkeresztje a felső szélére irányult, kompenzálva azt az időt, amíg a rádióhullám a naphoz ér. Az adórendszer készen állt.

Az átvitelt indító gomb egy hosszú téglalap volt, nagyon hasonló a számítógép térközbillentyűjéhez, csak ez vörös.

Ye keze két centire lebegett felette.

Karcsú ujjai az egész emberiség sorsáról dönthettek.

Habozás nélkül megnyomta a gombot.

– Mit csinál? – kérdezte az egyik, még álmos szolgálatos.

Ye rámosolygott, de nem felelt. Megnyomott egy sárga gombot, és ezzel megszakította az átvitelt. Aztán a karral máshová irányította az antennát, majd otthagya a pultot.

A férfi az órájára nézett. Véget ért a munkaideje. Fogta a műveleti naplót, és arra gondolt, feljegyzi, hogy Ye használta az adót. Végül is ez rendkívüli esemény volt. Aztán a papírszalagra nézett, és látta, hogy az adás három másodpercig tartott. Visszadobta a naplót az asztalra, feltette a katonasapkát, és kiment.

Az üzenet, amely a nap felé száguldott, így szólt: *Gyertek! Segítetek meghódítani ezt a világot. A civilizációnk már nem képes maga megoldani a problémáit. Szükségünk van beavatkozásra.*

Az éppen felkelt nap elkápráztatta Ye Wenjiét. A vezérlő ajtajától nem messze elájult, és elterült a gyepen.

Felébredve a bázis klinikáján találta magát. Yang ült az ágya mellett, aggódva figyelte, mint sok éve a helikopteren. Az orvos azt mondta Yének, legyen óvatos, és sokat pihenjen.

– Maga terhes – magyarázta.

24. FEJEZET LÁZADÁS

Miután Ye Wenjie elmesélte annak történetét, hogyan lépett kapcsolatba a Trisolarisszal, az elhagyott kantinra csend telepedett. Sok jelenlévő feltehetőleg először hallotta a teljes történetet. Wangot teljesen lekötötte az elbeszélés, átmenetileg elfeledkezett a veszélyről és szörnyűségről, amivel szembenézett. Nem tudta nem megkérdezni:

– Az FTM hogyan fejlődött ilyen nagyságrendűre?

– Azzal kéne kezdenem, hogyan ismertem meg Evanst... de az itt jelen lévő elvtársak ismerik már a történetnek ezt a részét, ezért most nem pocsékoljuk rá az időt. Majd később elmesélem neked. Bár az, hogy lesz-e rá lehetőségünk, rajtad múlik. Miao Wang, beszéljünk a nanoanyagjáról.

– Ez az... Úr, akiről beszélnek, miért fél a nanoanyagtól?

– Mert az lehetővé teszi az embereknek, hogy legyőzzék a gravitációt, és sokkal nagyobb nagyságrendben lássanak neki az űr-építkezésnek.

– Az űrliftől beszél? – esett le Wangnak.

– Igen. Ha elő lehet állítani ultraerős nanoanyagot, az lefekteti az űrlift építésének technikai alapját a földtől egy geostacionárius pontig az űrben. A mi Urunknak ez apró beavatkozás, de a földi embereknek roppant jelentős. Ezzel a technológiával az emberek könnyen kiléphetnek a földközeli űrbe, és nagy léptékű védelmi szerkezeteket hozhatnak létre.

– Mi történik a visszaszámlálás végén? – tette fel Wang azt a kérdést, amitől a legjobban félt.

Ye elmosolyodott. – Nem tudom.

– De értelmetlenség engem megállítani! mondta Wang hangoosan, izgatottan. – Ez nem alapkutatás. Annak fényében, amit már megtudtunk, valaki úgyis kitalálja a többit.

– Igen, értelmetlen. Sokkal hatékonyabb lenne megzavarni a kutatók elméjét. De mint arra maga is rámutatott, nem állítottuk meg a folyamatot időben. Hiszen amit maga csinál, az már alkalmazott kutatás. A mi technikánk sokkal hatékonyabb alapkutatás ellen...

– Ha már alapkutatásról beszélünk, a lánya hogyan vesztette életét?

A kérdés pár pillanatra elnémította Yét. Wangnak feltűnt, hogy a szeme szinte észrevehetetlenül eltompult. De aztán folytatta a beszélgetést: – Urunkhoz képest, aki páratlan erővel bír, minden, amit mi csinálunk, értelmetlen. Mi csak azt csináljuk, amire képesek vagyunk.

Éppen befejezte, amikor több hangos dörrenés hallatszott, majd a kantin ajtaja betört. Gépfegyveres katonák rohantak be. Wang látta, hogy nem rendőrök, hanem katonák. Nesztelenül végigsorjáztak a fal mellett, és pillanatok alatt körbevették az FTM lázadóit. Shi Qiang lépett be utolsónak. A zakója nyitva volt, úgy fogta a pisztolyt, mintha a markolata egy kalapács feje lenne.

Da Shi arrogánsan körülnézett, majd hirtelen előresietett. Villant a keze, és fém koppant tompán egy koponyán. Egyik FTM-lázadó a földre rogyott, és a fegyver, amit ki akart rántani, arrébb pottyant. Több katona sorozatot eresztett a plafonba, ahonnan por és törmelék zuhogott. Valaki megragadta Wang Miaót, és kihúzta az FTM tagjai közül, míg a katonák sorfala mögé nem került.

– Minden fegyvert az asztalra! A következő rohadékot, aki próbálkozik, megölöm! – Da Shi a mögötte meredő gépfegyverekre mutatott. – Tudom, hogy egyikük sem fél meghalni, de mi sem félünk. Megmondom nyíltan: a rendőrségi eljárások és törvények nem vonatkoznak magukra. Még az emberi háborús törvények sem vonatkoznak magukra. Maguk az egész emberi fajt ellensé-

güknek tekintik, ezért mi is bármit megtennénk magukkal.

Az FTM tagjai között mozgolódás támadt, de senki nem esett pánikba. Ye arca közömbös maradt. Hirtelen hárman rontottak ki a tömegből, köztük a fiatal nő, aki kitörte Pan Han nyakát. A háromtest-szoborhoz rohantak, mindegyikük megragadott egy gömböt, és mellkasuk elé tartották.

A fiatal nő két kézzel emelte fel a fényes fémgömböt, mintha gimnasztikázni készülne.

– Három nukleáris bombát tartunk a kezünkben – mondta mosolyogva mindegyik másfél kilotonna erejű. Nem túl nagyok, mert szeretjük a kis játékokat. Ez a detonátor.

A kintinban mindenki megdermedt. Csak Shi Qiang mozdult. Visszadugta a pisztolyt a bal karja alatti tokba, majd nyugodtan összefűzte a két kezét.

– Egyetlen követelésünk van: engedjék el a parancsnokot – folytatta a fiatal nő. – Akkor úgy játszunk, ahogy akarják. A hangjából az érződött, hogy nem fél se Shi Qiangtól, se a katonáktól.

– Az elvtársaimmal maradok – közölte Ye nyugodtan.

– Igazat mond a bombáról? – kérdezte Shi Qiang az egyik tisztet a közelben, egy robbantási szakértőt.

A tiszt egy zacskót dobott a gömböket tartó három FTM-tag felé. Az egyikük felvette, és kivett belőle egy rugós mérleget, kicsit nagyobb, mint amit a vevők néha kivisznek a piacra, hogy ellenőrizzék az árusok mérését. A fémgömböt a zsákba tette, azt a rugós mérlegre akasztotta, és magasba emelte. A mutató félúton megállt.

A fiatal nő kuncogott. A robbantási szakértő is nevetett, de megvetően.

Az FTM-lázadó kivette a gömböt a zsákból, és a földre dobta. Egy másik fogta a mérleget meg a zsákot, és megismételte az eljárást, majd ő is a földre dobta a gömböt.

A fiatal nő megint nevetett, és ő is felvette a zsákot. A gömböt a zsákba dugta, azt felakasztotta a mérlegre, és a mutató azonnal az aljáig süllyedt, a mérleg rugója teljesen kinyúlt.

A mosoly megfagyott a robbantási szakértő arcán. Azt súgta Da

Shinek:

– A fenébe, egy tényleg van nekik.

Da Shi arca közömbös maradt.

– Annyi biztos, hogy egy nehéz elem, valami hasadó anyag van benne – mondta a szakértő. – De nem tudjuk, a detonátormechanizmus működik-e.

A katonák fegyveréhez rögzített lámpák a nukleáris bombát tartó fiatal nőre szegeződtek. Noha másfél kilotonna TNT-nek megfelelő rombolóerőt tartott a kezében, sugárzón mosolygott, mintha tapsot és ujjongást élvezne ki egy reflektoroktól megvilágított színpadon.

– Van egy ötletem – súgta a robbantási szakértő Da Shinek: – Lőjenek a gömbre.

– Az nem robbantja fel a bombát?

– A hagyományos robbanóanyagok a külsején felrobbannak, de szórt detonáció lesz. Nem vezet olyan precíz kompresszióhoz, ami a belül lévő hasadóanyagnak a nukleáris robbanáshoz szükséges.

Da Shi a nőt bámulta, nem szólt semmit.

– És a mesterlövészek? – kérdezte ekkor a robbantási szakértő.

Da Shi alig észrevehetően megrázta a fejét. – Nincs jó szög. És nagyon okos nő. Amint megcélozzák, tudni fogja.

Da Shi előreindult. Szétválasztotta a tömeget, és megállt az üres rész közepén.

– Állj! figyelmeztette a fiatal nő, és feszülten nézett rá. Jobb mutatóujja a detonátoron volt. A lámpasugarak fényében már nem mosolygott.

– Nyugalom – állt meg hét-nyolc méterre tőle Da Shi. Egy borítékot vett elő a zsebéből. – Olyan információm van, amit bizonyára tudni szeretne. Megtalálták az édesanyját.

A fiatal nő lázas tekintete eltompult. Abban a pillanatban a szemében valóban a lelke tükre volt.

Da Shi két lépést tett előre. Már csak öt méterre volt. A nő felémelte a bombát, és a szemével figyelmeztette, de a figyelme megoszlott. Az egyik FTM-lázadó, aki eldobta a kamu bombát, Da

Shi felé indult, hogy elvegye tőle a borítékot. Ahogy eltakarta a nő elől Da Shit, a rendőr villámgyorsan kirántotta a pisztolyát. A nő csak egy villanást látott a levélért nyúló férfi füle mellett, majd felrobbant kezében a bomba.

Wang tompa detonációt hallott, aztán minden elsötétült előtte. Valaki kivonszolta a kantinból. Sűrű sárga füst ömlött ki az ajtón, kiáltások és fegyverropogás kakofóniája hallatszott. Időről időre emberek rohantak ki a füstön át a szabadba.

Wang feltápáskodott és megpróbált visszamenni a helyiségbe, de a robbantási szakértő elkapta a derekát, és megállította.

Óvatosan, sugárzik!

A káosz lassan alábbhagyott. Több mint egy tucat FTM-lázadó meghalt a fegyvertűzben. A többieket – jó kétszázat, köztük Ye Wenjiét – letartóztatták. A bombát tartó fiatal nőtől véres pépet csinált a robbanás, de ő volt a megsemmisített bomba egyetlen áldozata. A férfi, aki a levelet akarta elvenni Da Shitől, súlyos sérülést szenvedett, de mivel a teste pajzsként védte a rendőrt, Da Shi megúsza könnyű sérülésekkel. Azonban mindenki erős sugárfertőzést szenvedett, aki a robbanás után a kávézóban maradt, így tehát Shi is.

Wang a mentő kis ablakán át a járműben fekvő Da Shit bámulta. A rendőr egyik fejéből vér csordogált. A nővér, aki a sebet látta el, átlátszó védőöltözetet viselt. Da Shi és Wang csak mobilon tudtak beszélni.

– Ki volt annak a nőnek az anyja? – kérdezte Wang.

– Tököm tudja – vigyorgott Da Shi. – Csak tippeltem. Egy ilyen lánynak szinte biztos, hogy van anyaproblémája. Húsz éve csinálom, elég jól tudok olvasni az emberekben.

– Biztos örül, hogy igaza lett. Valaki tényleg állt e mögött. – Wang kipréselt egy mosolyt, remélve, hogy Da Shi látja.

– Öregem, magának volt igaza – nevetett Da Shi a fejét ingatva.
– Sose gondoltam volna, hogy kibaszott idegenekről van szó!

25. FEJEZET

LEI ZHICHENG ÉS YANG WEINING HALÁLA

KIHALLGATÓ: Neve?

YE WENJIE: Ye Wenjie.

KIHALLGATÓ: Született?

YE: 1943. június.

KIHALLGATÓ: Munkahelye?

YE: Az asztrofizika professzora voltam a Tsinghua Egyetemen. 2004-ben nyugdíjba vonultam.

KIHALLGATÓ: Az egészségére való tekintettel bármikor kérheti a kihallgatás átmeneti felfüggesztését.

YE: Köszönöm, jól vagyok.

KIHALLGATÓ: Most bűnügyi nyomozást folytatunk, nem foglalkozunk érzékenyebb kérdésekkel. Szeretnénk gyorsan befejezni. Reméljük, hogy együttműködik.

YE: Értem, mire gondol. Igen, együttműködöm.

KIHALLGATÓ: A nyomozásunk feltárta, hogy mialatt ön a Vörös Part Bázison dolgozott, felfüggesztették gyilkosság gyanújával.

YE: Megöltem két embert.

KIHALLGATÓ: Mikor?

YE: 1979. október 21-én délután.

KIHALLGATÓ: Az áldozatok neve?

YE: Lei Zicheng komisszár és a férjem, Yang Weining főmérnök.

KIHALLGATÓ: Mondja el, mi volt az indítéka.

YE: Feltételezhetem, hogy ismeri a hátteret?

KIHALLGATÓ: Nagyvonalakban. Ha valami nem világos, majd megkérdezem.

YE: Jó. Aznap, amikor a földön kívüli üzenetet fogadtam, amire válaszoltam is, megtudtam, hogy nemcsak én kaptam meg azt az üzenetet, hanem Lei is.

Lei az akkori idők tipikus politikai kádere volt, rendkívül éles politikai érzékkel bírt, és mindent ideológiai szemüvegen keresztül nézett. Noha a Vörös Part Bázis technikai személyzete nem tudott róla, egy kis programot futtatott a háttérben a fő számítógépen. Ez a program folyamatosan olvasott az adó- és a vevőbufferből, és az eredményeket egy titkos, kódolt fájlban tárolta. Tehát másolattal rendelkezett mindenből, amit a Vörös Part küldött és fogadott. Ezeket kizárólag ő olvashatta, és így aztán a földön kívüli üzenetet is felfedezte.

Aznap, amikor elküldtem az üzenetet a kelő nap felé, és nem sokkal később a bázis klinikáján megtudtam, hogy terhes vagyok, délután Lei az irodájába hívatott, és a terminálján láttam a Trisolarisról előző éjjel kapott üzenetet...

– Nyolc óra eltelt, amióta megkapta az első üzenetet, és ahelyett, hogy jelentette volna, kitörölte az eredeti üzenetet, és talán elrejtett belőle egy másolatot. Igazam van?

Nem néztem fel, és nem feleltem.

– Tudom, mi a következő lépése. Válaszolni akar. Ha nem fedezem fel ezt időben, tönkretette volna az egész emberiséget! Ezzel persze nem azt mondom, hogy félünk egy űrbéli inváziótól. Még ha a legrosszabbal számolunk, a támadók akkor is belefúlnak a nép jogos háborújának óceánjába!

Ebből rájöttem, hogy nem tud róla, hogy már válaszoltam is. Amikor a választ az adó bufferébe helyeztem, nem a rendes fájlinterfészt használtam, így szerencsére az kikerülte az ő megfigyelő programját.

– Ye Wenjie, tudtam én, hogy képes ilyesmire. Magában mindig

is mély gyűlölet élt a Párt és a nép iránt. Minden alkalmat megragadna a bosszúra. Tisztában van a tette következményeivel?

Természetesen tisztában voltam, úgyhogy bólintottam. Lei hallgatott egy pillanatig, aztán olyasmit mondott, ami váratlanul ért: – Cseppet sem sajnálom magát, Ye Wenjie. Mindig is osztályellenség volt, aki ellenséget lát a népben. De sok éve szolgálok Yanggal, nem bírnám elviselni, hogy maga tönkregye, és semmiképp sem engedhetem, hogy Yang gyerekét is tönkregye. Terhes, igaz?

Nemcsak spekulált. Akkoriban, ha kiderül, mit tettem, a férjem is bajba került volna, függetlenül attól, hogy nem is tehet az egészről.

Lei nagyon halkán folytatta: – Jelenleg csak mi ketten tudjuk, mi történt. Most minimalizálnunk kell a tettei hatását. Csináljon úgy, mintha meg sem történt volna, soha ne beszéljen róla senkinek, Yangnak sem. A többit majd én elintézem. Ha együttműködik, elkerülheti a katasztrofális következményeket.

Azonnal tudtam, mi jár a fejében. Ő akart lenni az első ember, aki felfedez egy földön kívüli intelligenciát. Remek lehetőség volt, hogy bekerüljön a neve a történelemkönyvekbe.

Beleegyeztem, majd távoztam az irodájából. Már eldöntöttem mindent.

Fogtam egy kis csavarkulcsot, és ahhoz a szekrényhez mentem, amelyik a vevő feldolgozómodulját tárolta. Gyakran meg kellett vizsgálnom a felszerelést, úgyhogy senki rám se hederített. Kinyitottam a nagyszekrényt, és gondosan meglazítottam a csavart, amely a földelővezetéket az aljához rögzítette. A vevőben hirtelen megnőtt az interferencia, a földellenállás felment 0,6 ohmról 5 ohmra. A szolgálatos technikus azt hitte, baj van a földeléssel, mert sokszor történt ilyesmi. Könnyű volt diagnosztizálni. Soha nem jött volna rá, hogy a probléma nála van, a földvezeték végén, mert az elvileg le volt rögzítve, biztos helyen, és azt mondtam neki, most ellenőriztem.

A Radarcsúcs teteje egy szokatlan geológiai jellegzetességgel bírt: tíz méternél is vastagabb agyagréteg borította, ami pocsék

vezető. Ha a földvezetékét nem ásták le mélyen, a földellenállás mindig túl magas lett. Viszont túl mélyre sem lehetett süllyeszteni, mert az agyag erős korrodáló hatással bírt, és egy idő után szétmarta a földvezeték közepét. Végül az a megoldás maradt, hogy a földvezetékét a szirt pereme felett vezették át, addig eresztették a sziklafalon, amíg le nem ért az agyagréteg alá, és ott ásták be a szirtbe. A földelés ennek ellenére sem volt stabil, gyakran megnőtt az ellenállás. Amikor ilyesmi történt, mindig a szikla belsejébe vezetett dróttal volt probléma, és kötélnek kellett leereszteni valakit a mélybe, hogy megjavítsa.

A szolgálatos technikus jelezte a problémát a karbantartó osztagnak. Az osztag egyik katonája kötelet kötött egy vasoszlophoz, és leereszkedett a szirtről. Fél órát töltött lent, majd verejtéktől csatakosan felkapaszkodott, és közölte, hogy nem találta meg a hibát. A következő megfigyelési periódust el kellett halasztani. Nem volt mit tenni, jelenteni kellett a bázisparancsnokságnak. A vasoszlop mellett vártam a szirt tetején. Hamarosan Lei Zicheng jött vissza a katonával, ahogy arra számítottam.

El kell ismernem, hogy Lei elkötelezett volt a munkájának, és hűségesen eleget tett a követelményeknek, amiket a kor politikai tisztjeire róttak: hogy a tömeg része legyen, mindig a frontvonalban. Lehet, hogy csak megjátszotta, de akkor remek színész volt. Ha nehéz, veszélyes feladat adódott, ő mindig önként jelentkezett. A földvezeték megjavítását többször vállalta, mint bárki, holt veszélyes és fárasztó munka volt. Noha az ő munkája technikailag nem volt megerőltető, az ilyenkor szerzett tapasztalatot kamatoztatta. A hibának sok oka lehetett: a szabad levegőn tönkrement csatlakozás – nehéz észrevenni –, vagy túlságosan kiszáradt az a pont, ahol a vezeték a szirtbe hatolt. A külső karbantartásért felelős katonák mind újak voltak, egyiknek sem volt tapasztalata. Nem volt nehéz eltalálnom, hogy Lei valószínűleg felbukkan.

Felhúzta magára a hámot, és kötélnek leereszkedett. Engem abszolút semmibe vett. Valami ürüggyel elküldtem a katonát, aki Leit odahívta, hogy egyedül maradjak a szirten. Akkor a zsebem-

ből elővettem egy rövid fémfűrész, amit úgy készítettek, hogy egy hosszabb pengét három darabra törtek és egymás mellé fogatva összeerősítettek; kifejezetten rojtos vágást csinál, nem lesz egyértelmű, hogy a kötelet úgy vágják el.

Akkor jelent meg a férjem, Yang Weining.

Elmeséltem neki, mi történt, ő pedig lenézett a szirt szélén. Aztán azt mondta, ha meg kell vizsgálni a földvezeték végét a szirtben, ahhoz ásni kell, ami túl nagy feladat egyedül Leinek. Le akart menni, hogy segítsen neki, felvette a katona által otthagytott hámat. Kértem, hogy használjon másik kötelet, de nemet mondott; a kötél, amin Lei lógott, vastag és erős volt, elbírt két embert. Én azonban makacskodtam, úgyhogy elküldött másik kötélért. Mire visszasiettem, ő már leereszkedett. A szirt peremén átkukkantva láttam, hogy ő meg Lei már be is fejezték a vizsgálatot, és másznak felfelé. Lei haladt elől.

Tudtam, hogy nem lesz még egy ilyen lehetőségem. Fogtam a fűrész, és átvágtam a kötelet.

KIHALLGATÓ: Feltennék egy kérdést, de a választ nem veszem fel. Hogy érezte magát abban a pillanatban?

YE: Nyugodtnak. Nem éreztem semmit, amikor megtettem. Végre olyan célt találtam, aminek az életemet szentelhettem. Nem érdekelt, milyen árat kell fizetnem érte nekem vagy akár másoknak. Azzal is tisztában voltam, hogy az emberi faj is hihetetlen árat fizet majd ezért a célért. Ez csak a kezdet volt, jelentéktelen kezdet.

KIHALLGATÓ: Rendben. Folytassa.

YE: Két-három meglepett kiáltást hallottam, majd azt, ahogy testek csapódnak a sziklákra a szirt lábánál. Kicsivel később láttam, hogy a lent futó patak vize vörös lesz... Erről nem akarok többet mondani.

KIHALLGATÓ: Megértem. Ez a vallomása. Kérem, olvassa át alaposan, és ha nem talál benne hibát, írja alá.

26. FEJEZET

SENKI NEM BÁN SEMMIT

Lei és Yang halálát balesetnek tekintették. A bázison mindenki úgy tudta, hogy Ye és Yang boldog pár voltak, senki nem gyanakodott rá.

Új politikai tiszt érkezett, és az élet visszatért a megszokott kérvágásba. Ye pocakjában a parányi élet napról napra nőtt, és ezzel együtt úgy érezte, a külvilág is változik.

Egy nap a biztonsági szakasz parancsnoka a bázis bejáratánál lévő kapuházba kérette Yet. Amikor belépett, meglepetésére három gyereket látott, két fiút és egy lányt, olyan tizenöt-tizenhat évesek lehettek. Elnyűtt kabátot és kutyaszőr kucsmát viseltek, nyilvánvalóan helybéliek voltak. A szolgálatos őrtől megtudta, hogy Qijiatun faluból jöttek. Az ottaniak hallották, hogy a Radarcsúcson tanult emberek vannak, és az iskolai tanulmányaikkal kapcsolatban szerettek volna kérdéseket feltenni.

Ye csodálkozott, hogy fel mertek jönni a Radarcsúcsra. Szigorúan őrzött katonai terület volt, és az örök egyetlen figyelmeztetés után rálőhettek a betolakodókra. Az örök látták, hogy Ye meghökkent, és elmagyarázták, hogy parancsot kaptak a Vörös Part Bázis biztonsági fokának csökkentésére. A helybéliek feljöhetnek a Radarcsúcsra, ha a bázison kívül maradnak. Előző nap több helyi paraszt jött, és zöldséget hozott nekik.

Az egyik gyerek elővett egy gyűrött középiskolai fizikatankönyvet. A fiú keze koszos és repedezett volt, akár a fakéreg. Erős északkeleti kiejtéssel egyszerű fizikakérdést tett fel: a könyv szerint a szabadon eső test folyamatosan gyorsul, de mindig eléri a

végsebességet. Ezen gondolkodnak pár napja, és nem értik, hogyan.

– Azért gyalogoltatok idáig, hogy ezt megkérdezzétek? – kérdezte Ye.

– Ye tanító, tudja, hogy újra elindították a vizsgát? – kérdezte a lány izgatottan.

– Milyen vizsgát?

– Az országos főiskolai felvételi vizsgát! Aki szorgalmasan tanul, és a legjobb jegyeket kapja, főiskolára mehet! Két éve kezdődött. Nem is tudta?

– Már nem is kell hozzá ajánlólevél?

– Nem. Bárki felvételizhet. Még az öt fekete kategóriás gyerekek is.

Ye megdöbbsent. Az „öt fekete kategória” öt olyan réteg volt, akiket a forradalom idején politikai ellenségként kezeltek – földesurak, gazdag parasztok, ellenforradalmárok, „rossz elemek” és jobboldaliak. Ez a változás vegyes érzéseket keltett benne. Csak nagy sokára esett le neki, hogy a gyerekek még mindig várnak a tankönyvükkel. Gyorsan válaszolt nekik, elmagyarázta, hogy a légellenállás kiegyenlíti a gravitációs erőt. Aztán mondta nekik, hogy ha bármikor nehézségük támad a tananyaggal, jöjjenek hozzá nyugodtan segítségért.

Három napra rá hét gyerek kereste meg. Az előző háromhoz még négy csapódott, akik még távolabbi falvakból jöttek. Harmadszorra tizenöten jöttek, és még egy tanár is egy kisvárosi gimnáziumból.

A tanárhiány miatt a férfi kénytelen volt fizikát, matematikát és kémiát is tanítani, és ehhez kért segítséget Yétől. Elmúlt már ötven, az arca csupa ránc. Nagyon ideges volt Ye jelenlétében, állandóan leejtette a könyveket. Amikor távoztak, Ye még hallotta, hogy a férfi azt mondja a gyerekeknek: – Gyerekek, ez egy tudós volt, egy *igazi tudós!*

Ettől kezdve pár naponta gyerekek érkeztek hozzá, néha annyian, hogy be se fértek a kapusházba. A bázis biztonságáért felelős tisztak engedélyével az örök a kávézóba kísérték őket. Ott Ye fel-

állított egy kis táblát, és tanította a gyerekeket.

Besötétedett, mire az 1980-as kínai újév szilveszterén abbahagyta a munkát. A legtöbben elhagyták a Radarcsúcsot a háromnapos ünnepre, csend telepedett a bázisra. Ye visszament a szobájába. Ez volt az otthona Yang Weininggel, de most üres volt, csak a születendő gyermeke volt vele a pocakjában. Az éjszakában a Nagy Khingan-hegység hideg szele süvöltött, petárdák halk pukkanását hozva Qijiatun falu felől. A magány hatalmas kéz gyanánt nehezedett Yére, addig nyomta, míg olyan kicsi nem lett, hogy eltűnt az univerzum egy láthatatlan zugában...

Ekkor kopogtak. Amikor ajtót nyitott, Ye először az őrt látta meg, majd mögötte több égő fenyőágot a hideg szélben. A fáklyákat gyerekek tartották, a kucsmájukról jégcsapok lógtak. Amikor bejöttek a szobába, magukkal hozták a hideget is. Két vékonyan öltözött fiú szenvedte meg legjobban a zimankót, mert a vastag kabátjukat ráterítették valamire, amit hoztak. Most levették, és Ye egy nagy edényt látott, még gőzölgött a káposzta és a sertés-húsgombóc.

Abban az évben, nyolc hónappal azután, hogy jelet küldött a nap felé, Ye vajúdni kezdett. A baba fekvése rossz volt, az ő teste pedig gyenge, a bázis klinikája inkább elküldte a legközelebbi kórházba.

Ez volt Ye életének egyik legnehezebb időszaka. Rengeteg fájdalom és nagy vérveszteség után kómába zuhant. Homályosan csak három forró, vakító napot látott, ami lassan keringett körülötte, kegyetlenül perzselve a testét. Ez az állapot eltartott egy ideig, és ő bágyadtan azt hitte, itt a vég. Ez volt az ő pokla. A három nap tüze örökké gyötörni fogja. Ez a büntetése az árulásért, a minden mást felülmúló árulásért. Rémület fogta el: nem magát féltette, hanem a születendő gyermekét. Benne van még vajon? Vagy már beleszületett ebbe a pokolba, és vele együtt szenved örökkön-örökké?

Nem tudta, mennyi idő telt el. A három nap fokozatosan távolodott. Bizonyos távolságban hirtelen összezsugorodtak és kristályos hullócsillaggá alakultak. A levegő lehűlt Ye körül, a fájdalom

alábbhagyott. Végre-valahára felébredt.

Sírást hallott maga mellett. Nagy nehezen arra fordította a fejét, és meglátta a baba rózsaszín, nedves kis arcát.

Az orvos tájékoztatta Yét, hogy pontosan két liter vért vesztett. Több tucat paraszt jött Qijiatunból, hogy vért adjanak neki. Sokuk gyereket tanította, de a legtöbbszörnek semmi köze nem volt hozzá, csak hallották a nevét a gyerekektől és azok szüleitől. Nélkülük meghalt volna.

A gyermek születése után Ye élethelyzete problémássá vált. A nehéz szülés megviselte egészségileg. Nem maradhatott a bázison úgy, hogy egyedül viseli a baba gondját, márpedig rokonai nem voltak. Akkor egy öreg házaspár Qijiatunból felkereste a bázis vezetőit azzal, hogy magukhoz vennék Yét és a babát, és gondoskodnának róluk. A férfi annak idején vadász volt, és növényeket is gyűjtött hagyományos orvosláshoz. Később, miután a térség erdejét kiirtották a fakitermelők, a pár földművelésbe fogott, de az emberek megszokásból még mindig Qi vadásznak szólították az öreget. Két fiuk és két lányuk volt. A lányok férjhez mentek és elköltöztek, az egyik fiú messze katonáskodott, a másik megnősült és velük élt. A menyük is most szült.

Yét még mindig nem rehabilitálták politikailag, a bázis vezetése tétovázott elfogadni a javaslatot, végül azonban nem maradt más megoldás, és az öreg házaspár szánon vitte haza Yét meg a babát a kórházból.

Ye jó fél évig élt a parasztcsaláddal a Nagy Khingan-hegységben. A szüléstől annyira legyengült, hogy nem volt teje, így a babát, Yang Dongot a falubeli asszonyok szoptatták. Leginkább Qi vadász menyje, Feng viselte gondját. Feng az északkeleti asszonyok erős alkatával dicsekedhetett. Mindennap cirokot evett, és nagy melle tele volt tejjel, holott két babát szoptatott. Qijiatun szoptató dajkái is jöttek etetni Yang Dongot. Szerették a kislányt, azt mondták, már most érezni, hogy olyan okos lesz, mint az anyja.

Qi vadász otthona apránként a falusi asszonyok gyülekezőhelye lett. Öregek és fiatalok, matrónák és szüzek mind beugrottak,

amikor nem volt jobb dolguk. Csodálták Yét, és kíváncsiak voltak rá, ő pedig sok női dologról tudott velük beszélni.

Számos napon ült Yang Dongot fogva a falusi nők között a bükkoszlopokkal körülvett udvaron. Mellette egy lusta fekete kutya és játszó gyerekek, így fürdőzött a meleg napfényben. Főleg a rézpipás nőket figyelte. Lustán kifújták a füstöt, ami napfényrel telve ezüstösen izzott, akár a finom szőr a dundi karjukon. Egyszer egyikük a kezébe nyomta a hosszú csutorájú pipáját, mondván, attól majd jobban érzi magát. Ye csak kettőt szippantott belőle, és elszédült, a nők pedig napokig nevettek ezen.

A férfiakhoz Yének nem sok szava volt, és az őket foglalkoztató dolgokat sem értette. Láta, hogy szeretnének ginzengét ültetni pénzért, amikor a kormány kicsit lazított az előírásokon, de mégsem volt merszük megpróbálni. Mind nagy tisztelettel viseltettek iránta, és roppant udvariasak voltak. Ezzel eleinte nem is törődött, ám egy idő múlva, miután látta, hogy azok a férfiak verik a feleségüket és szégyentelenül flörtölnek az özvegyekkel, arcpirító szavakkal ugratták őket, végre megértette, milyen értékes az ő tiszteletük. Pár naponta egyikük nyulat vagy fácánt hozott Qi vadász házába. Furcsa, érdekes játékokat adtak Yang Dongnak, amiket a saját kezükkel készítettek.

Ye emlékezetében úgy maradtak meg ezek a hónapok, mintha másvalakitől hallotta volna, mintha egy másik élet darabja lett volna, ami úgy lebegett át az övébe, akár egy madártoll. Ez az időszak klasszikus festmények sorozataként sűrűsödött össze az emlékezetében, de nem kínai ecsetművek voltak, hanem európai olajfestmények. A kínai ecsettel készült festmények tele vannak üres terekkel, viszont a qijiatuni életben nem voltak üres részek. Tele volt erős, éles színekkel, akár a klasszikus olajfestmények. Minden meleg és intenzív volt: a melegített *kang* kemenceágyak, amikre vastag sásréteget fektettek; a rézpipákba tömött Guangdong és Mohe dohány; a sűrű és nehéz cirokételek; a cirokból párolt hatvanöt fokos pálinka – mindez csendes, békés életté olvadt össze, akár a falu szélén futó patak.

Leginkább az esték maradtak meg Ye emlékezetében. Qi vadász

fia a városba ment gombát árulni; ő hagyta el elsőként a falut azért, hogy pénzt keressen, így Ye egy szobába került Fenggel. Akkoriban még nem vezették be a villanyt a faluba, minden este egyetlen petróleumlámpa fényénél kucorodtak össze. Ye olvastott, Feng hímzett. Ye észre sem vette, hogy mind közelebb hajol a lámpához, és a fűrtjei gyakran megperzselődtek. Ilyenkor összenéztek Fenggel, és egymásra mosolyogtak. Fenggel természetesen ez sosem esett meg. Nagyon éles szeme volt, még a faszén gyér fényénél is tudott hímezni. A két baba, akik még félévesek sem voltak, a *kang*-on aludtak mellettük. Ye imádta nézni őket álmukban, egyenletes légzésük volt az egyetlen hang a szobában.

Ye eleinte nem szeretett a fűtött *kang*-on aludni, és gyakran megbetegedett, de apránként hozzászokott. Álmában kisbaba lett, valakinek a meleg ölében aludt. Nem az apja vagy anyja ölében, nem is a halott férje ölében. Nem tudta, ki az, de olyan valószínű érzés volt, hogy könnyes arccal ébredt fel.

Egyszer, ahogy leeresztette a könyvet, látta, hogy Feng a térdére engedte a vászoncipőt, amit varrt éppen, és mozdulatlanul bámul a petróleumlámpába. Amikor ráébredt, hogy Ye nézi, megkérdezte: – Nővérem, szerinted miért nem hullanak le a csillagok az égből?

Ye a nő arcát fürkészte. A petróleumlámpa csodálatos művész volt, méltóságteljes színekkel és erős ecsetvonásokkal teli klasszikus festményt alkotott: Feng a vállára terítette a kabátját, kilátzott a vörös haskötője és az egyik erős, kecses karja. A petróleumlámpa izzása élénk, meleg színekkel festette meg, miközben a szoba gyengéd sötétbe merült. Az alapos szemlélő halványvörös izzást láthatott, ami nem a petróleumlámpából jött, hanem a faszénből a földön. A kinti hideg és a szoba meleg, párás levegője gyönyörű jégvirágokat karcolt az ablakra.

– Félsz, hogy lezuhannak a csillagok? – kérdezte Ye halkán.

Feng nevetve rázta a fejét. – Miért félnék? Olyan picik.

Ye erre nem asztrofizikai választ adott, csak annyit mondott: – Nagyon-nagyon messze vannak. Nem tudnak lezuhanni.

Fenget kielégítette a válasz, és folytatta a hímzést. Ye lelki békéje azonban felborult. Letette a könyvet, lefeküdt a meleg *kangra*, és lehunyta szemét. Képzeletében eltűnt az apró ház körül az univerzum, éppen úgy, ahogy a petróleumlámpa sötétbe rejtette a szobát. Aztán a Feng szívében élő univerzumot az igazira cserélte. Az éjszakai ég fekete kupola volt, épp csak befedte az egész világot. A kupola felszínét számtalan csillag díszítette, amelyek kristályos ezüsthénnel ragyogtak, egyik sem nagyobb a tükörnél, ami a régi faasztalon állt az ágy mellett. A világ lapos volt, és nagyon messzire nyúlt minden irányban, de végül volt egy pereme, ami találkozott az éggel. A lapos felszínt hegyláncok borították, mint a Nagy Khingan-hegység, és erdők apró falvakkal, mint Qijiatun... Ebben a játékdoboz-univerzumban vigaszt lelt, és a képzeletet lassan álom váltotta fel.

Ebben az apró hegyi falucskában, mélyen a Nagy Khingan-hegységben valami végre megoldadt Ye Wenjie szívében. Lelkének fagyott tundráján egy apró, tiszta tó jelent meg.

Ye végül visszatért a Vörös Part Bázisra Yang Donggal. Újabb két év eltelt, melyben szorongás és nyugalom váltogatta egymást. Aztán Ye üzenetet kapott: őt is és az apját is politikailag rehabilitálták. Nem sokkal később levelet kapott a Tsinghua Egyetemről, miszerint akár azonnal visszatérhet tanítani. A levél mellé pénz is jött: az apjának járó fizetés, melyet a rehabilitáció után most megkaphatott. A bázisgyűléseken a felettesei végre *elvtárs*-nak szólították.

Ye higgadtan fogadta ezeket a változásokat, nem mutatott sem izgatottságot, sem lelkesedést. Nem érdekelte a külvilág, a csendes, félreeső Vörös Part Bázison akart maradni. Yang Dong neveltetése érdekében azonban végül csak elhagyta a bázist, amelyről valaha azt hitte, hogy otthona lesz egész életében, és visszatért az alma materébe.

A hegyeket elhagyva Ye mindenütt tavaszt érzett. A kulturális forradalom hideg tele véget ért, minden újra életre kelt. Noha a bajok elmúltak, minden romokban hevert, számtalan férfi és nő

nyalogatta a sebeit. Az új élet hajnalát tagadni sem lehetett. Főiskolai campusokon olyan diákok jelentek meg, akik magukkal hozták a gyerekeiket; a könyvesboltokból elvitték a híres irodalmi műveket; a gyárakban a technológiai innovációkra fókuszáltak; a tudományos kutatást immár szent dicsfény övezte. A tudomány és a technológia volt a jövő ajtajának kulcsa, az emberek olyan őszinteséggel és hittel viszonyultak hozzá, akár az általános iskolások. Egyszerre volt jelen a naivitás és a gyakorlatiasság. Az első országos tudományos konferencián Guo Moruo, a Kínai Tudományos Akadémia elnöke kijelentette, hogy elérkezett az idő Kína viharvert tudományos létesítményének újjászületésére és megújulására.

Vajon vége az örületnek? Tényleg visszatér a tudomány és a racionalitás? Ye újra meg újra feltette magának ezeket a kérdéseket.

Soha többé nem kapott üzenetet a Trisolarisról. Tudta, hogy minimum nyolc évet kell várnia, hogy hallja a válaszukat az üzenetére, de a bázisról távozva már nem állt módjában földön kívüli üzenetet fogadni.

Valótlannak tűnt, hogy egy ilyen fontos dolgot egymaga vitt véghez. Az idő teltével ez az érzés csak erősödött. Mintha az egész csak illúzió, álom lett volna. A nap tényleg felerősíti a rádiójelet? Tényleg egy antennával küldött üzenetet az emberi civilizációról az univerzumba? Tényleg üzenetet kapott a csillagokból? Tényleg valóság volt a vérszínű reggel, amikor elárulta az egész emberiséget? És az a gyilkosság...

Ye a munkába temetkezett, hogy elfeledkezzen a múlttól, és majdnem sikerült is neki. Egy önvédelemre serkentő furcsa ösztön megakadályozta, hogy emlékezzen a múltra, hogy a másik civilizációval folytatott kommunikációra gondoljon. Így telt az élete, nyugalomban.

Egy ideje már a Tsinghuán tanított, amikor elvitte Yang Dongot a nagyanyjához, Shao Linhez. A férje halála után nem sokkal Shao felépült az idegösszeomlásból, és megtalálta a módját, hogyan maradjon életben a politika apró repedéseiben. Végül csak kifize-

tődött, hogy forgatta a politikai köpönyegeket és a megfelelő szlogeneket skandálta, és a „vissza az osztályba, folytatódjon a forradalom” szakasz alatt folytathatta a tanítást.

Ám akkor Shao olyasmit csinált, amire senki nem számított. Feleségül ment a művelődési minisztérium egy üldözött, magas rangú káderéhez. A kádernek akkoriban a forradalmi rendelkezések szerint egy direkt erre a célra felállított „istállóban” kellett élnie, hogy munka révén átneveljék. Ez Shao hosszú távú tervének részét képezte. A fiatal lázadóknak, akik mindennek nekiestek, ami a szemük elé került, nem volt országvezetési tapasztalatuk. Az üldözött és félreállított régi káderek előbb-utóbb újra hatalomra kerülnek majd.

Shao számítása bejött. A férjét még a kulturális forradalom vége előtt részlegesen visszahelyezték régi pozíciójába. A KKP 11. kongresszusának a „reform és nyitás” politikáját meghirdető, harmadik plénuma után hamarosan miniszterhelyettesi rangra emelték. Ezzel a háttérrel Shao Lin is gyorsan előbbre jutott, mivel az értelmiségieket ismét megbecsülték. Miután a Kínai Tudományos Akadémia tagja lett, bölcsen otthagya a régi iskoláját, és kinevezték egy másik híres egyetem alelnökévé.

Ye Wenjie ebben az új édesanyjában egy olyan tanult nő mintaképét látta, aki tud gondoskodni magáról. Semmi nem érződött rajta az üldözésből, amit elszenvedett. Shao Lin lelkesen fogadta Yét és Yang Dongot, aggodalmaskodva kérdezgette Yét az életéről, ajnározta Dong Dongot, hogy milyen aranyos és okos, és aprólékosan utasította a szakácsot Ye kedvenc ételeinek elkészítésére. Minden gyakorlattan és megfelelő gondossággal történt, Ye azonban tisztán érezte a láthatatlan falat az anyja és önmaga között. Óvatosan kerültek az érzékeny témákat, Ye apját egy szóval sem említették.

Vacsora után Shao Lin és a férje elkísérték Yét és Dong Dongot egy darabig az utcán, hogy elbúcsúzzanak. Aztán Shao Lin visszament, de a miniszterhelyettes még szeretett volna egy szót váltani Yével. A miniszterhelyettesnek egy pillanat alatt lefagyott az arcáról a nyájas mosoly, mintha alig várta volna, hogy lerántsa

maszkját:

– Örömmel látunk téged és a gyermekedet a jövőben is, de egy feltétellel: ne próbálj behajtani régi történelmi adósságokat. Édesanyád nem felelős apád haláláért. Ő is áldozat volt. Apád úgy kapaszkodott a hitébe, hogy az már nem volt egészséges, és zsákutcába jutott. Nem törődött a családja iránti kötelességeivel, ezért kellett szenvedned neked és az édesanyádnak.

– Nincs jogod az apámról beszélni – felelte Ye dühösen. – Ez csak anyámra és rám tartozik. Semmi közöd hozzá.

– Igazad van – mondta Shao Lin férje fagyosan. – Én csak anyád üzenetét továbbítom.

Ye felnézett a magas rangú kádereknek fenntartott apartmanházra. Shao Lin a függöny sarkát felemelve kémlelte őket. Ye szó nélkül felvette Dong Dongot, és elment. Soha többet nem tért vissza.

Ye addig-addig kutatott a négy női vörösgárdista után, akik megölték az apját, amíg sikerült megtalálnia hármat közülük. Ahogy ez a kulturális forradalom későbbi éveiben gyakran megesett, a párt vidékre küldte őket – az akkoriban bevett kifejezéssel: vidékiesítették őket –, majd mindhárman visszatértek, és munkanélküliek lettek. Miután megszerezte a címüket, Ye rövid levelet írt mindegyiknek, megkérte őket, hogy találkozzanak a dísztéren, ahol az apja meghalt. Csak beszélgetni.

Ye nem vágyott a bosszúra. A Vörös Part Bázison az üzenetküldés reggelén bosszút állt az egész emberiségen, ezeken a vörösgárdistákon is. Viszont hallani akarta, hogy a gyilkosok megbánják a bűnüket, látni akarta bennük az emberség szikráját.

Azon a délutánon tanítás után Ye a dísztéren várta őket. Nem igazán reménykedett, szinte biztos volt benne, hogy nem jönnek el. Azonban a jelzett időben igenis felbukkant a három néhai vörösgárdista.

Ye messziről megismerte őket, mivel az immár ritka zöld katonai egyenruhát viselték. Közelebb érve látta, hogy ugyanaz a ruha, amit akkor viseltek, csak sokat foltozták és annyiszor ki-

mosták, hogy a színe megfakult. Az egyenruhát leszámítva a három immár harmincas nő nem hasonlított a három fiatal vörösgárdistára, akik olyan hősiezen viselkedtek aznap. Nemcsak a fiatalságuk tűnt el, hanem valami más is.

Ye első benyomása az volt, hogy noha annak idején egyformának tűntek, immár nagyon különböznek. Egyikük szörnyen sovány és kicsi lett, lógott rajta az egyenruha. Elérte a korai öregség, meghajlott a háta, és sárgás lett a haja. Egy másik annyira meghízott, hogy be sem tudta gombolni a zubbonyát. A haja zilált volt, az arca sötét, mintha az élet megfosztotta volna minden női finomságtól, csak zsibbadtságot és durvaságot hagyott. A harmadikon még látszott a fiatalság nyoma, de zubbonya egyik ujja üresen lógott.

A három régi vörösgárdista felsorakozott Ye előtt – mint annak idején Ye Zhetai előtt –, próbálták előhívni rég elfeledett méltóságukat. Csakhogy az a démoni spirituális energia, ami annak idején hajtotta őket, már odalett. A sovány nő arcán egérszerű kifejezés ült, a kövéren csak dermedtség látszott, a félkezű pedig az eget nézte.

– Azt hitted, nem merünk eljönni? – kérdezte a kövér provokáló hangon.

– Gondoltam, látnunk kéne egymást – felelte Ye. – Le kell zárni a múltat.

– A múltnak vége. Tudnod kéne. – A sovány nő hangja éles volt, mintha állandóan félne valamitől.

– Spirituális lezárásra gondoltam.

– Hallani akarod, hogy megbántuk? – kérdezte a kövér.

– Nem így lenne illendő?

– És nekünk ki mondja, hogy megbánta? – kérdezte a félkarú.

– Négyünk közül hárman aláírtuk a Tsinghuai Gimnázium ta-cepaóját – közölte a kövér. – Végimentünk a Vörös Gárda összes mérföldkövén a születésétől a haláláig: forradalmi körutak, nagygyűlések a Tiananmen téren, a vörösgárdista polgárháború... minden mérföldkőnél jelen voltunk a Vörös Gárda történetében a születésétől a haláláig.

A félkarú vette át a szót: – A tsinghuai száznapos háborúban ketten a Jinggang-hegyi alakulatban voltunk, a másik kettő pedig az Április Tizennegyedik frakciónál. Gránáttal megtámadtam a Jinggang-hegyi frakció házi készítésű tankját. A karomat összeroppantotta a tank hernyótalpa. A vérem, izmom és csontom a földbe került. Tizenöt éves voltam.

– Aztán elküldtek bennünket a vadonba! – emelte fel karját a kövér. – Kettőnket Shaanxiba, kettőnket Henanba, a legtávolabbi és legszegényebb zugokba. Idealistán mentünk oda, de ez elmúlt. Egy napot dolgoztunk a földeken, és úgy elfáradtunk, hogy még a ruhánkat se bírtuk kimosni. Feküdtünk a szénaviskókban, és hallgattuk a farkasokat éjszaka, és apránként felébredtünk az álomból. Ott ragadtunk azokban az elfedett falukban, és senki nem törődött velünk.

A félkarú kábán nézte a földet. – Néha egy kietlen dombon, valami ösvényen összefutottam egy vörösgárdista elvtárssal vagy egy ellenséggel. Egymásra néztünk: ugyanolyan rongyos ruhát viseltünk, ugyanúgy por és tehénszar borított. Nem tudtunk mit mondani egymásnak.

A kövér nő Yére meredt. – Yang Hongjing adta meg apádnak a halálos ütést az övével. Belefulladt a Sárga-folyóba. Egy árvíz elsodorta a termelőszövetkezet pár birkáját. A párttitkár felszólította az odaküldött diákokat: „Forradalmár ifjak! Elérkezett a bátorságpróba ideje!” Hongjing és három másik diák beleugrott a folyóba, hogy mentse a birkákat. Kora tavasz volt, a folyó felszínét még vékony jég borította. Mind a négyen odavesztek, és nem tudtuk, hogy megfulladtak vagy megfagytak. Amikor láttam a holttestüket... nem bírok erről beszélni. Eltakarta a szemét, és felzokogott.

A vékony nő könnyes szemmel sóhajtott. – Később visszatértünk a városba. De mit számított? Nem volt semmink. A visszatért vidékiesített fiatalok nem élnek jól. Még a legrosszabb munkát se kapjuk meg. Se állás, se pénz, se jövő. Nincs semmink.

Ye meg sem tudott szólalni.

– Volt nemrég egy *Juharfa* című film, nem tudom, láttad-e. A

végén egy felnőtt meg egy gyerek állnak egy vörösgárdista sírja előtt, aki a frakcióharcok alatt halt meg. A gyerek megkérdezi: „Hősök voltak?” A felnőtt azt mondja, nem. A gyerek megkérdezi: „Ellenségek voltak?” A felnőtt megint nemmel felel. A gyerek azt kérdezi: „Akkor kik voltak?” A felnőtt azt mondja: „A múlt.”

– Hallod? – bökött Yére izgatottan a kövér. – A múlt! A múlt! Már új korban élünk. Ki emlékszik majd ránk? Ki gondol majd ránk, téged is beleértve? Mindenki elfelejti az egészet!

A három vörösgárdista elment, Ye egyedül maradt a dísztéren. Több mint tíz éve, azon az esős délutánon is egyedül állt itt, halott apját bámulta. A volt vörösgárdista utolsó megjegyzése visszhangzott a fejében...

A nyugvó nap hosszú árnyat vetett Ye karcsú alakjáról. A társadalom jövőjét jelző apró reményszilánk, amely felcsillant a lelkében, úgy semmivé foszlott, akár harmatcsepp a napon. Az árulása miatti utolsó kételye is nyom nélkül eltűnt.

Ye végre megtalálta a végső célját: felsőbbrendű civilizációt hozni az univerzumból az emberek világába.

27. FEJEZET

EVANS

Fél évvel azután, hogy visszatért a Tsinghua Egyetemre, Ye fontos feladatot kapott: egy nagy rádiócsillagászati obszervatórium megtervezését. A csapattal az országot járták, hogy megtalálják a legjobb helyet a megfigyelőállomásnak. Eleinte pusztán technikai feltételekben gondolkodtak. A hagyományos csillagásztól eltérően a rádiócsillagászat nem írta elő a légkör minőségét, viszont minimális elektromágneses interferenciát igényelt. Sok helyre elutaztak, és végül a legtisztább elektromágneses környezetet választották: egy félreeső, dombos térséget északnyugaton.

Az itteni sárga agyagos dombokat alig takarta vegetáció, és az erózió árkaitól a lejtők ráncos vén arcoknak tűntek. Miután kiválasztottak pár lehetséges helyet, a csapat egy rövid tesztet végzett az egyik faluban, ahol a legtöbben még hagyományos barlangban éltek. A falu termelési vezetője felismerte Yében a tanult embert, és megkérdezte, tud-e idegen nyelven. Ye visszakérdezett, melyik idegen nyelven, mire a férfi azt felelte, nem tudja, de ha Ye beszélne idegen nyelven, ő felküldene valakit a dombra, hogy lehívja Bethune-t, mert a fakitermelőknek meg kell vele beszélni valamit.

- Bethune? – csodálkozott Ye.
- Nem tudjuk az idegen igazi nevét, ezért így hívjuk.
- Orvos?
- Nem, fákat ültet fent a dombon. Majdnem három éve csinálja.
- Fákat ültet? Minek?
- Azt mondja, madaraknak. Azt mondja, egy madárfajnak,

amely már majdnem kihalt.

Ye és a kollégái kíváncsiak lettek, megkérték a termelési csapat vezetőjét, vigye el őket a férfihoz. Egy csapáson felháltak egy kis domb tetejére, majd a csapatvezető mutatott nekik egy helyet a kietlen löszdombok között. Ye úgy érezte, felragyog a szeme előtt a táj. Az egyik lejtőt zöld erdő borította, mintha egy vén, sárguló vásznat véletlenül egy zöld festékfolttal szerencsétlettek volna.

Ye és a többiek hamarosan meglátták az idegent. Leszámítva szőke haját és zöld szemét – meg a rongyos farmert és zakót, ami egy cowboyra emlékeztette Yét –, nemigen különbözött a helyiektől, akik egész életükben a földeken gürcöltek. Még a bőrét is ugyanolyan sötét árnyalatúra égette a nap. Nem mutatott különösebb érdeklődést a látogatók iránt. Mike Evans néven mutatkozott be, a nemzetiségét nem mondta, de egyértelműen amerikai kiejtéssel beszélt angolul. Egy kétszobás agyagházban élt, ami tele volt a faültetéshez szükséges szerszámokkal: kapák, ásók, fűrészek és így tovább. Mind durva, házi készítésű eszköz volt. Az északnyugatot uraló por vékony rétegben borította az egyszerű, fából vájt ágyat és a konyhai eszközöket. Az ágyán egy kupac könyv hevert, főként a biológiával kapcsolatban. Ye kiszúrta Peter Singer *Állatfelszabadítás* című művét is. A modern világ egyetlen jele egy kisorádió volt, amire kívülről D elemet csatlakoztattak. Ezen kívül csak egy régi teleszkópot látott.

Evans elnézést kért, hogy nem tudja megkínálni őket semmi innivalóval. Egy ideje elfogyott a kávéja. Víz is csak egy csészével maradt.

– Megkérdezhetem, hogy mit csinál itt? – kérdezte Ye egyik kollégája.

– Életeket mentek.

– Életeket? A helyieket? Igaz, hogy az ökológiai körülmények elég...

– Miért ilyen mindenki? – vágott közbe dühösen Evans. – Miért kell mindenkinek *embereket* menteni ahhoz, hogy hős legyen? A többi fáj megmentése miért jelentéktelen? Ki helyezte az embert ilyen nagy becsbe? Nem, az embert nem kell megmenteni. Már

így is sokkal jobban él, mint megérdemli.

– Hallottuk, hogy egy madárfajt akar megmenteni.

– Igen, egy fecskefajt. Az északnyugati barna fecske egyik alfaját. A latin neve nagyon hosszú, nem untatom vele önöket. Minden tavasszal visszatér délre egy ősi, bevett útvonalon. Csak itt fészkel, de ahogy az erdő évről évre fogyatkozik, már nem talál fát, amire fészkeljen. Amikor felfedeztem őket, a fajnak alig tízezer tagja maradt. Ha ez a trend folytatódik, öt éven belül kihal. Fákat ültettem, hogy életteret biztosítsak néhánynak, és a népesség máris növekedésnek indult. Még több fát kell ültetnem, hogy kiterjesszem ezt az édent.

Evans megengedte Yének és a többieknek, hogy belenézzenek a teleszkópjába. A segítségével végül megpillantottak pár apró fekete madarat, amint a fák között cikáztak.

– Nem valami szépek, mi? Nem olyan cukik, mint az óriáspanda. Mindennap kihal pár faj a bolygón, amely nem vonja magára az ember figyelmét.

– Ezeket a fákat mind maga ültette?

– A legtöbbet. Eleinte felbéreltem pár helybélit, hogy segítsenek, de hamarosan elfogyott a pénzem. A facsemete és az öntözés sokba kerül ám. De tudják, mi van? Apám milliárdos. Egy nemzetközi olajvállalat elnöke, csak nem akar adni több pénzt, és nekem nem is kell a pénze.

Most, hogy Evans megnyílt, láthatóan ki akarta önteni a szívét:

– Amikor tizenkét éves voltam, apám cégének egyik tankere megfeneklett az Atlanti-óceán partján. Több mint hússzezer tonna nyersolaj ömlött a tengerbe. A családuknak éppen azon a parton vakációzott, nem messze a baleset helyszínétől. Amikor apám meghallotta a hírt, első gondolata az volt, hogyan úszhatja meg a felelősségre vonást, és minimalizálhatja a céget ért kárt.

Azon a délutánon elmentem megnézni azt a pokoli partot. A tenger fekete és ragacsos volt, a vastag olajréteg alatt a hullámok laposak és erőtlenek. A partot is fekete nyersolaj fedte. Néhány önkéntessel az életben maradt madarakat kerestük a parton. A ragacsos olajban kínlódtak, mint valami fekete színű aszfaltszob-

rok, és csak a szemük árulkodott róla, hogy még élnek. A mai napig kísértenek azok az olaj alól kikandikáló szemek. Mosószeres vízbe áztattuk őket, hogy megszabadítsuk a testüket az olajtól. De iszonyú nehéz volt, a nyersolaj beleivódott a tollaikba, és ha túl erősen kefélted, az olajjal együtt a toll is lejött... Estére a legtöbb madár meghalt. Ültem a fekete parton kimerülten és olajosan, bámultam a fekete tengerbe lenyugvó napot, és úgy éreztem, itt a világvége.

Apám bukkant fel mögöttem, észre sem vettem. Megkérdezte, emlékszem-e a kis dinoszaurusz-csontvázra. Hogyne emlékeztem volna. A majdnem teljes csontvázat olajkutatás közben fedezték fel. Apám jókora összegért megvette, és nagyapám birtokán felállította.

Apám akkor azt mondta: „Mike, meséltem már, hogy a dinoszauruszok kihaltak. Egy aszteroida csapódott a földnek. A világ először tűzóceán lett, majd sötétség és fagy hosszú időszaka következett... Egy éjjel rémálomból ébredtél, és azt mondtad, abban a rémisztő korban találtad magad. Most elmondom, amit akkor éjjel akartam mondani: ha a krétakorban élnél, szerencsés lennél. A mostani kor sokkal ijesztőbb. A fajok sokkal gyorsabban halnak ki, mint a krétakorban. Ez a kihalás igazi kora! Szóval amit láatsz, az semmi. Ez egy sokkal nagyobb folyamat jelentéktelen epizódja. Tengeri madarak nélkül megvagyunk, de olaj nélkül nem. El tudod képzelni az életet olaj nélkül? A születésnapodra kaptál egy szép Ferrarit, és megígértem neked, hogy ha betöltöd a tizenötöt, vezetheted. Olaj nélkül viszont csak egy darab ócskavas lenne, és sosem tudnád vezetni. Ha meg akarod látogatni a nagyapádat, felülpsz a magángépemre, és bő tíz óra alatt átkelsz az óceánon. De olaj nélkül vitorlásban hanykolódhatnál egy hónapig... Ezek a civilizáció játékszabályai: első az emberi faj létezésének garantálása. Minden más másodlagos.”

Apámnak nagy tervei voltak velem, de végül nem az lett belőlem, akit ő szeretett volna. Az utána következő napokban a megfulladt madarak szeme mindenhová követett, és meghatározta életem. Tizenhárom éves koromban apám megkérdezte, mi aka-

rok lenni, ha felnövök. Azt feleltem, életeket akarok menteni. Nem voltak nagyratörő álmaim. Csak egyetlen fajt akartam megmenteni a kihalástól. Lehetett bármi: egy nem túl szép madár, vagy akár egy lepke vagy bogár, amit senki észre se vesz. Később biológiát tanultam, a madarak és rovarok szakértője lettem. Úgy látom, értékes célért dolgozom. Egy madár vagy rovarfaj megmentése sem alábbvaló, mint az emberiség megmentése. „Minden élet egyenértékű”, ez a fajkommunizmus alaptétele.

– Mié? – Ye nem volt biztos benne, hogy jól hallotta.

– A fajkommunizmusé. Ezt az ideológiát én találtam ki. Nevezhetjük hitnek is. A lényege, hogy a Földön minden faj egyenlő.

– Ez nem túl gyakorlatias gondolat. A termény is élő faj. Ha az ember életben akar maradni, az efféle egyenlőség egyszerűen elképzelhetetlen.

– A rabszolgatartók is ezt gondolhatták a rabszolgákról a távoli múltban. És ne feledkezzünk meg a technológiáról: elérkezik az a nap, amikor az emberiség képes lesz ételt gyártani. Le kéne fektetnünk az ideológiai és elméleti alapokat. A fajkommunizmus az Emberi jogok egyetemes nyilatkozatának természetes folyamánya. A francia forradalom kétszáz éve zajlott, és még egy lépéssel sem tudtuk felülmúlni. Ez jól mutatja az emberi faj kétszínűségét és önzését.

– Meddig akar itt maradni?

– Nem tudom. Kész vagyok az életemet áldozni a feladatért. Csodálatos érzés. Persze nem várom el, hogy megértsék.

Evans hirtelen elvesztette az érdeklődését. Azt mondta, folytatnia kell a munkát, fogott egy ásót meg egy fűrészket, és elindult. Amikor elköszönt, megint Yére nézett, mintha lenne benne valami szokatlan.

Úton vissza Ye egyik kollégája Mao elnök „Emlékezzünk Bethune-ra” című esszéjéből idézett, amely a köztisztületben álló kanadai sebészről szólt, aki a kínai kommunistákkal együtt harcolt a japán invázió ellen a második világháborúban. – „Nemes gondolkodású és tiszta szívű, a megtestesült erkölcsi integritás, felette áll a közönséges érdekeknek.” – Sóhajtott. – Vannak emberek,

akik képesek így élni.

A többiek is csodálatuknak és ellentmondó érzelmeiknek adtak hangot. Ye mintha magában beszélt volna, amikor azt mondta: – Ha több ilyen ember volna, ha lenne akár csak néhány, a dolgok másképp alakulnak.

Persze senki nem értette, mire gondol.

A fakitermelés vezetője a munkára terelte a szót: – Ez a hely nem megfelelő. A feletteseink nem hagyják jóvá.

– Miért nem? A négy lehetséges helyből ennek a legjobb az elektromágneses környezete.

– És az emberi környezet? Elvtársak, ne csak a technikai oldalra koncentráljunk. Nézzük meg, milyen szegény ez a hely. Minél szegényebb a falu, annál ügyesebbek az emberek. Értik? Ha az obszervatórium ide kerülne, konfliktus alakulna ki a tudósok és a helyiek között. El tudom képzelni, hogy a parasztok csak egy darab húst látnának a komplexumban, amibe beleharaphatnak.

A helyszínt tényleg nem hagyták jóvá, és abból az okból, amit a fakitermelők vezetője mondott.

Három év eltelt anélkül, hogy Ye hallott volna Evansról.

Aztán egy tavaszi napon kapott tőle egy képeslapot, amin egyetlen sor állt: „Jöjjön ide. Mondja meg, hogyan folytassam.”

Ye egy nap és egy éjszaka vonatozott, aztán sok órát buszozott, mire megérkezett az északnyugati dombok között megbúvó faluba.

Amint felmászott a kis dombra, ismét megpillantotta az erdőt. A fák közben megnőttek, sűrűbbnek tűntek, de Ye azt is látta, hogy maga az erdő közben sokkal kisebb lett. Az utóbbi pár évben nőtt új fák közül már sokat kivágtak.

A fakitermelés teljes erővel zajlott. Minden irányban fák dőltek. Az egész erdő olyan volt, akár az eperlevél, amit selyemhernyók támadtak meg. Ha ezzel a sebességgel zajlik tovább, az erdő hamarosan eltűnik. Két közeli faluból érkeztek a munkások, fejszékkel és fűrészekkel döntötték ki az alig megnőtt fákat, majd traktorokkal és ökrös szekerekkel elvontatták. A sok munkás gyakran

összeverekedett.

A kis fák dőlése nem csapott zajt, és a motorfűrészek sem berregtek hangosan, de az ismerős jelenettől összeszorult Ye mellkasa.

Valaki odakiáltott. A fakitermelők vezetőjéből időközben falufőnök lett. Felismerte Yét. Amikor Ye megkérdezte tőle, miért vágják ki az erdőt, azt felelte: – Ezt az erdőt nem védi a törvény.

– Az hogy lehet? Most hirdették ki az erdészeti törvényt.

– De ki adott engedélyt Bethune-nak, hogy ideültesse a fákat? Ha egy idegen idejön, és engedély nélkül fákat ültet, azokat nem védheti semmilyen törvény.

– Nem gondolkodhat így. Kietlen dombokon ültetett, nem vett el termőföldet. Ráadásul amikor kezdte, maga sem tiltakozott.

– Ez igaz. A megye még díjat is adott neki, amiért fákat ültet. A falusiak eredetileg pár év múlva akarták kivágni az erdőt, végül is jobb kivárni, amíg a disznó meghízik, nem? De a Nange faluból érkezettek nem bírtak tovább várni, és ha a falumbeliek nem csatlakoznak, nem jut nekik semmi.

– Ennek azonnal megálljt kell parancsolni. Jelenteni fogom a kormánynak!

– Nincs rá szükség. – A falufőnök cigarettára gyújtott, és a teherautóra mutatott, amire fákat rakodtak a távolban. – Látja azt? A megyei erdészeti iroda küldte. A városi rendőrségtől is vannak itt. Több fát elvittek, mint bárki más! Megmondtam, ezeknek a fáknak nincs törvényes státusuk és védettségük. Senkit nem fog találni, akit érdekel. Amúgy maga nem főiskolai professzor, elvtársnő? Mi köze ehhez?

A vályogkunyhó ugyanúgy nézett ki, de Evanst nem találta bent. Az erdőben volt, baltával gondosan egy fát nyesett meg. Jó ideje csinálhatta, a tartása kimerültségről árulkodott.

– Nem érdekel, ha ez az egész értelmetlen. Nem bírom abba hagyni. Ha megállok, szétesek. – Evans gyakorlott mozdulattal lenyesett egy csálé ágat.

– Menjünk el együtt a megyei kormányzathoz. Ha ők nem csinálnak semmit, akkor továbbmegyünk a tartományi kormány-

zathoz. Valaki csak megállítja őket. – Ye aggodalommal nézte Evansst.

Evans megállt, és meglepve nézett rá. A fák között lenyugvó nap ferde fényében szikrázott a szeme.

– Komolyan azt hiszi, hogy az erdő miatt csinálom, Ye? – Nevetve rázta a fejét, majd ledobta a baltát. Leült, hátát egy fának vette. – Könnyedén megállíthatnám őket. Most jöttem vissza Amerikából. Apám két hónapja meghalt, a vagyona nagy részét én örököltem. Az öcsém és a húgom fejenként csak ötmilliót kaptak. Egyáltalán nem számítottam rá. Talán a szíve mélyén mégis tisztelt. Vagy legalábbis a céljaimat tisztelte. Az ingóságokat nem számítva, tudja, mennyi pénz áll a rendelkezésemre? Úgy négy és fél milliárd dollár. Könnyedén megállíthatnám őket, még több fát is ültetnének. Az összes löszdombot a látótávolságon belül sűrű erdővel tudnám borítani. De mi értelme lenne?

Minden, amit maga előtt lát, a nyomor eredménye. De jobb a helyzet a gazdag országokban? A saját környezetüket ugyan védik, de az erősen szennyező iparágakat szegényebb országokba telepítik. Talán tudja, hogy az amerikai kormány nem írta alá a kiotói egyezményt... Az egész emberiség ilyen. Amíg a civilizáció fejlődik, kihal az a fecskefaj, amit meg akarok menteni, és az összes többi is. Csak idő kérdése.

Ye némán ült, a fák között a nyugvó nap fényét nézte, a favágók zaját hallgatta. Visszagondolt húsz évvel korábbra, a Nagy Khingan-hegység erdeire, ahol hasonló beszélgetést folytatott egy másik emberrel.

– Tudja, miért jöttem ide? – folytatta Evans. – A fajkommunizmus magjai réges-rég az ókori keleten keltek ki.

– A buddhizmusra gondol?

– Igen. A kereszténység az emberre koncentrál. Hiába került minden faj a bárkára, egyik sem kapott olyan státust, mint az ember. A buddhizmus viszont minden élet megmentésére törekszik. Ezért jöttem keletre. De... most már világos, hogy mindenhol ugyanaz van.

– Igen, ez igaz. Az emberek mindenhol ugyanolyanok.

– Most mit csináljak? – kérdezte Evans. – Mi az életem célja? Van négy és fél milliárd dollárom és egy nemzetközi olajvállalatom. De mit érek vele? Az emberek már negyvenötmilliárd dollárnál is többet költöttek kihalás szélén álló fajok megmentésére. És négyszázötvenmilliárdnál is többet a környezet megóvására. Na és mit értek vele? A civilizáció továbbra is azon az úton jár, hogy az embert kivéve minden életet tönkretesz a Földön. Négy és fél milliárd elég egy repülőgéphordozót építeni, de még ha ezret építenénk is, lehetetlen kordában tartani az emberiség örültségét.

– Mike, ezt akartam elmondani. Az emberi civilizáció már nem képes önerőből fejlődni.

– Miért, lehet más erő az emberiségen kívül? Ha létezett is valaha Isten, már rég meghalt.

– Igen, van más erő.

A nap lenyugodott, és a favágók elmentek. Az erdőre és a löszdombokra csend telepedett. Ye elmesélte Evansnak a Vörös Part és a Trisolaris történetét. Evans szótlánul végighallgatta; a löszdombok és a szürkületi erdő is hallgatta. Amikor Ye mondandója végére ért, fényes hold kelt fel keleten, és foltos árnyakat vetett az erdő talajára.

– Még mindig nem tudom elhinni, amit elmesélt – szólalt meg Evans. – Túl fantasztikus. De szerencsére vannak forrásaim, hogy bizonyítékot szerezzek. Ha igazat mondott... – széttárta a karját, és kimondta azokat a szavakat, melyeket a jövőben az FTM minden csatlakozó tagja kimond majd –, legyünk elvtársak.

28. FEJEZET

A MÁSODIK VÖRÖS PART BÁZIS

Eltelt még három év. Evanst mintha a föld nyelte volna el. Ye nem tudta, hogy dolgozik-e valahol a világban azon, hogy igazolja az ő történetét, és fogalma sem volt, egyáltalán hogyan lehetne igazolni ezt. Noha az univerzum léptékével egy négy fényéves távolság szinte érintésnyi közelség, a törékeny élet számára mégis elképzelhetetlen messzeséget jelent. A két világ mintha egy folyó forrása és torkolata lett volna, amely folyó az űrt szeli át. Ha van is kapcsolat közöttük, az rendkívül gyenge.

Egyik télen Ye féléves vendégprofesszori meghívást kapott egy nem túl prominens nyugat-európai egyetemről. Miután leszállt a Heathrow-n az interjúra, egy fiatalember várta. Nem is hagyták el a repteret, hanem visszafordultak a kifutó felé, és a fiatalember egy helikopterhez kíserte.

Ahogy a helikopter harsogva felemelkedett a ködös levegőbe Anglia felett, Ye déjà vut élt át. Sok éve, amikor először ült helikopteren, az egész élete megváltozott. Most mit tartogat neki a sors?

– A Második Vörös Part Bázisra megyünk.

A helikopter áthaladt a partvonal felett, és továbbra is az Atlanti-óceán mélye felé tartott. Fél óra elteltével ereszkedni kezdett egy hatalmas hajó felé. A hajót meglátva Yének azonnal a Radarsúcás jutott eszébe. Az Atlanti-óceán is hasonlított a Nagy Khingan-hegység erdejére, de leginkább a hajó közepén felállított, kerek vitorlaszerű, hatalmas parabolaantenna emlékeztette a Vörös Part Bázisra. A hajó egy átalakított hatvanezer tonnás olajtanker

volt, masszív, akár egy lebegő vassziget. Evans ezen épített ki egy bázist, talán azért, hogy mindig a legjobb helyen tudjon jeleket sugározni és fogni, talán mert jól el lehet vele rejtőzni. Később Ye megtudta, hogy a hajó az *Ítéletnap* nevet kapta.

Kiszállt a helikopterből, és ismerős vonítás ütötte meg a fülét. A tengeri szél süvöltött az antennán keresztül. A hang is a múltra emlékeztette. Az antenna alatt a széles fedélzeten kétezer ember állt, zsúfolt tömeget alkotva.

Evans odament Yéhez, és ünnepélyesen azt mondta: – Az ön által adott frekvenciákat és koordinátákat használva üzenetet kaptunk a Trisolarisról. Igazoltak mindent, amit elmondott.

Ye nyugodtan bólintott.

– A nagy trisolarisi flotta már elindult. Ez a naprendszer az úti céljuk, és négyszázötven év múlva megérkeznek.

Ye nyugodt maradt. Már semmi nem tudta meglepni.

Evans a tömegre mutatott a háta mögött:

– A Föld-Trisolaris Mozgalom első tagjait látja. Célunk, hogy a trisolarisi civilizációt idehívjuk az emberi civilizáció megreformálására, hogy gátat vessünk az örültségnek és gonoszságnak, és a Föld újra harmonikus, virágzó, büntelen világ legyen. Egyre többen azonosulnak a célunkkal, és a szervezet gyorsan nő. Az egész világon vannak tagjaink.

– Én mit tehetek? – kérdezte Ye halkán.

– Maga lesz a Föld-Trisolaris Mozgalom főparancsnoka. Ez az FTM harcosainak óhaja.

Ye hallgatott pár másodpercig, majd lassan bólintott. – Megteszek minden tőlem telhetőt.

Evans felemelte az öklét, és azt üvöltötte a tömegnek: – Le az emberi zsarnoksággal!

A hullámok csattanása, és az antennán süvöltő szél mellett az FTM-harcosok egy emberként kiáltották: – A világ a Trisolarisé!

A Föld-Trisolaris Mozgalom hivatalosan ezen a napon alakult meg.

29. FEJEZET

A FÖLD-TRISOLARIS MOZGALOM

A Föld-Trisolaris Mozgalom legmeglepőbb aspektusa az volt, hogy milyen sokan kiábrándultak már az emberi civilizációból, megutálták és hajlandók voltak elárulni a saját fajukat, sőt legdédelgettebb céljuk akár az egész emberi faj megsemmisítése volt, beleértve önmagukat és a gyerekeiket is.

Az FTM-et a nagy szellemek szervezeteként emlegették. A tagok zöme egyetemet végzett, és sokan a politikai és gazdasági szférák elitjébe tartoztak. Az FTM megpróbált az átlagemberek között is tagokat toborozni, de nem járt sikerrel; arra jutott, hogy az átlagemberekben nincs meg az emberiség sötét oldalának az az átfogó, mély megértése, mint a magasan iskolázottakban. Még ennél is fontosabb, hogy mivel gondolkodásukra nem tett akkora hatást a modern tudomány és filozófia, továbbra is ösztönösen azonosulnak a fajukkal. Elképzelhetetlen lenne számukra elárulni az emberi faj egészét. Az értelmiségi elit ellenben más volt. A legtöbben már az emberi fajon kívüli perspektívából nézték a kérdéseket. A emberi civilizáció máris erős elidegenedést szült.

Akármilyen megdöbbentő gyorsasággal nőtt az FTM, a tagok száma csak egy részét jelentette a szervezet erejének. A legtöbb tag magas politikai státusa miatt nagy hatalommal és befolyással rendelkezett.

Az FTM-lázadók főparancsnokaként Ye volt az egyetlen spirituális vezérük. Nem vett részt a szervezet működésének napi ügyeiben, nem tudta, hogyan nőtt az FTM ilyen nagyra, és még a tagok pontos számát sem ismerte.

A gyors növekedés érdekében a szervezet félig nyitottan működött, de a világ kormányai nem is igazán hederítettek rá. Az FTM tudta, hogy védeni fogja a kormányok konzervativizmusa és fantáziaszegénysége. Az államok erejét jelentő szervezetekben senki nem vette komolyan az FTM kijelentéseit, azt hitték, csak egy újabb, ostobaságot fröcsögő, szélsőséges szervezet. A tagok társadalmi státusa miatt pedig a kormányok óvatosan bántak vele. Mire felismerték benne a fenyegetést, a lázadók már mindenhol ott voltak. Aztán az FTM saját fegyveres erőt hozott létre, és egyes nemzetvédelmi szervezetek ekkor figyeltek fel rá. Így aztán csak az utóbbi két évben támadták hatékonyan az FTM-et.

Az FTM tagjai korántsem értettek mindenben egyet, és a véleménykülönbségek alapján két nagy frakcióra oszlottak.

Az adventista csoport volt az FTM legtisztább, fundamentalista ága, amely főleg Evans fajkommunizmusának híveiből állt. Ők teljesen kiábrándultak az emberi természetből. A csüggedést eleinte a föld fajainak tömeges kihalása okozta, melyet a modern civilizáció okozott. Később az adventisták más alapokra helyezték az emberi faj iránti gyűlöletüket, nem csak a környezetre vagy háborúskodásra korlátozták. Egyesek elvont, filozófiai szintre emelték. Noha később másnak hiszik majd őket, zömükben realisták voltak, és nem hittek túlságosan az idegen civilizációban sem, akit szolgáltak. Árulásukat csak az elkeseredésük és az emberi faj utálata motiválta. Mike Evans adta az adventisták mottóját: A földön kívüli civilizációt nem ismerjük, de az emberiséget igen.

A jóvátevők csak jóval az FTM megalapítása után bukkantak fel. Ez a csoport vallásos szervezet volt, és tagjai a trisolarisi hit hívei.

Az emberi fajon kívüli civilizáció kétségtelenül a magas oktatást kapott osztályt vonzotta, és sok szép fantáziát szöttek egy ilyen civilizáció köré. Az emberi faj naiv, így a fejlettebb idegen civilizáció szinte ellenállhatatlan kísértést jelentett. Egy nem tökéletes analógiával: az emberi civilizáció egy fiatal, világot nem látott személy, aki az univerzum sivatagában gyalogol, és tudo-

mást szerzett egy lehetséges szerető létezéséről. Noha nem látta a potenciális szerető arcát vagy akár alakját, a tudat, hogy másik létezik valahol a távolban, a lehetséges szeretővel kapcsolatos, kellemes fantáziák kiindulópontja lett, amely bozottúzként terjedt. Ahogy a távoli civilizációról való fantáziák egyre cizelláltabbakká váltak, a jóvátevőkben spirituális érzések fogantak a trisolarisi civilizáció iránt. Az Alfa Centauri amolyan űrbéli Olümposz lett, az istenek lakhelye, és megszületett a trisolarisi vallás – aminek semmi köze nem volt a Trisolarison létező valláshoz. A többi emberi vallástól eltérően olyasmint imádtak, ami valóban létezett. És a többi emberi vallástól eltérően itt az Úr volt válságban, és a megváltás kötelessége a hívők vállára nehezedett.

A trisolarisi kultúra terjesztésének elsődleges módja a *Három test* számítógépes játék volt. Az FTM forrásokat nem kímélve fejlesztette ezt a programot. Az elsődleges cél kettős volt: egyrészt téríteni a trisolarisi vallás nevében, másrészt hagyni, hogy az FTM csápjai a tanult értelmiségtől az alsóbb társadalmi rétegekig nyúljanak, fiatalabb tagokat toborozzanak a középrétegből és az alsóbb osztályokból.

A játék némi álcázással, az emberi társadalomból és történelemből kölcsönzött elemeken keresztül magyarázta el a Trisolaris kultúráját és történelmét, így nem riasztotta el a kezdőket. Amikor egy játékos elért bizonyos szintre, és elkezdte méltányolni a trisolarisi civilizációt, az FTM kapcsolatot teremtett vele, megvizsgálta a játékos érzéseit, és végül azok, akik átmentek a teszten, az FTM tagjai lehettek. Eközben a *Három test* nem hívta fel magára a figyelmet, mivel a játék túl nagy háttértudást és mély gondolkodást igényelt, a legtöbb fiatal játékosnak pedig nem volt türelme vagy gyakorlata felfedezni a sokkoló igazságot a látszólag hétköznapi felszín alatt. Továbbra is főleg értelmiségieket vonzott.

A jóvátevők zöme a *Három test* játék révén ismerte meg a trisolarisi civilizációt, így azt lehet mondani, hogy a *Három test* volt a jóvátevők bölcsője.

Noha a jóvátevőkben vallásos érzés alakult ki a trisolarisi civi-

záció iránt, mégsem viszonyultak olyan szélsőségesen az emberi civilizációhoz, mint az adventisták. Elsősorban az Úr megmentésére törekedtek, és bizonyos mértékig hajlandók voltak feláldozni az emberi világot azért, hogy az Úr létezése folytatódjon. A legtöbben azonban meg voltak győződve arról, hogy az ideális megoldás az lenne, ha az Úr tovább élhetne a trisolarisi csillagrendszerben, és a Föld inváziójára nem kerülne sor. Naiv módon hitték, hogy a háromtest-probléma megoldásával elérhető a cél: a Trisolaris és a Föld megmentése. Ez a gondolat talán nem volt teljesen naiv. Maga a trisolarisi civilizáció is így gondolta sok éonon keresztül. A háromtest-probléma megoldása olyan fonal volt, amely a trisolarisi civilizáció több száz ciklusán végighúzódt. A legtöbb jóvátévő, aki rendelkezett elég mély matematikai és fizikai ismerettel, megpróbálkozott a háromtest-problémával, és a próbálkozással még azután sem hagytak fel, hogy megértették, a probléma ebben a formájában matematikailag megoldhatatlan, mivel a háromtest-probléma megoldása hitük vallásos szertatásává lett. Noha a jóvátévők között volt sok első osztályú fizikus és matematikus, ezen a téren a kutatás sosem hozott fontos eredményt. Egy olyan ember kellett, mint Wei Cheng, egy zseni, aki nem állt kapcsolatban sem az FTM-mel, sem a trisolarisi hittel, hogy véletlenül hatalmas áttörést érjen el, amelyhez a jóvátévők nagy reményt fűztek.

Az adventisták és a jóvátévők mindig is élesen szemben álltak. Az adventisták a jóvátévőkben az FTM legnagyobb fenyegetését látták. Ez nem volt teljesen alaptalan nézet: csak néhány kötelességtudó jóvátévőnek volt köszönhető, hogy a világ kormányai lassanként megértették az FTM-lázadók sokkoló hátterét. A szervezetben a két frakció nagyjából egyforma erőt képviselt, és mindkettő fegyveres erői addig fejlődtek, mígnem háború robbant ki köztük. Ye Wenjie a tekintélyét és reputációját felhasználva próbálta áthidalni a kettő közti szakadékot, de nem járt teljes sikerrel.

Ahogy az FTM fejlődött, megjelent egy harmadik frakció is: a „túlélőké”. Miután meggyőződtek az idegen támadó flotta létezéséről,

séről, a háború túlélése lett a legtermészetesebb emberi vágy. No persze erre a háborúra majd csak négyszázötven év múlva kerül sor, és semmi köze a ma élőkhöz, de sokan remélték, hogy ha az emberek veszítenek, legalább négyszázötven év múlva a leszár-mazottaik tovább élhetnek. A trisolarisi támadók szolgálata nyilván segíthetett ebben. A másik két frakcióhoz képest a túlélők inkább az alsóbb társadalmi osztályból jöttek, leginkább Keletről, elsősorban Kínából. Számuk még kicsi volt ugyan, de gyorsan gyarapodott. A trisolarisi kultúra terjedésével olyan erő lettek, amelyet nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

Az FTM tagjainak elidegenedése több forrásból táplálkozott: az emberi civilizáció hibái; egy fejlettebb civilizáció utáni vágyakozás; és a vágy, hogy az utódok túléljék a végső háborút. Ez a három erős motiváció segítette az FTM gyors fejlődését.

Ekkor a földön kívüli civilizáció még mindig az űr mélyén járt, több mint négy fényévre, négy és fél évszázados utazásra az emberi világtól. Egyetlen rádióüzenetet küldtek csak a Földre.

Bill Mathers „kapcsolat mint jelkép” elmélete így félelmetesen tökéletes megerősítést nyert.

30. FEJEZET KÉT PROTON

KIHALLGATÓ: Megkezdjük a mai kihallgatást. Reméljük, hogy ma is ugyanolyan együttműködő lesz, mint legutóbb.

YE WENJIE: Már tudnak mindent, amit tudok. Sőt sok mindent én szeretnék megtudni maguktól.

KIHALLGATÓ: Nem hiszem, hogy mindent elmondott. Elsősorban azt szeretnénk tudni, hogy az üzenetek közül, amiket a Trisolaris küldött a Földre, mi volt azoknak a tartalma, amelyeket az adventisták elfogtak és visszatartottak?

YE: Azt nem tudom megmondani. A szervezetük nagyon zárt. Csak azt tudom, hogy visszatartottak néhány üzenetet.

KIHALLGATÓ: Váltsunk témát. Miután az adventisták kisajátították a Trisolarrisszal való kommunikációt, épített egy harmadik Vörös Part Bázist?

YE: Valóban volt ilyen tervem, de csak egy vevőt építettünk, aztán a munka félbemaradt. A felszerelést és a bázist is szétszerelték.

KIHALLGATÓ: Miért?

YE: Mert nem jött több üzenet az Alfa Centauriról. Egyik frekvencián sem. Szerintem erről már maguk is meggyőződtek.

KIHALLGATÓ: Igen. Más szóval a Trisolaris úgy döntött, megszakít a Földdel minden kapcsolatot. Legalábbis négy évvel ezelőtt. Emiatt az adventisták által elfogott üzenetek még fontosabbak.

YE: Igaz, de tényleg nem tudok róluk mondani semmit.

KIHALLGATÓ: *(hallgat pár másodpercig)* Akkor keressünk

olyan témát, amiről tud többet mondani. Mike Evans hazudott magának, igaz?

YE: Fogalmazhatunk így is. Sosem fedte fel előttem a szíve mélyén rejlő gondolatokat, csak a bolygónk többi lénye iránt érzett felelősségérzetét. Nem vettem észre, hogy e miatt a kötelességérzet miatt az emberi civilizáció iránti gyűlölete olyannyira elmélyült, hogy a célja érdekében képes lett elpusztítani az emberi fajt.

KIHALLGATÓ: Vessünk egy pillantást az FTM jelenlegi helyzetére. Az adventisták szeretnék elpusztítani az emberi fajt egy idegen hatalom segítségével; a jóvátevők egy idegen civilizációt imádnak istenként; a túlélők el akarják árulni az embereket a saját túlélésük érdekében. Ezek közül egyik sem esik egybe a maga eredeti gondolatával, hogy egy idegen civilizáció reformálja meg az emberiséget.

YE: Én gyújtottam meg a tüzet, csak aztán nem tudtam kordában tartani.

KIHALLGATÓ: Volt egy terve, hogyan szűrje ki az adventistákat az FTM-ből, és el is kezdte a terv végrehajtását. Az *Ítéletnap* azonban az adventisták bázisa és főhadiszállása, Mike Evans és a többi adventista vezető általában ott tartózkodik. Első lépésként miért nem támadta meg a hajót? A jóvátevők fegyveres erejének zöme hű magához, lett volna elég tűzereje elsüllyeszteni vagy elfoglalni a hajót.

YE: Az Úr üzenetei miatt, amiket elfogtak. Azokat a Második Vörös Part Bázison tárolják, egy számítógépen az *Ítéletnap*-on. Ha megtámadnánk a hajót, az adventisták kitörölhetnék az összes üzenetet, amikor vesztésre állnak. Azok az üzenetek túlságosan fontosak, nem veszíthetjük el. A jóvátevőknek olyan lenne, mint ha a keresztények elveszítenék a Bibliát, vagy a muzulmánok a Koránt. Maguk ugyanilyen dilemmával állnak szemben. Az adventisták az Úr üzenetét túszként kezelik, az *Ítéletnap*-ot ezért is nem háborgatták eddig.

KIHALLGATÓ: És mit tanácsol ebben a helyzetben?

YE: Fogalmam sincs.

KIHALLGATÓ: A Trisolarist maga is „Úr”-nak nevezi. Ez azt je-

lenti, hogy maga is vallásos érzéseket táplál a Trisolaris iránt, mint a jóvátévők? Kész követni a trisolarisi hitet?

YE: Egyáltalán nem erről van szó. Csak megszokás... Nem óhajtok erről többet mondani.

KIHALLGATÓ: Akkor térjünk vissza az elfogott üzenetekhez. A pontos tartalmukat talán nem ismeri, de biztos hallott pletykákat, hogy mi lehet bennük.

YE: Csak alaptalan pletykákat.

KIHALLGATÓ: Például?

YE:...

KIHALLGATÓ: A Trisolaris küldött az adventistáknak fejlettebb technológiákat, mint a jelenlegi emberi technológia?

YE: Nem valószínű, mert fennállna a kockázat, hogy a maguk kezébe kerül.

KIHALLGATÓ: Még egy utolsó kérdés, egyben a legfontosabb. Mostanáig a Trisolaris csak rádióhullámokat küldött a Földre?

YE: Majdnem.

KIHALLGATÓ: Majdnem?

YE: A jelenlegi trisolarisi civilizáció a fénysebesség egytizedével képes űrutazásra. Ez a technológiai ugrás földi évben számolva pár évtizede történt. Előtte a maximális sebességük a fénysebesség egyezrede körül mozgott. Az apró szondák, amiket küldtek a Földre, még az utazás századrészét sem tették meg.

KIHALLGATÓ: Akkor van még egy kérdésem. Ha a trisolarisi flotta, amely útnak indult, képes a fénysebesség tizedével utazni, akkor csak negyven év kell, hogy elérjék a naprendszert. Miért mondja, hogy négyszáz év kell hozzá?

YE: Az az igazság, hogy a trisolarisi flotta hihetetlenül masszív hajókból áll, és ezek felgyorsítása nagyon lassú folyamat. A fénysebesség tizede a csúcsebességük, de nem jöhetnek ezzel a sebességgel sokáig, mert aztán lassítaniuk kell. Ráadásul a trisolarisi hajókat az anyag-antianyag átalakulás hajtja. Mindegyik hajó előtt van egy kürtő alakú, nagy mágneses mező, ami összegyűjti az antianyag-részecskéket az űrből. Ez lassú folyamat, és sok időbe telik, mire annyi összegyűlik, hogy rövid ideig tudja gyorsítani

a hajót. Így a flotta gyorsulása szakaszos, hosszú időszakok éke-
lődnek közbe, amikor üzemanyagot gyűjtenek. Ezért tart a flottá-
nak tízszer több időbe ideérni, mint egy kis szondának.

KIHALLGATÓ: Akkor az előbb miért mondta, hogy „majd-
nem”?

YE: Bizonyos összefüggésben beszélünk az űrutazás sebességé-
ről. Ezenkívül még az elmaradott emberek is képesek bizonyos
tárgyakat majdnem fénysebességre gyorsítani.

KIHALLGATÓ: (*kis szünet*) Az „összefüggés” alatt a makroskálát
érti? Mikroszinten az ember már használ nagyenergiájú részecs-
kegyorsítót, hogy szubatomikus részecskéket majdnem fényse-
bességre gyorsítson. Ezekre a részecskékre mondta, hogy „tár-
gyak”?

YE: Maga nagyon okos.

KIHALLGATÓ: (*a fülhallgatójára bök*) A világ legjobb tudósai
állnak a rendelkezésemre.

YE: Igen, a szubatomikus részecskékre gondoltam. Hat éve a tá-
voli trisolarisi csillagrendszerben élők felgyorsítottak két hidro-
génatommagot majdnem fénysebességre, és kilőtték őket a nap-
rendszerünk felé. Ez a két hidrogénatom vagy proton két éve
megérkezett a naprendszerbe, majd elérte a Földet.

KIHALLGATÓ: Két proton? Csak két protont küldtek? Az szinte
semmi.

YE: (*nevet*) Azt mondta, „szinte”. Ez a trisolarisiak korlátja. Csak
olyan kis dolgot tudnak majdnem fénysebességre gyorsítani,
mint a proton. Négy fényév távolságra csak két protont tudnak
küldeni.

KIHALLGATÓ: Makroszkopikus szinten két proton semmi. Még
egy baktérium egyetlen csillója is sok milliárd protonból áll. Mi
értelme?

YE: Az a két proton egy zár.

KIHALLGATÓ: Egy zár? És mit zárnak le?

YE: Az emberi tudomány fejlődését. E miatt a két proton miatt
az emberiség nem lesz képes fontos tudományos fejlődésre a tris-
olarisi flotta megérkezéséig hátralévő négy és fél évszázadban.

Evans egyszer azt mondta, a két proton érkezésének napja az emberi tudomány halálának a napja.

KIHALLGATÓ: Ez... túl fantasztikus. Hogy lehetséges?

YE: Nem tudom. Komolyan nem. A trisolarisi civilizáció szemében talán még primitív vademberek sem vagyunk, csak bogarak.

Majdnem éjfél lett, mire Wang Miao és Ding Yi kiléptek a harci parancsnokságról. Őket is meginvitálták, hogy hallgassák végig Ye vallomását, mivel Wangnak köze volt az üggyhöz, Ding Yi pedig kapcsolatban állt Ye lányával.

– Elhiszi, amit Ye Wenjie mondott? – kérdezte tőle Wang.

– És maga?

Mostanában sok hihetetlen dolog történt, de hogy két proton blokkolja az egész emberi tudomány haladását? Ez elég...

– Egyszerre csak egy dologra koncentráljunk. A trisolarisiak képesek voltak kilőni két protont a Föld felé, és mindkettő célt ért! Ez hihetetlen pontosság! Számptalan akadályt kellett legyőzniük, például a csillagközi port. És a naprendszer és a Föld is mozog. Nagyobb pontosság kellett hozzá, mint a Plútóról lelőni egy itteni szúnyogot. Egy ilyen lövész elképzelhetetlen.

Wang szíve összeszorult a „lövész” szóra. – Maga szerint ez mit jelent?

– Fogalmam sincs. Maga milyennek képzei el a szubatomikus részecskéket?

– Egy pontnak. Csak éppen van belső szerkezetük.

– Szerencsére az én fejemben realistább kép él. – Ding Yi elpökölte a csikket. – Maga szerint az mi? – mutatott a csikkre.

– Füstszűrő.

– Jó. Ilyen messziről hogyan írná le?

– Lényegében csak egy pont.

– Úgy van. – Ding odament és felvette a csikket. Wang elé tartva feltépte, előbukkant a belső sárga, szivacszerű anyag. Wang égett kátrányszagot érzett. – Nézze, ha ezt a kis micsodát szétteríti, az adszorbens felszín akkora is lehet, akár egy nappali szoba. – Eldobta a csikket. – Pipázik?

– Már nem dohányzom.

– A pipák fejlettebb szűrőt használnak. Három jüanért vehet egyet. Az átmérője nagyjából akkora, mint a cigaretta füstszűrője, csak hosszabb, egy kis papírhenger, tele aktív faszénnel. Ha kivesszi az összes aktív faszenet, egy halom fekete részecskét kap, akár az egérürülék. De a benne lévő apró lyukakból álló adszorbens felszín együtt akkora, akár egy teniszpálya. Ezért olyan jó adszorbens az aktív faszén.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte Wang.

– A füstszűrőben lévő szivacs vagy aktív faszén háromdimenziós. Az adszorbens felszíne viszont kétdimenziós. Egy apró sokdimenziós szerkezet tartalmazhat hatalmas kisdimenziós szerkezetet. Ellenben makroszkopikus szinten ez a többdimenziós tér képességének korlátja, hogy alacsony dimenziós teret foglaljon magába. Mivel Isten sóher volt, a nagy bummm idején csak három térdimenziót adott a makroszkopikus világhoz, plusz az idő dimenzióját. Ez azonban még nem jelenti, hogy nincs is ennél nagyobb dimenziószám. Mikroszinten, pontosabban a kvantum birodalomban még hét dimenzió bújlik meg. És makroszinten a négy dimenzió mellett az alapvető részecskék egy tizenegy dimenziós téridőben léteznek.

– És akkor?

– Csak arra akarok rámutatni, hogy az univerzumban egy civilizáció technológiai fejlettségének fontos jele, hogy tudja kontrollálni és használni a mikrodimenziókat. Az alapvető részecskék használata a mikrodimenziók előnye nélkül a mi meztelen, szőrös őseinknek is ment, amikor barlangban tüzet gyújtottak. A kémiai reakciók irányítása csak a mikrorészecskék manipulálása a mikrodimenziókra való tekintet nélkül. Természetesen ez az irányítás is a durvától a fejlett felé halad: a tűztől a gőzgépig, majd a generátorokig. Na most, az ember képessége, hogy mikrorészecskéket manipuláljon makroszinten, csúcsra jutott: vannak számítógépeink és nanoanyagaink. Ezt azonban mind úgy értük el, hogy közben nem nyitottuk meg a sok mikrodimenziót. Egy fejlettebb civilizáció szemszögéből a máglya, számítógép és nano-

anyag alapjaiban ugyanaz. Mind egy szinten helyezkedik el. Ezért tekintik az embert még mindig bogárnak. Szerintem sajnos igazuk van.

– Nem értem, hogy mi köze ennek a két protonhoz. Mit tehet a Földet elért két proton? Ahogy a kihallgató tiszt mondta, egyetlen baktérium egyetlen csillója több milliárd protonból áll. Még ha ez a két proton teljes egészében energiává alakulna is az ujjam hegyén, maximum túsúrást éreznék.

– Nem érezne semmit. Még ha egy baktériumon alakulnának energiává, a baktérium sem érezne semmit.

– Akkor mit akar mondani?

– Semmit. Nem tudok semmit. Mit tudhat egy bogár?

– De maga fizikus bogár. Többet tud nálam. Legalábbis nincs teljesen elveszve, amikor szembesül a két protonnal. Könnyörgök, árulja el, különben nem fogok tudni aludni.

– Akkor nem fog tudni aludni, ha többet mondok. Felejtse el. Mi értelme aggódni miatta? Meg kell tanulnunk olyan sztoikusnak lenni, mint Wei Cheng és Shi Qiang. Csak végezze a munkáját a legjobb tudása szerint. No, igyunk, aztán menjünk aludni, mint a jó bogarak.

31. FEJEZET

GUZHENG-MŰVELET

– Ne aggódjon, már nem vagyok radioaktív – nyugtatta meg Shi Qiang Wangot, amikor leült mellé a tárgyalóasztalnál. – Az elmúlt pár napban kívül-belül kimostak, akár egy liszteszsákot. Eredetileg úgy gondolták, magának nem kell részt venni ezen a megbeszélésen, de én ragaszkodtam hozzá. Heh. Lefogadom, hogy mi ketten most már fontos emberek leszünk.

Beszéd közben Da Shi kivett egy szivarcsikket a hamutartóból, meggyújtotta, és mélyet szippantott belőle. Bólintott, és lassan, lezseren az asztal túloldalán ülők képébe fújta a füstöt. Az egyikük volt a szivar eredeti tulajdonosa, Stanton ezredes az Egyesült Államok tengerészetétől. Megvetően nézett a rendőrrre.

Sokkal több külföldi katonatiszt volt jelen ezen a megbeszélésen, mint a legutóbbin. Mind egyenruhát viseltek. Az emberi történelemben először a világ országainak fegyveres erői közös ellenséggel néztek szembe.

Chang tábornok szólalt meg: – Elvtársak, a jelenlévők nagy vonalakban mind értik a helyzetet. Vagyis ahogy Da Shi fogalmazott, egyenlő információáramlás áll fenn. A háború az idegen elnyomók és az emberiség között megkezdődött. A leszámazottainknak még négy és fél évszázadig nem kell számolniuk a trisolariakkal. Az ellenségeink egyelőre még emberek. Gyakorlati szempontból az emberi faj emez árulóit azonban az emberi civilizáción kívüli ellenségnek tekinthetjük. Még sosem néztünk szembe ilyen ellenséggel. A következő háború célja nagyon világos: meg kell szereznünk a Trisolaris elfogott és az *Ítéletnap*-on tárolt

üzeneteit. Ezeknek az üzeneteknek nagy jelentősége lehet a túlélésünk szempontjából.

– Egyelőre nem tettünk semmit, amivel felkelthettük volna az *Ítéletnap* gyanakvását, még mindig nyugodtan hajózik az Atlanti-óceánon. Már kérelmet adott be a Panama-csatorna Hatóságnak, hogy négy napon belül áthaladhasson a csatornán. Ez nagyszerű lehetőség nekünk, talán sosem adódik még egy ilyen. Jelenleg a harci parancsnokságok az egész bolygón hadműveleti terveket állítanak össze, és a központ tíz órán belül kiválaszt egyet, és elkezdi a kivitelezését. Ennek a megbeszélésnek a célja, hogy megvitassuk a lehetséges akciókat, aztán a három legjobb javaslatot beterjesszük a központnak. Sürget az idő, hatékonyan kell dolgoznunk.

Fontos, hogy a tervnek egyvalamit garantálnia kell: a trisolarisi üzenetek biztonságos megszerzését. Az *Ítéletnap* tanker volt, kívül-belül úgy alakították át, hogy sok új helyiséget és járatot kapott. Állítólag még a legénység is térképpel lép az ismeretlen részekre. Mi természetesen még kevesebbet tudunk a hajó felépítéséről. Egyelőre még a számítógépközpont helyét sem tudjuk pontosan, és hogy a trisolarisi üzeneteket a számítógépközpontban lévő szerveren tárolják-e, vagy hogy hány másolat lehet róluk. Csak úgy érhetjük el a célunkat, ha elfoglaljuk az egész *Ítéletnap*-ot.

A legnehezebb része ennek, hogy megakadályozzuk az ellenséget abban, hogy miközben rájuk támadunk, ők kitöröljék a trisolarisi adatokat. Mi sem lenne könnyebb nekik. Az ellenségnek nem is kéne hagyományos módszert használni az adatok törlésére, mert akkor az ismert technológiával könnyen vissza lehetne nyerni. De ahhoz, hogy beleürítsenek egy tár lövedéket a szerver merevlemezébe vagy más tárolóeszközbe, csak tíz másodpercre lenne szükségük. Vagyis ártalmatlanítanunk kell minden ellenséget a tárolóeszköz közelében a támadás észlelésétől számított tíz másodpercen belül. Mivel nem ismerjük a raktár pontos helyét vagy a másolatok számát, igen rövid idő alatt ki kell iktatnunk minden ellenséget az *Ítéletnap*-on, mielőtt észbe kapnak.

Ugyanakkor viszont nem okozhatunk nagy kárt a felszerelésben, főleg a számítógépekben. Nagyon nehéz feladat. Egyesek szerint lehetetlen.

A Japán Önvédelmi Haderő egyik tisztje szólalt meg:

– Úgy véljük, az egyetlen esély kémeket feljuttatni az *Ítéletnap*-ra. Ha ő megtudja, hol raktározzák a trisolarisi információt, a hadművelet megkezdése előtt biztosíthatja azt a térséget vagy más-hová viheti a tárolóegységet.

– Az *Ítéletnap* megfigyelése és felderítése mindig is a NATO-hírszerzés és a CIA feladata volt. Van kémünk a fedélzeten? – kérdezte valaki.

– Nincs – felelte a NATO-összekötő.

– Akkor ez a vonal baromság – mondta Da Shi. Bosszús tekintetek szegeződtek rá.

– Mivel az a cél, hogy minden személy kiiktassunk egy zárt szerkezetben, anélkül, hogy kárt tennénk a felszerelésben, először arra gondoltunk, hogy gömbvillámot vetünk be fegyverként – mondta Stanton ezredes.

Ding Yi a fejét ingatta:

– Az efféle fegyver létezése immár nyílt titok. Nem tudhatjuk, a hajót nem szerelték-e fel mágneses pajzzsal gömbvillám ellen. És még ha nincs is, a gömbvillám ugyan megöl mindenkit a hajón, de nem szimultán. Ráadásul miután behatol a hajóba, egy ideig talán lebeg, mielőtt kisüti az energiát. Ez a várakozási idő a néhány másodperctől akár egy percig is terjedhet, sőt talán még tovább. Akkor pedig elég idejük lesz felfogni, hogy támadás alatt állnak, és megsemmisíteni az adatokat.

– És egy neutronbomba? – kérdezte Stanton ezredes.

– Ezredes, tudnia kéne, hogy az nem válik be. – Egy orosz tiszt felelt neki. – A neutronbomba sugárzása nem öl azonnal. Neutronbombás támadás után bőven lenne idejük akár egy ilyen gyűlésre is.

– Az ideggáz is eszünkbe jutott – jegyezte meg egy NATO-tiszt. – De annak is idő kell, vagyis nem felel meg Chang tábornok feltételeinek.

– Akkor marad a gyújtóbomba és az infrahanghullám – mondta Stanton ezredes. A többiek várták, hogy folytassa, de nem mondott többet.

– A rendőrségen használtam már gyújtóbombát, de az játékszer – horkantott Da Shi. – Igaz, hogy elkábítja a bent lévőket, de csak egy-két helyiségben. Van akkora gyújtóbombájuk, ami egy emberrel teli tankernak elég?

– Nincs – rázta a fejét Stanton. – És még ha lenne is, egy akkora robbanóeszköz biztosan kárt tenne a hajóban is.

– És az infrahangfegyver? – kérdezte valaki.

– Az még kísérleti fázisban tart, nem használható éles bevetésen. Ráadásul a hajó nagyon nagy. A jelenlegi kísérleti prototípus ereje az *Ítéletnap* ellen annyit érne, hogy a rajta tartózkodók kissé szédülnének és hányingerrel küszködnének.

– Hah! – nyomta el Da Shi a szivarcsikket, ami immár mogyorónyira fogyott. – Mondtam, hogy csak baromságról tudunk beszélni. Egy ideje már arról beszélünk. Ne felejtsük el, mit mondott a tábornok: „Az idő sürget!” – Ravaszul vigyorgott a tolmácsra, egy főhadnagynőre, aki nem örült a nyelvezetnek. – Nem könnyű lefordítani, mi, elvtársnő? Elég lesz a lényegét.

Stanton azonban értette, miről beszél. A nemrég meggyújtott szivarjával Shi Qiangra bökött. Kinek képzei magát ez a rendőr, hogy így beszél velünk?

– Miért, *maga* kinek képzei magát? – felelt Da Shi.

– Stanton ezredes a különleges bevetések szakértője – közölte az egyik NATO-tiszt. – A vietnami háború óta minden nagy katonai hadműveletben részt vett.

– Akkor elárulom, én ki vagyok. Több mint harminc éve a feldeítő osztagom több tucat kilométerre beosont a vietnami vonalak mögé, és elfoglalt egy erősen őrzött hidroeletromos állomást. Megakadályoztuk a vietnamiakat, hogy felrobbantsák a gátat, amivel elárasztották volna a hadseregünk támadási útvonalát. Ez vagyok *én*. Legyőztem azt az ellenséget, aki annak idején legyőzte *magát*.

– Elég! – csapott az asztalra Chang tábornok. – Ne foglalkozzunk

mellékes ügyekkel. Ha van terve, mondja.

– Szerintem ne pocsékoljuk az időt erre a rendőrrre – mondta megvetően Stanton ezredes, meggyújtva a szivart.

Da Shi a fordításra sem várva felpattant.

– *Police, police...* kétszer is hallottam ezt a szót. Lenézi a rendőrséget? Ha arról beszél, hogy bombát dob a hajóra, és ripityára robbantja, akkor igen, a hadsereg ahhoz nagyon ért. De ha valamit épségben meg kell szerezni, akkor nem érdekel, hány csillag van a váll-lapján, annyit sem ér, mint egy tolvaj. Ehhez kreatív gondolkodás kell. KREATÍV. És a kreatív gondolkodásban maga sosem fogja utolérni a bűnözőket.

– Tudja, milyen ügyesek? – folytatta lelkesen Da Shi. – Egyszer volt egy rablási ügyem, ahol a bűnözők kilopták az egyik vasúti kocsit egy mozgó szerelvényből. Összekapcsolták a kocsikat előtte és utána, így a célállomásig senki nem vett észre semmit. Ehhez csak egy drótkábelt és pár acélhorgot használtak. Ilyenek az igazi bevetési szakértők. És a magamfajta zsaru, aki több mint tíz éve játszik velük macska-egér játékot, tőlük leste el a fogásokat.

– Akkor árulja el a tervét – förmedt rá Chang tábornok –, vagy fogja be!

– Annyi fontos ember van itt, úgy gondoltam, nem az én tisztem javaslatot tenni. És félttem, hogy maga, tábornok, megint le-torkol, hogy faragatlan vagyok.

– Maga a megtestesült faragatlanság. Elég ebből, halljuk a tervét.

Da Shi fogott egy ceruzát, és húzott két párhuzamos ívet az asztalra.

– Ez a Panama-csatorna. – A hamutartót a két vonal közé tette.
– Ez az *Ítéletnap*. – Aztán áthajolt az asztalon, és kivette az épp meggyújtott szivart Stanton ezredes szájából.

– Nem viselem el tovább ezt az idiótát! – kiáltotta az ezredes felállva.

– Da Shi, kifelé! – förmedt rá Chang tábornok.

– Még egy perc. Mindjárt megvagyok. – Da Shi Stanton ezredes felé nyújtotta a tenyerét.

– Mit akar? – kérdezte hökkenten az ezredes.

– Adjon még egyet.

Stanton egy pillanatig habozott, majd még egy szivart vett elő egy szép fadobozból, és Da Shinek adta. A rendőr az első szivart az égő végével az asztalra nyomta, így a csatorna partján állt. A másik szivar végét kilapította, és felállította a csatorna másik partján.

– Felállítunk két oszlopot a csatorna két partján, és közéjük sok apró szálát feszítünk ki olyan félméteres közönként. A szálak a „repülő penge” nevű nanoanyagból készülnek, amelynek a fejlesztésén Wang professzor dolgozik. Ebben az esetben nagyon is találó név.

Shi Qiang elhallgatott, és várt pár másodpercet. Aztán felemelte a kezét, és azt mondta a döbbsen hallgatóságnak: – Ennyi – azzal megfordult és kiment.

A levegő mintha megfagyott volna. Minden jelenlévő mozdulatlan maradt, akár a kőszobor. Még a számítógépek is mintha óvatosabban zümmögtek volna.

Hosszú idő elteltével félénk hang törte meg a csendet:

– Wang professzor, a repülő penge valóban szál alakban van?

Wang bólintott. – A jelenlegi molekuláris technikával csak szálformát tudunk létrehozni. A vastagsága az emberi hajszálnak egyszázada... Shi rendőrtiszt tőlem kapta az információt a gyűlés előtt.

– Van hozzá elég anyagunk?

– Milyen széles a csatorna? És milyen magas a hajó?

– A csatorna legkeskenyebb pontja százötven méter. Az *Ítéletnap* harmincegy méter magas, olyan nyolcméteres merüléssel.

Wang az asztalon lévő szivarokra meredt, és magában számolt.

– Azt hiszem, van elég.

Újabb hosszú hallgatás következett. Mindenki próbált magához térni a döbbsenből.

– Mi lesz, ha a szálak a trisolarisi adatokat tartalmazó merevlemezeket vagy optikai meghajtókat is elmetszik?

– Nem valószínű.

– Még ha elmetszik, az sem nagy baj – szólalt meg egy számítás-technikai szakértő. – A szálak rendkívül élesek, és a vágás felszíne nagyon sima lesz. Lehet merevlemez, optikai lemez vagy integrált áramkör, az adatok túlnyomó többségét vissza tudjuk nyerni.

– Van valakinek jobb ötlete? – nézett körül az asztalnál Chang. Senki nem felelt. – Jól van. Akkor koncentráljunk erre, és dolgozzuk ki a részleteket.

Stanton ezredes, aki egész idő alatt hallgatott, most felállt.

– Megyek és visszahívom Shi kapitányt.

Chang tábornok intett, hogy üljön vissza, és kikiabált: – Da Shi!

Da Shi vigyorogva visszatért. Felvette az asztalról a szivarokat. Amelyik már égett, azt a szájába dugta, a másikat zsebre tette.

– Amikor az *Ítéletnap* elhalad – kérdezte valaki –, a két oszlop elbírja a repülő pengékre nehezedő erőt? Nehogy a szálak először az oszlopokat metsszék el.

– Azt könnyű megoldani – mondta Wang. – Van a Repülő Pengéből egy kis mennyiség lap alakban. Azzal megvédhetjük a toronynak azt a részét, ahová a szálak kerülnek.

Ezután a vita főként a tengerésztisztek és a navigációs szakértők között zajlott.

– Az *Ítéletnap* a Panama-csatornán megengedett tonnahatár tezején jár. Mély merülésű, vagyis a merülési vonala alá is kell húznunk szálakat.

– Az nagyon nehéz lesz. Ha nincs időnk, akkor ezzel ne vesződjünk. A hajó merülési vonal alatti részében motor, üzemanyag és ballaszt van, nagy zajt, vibrációt és interferenciát okoz. A körülmények nem megfelelőek számítógépközpontnak vagy hasonló létesítménynek. A víz feletti részen viszont minél sűrűbb a nanoszál-háló, annál jobb eredményt hoz.

– Akkor a legjobb az egyik zsilipnél felállítani a csapdát. Az *Ítéletnap* megfelel a Panamax-specifikációnak, éppen befér a harminckét méteres zsilipbe. Így csak harminckét méter hosszú szálakat kell csinálnunk a repülő pengéből. És könnyebb lesz oszlopokat is emelni, és kihúzni közéjük a szálakat, főleg a víz alatt.

– Nem. A zsilipek körül kiszámíthatatlan a helyzet. És a zsilip-

ben a hajót négy „öszvér” húzza, négy elektromos mozdony. A hajó olyankor lassan halad, ráadásul a legénység sokkal éberebb. Ha ott próbálkozunk, szinte biztosan észreveszik.

– És Bridge of the Americas-nál, közvetlenül a Miraflores-zsilip előtt? A híd két végén a pillérekre rá lehetne húzni a szálakat.

– Nem, túl nagy a távolság. Nincs annyi repülő penge.

– Akkor el van döntve: a műveletet a legkeskenyebb ponton, a Gaillard-szorosnál hajtjuk végre, amely százötven méter széles. Hagyjunk rá kicsit, legyen százhetven méter.

– Ha ez a terv – mondta Wang –, akkor a szálak közti legkisebb távolság legyen ötven centiméter. Nincs anyagom szűkebb hálóra.

– Más szóval tennünk kell róla, hogy a hajó nappal haladjon át – szólt közbe Da Shi, újabb füstfelhőt kifújva.

– Miért?

– A legénység éjjel alszik, azaz fekszik. Az ötvencentis háló túl nagy réseket hagy. Nappal viszont elég, még ha ülnek vagy guggolnak is.

Elszórt nevetés hallatszott. A jelenlévők, akikre nagy nyomás nehezedett, vérszagú megkönnyebbülést éreztek.

– Maga tényleg démoni – mondta egy nő az ENSZ-től Da Shinek.

– Ártatlanoknak is bajuk esik? – kérdezte Wang remegő hangon.

– Amikor a hajó zsilipen halad át – felelte egy tengerész –, tucatnyi kábelmunkás megy a fedélzetre, de utána leszállnak. A Panama-csatorna révkalauzának viszont végig kell kísérnie a hajót a nyolcvankét kilométeren, őt sajnos fel kell áldozni.

– És az *Ítéletnap*-on is biztos vannak, akik nem ismerik a hajó igazi célját – jegyezte meg egy CIA-s.

– Professzor, ne foglalkozzon ezzel – tanácsolta neki Chang tábornok. – Az információ, amit meg akarunk szerezni, elengedhetetlen az emberi civilizáció túléléséhez. A döntés más vállát nyomja majd.

A megbeszélés végeztével Stanton ezredes Shi Qiang elé tolt a szép szivardobozt.

– Havanna legjobb áruja, kapitány. Az öné.

Négy nappal később, Gaillard-szoros, Panama-csatorna

Wang meg nem mondta volna, hogy másik országban van. Tudta, hogy nyugatra nem túl messze fekszik a gyönyörű Gatun-tó, keletre pedig a fenséges Bridge of the Americas híd és Panamaváros. Eddig azonban még egyiket sem látta.

Két nappal korábban közvetlen járaton érkezett Kínából a Panamaváros közelében található Tocumen nemzetközi reptérre, majd onnan helikopter hozta ide. Megszokott látvány tárult a szem elé: a csatornaszélesítés munkálatai miatt a trópusi erdőt mindkét oldalt megritkították, nagy foltokban kilátszott a sárga föld. A szín ismerős volt Wangnak. A csatorna nem tűnt különlegesnek, talán mert itt olyan keskeny volt, de ezt a szakaszt az előző évszázadban százezer kétkezi munkás ásta ki.

Wang és Stanton ezredes napágyon ültek egy ernyő alatt a lejtő közepe táján. Mindketten bő, színes inget viseltek, panamakalapjukat oldalt döntötték, akár a turisták.

Alattuk a csatorna mindkét partján egy-egy huszonnégyméteres acéloszlop hevert a földön a parttal párhuzamosan. Az oszlopok közé ötven darab, 160 méter hosszú, erős nanoszál feszítettek. A keleti parton minden szál rendes acéldróthoz kapcsolódott. Így a szálak engedtek annyit, hogy súlyok segítségével a csatorna fenekére süllyedjenek. Szerencsére a csatorna korántsem volt olyan forgalmas, mint Wang képzelte. Átlagban úgy negyven nagy hajó haladt át a csatornán naponta.

A művelet a „Guzheng” kódnevet kapta, mivel a szerkezet az ősi kínai citerára hasonlított, és ennek megfelelően a nanoanyag háló neve „citera” lett.

Egy órával korábban az *Ítéletnap* a Gatun-tóból beért a Gaillard-szorosba.

Stanton megkérdezte Wangot, hogy járt-e már Panamában. Wang nemmel felelt.

– Én először 1989-ben – árulta el az ezredes.

– A háború miatt?

– Igen. Az is olyan háború volt, ami nem hagyott bennem nyomot. Csak arra emlékszem, hogy a vatikáni követség előtt voltam, ahová a diktátor, Noriega bemenekült, és a hangszórókból a „Nowhere To Run” szólt Martha and the Vandellastól. Egyébként az én ötletem volt.

Alattuk a csatornán egy hófehér francia kirándulóhajó siklott el lassan. Sok színes ruhás utas sétálgatott a zöld szőnyeges fedélzeten.

– Második megfigyelő poszt jelenti: nincs több hajó a célpont előtt – cincogta Stanton adóvevője.

– Citerát felemelni – adta ki a parancsot Stanton.

Mindkét parton munkavédelmi sisakos férfiak jelentek meg. Karbantartó munkásoknak látszottak. Wang felállt, de az ezredes visszahúzta.

– Ne aggódjon, professzor. Tudják a dolgukat.

Wang figyelte, ahogy a keleti parton gyorsan visszahúzzák a nanoszálakhoz kapcsolódó acéldrótot, és rögzítik a szálakat az oszlophoz. A két oszlop mechanikus zsanérokra lassan felemelkedett. Álcázás gyanánt az oszlopokat navigációs és vízállásjelek díszítették. A munkások ráérősen dolgoztak, mintha csak a szokásos unalmas munkájukat végeznék. Wang az oszlopok közti területet bámulta. Nem látszott semmi, pedig a halálos citerát már kifeszítették.

– Célpont négy kilométerre a citerától – mondta a hang az adóvevőben.

Stanton letette az adóvevőt, és folytatta a beszélgetést Wanggal:

– Másodszor 1999-ben jártam Panamában, az ünnepségen, amikor az Egyesült Államok visszaadta a csatornát Panamának. Érdekes módon mire a Hatóság épületéhez értünk, az amerikai lobogó már eltűnt. Állítólag az amerikai kormány kérte, hogy aznap korábban eresszék le a lobogót, hogy szégyenszemre ne kelljen tömeg előtt csinálni... Akkoriban azt hittem, történelmi esemény szemtanúja vagyok. Most jelentéktelennek tűnik.

– Célpont három kilométerre a citerától.

– Igen, jelentéktelen – mormolta Wang. Egyáltalán nem figyelt Stantonra. Megszűnt számára a világ. Csak arra a pontra koncentrált, ahol az *Ítéletnap* majd megjelenik. Közben a nap, amely az Atlanti-óceán felett kelt fel, a Csendes-óceán felé ereszkedett. A csatorna vize aranyfényben szikrázott. A halálos citera némán feszült. A két acéloszlop sötét volt, nem verte vissza a napfényt, még öregebbnek látszott, mint a köztük folyó csatorna.

– Célpont két kilométerre a citerától.

Stanton mintha nem is hallotta volna, mondta a magáét:

– Amikor megtudtam, hogy földön kívüli flotta tart a Föld felé, álmatlanságtól szenvedtem. Olyan különös. Nem sok mindenre emlékszem a múltból. Nem emlékszem részletesen a háborúkra, amikben harcoltam. Mint mondtam, azok a háborúk most jelentéktelennek tűnnek. Ha ilyen igazságról értesül, mindenki spirituálisan újjászületik, másképp látja a világot. Azon gondolkodtam, hogy ha kétezer éve vagy még régebben az emberiség megtudja, hogy egy idegen flotta érkezik meg pár ezer év múlva, milyen lenne ma az emberiség? Maga el tudja képzelni, professzor?

– Á, nem... – felelte Wang szórakozottan, de az esze máshol járt.

– Célpont másfél kilométerre a citerától.

– Szerintem ebben az új korban maga lesz Gaillard, professzor. Arra várunk, hogy megépüljön a maga Panama-csatornája. Ahogy a Panama-csatorna összekötött két óceánt, úgy az űrlift összeköti majd a Földet az űrrel.

Wang tudta, hogy az ezredes azért fecseg, hogy átsegítse őt a nehezén, és hálás is volt érte, de érezte, nem válik be a segítség.

– Célpont egy kilométerre a citerától.

Megjelent az *Ítéletnap*. Az oldalsó dombok felett lenyugvó nap fényében sötét körvonal volt a csatorna aranyszín hullámai előtt. A hatvanezer tonnás hajó sokkal nagyobbak bizonyult, mint Wang elképzelte. Mintha hirtelen még egy csúcsot szúrtak volna a dombok közé. Noha Wang tisztában volt vele, hogy a csatornában elfér egy hetvanezer tonnás hajó is, különös érzés volt ekkora hajót látni ilyen keskeny átjáróban. Mintha eltűnt volna alóla a

csatorna, a hajó szilárd talajon sikló hegynek látszott. Miután Wang szeme hozzá szokott a napfényhez, látta, hogy az *Ítéletnap* teste szurokfekete, a felépítményt viszont fehérre festették. A hatalmas antenna eltűnt. Hallották a hajó motorjának dübörgését, amihez az a csobbanás társult, melyet a lekerekített orr által a partnak lökött hullámok keltettek.

Ahogy csökkent a távolság az *Ítéletnap* és a halálos citera között, Wang szíve egyre hevesebben vert, és egyre szaporábban szedte a levegőt. A legszívesebben elfutott volna, de olyan erőtlenség érezte magát, hogy nem volt ura a testének. Hirtelen mélységes gyűlölet ébredt benne Shi Qiang iránt. *Hogy jutott eszébe ilyen ötlet annak a szemétnek? Tényleg démoni, ahogy az ENSZ képviselője mondta.* Az érzés aztán elszállt. Arra gondolt, hogy jobban érezné magát, ha Da Shi itt lenne. Stanton ezredes hívta Shi Qiangot, de Chang tábornok nem engedélyezte a részvételét, mondván, hogy Da Shire máshol van szükség. Wang az ezredes kezét érezte a hátán.

– Ez az egész elmúlik, professzor.

Az *Ítéletnap* már alattuk járt, a halálos citerán haladt át. Amikor a hajóorr a két oszlop közti, üresnek látszó részre ért, Wang fejbőre bizseregni kezdett. De semmi nem történt. A hajó hatalmas teste lassan haladt a két oszlop között. Amikor a hajó fele átért, Wang kezdett kételkedni benne, hogy a nanoszálak tényleg az oszlopok között feszülnek.

A kétségét azonban hamarosan eloszlatta egy apró jel: észrevette, hogy a felépítmény legtetején egy vékony antenna letörik az alapzatáról, és lebucskázik.

Aztán egy másik jel is igazolta a nanoszálak jelenlétét, egy olyan jel, amitől Wang majdnem összeomlott. Az *Ítéletnap* széles fedélzetén mindössze egyetlen ember állt, a tat közelében slaggal mosta a hajó kötélbakjait. Innen Wang mindent tisztán látott. Abban a pillanatban, hogy a hajónak az a része haladt el az oszlopok között, a slag a férfitől nem messze kettészakadt, és kifolyt a víz. A férfi megmerevedett, kezéből kiesett a slag. Pár pillanatig állva maradt, majd összerogyott. Ahogy teste a fedélzethez ért,

kettévált. Felsőteste terjedő vértócsában mászott egy darabig, de két keze helyett két csonkon. A kezét lemetszették.

Miután a hajó fara kiért a két oszlop közül, az *Ítéletnap* ugyanolyan sebességgel haladt tovább, minden normálisnak tűnt. Aztán Wang hallotta, hogy a motor előbb furcsán felvisít, majd kaotikus zajba fullad. Mintha csavarkulcsot dobtak volna egy nagy motorba, vagy inkább sok-sok csavarkulcsot. Tudta, hogy ennek az az oka, hogy a motor forgórészeit elvágták. Egy hosszú fülsiketítő hang után lyuk jelent meg az *Ítéletnap* farának oldalán: egy nagy fémdarab átütötte a hajótestet. A lyukon egy alkatrészdarab repült ki és esett a vízbe, jókora vízoszlop tört fel. Wang ráismert a hajó főtengelyére.

A lyukon ekkor sűrű füstoszlop tört elő. Az *Ítéletnap*, amely eddig a parttal párhuzamosan haladt, füstfarkát maga után húzva fordulni kezdett, hamar átszelte a csatornát keresztben, és a bal partnak csapódott. Wang látta, hogy a hatalmas orr behorpad, ahogy nekicsapódik lejtőnek, úgy hasítja ketté a dombot, akár a vizet, föld zuhogott minden irányba. Ugyanebben a pillanatban az *Ítéletnap* több mint negyven, félméteres szeletre esett. A felső szeletek gyorsabban mozogtak az alsóknál, és a hajó szétterült, akár egy pakli kártya. A negyvenvalahány fémszelet olyan csikorgó hangot adott, akárha számtalan óriás kapart volna körmével az üvegen.

Mire az elviselhetetlen zaj megszűnt, az *Ítéletnap* úgy omlott a partra, akár egy halom tányér, amit elejtett egy pincér. A szeletek puhának látszottak, akárha ruhaanyagból lennének, gyorsan bonyolult formákra gyűrődtek, amikről el sem lehetett volna hinni hogy egyszer egy hajóhoz tartoztak.

A lejtőről katonák rohantak a part felé. Wang meglepődött, hogy ilyen sok ember rejtőzött a közelben. Helikopterflotta érkezett a csatorna felett dübörgő motorokkal; átrepültek a csatorna felett, amelyet irizáló olajfolt borított; az *Ítéletnap* roncsa felett lebegtek; aztán nagy mennyiségű tűzoltó habot és port kezdtek szórni. A roncsban támadt tüzet gyorsan elfojtották, és három másik helikopter kábeleken embereket eresztett le a roncsra.

Stanton ezredes közben elment. Wang fogta a távcsövet, amit az ezredes a kalapján hagyott. Keze reszketését uralva az *Ítéletnap*-ra irányította. A roncs nagy részét elborította a hab és a por, de a szeletek széle itt-ott kilátszott. Wang látta, hogy minden vágási felület sima, akár a tükör. Tökéletesen tükrözték a szürkület tüzesevörös fényét. Egy mélyvörös foltot is látott a tükörfelületen. Nem volt benne biztos, hogy vér-e az.

Három nappal később

KIHALLGATÓ: Maga érti a trisolarisi civilizációt?

YE WENJIE: Nem. Csak kevés információt kaptunk. Mike Evans és az adventisták magja, akik elfogták az üzeneteket, egyedül ők rendelkeznek igazi, részletes ismerettel a trisolarisi civilizációról.

KIHALLGATÓ: Akkor miért reméli annyira, hogy az a civilizáció képes megreformálni és tökéletesíteni az emberi társadalmat?

YE: Ha képesek átszelni a csillagok közti távolságot, hogy eljőjenek a mi világunkra, a tudományuk sokkal fejlettebb kell, hogy legyen. Egy olyan fejlett tudománnyal rendelkező társadalomnak az erkölcsi mércéje is bizonyára sokkal szigorúbb.

KIHALLGATÓ: Maga szerint ez egy tudományos igényű következtetés?

YE:...

KIHALLGATÓ: Hadd találgassak. Az apját nagyban befolyásolta a nagyapja ama hite, hogy Kínát csak a tudomány mentheti meg. Magát pedig az édesapja befolyásolta.

YE: (*halkan sóhajt*) Nem tudom.

KIHALLGATÓ: Megszereztük az összes üzenetet, amit az adventisták elfogtak.

YE: Ó... mi lett Evansszel?

KIHALLGATÓ: Meghalt az *Ítéletnap* elfoglalása közben, de a testhelyzete árulta el nekünk a számítógépek helyét, amelyeken a trisolarisi üzeneteket tárolták. Szerencsére mindet azzal az önértelmező kóddal küldték, amit a Vörös Part használt.

YE: Sok adat volt?

KIHALLGATÓ: Igen, olyan huszonnyolc gigabájt.

YE: Az lehetetlen. A csillagközi kommunikáció egyáltalán nem hatékony. Hogyan küldhettek volna annyi adatot?

KIHALLGATÓ: Eleinte mi is így gondoltuk, de nem minden volt úgy, ahogyan képzeltük, még a legmerészebb álmainkban sem. Kérem, olvassa el az elfogott adatok előzetes elemzését, és meglátja a trisolarisi civilizáció valóságát a maga gyönyörű fantáziájával szemben.

32. FEJEZET

TRISOLARIS: A HALLGATÓ

A trisolarisi adatok nem tartalmazták a trisolarisiak biológiai kinézetének leírását. Mivel az ember csak bő négyszáz év múlva pillanthat meg egy eleven trisolarisi lényt, Ye az üzeneteket olvasva csak emberszerűnek tudta elképzelni őket. A hézagokat a képzeletével töltötte ki.

Az 1379. hallgatóállomás már több mint ezer éve létezett. Sok ezer hasonló állomás volt szerte a Trisolarison, mindet annak a célnak szentelték, hogy intelligens élet jeleit keresse az univerzumban.

Eredetileg minden állomáson sok száz hallgató dolgozott, ám aztán a technológia fejlődésével már csak egy ügyeletes maradt. Hallgatónak lenni szerény karriernek számított. Noha állandó hőmérsékleten tartott állomáson éltek, és létfenntartó rendszerek gondoskodtak a túlélésükről, anélkül, hogy a kaotikus korokban dehidratálniuk kellett volna, azért csak apró térbe voltak zárva, ezáltal a stabil korok sokkal kevesebb örömet nyújtottak nekik, mint másoknak.

Az 1379. állomás hallgatója kinézett a parányi ablakon a Trisolaris világára. Egy kaotikus kor éjszakája volt. A hatalmas hold még nem kelt fel, és a legtöbben dehidratált hibernációban maradtak. Még a növények is ösztönösen dehidratáltak, élettelen száraz rostkötegek lettek a földön. A csillagfényben a talaj hideg fémlapnak tűnt.

Ez volt a legmagányosabb időszak. Az éjfél mélységes csendjé-

ben a hallgatók az univerzum kietlen ürességével szembesültek. Az 1379. állomás hallgatója leginkább a képernyőn araszoló hullámokat nem szerette, az űrből fogott értelmetlen zaj vizuális felvételét. Úgy érezte, hogy ez a végeérhetetlen hullám az univerzum elvont képe: egyik vége a végtelen múlthoz kapcsolódik, a másik a végtelen jövőhöz, közte pedig csak a véletlen hullámvasútja: élet nélkül, törvényszerűség nélkül, a csúcsok-völgyek mindig más magasságban, akár az egyenetlen homokszemek, az egész ív egy egydimenziós sivatag, amelyben minden homokszem sorba van rendezve, és ez a magányos, csüggesztő sor olyan hosszú, hogy az már elviselhetetlen. Követheted, mehetsz előre-hátra, ameddig csak akarsz, de sosem éred el a végét.

Ezen a napon azonban a hallgató valami furcsát látott, ahogy a hullámra pillantott. Még a szakértők is nehezen tudták pusztán szemmel megmondani, hogy egy hullám tartalmaz-e információt. A hallgató azonban annyira megismerte már az univerzum zaját, hogy tudta, a szeme előtt mozgó hullám igenis tartalmaz valami pluszt. A vékony, emelkedő-ereszkedő ívnek mintha lett volna lelke. Biztos volt benne, hogy ezt a rádiójelet intelligencia modulálja.

Egy másik terminálhoz ugrott, és ellenőrizte a jel felismerhetőségének fokát: Vörös 10. Eddig a hallgatóállomás nem fogott Kék 2-nél magasabb felismerhetőségű rádiójelet. A Vörös fokozat azt jelentette, hogy 90 százalék annak a valószínűsége, hogy az adás intelligens információt tartalmaz. A Vörös 10 pedig azt jelentette, hogy az adás önértelmező kódrendszert tartalmaz! A dekódoló számítógép teljes kapacitással működött. Megtalálta az önértelmező kódot, és gyorsan elkészítette a fordítást.

A hallgató kinyitotta a dokumentumot, és egy trisolarisi először olvasta egy másik világ üzenetét.

Ha elolvassátok a következő üzenetet, megértitek a földi civilizáció alapjait. Hosszas küszködés és sok kreativitás révén az emberi faj csodás civilizációt épített fel, amelyben sokféle kultúra virágzik. Kezdjük megérteni a természetes világot és az emberi társadalmak fejlődését irányító törvényeket. Minden eredményünket nagy becs-

ben tartjuk.

A világunk azonban még nem tökéletes. Létezik gyűlölet, valamint előítélet és háború. A termelőerők és a termelési viszonyok közti feszültségek miatt a vagyonelosztás rendkívül egyenlőtlen, az emberiség nagy része szegénységben és nyomorban él.

Az emberi társadalmak keményen dolgoznak azon, hogy megoldják a felmerülő nehézségeket és problémákat, hogy jobb jövőt teremtsenek a földi civilizációnak. Az az ország is erre törekszik, amelyik ezt az üzenetet küldte. Elszántan építünk egy ideális társadalmat, amelyben a munkát és az emberi faj minden tagjának értékét tiszteltben tartják, mindenki anyagi és szellemi igényeit kielégítik, hogy a földi civilizáció még tökéletesebb lehessen.

A legjobb szándékkal nézünk elébe annak, hogy kapcsolatot létesítsünk más civilizált társadalmakkal az univerzumban. Alig várjuk, hogy veletek együttműködve tovább jobbíthassuk az életünket ebben a hatalmas univerzumban.

A hallgató az izgalomtól és megdöbbenéstől szédülten bámulta a hullámot. Az univerzumból egyre csak özönlöttek az adatok az antennába. Az önértelmező kód révén a számítógép képes volt valós idejű fordításra, és az üzenet azonnal megjelent.

A következő két trisolarisi órában a hallgató tudomást szerzett a Föld létezéséről, tudomást szerzett a világról, amelyben csak egy nap van, és mindig stabil kor, tudomást szerzett az emberi civilizációról, ami paradicsomban született, ahol a klíma örökösen enyhe.

A Naprendszer adása véget ért. A dekódoló számítógép újra feleslegesen működött. Az állomás ismét csak az univerzum zaját fogta.

A hallgató azonban biztos volt benne, hogy nem álmodott. Azt is nagyon jól tudta, hogy a Trisolarison szétszórt több ezer hallgatóállomás szintén fogta azt az üzenetet, amire a trisolarisi civilizáció eónok óta várt. Kétszáz civilizációs ciklus mászott egy sötét alagútban, és végre fény pislákolott előttük.

A hallgató újra elolvasta a földi üzenetet. Gondolatban kék óce-

án felett siklott, amely sosem fagy be, zöld erdők-mezők felett, amik meleg napfény és hűs szellő simogatását élvezik. *Milyen gyönyörű világ! A paradicsom, amit elképzeltünk, létezik!*

Az izgatottság és öröm csillapodott, csak veszteség és csüggedés maradt. A múltbeli hosszú magányban a hallgató többször feltette magának a kérdést: *Ha egy nap érkezne is üzenet egy Trisolarison kívüli civilizációtól, mi köze lenne hozzám?* Az ő magányos, szerény élete jottányit sem változna tőle.

De álmomban legalább enyém, lehet... És a hallgató elszenderedett. A kemény környezetben a trisolarisiakban kifejlődött az a képesség, hogy bármikor el tudjanak aludni és fel tudjanak ébredni.

Csak hogy nem az az álom köszöntött rá, amiben reménykedett. A kék Föld megjelent ugyan álmában, de egy irdatlan csillagközi flotta bombázta, a Föld csodálatos kontinensei lángoltak, a mélykék óceánok forrtak és elpárologtak...

A hallgató felébredt a rémálomból, és látta a hatalmas holdat, amely éppen felkelt, hideg fényének egy vékony sugara betűzött a kis ablakon. Kinézett a fagyott talajra, és magában áttekintette magányos életét. Hatszázezer trisolarisi órát élt eddig. A trisolarisiak élethossza hétszáz-nyolcszázezer trisolarisi óra közé esett. A legtöbben persze jóval előtte nem tudtak már hatékonyan dolgozni. Erőszakkal dehidratálták őket, és az így keletkező száraz testburkot tűzre vetették. A trisolarisiak nem túrték a renyhéséget.

Most azonban a hallgató egy másik lehetőséget is látott. Nem helytálló azt mondani, hogy a Trisolarison kívüli üzenetnek nincs hatása az ő életére. Miután megbizonyosodnak az üzenet vételéről, a Trisolarison biztosan csökkentik a hallgatóállomások számát. És az ilyen állomásokat, mint ez, ami felett eljárt az idő, az elsők között zárják be. Akkor pedig ő munka nélkül marad. A hallgató nagyon speciális képzést kapott, csak rutinfeladatokhoz és karbantartáshoz értett. Nagyon nehéz lesz más munkát találnia. Ha pedig nem talál állást ötezer trisolarisi órán belül, erőszakkal dehidratálják és elégetik.

Ezt a sorsot csak úgy kerülheti el, ha párosodik az ellenkező nem egy tagjával. Ilyenkor a testüket alkotó szerves anyagok egyé olvadtak. Az anyagok kétharmadából annak a biokémiai reakciónak a tüzelőanyaga lesz, ami teljesen megújítja a sejteket a maradék egyharmadban, és új testet alkot. Aztán ez a test háromöt apró életté osztódik: a gyerekeiké, akik öröklik szüleik emlékeinek egy részét, folytatják az életüket, és az életciklus újratekődik. Csakhogy tekintve a hallgató alacsony társadalmi státusát, magányát és zárt munkaterét, nem is szólva előrehaladott koráról, az ellenkező nem melyik tagját érdekelné?

Az utóbbi pár évben a hallgató milliószor feltette magának a kérdést: *Ennyi az élet?* És milliószor megválaszolta magának: *Igen, ennyi. Neked ebben az életben csak ennek a hallgatóállomásnak a végtelen magánya jutott.*

Nem veszíthette el ezt a paradicsomot, még ha csak álom is.

A hallgató tisztában volt vele, hogy az univerzum léptékében – megfelelően hosszú alapvonal hiányában – lehetetlen meghatározni egy alacsony frekvenciájú rádióüzenet forrásának *távolságát*, csak az irányát lehet. A forrás lehet nagyenergiájú, de távoli, vagy alacsonyenergiájú, de közeli. Abban az irányban csillagok milliárdja található, mindegyik más csillagok tengere előtt ragyog. A forrás távolságának ismerete nélkül nem lehet megbizonyosodni a pontos koordinátákról.

A távolság. A kulcs a távolság.

Valójában volt egy egyszerű módszer az üzenetforrás távolságának megállapítására. Csak válaszolni kell az üzenetre, és ha a másik fél gyorsan felel, a trisolarisiak az oda-vissza út és a fénysebesség alapján meg tudják állapítani a távolságot. De az is lehet, hogy nagyon sokáig tart a válasz, és képtelenek lesznek megállapítani, meddig utazott az üzenet.

A kérdés igazából az volt: felel majd a másik fél? Mivel ez a forrás szándékosan küldött üzenetet az univerzumba, nagyon valószínű volt, hogy a Trisolaris válaszát megkapva igenis felelne. És a hallgató biztos volt benne, hogy a trisolarisi kormány már parancsot adott üzenetküldésre arra a távoli világra, hogy válaszra

csábítsa őket. Talán már el is küldték az üzenetet, talán nem. Ha ez utóbbi igaz, akkor neki kivételes esélye nyílt arra, hogy a szerény élete felragyogjon.

A hallgató a képernyő elé ugrott, és egy rövid, egyszerű üzenetet fogalmazott. Utasította a számítógépet, hogy fordítsa le az üzenetet a Földről érkezett üzenet nyelvére. Aztán a hallgatóállomás antennáját arra fordította, amerről az eredeti üzenet érkezett.

Az „átvitel” gomb egy vörös téglalap volt. A hallgató ujjai felette lebegtek.

A trisolarisi civilizáció sorsa volt a kezében.

A hallgató habozás nélkül megnyomta a gombot. Egy nagyenergiájú rádióhullám vitte a sötét űrbe azt a rövid üzenetet, amely megmenthet egy másik civilizációt.

Ez a világ vette az üzenetet.

Én pacifista vagyok ebben a világban. A ti civilizációtok szerencséje, hogy én fogtam elsőnek az üzeneteket. Figyelmeztetek: Ne válaszolj! Ne válaszolj!! Ne válaszolj!!!

Sok tízmillió csillag van az irányotokban. Ha nem válaszoltok, a mi világunk nem tudja biztosan megállapítani az üzenetek forrását.

De ha válaszoltok, azonnal megtalálják. A bolygókat lerohanják. A világotokat meghódítják!

Ne válaszolj! Ne válaszolj!! Ne válaszolj!!!

Nem tudjuk, hogy a Trisolaris princepsének lakhelye hogyan nézett ki, de abban biztosak lehetünk, hogy vastag falak védték a szélsőséges időjárástól. A *Három test* játék piramisa csak az egyik tipp volt arra, hogy nézhetett ki. A másik tipp, hogy mélyen föld alatt volt.

Öt trisolarisi órával ezelőtt a princeps trisolarison kívüli kommunikációról kapott jelentést. Két trisolarisi órával ezelőtt másik jelentést kapott: az 1379. hallgatóállomás figyelmeztető üzenetet küldött az adás irányába.

Az első jelentéstől nem ugrált örömeiben, de a másik jelentéstől

sem esett depresszióba. Nem gurult dühbe, még csak nem is neheztelt. A trisolarisi civilizáció arra törekedett, hogy ezeket az érzelmeket – és másokat is, úgymint félelem, bánat, boldogság és a szépség – kerülje és kiküszöbölje. Az ilyen érzelmektől az egyén és a társadalom spirituálisan elgyengül, ami nem segíti az életben maradást ebben a kemény világban. A trisolarisiak a nyugalmat és közönyt preferálták. A civilizáció elmúlt kétszáz ciklusa bebizonyította, hogy azok a civilizációk képesek leginkább a túlélésre, amelyek spirituálisan erre a két lelkiállapotra támaszkodnak.

– Miért tetted? – vonta kérdőre az 1379. állomás hallgatóját a princeps.

– Hogy az életem ne menjen pocsékba – felelte a hallgató nyugodtan.

– A figyelmeztetésed talán tönkretette a trisolarisi civilizáció esélyét a túlélésre.

– A földi civilizációnak viszont esélyt adott. Princeps, a trisolarisi civilizáció vágya az élettérre olyan vágy, mint azé, aki régóta nem evett, és ugyanolyan határtalan. Nem osztozhatunk a Földön annak a világnak a népével. Csak tönkretennénk a földi civilizációt, és elfoglalnánk azt a naprendszert. Vagy nincs igazam?

– De igen. Csakhogy van még egy ok a földi civilizáció elpusztítására. Ők is háborúzó nép. Nagyon veszedelmesek. Ha megpróbálnánk egy bolygón élni velük, hamarosan ellesnék a technológiánkat. Abban az állapotban egyik civilizáció sem tudna virágozni. Hadd kérdezzek valamit: a Föld megmentője akarsz lenni, de nem érzel felelősséget a saját fajtád iránt?

– Elegem lett a Trisolarisból. Nincs az életünkben és lelkünkben más, mint a túlélésért folytatott küzdelem.

– És mi ezzel a baj?

– Természetesen semmi. A létezés mindennek az alapja. De vizsgálja meg az életünket, Princeps: minden a túlélésnek van alárendelve. A civilizáció egészének túlélése érdekében az egyént szinte semmire nem becsüljük. Aki nem tud dolgozni, azt megöljük. A trisolarisi társadalom a szélsőséges önkény állapotában leledzik. A törvény csak két megoldást ismer: a bűnös meghal, a

nem bűnös kiszabadul. Számomra a legelviselhetetlenebb a szellemi egyhangúság és kiszáradás. Mindent, ami spirituális gyengeséghez vezet, gonosznak nyilvánítunk. Nincs irodalmunk, nincs művészetünk, nincs szépség és élvezet. Még szerelemről sem beszélhetünk... Van értelme egy ilyen életnek, Princeps?

– A Trisolarison is létezett az a fajta civilizáció, ami után vágyakozol. Voltak szabad, demokratikus társadalmak, és gazdag kulturális örökséget hagytak maguk után. Azért nem tudsz rólok szinte semmit, mert a legtöbb információt elzárták. A trisolarisi civilizációk ciklusaiban ez a fajta civilizáció volt a leggyengébb, legrövidebb életű. Egy enyhébb kaotikus kor katasztrófája is el tudta pusztítani őket. Nézd meg újra a földi civilizációt, amelyet meg akarsz menteni. Egy szép melegház örök tavaszában született és nevelkedett társadalom nem lenne képes még egymillió trisolarisi órát sem életben maradni itt.

– Az a virág talán kényes, de páratlan szépségű. Szabadságot és szépséget élvez a paradicsomban.

– Ha a trisolarisi civilizáció elfoglalja azt a világot, mi is teremthetünk magunknak olyan életet.

– Ebben kételkedem, Princeps. A fémes trisolarisi szellem minden sejtünkbe beleette magát, és megszilárdult. Komolyan hiszi, hogy újra meglágyulhat? Én csak egy egyszerű lélek vagyok, a társadalom alján élek. Senki nem figyelne rám. Az életemet egyedül élem, nincsen vagyonom, státusom, szerelmem, reményem. Ha meg tudok menteni egy távoli szép világot, amibe beleszerettem, akkor az életem nem volt hiábavaló. És ezzel lehetőséget kaptam, hogy lássam magát, Princeps. Ha nem tettem volna, maximum a tévében láthatom. Engedje meg, hogy megtisztelve érezzem magam.

– Kétségtelenül bűnös vagy. A trisolarisi civilizáció összes ciklusának legnagyobb bűnözője. De most kivételt teszünk a trisolarisi törvény alól: szabadon távozhatsz.

– Miért?

– Neked a dehidratálás és az égetés távolról sem megfelelő büntetés. Öreg vagy, nem láthatod a Föld végső pusztulását. Arról vi-

szont teszek, hogy lásd: nem mentheted meg. Életben hagylak, amíg a Föld minden reménye el nem száll. Jól van, elmehetsz.

Miután az 1379. állomás hallgatója távozott, a princeps behívatta a megfigyelő rendszerért felelős konzult. A princeps rá sem volt mérges, rutinkérdésként kezelte az ügyet.

– Hogy engedhettél egy ilyen gyenge és gonosz embert a rendszerbe?

– Princeps, a megfigyelőrendszerben százezrek dolgoznak, nagyon nehéz lenne mindenkit átvilágítani. Végül is élete zömében hiba nélkül ellátta a teendőit az 1379. hallgatóállomáson. Ezért a súlyos hibáért természetesen én vagyok felelős.

– Hányan felelősek még ezért a hibáért a Trisolarisi Őrfigyelő Rendszerben?

– Az előzetes nyomozásom szerint minden szintet számolva hatezren.

– Mind bűnösök?

– Igen.

– Dehidratálni mind a hatezret, aztán elégetni őket együtt a főváros közepén. Te lehetsz a gyújtós.

– Köszönöm, Princeps. Ez legalább kicsit megnyugtatja a lelkiismeretünket.

– Mielőtt végrehajtod a büntetést, hadd kérdezzem meg: milyen messze juthat az a figyelmeztető üzenet?

– Az 1379. hallgatóállomás kis létesítmény, nincs nagyenergiájú adója. A maximális hatótáv tizenkétfélmillió fényóra, úgy ezerkétszáz fényév.

– Az is elég sok. Van javaslatod, hogy mit csináljon most a trisolarisi civilizáció?

– Küldjünk egy gondosan megfogalmazott üzenetet arra a világra, hogy válaszra csábítsuk őket?

– Nem, az csak rontana a helyzeten. A figyelmeztető üzenet legalább nagyon rövid. Csak abban reménykedhetünk, hogy ignorálják vagy félreértik... Jól van, mehetsz.

Miután a konzul távozott, a princeps hívatta a trisolarisi flotta

főparancsnokát.

– Mennyi idő kell a flotta első hullámának a felkészülésre?

– Princeps, a flotta még az építés utolsó fázisában tart. Még minimum hatvanezer óra kell, mire a hajókat útra lehet bocsátani.

– Hamarosan benyújtom a tervemet a Konzulok Plenáris Ülésének jóváhagyásra. Amint az építés befejeződik, a flotta azonnal elindul abba az irányba.

– Princeps, az üzenet frekvenciáját tekintve még a forrás irányát sem tudjuk pontosan meghatározni. A flotta csak a fénysebesség századrészével képes haladni. És csak annyi tartalék energiával rendelkezik, ami egy lassulásra elég, nem tud keresést végrehajtani nagy területen abban az irányban. Ha a célpont távolsága nem világos, a flotta elveszhet az űrben.

– Nézd a három napot körülöttünk. Az egyiknek a külső plazmarétege bármelyik pillanatban kiterjedhet és elnyelheti az utolsó bolygót is: a mi világunkat. Nincs választásunk. Szerencsét kell próbálnunk.

33. FEJEZET

TRISOLARIS: SOPHON

Nyolcvanötezer trisolarisi órával (8,6 földi évvel) később

A princeps összehívta az összes trisolarisi konzult egy rendkívüli gyűlésre. Ez nagyon szokatlan volt. Valami fontos történhetett.

Húszezer trisolarisi órával korábban a trisolarisi flotta útnak indult. A hajók ismerték a célpont hozzávetőleges irányát, de a távolságát nem. A célpont lehetett csak több millió fényóra, de akár a galaxis túlsó végén is. Az expedíciónak vajmi kevés reménye volt a végtelen csillagtengerben.

A konzulgyűlésre az Ingaműemlék alatt került sor. [Ahogy Wang Miao erről olvasott, önkéntelenül eszébe jutott az ENSZ-épület a *Három test*-játékban. Valójában az Ingaműemlék a kevés tárgy közé tartozott, ami valóban létezett a Trisolarison.]

A princeps helyválasztása meghökkentette a legtöbb jelenlétet. A kaotikus kor még nem ért véget, egy kis nap épp felkelt a horizonton, igaz, bármikor lenyugodhatott. Hideg volt, az összes jelenlévő kénytelen volt teljesen zárt, elektromosan fűtött ruhát viselni. A masszív féminga fenségesen lengett, szelte a jeges levegőt. A kis nap hosszú árnyakat vetett a földre, mintha egy óriás járkálna ott, akinek csak a feje érinti az eget. A tömeg éber tekintete előtt a princeps felhágott az inga talapzatára, és felkattintott egy vörös kapcsolót.

Aztán a konzulokhoz fordult: – Kikapcsoltam az ingát mozgató áramot. A légellenállás hatására apránként majd megáll.

– Miért tette, Princeps? – kérdezte az egyik konzul.

– Mind ismerjük az inga történelmi jelentőségét. Az a célja, hogy hipnotizálja Istent. Most azonban már tudjuk, hogy jobb a trisolarisi civilizációnak, ha Isten ébren van, mert Isten áld meg bennünket.

Mindenki hallgatott, a princeps szavainak értelmén töprengett. Az inga három lendülése után valaki megkérdezte: – A Földről érkezett válasz?

A princeps bólintott: – Igen. Félórája kaptam a jelentést. Reagáltak a figyelmeztetésre.

– Ilyen gyorsan?! Csak nyolcvanezer óra telt el, vagyis... ezek szerint...

– Ezek szerint a Föld csak negyvenezer fényóránnyira van.

– Nem annyira van a legközelebbi csillag?

– De igen. Ezért is mondtam, hogy Isten megáldja a trisolarisi civilizációt.

A jelenlévők eksztatikusak lettek, de nem tudták kifejezésre juttatni az érzést, így a tömeg olyan érzetet keltett, akár egy eldugult vulkán. A princeps tudta, hogy ilyen gyengítő érzelem kirobbanása veszélyes lenne, ezért hideg vízzel fojtotta el a készülő robbanást.

– Már utasítottam a trisolarisi flottát, hogy vegye útját a csillag felé. A helyzet azonban nem ad okot az optimizmusra. Annak alapján, amit tudunk, a flotta a biztos halál felé tart.

A konzulok nyugalma visszatért.

– Érti valaki a következtetésemet?

– Én igen – mondta a tudományos konzul. – Mind alaposan tanulmányoztuk a Föld első üzeneteit. Leginkább a történelmükről szóló rész érdemel figyelmet. Vegyük a tényeket: az emberiségnek százezer évnél is több kellett, hogy a vadászó-gyűjtögető kortól a mezőgazdasági korig fejlődjenek. A mezőgazdasági kortól az ipari korig pár ezer földi év. Viszont az ipari kortól az atomkorig csupán kétszáz földi év. Utána pár évtized alatt beléptek az információs korba. Ez a civilizáció rendelkezik azzal az ijesztő képességgel, hogy fel tudja gyorsítani a fejlődését.

– Itt, a Trisolarison a kétszáz civilizációból, beleértve a miénket,

egy sem tapasztalt ilyen gyorsuló fejlődést. A tudomány és technika fejlődése az összes trisolarisi civilizációban állandó vagy lassuló tempóban zajlott. A mi világunkban minden technológiai kornak ugyanannyi idő kell a folyamatos, lassú fejlődéshez.

A princeps bólintott.

– Négy és fél millió óra múlva, amikor a trisolarisi flotta eléri a Földet, a gyorsuló fejlődésnek köszönhetően annak a civilizációnak a technológiája már messze felül fogja múlni a miénket. A trisolarisi flotta útja hosszú és küzdelmes, két csillagközi porsávon is át kell vágnia. Nagyon valószínű, hogy csak a hajók fele éri el a Föld naprendszerét, a többi megsemmisül útközben. És akkor a trisolarisi flotta ki lesz szolgáltatva a sokkal erősebb földi civilizációnak. Ez nem expedíció, hanem gyászmenet!

– De ha ez igaz, Princeps, akkor vannak még ijesztőbb következmények... – szólalt meg a katonai konzul.

– Igen. Nem nehéz elképzelni. A Trisolaris pozíciója lelepleződött. A jövőbeni fenyegetést megelőzendő a Föld csillagközi flottát fog küldeni ellentámadásra. Nagyon valószínű, hogy még mielőtt az egyik megnőtt napunk elnyelné ezt a bolygót, a trisolarisi civilizációt kiirtja az ember.

A fényes jövő hirtelen zord képpé változott. A jelenlévők hallgattak.

– Az egyetlen esélyünk, ha kordában tartjuk a földi tudomány fejlődését – folytatta aztán a princeps. – Szerencsére azonnal nekiláttunk ezt megtervezni, amint megkaptuk az első üzenetet a Földről. Felfedeztünk egy kedvező körülményt a terv végrehajtásához: a nemrég kapott választ egy földi áruló küldte. Így van okunk hinni, hogy a földi civilizációban sokan elidegenedtek, és ezt maximálisan ki kell használnunk.

– Ez nem olyan könnyű, Princeps. Csak egy vékonyka kommunikációs fonal kapcsol bennünket a Földhöz. Több mint nyolcvanezer óra kell egy üzenetcserehez.

– De ne felejtsetek, hogy hozzánk hasonlóan a földi társadalmat is sokkolja majd a tudat, hogy van egy másik civilizáció. Ez a hír mély nyomot fog hagyni bennük. Van okunk hinni, hogy a földi

civilizáció elidegenedett tagjai összefognak és erősödnek.

– Mit tehetnek? Szabotálják a működést?

– A negyvenezer óra időrést tekintve a hagyományos háborús taktikák és terrorcselekmények haszna elenyésző, mivel minden ilyesmit kiheverhetnek. Egyetlen módszerrel lehet hatásosan korlátozni egy civilizáció fejlettségét ilyen időtávolságból: meg kell ölni a tudományát.

A tudományos konzul vette át a szót:

– A terv lényege a tudományos fejlődés negatív környezeti hatásainak hangsúlyozása, és természetfeletti erő jeleinek produkálása a Föld népessége előtt. A folyamat negatív hatásainak kiemelése mellett megkísérelünk „csodákat” végrehajtani, hogy illuzórikus univerzumot teremtsünk, amit nem lehet a tudomány logikájával megmagyarázni. Ha elég ideig fenntartjuk ezeket az illúziókat, elképzelhető, hogy a trisolarisi civilizáció vallásos imádat tárgyává válik náluk. Akkor az értelmiség körében a tudományos gondolkodást el fogja nyomni a nem tudományos gondolkodás, ami az egész tudományos gondolkodás összeomlásához vezethet.

– Hogyan hajtsunk végre csodákat?

– A csodának az a kulcsa, hogy nem látszhat trükknek. Ehhez szükséges lesz a jelenlegi emberi technológiát meghaladó technológiát juttatni a Föld elidegenedett erőinek.

– Túl kockázatos! Ki tudja, kinek a kezébe kerül? A tűzzel játszunk.

– Természetesen alaposan meg kell fontolni, milyen technológiát küldhetünk oda...

– Egy pillanat, tudományos konzul – állt fel a katonai konzul. – Princeps, azon a véleményen vagyok, hogy ez a terv nem lesz képes hatástalanítani az emberi tudományt.

– A semminél csak több – vélte a tudományos konzul.

– Alig – mondta megvetően a katonai konzul.

– Egyetérték – mondta a princeps. – Ez a terv épp csak hogy megzavarja majd az emberi tudomány fejlődését. Határozott cselekedetre van szükségünk, amely teljesen megfojtja a tudományt a Földön, befagyasztja a jelenlegi szinten. Koncentráljunk a lé-

nyegre: A technológiai fejlődés egésze az alaptudomány haladásától függ, és az alaptudomány alapjai pedig az anyag mélyszerkezetében rejlenek. Ha ezen a téren nincs haladás, nem történhet nagy áttörés a tudomány és technológia egészében. Ez természetesen nem csak a földi civilizáció jellemzője, érvényes minden célpontra, amit a trisolarisi civilizáció meg óhajt hódítani. Már azelőtt elkezdtünk ezen dolgozni, hogy megkaptuk az első trisolarison kívüli üzenetet, de azóta fokoztuk az erőfeszítést. Mindenki nézzen fel. Az mi?

A princeps az égre mutatott. A konzulok abba az irányba néztek. Egy gyűrűt láttak az űrben, ami fémesen csillant a napfényben.

– A második űrflotta építésére szánt dokk?

– Nem. Egy nagy részecskegyorsító, ami még épül. A második űrflotta tervét ejtettük. Minden erőforrást a Sophon projektnek rendelünk alá.

– Sophon projekt?

– Igen. A legtöbb jelenlévő előtt titokban tartottuk. Most megkérem a tudományos konzult, hogy mutassa be a tervet.

– Én tudtam a tervről, csak azt nem, hogy ennyire előrehaladt – jegyezte meg az ipari konzul.

A kulturális és oktatási konzul azt mondta: – Én is tudtam a tervről, de tündérmesének hangzott.

– A Sophon projekt célja egyszerűen fogalmazva egy proton szuperintelligens számítógéppé alakítása – mondta a tudományos konzul.

– Erről a tudományos fantáziáról sokan hallottunk – jegyezte meg a mezőgazdasági konzul. – De valóra lehet váltani? Tudom, hogy a fizikusok bele tudnak nyúlni a mikrovilág tizenegy dimenziójából kilencbe, de még mindig nem tudjuk elképzelni, hogyan nyúlnak bele egy csipesszel egy protonba, hogy nagy léptékű integrált áramköröket építsenek bele.

– Ez természetesen lehetetlen. A mikro integrált áramköröket csak makroléptékben lehet elkészíteni, és csak makroszkopikus kétdimenziós síkon. Vagyis a protont ki kell terítenünk két di-

menzióban.

– Egy kilencdimenziós struktúrát két dimenzióban? Az mekkora lesz?

– Mint majd látni fogják, nagyon nagy – mosolygott a tudományos konzul.

Eltelt újabb hatvanezer trisolarisi óra. Húszezer órával a hatalmas részecskegyorsító befejezése után az űrben, a proton kétdimenziós kiterítésére készültek a Trisolaris körüli szinkronpályán.

Gyönyörű, enyhe nap volt ebben a stabil korban, az ég kifejezetten tiszta volt. Mint aznap, amikor a flotta útnak indult nyolcvanezer trisolarisi órája, a bolygó egész lakossága felnézett az égre, és azt a gigantikus gyűrűt bámulta. A princeps és a konzulok ismét összegyűltek az Ingaműemlék alatt. Az inga már rég megállt, a súlya sziklaként függött a két magas oszlop között. Nehéz volt elképzelni, hogy valaha is mozgott.

A tudományos konzul parancsot adott a kétdimenziós kiterítésre. Az űrben három kocka lebegett a gyűrű körül: fúziós generátorok, amelyek a gyorsítót hajtották. A szárnyaszerű hűtőbordák kezdtek vörösés fénnel izzani. A tömeg izgatottan bámulta a gyorsítót, de semmi nem történt.

Egytized trisolarisi órával később a tudományos konzul a fülére szorította a fülhallgatót, és feszülten figyelt.

– Princeps, sajnós a kiterítés kudarcot vallott. Egy dimenzióval túllőttünk a célon, a proton egydimenziós lett.

– Egydimenziós? Egy vonal?

– Igen. Egy végtelen, vékony vonal. Elméletileg csak ezerötszáz fényóra hosszúnak kéne lennie.

– Egy másik flottára elég forrást pazaroltunk el erre? – méltatlankodott a katonai konzul.

– A tudományos kísérleteknél menet közben tudjuk kiküszöbölni a hibákat. Végül is most először próbálkoztunk meg kiterítéssel.

A tömeg csalódottan szétszéledt, a kísérlet azonban nem ért véget. Eredetileg úgy gondolták, hogy az egydimenziós proton

örökre szinkronpályán marad a Trisolaris körül, de a napszél sűrűlódásának köszönhetően a szál darabjai visszahulltak a légkörbe. Hat trisolarisi órával később a szabadban mindenki furcsa fényeket látott a levegőben, ökörnypázmákat, amelyek hol pislákolnak, hol eltűntek. A hírekből hamarosan megtudták, hogy ez az egydimenziós proton, amely a gravitáció hatására a földre sodródik. Noha a fonal végtelenül vékony volt, egy mezőt teremtett, amely visszaverte a látható fényt. Először láttak nem atomokból álló anyagot: a selymes pázmák egyetlen proton kis részei voltak.

– Olyan bosszantóak ezek a micsodák – dörgölte meg az arcát újra meg újra a princeps. A tudományos konzullal a Kormányzati Központ széles lépcsőjén álltak. – Az arcom állandóan viszket tölük.

– Csak képzeli, Princeps. Az összes pázma együtt egyetlen protont tesz ki, képtelenség, hogy bármi hatása legyen a makroszkopikus világban. Nem árthat. Mintha nem is létezne.

Az égből hulló fonatok azonban egyre sűrűbbek és gyakoribbak lettek. A talaj közelében apró, szikrázó fények töltötték meg a levegőt. A napot és a csillagokat ezüstös háló borította. A fonalak rátapadtak mindenkire, aki kilépett, és járás közben maguk után húzták. Amikor beléptek az épületekbe, a vonalak fénylettek a lámpafényben. Ha megmozdultak, a fonalak tükröződése megmutatta a megzavart légáramlatokat. Mindenki ideges lett, noha az egydimenziós fonalat csak fényben lehetett látni, érezni pedig egyáltalán nem.

Az egydimenziós fonalak áradata húsz trisolarisi órán át tartott, majd megszűnt, bár nem azért, mert az összes a földre ért. Noha a tömegük elképzelhetetlenül csekély volt, azért volt, így ugyanakkora gravitációs gyorsulással bírtak, mint a normális anyag. A légkörbe érve azonban ki lettek szolgáltatva a légáramlatok kényére-kedvére, nem estek a földre. Miután a protont egydimenzióssá hajtogatták, a nukleáris ereje sokkalta hangsúlyosabb lett. A fonal meggyengült, fokozatosan apró darabokra tört, és a visszatükrözött fény már nem látszott. Az emberek azt hit-

ték, a darabok eltűntek, de az egydimenziós darabok örökké ott lebegtek a Trisolaris levegőjében.

Ötven trisolarisi órával később megkezdődött a második próbálkozás a proton két dimenzióba történő kicsomagolására. A földön összeverődött tömeg hamarosan különös látványra lett figyelmes. Miután a fúziós generátorok hűtőbordái elkezdtek vörösen izzani, több kolosszális tárgy jelent meg a gyorsító közelében. Mind átlagos mértani alakzatnak tűnt: gömbök, tetraéderek, kockák, kúpok és így tovább. A felszínükön összetett színegyüttes látszott, de alaposabb vizsgálat azt mutatta, hogy valójában színtelenek. A mértani testek felszíne maximálisan tükrözött, és a lentiek a Trisolaris felszínének torz tükörképét látták rajtuk.

– Sikerrel jártunk? – kérdezte a princeps. – Az a két dimenzióba kicsomagolt proton?

– Ez sem az, Princeps – felelte a tudományos konzul. – Most kaptam jelentést a részecskegyorsító vezérlőjéből. A kiterítéskor eggyel több dimenzió maradt, a proton háromdimenziós lett.

A hatalmas, tükröző mértani testek nagy számban továbbra is megjelentek, mindenféle alakban: voltak gyűrűk, tömör kereszttek és még egy Möbius-szalag is. Az összes mértani test elsodródott a gyorsítótól. Fél órával később már az ég felét megtöltötték, mintha egy óriásgyerek építőkockákat öntött volna ki az égbolton. A tükrös felszínek megduplázták a földet ért fény ragyogását, de az intenzitás folyamatosan változott. Az inga árnyéka hol megjelent, hol eltűnt, és erre-arra imbolygott.

Ekkor az összes mértani test elkezdett torzulni. Fokozatosan elvesztették szabályos alakjukat, mintha hőség olvasztaná őket. Az alakvesztés gyorsult, és a keletkező tömbök egyre bonyolultabbak lettek. Az égen lebegő tárgyak már nem építőkockákra emlékeztettek, hanem egy óriás levágott végtagjaira és kiontott beleire. Mivel az alakjuk már nem volt szabályos, a földre tükrözött fényük is puhább lett, a saját felületük színárnyalata viszont még különösebb és kiszámíthatatlanabb.

A háromdimenziós tárgyak kavalkádjából néhány különösen

felhívta magára a földön állók figyelmét. Eleinte azért, mert nagyon hasonlítottak egymásra, ám amikor alaposabban megnézték, és felismerték, rémület söpört végig a Trisolarison.

Mind szemek voltak! [Természetesen nem tudjuk, milyen a trisolarisi szem, de abban biztosak lehetünk, hogy minden intelligens élet nagyon érzékeny a szem ábrázolására.]

A princeps azon kevesek közé tartozott, akik megőrizték a nyugalmukat.

– Mennyire bonyolult egy szubatomikus részecske belső szerkezete? – kérdezte a tudományos konzult.

– Attól függ, hány dimenziós a megfigyelő perspektíva. Egydimenziós perspektívából csak egy pont. Általában így gondolunk a részecskékre. Két- vagy háromdimenziós perspektívából már kezd látszani a részecske belső szerkezete. Négydimenziós perspektívából az elemi részecske egy mérhetetlen tágasságú világ.

– Elég hihetetlen a „mérhetetlen” szóval jellemezni egy olyan szubatomikus részecskét, mint a proton.

A tudományos konzult a megjegyzéssel nem törődve folytatta:

– Ahogy magasabb dimenzióba kerülünk, a részecske belső szerkezetének összetettsége és száma drámaian megnő. A hasonlat, amit használni fogok, nem pontos, de segít elképzelni a nagyságrendet. Hétdimenziós perspektívából egy részecske összetettsége a mi háromdimenziós trisolarisi csillagrendszerünkével vetekszik. Nyolcdimenziós perspektívából a részecske olyan irdatlan kiterjedésre tesz szert, akár a Tejút. Ha a perspektívát kilenc dimenzióra növeljük, az elemi részecske belső szerkezete és összetettsége megfelel az egész univerzuménak. Az ennél magasabb dimenziókat még a fizikusaink sem tudták felderíteni, vagyis elképzelni se tudjuk azt a fokú összetettséget.

A princeps az úrbéli gigantikus szemekre bökött:

– Ezek azt mutatják, hogy a kiterített protonban lévő mikrokozmoszok értelmes életet tartalmaznak?

– Az „élet” fogalma nem alkalmazható a magasabb dimenziójú mikrokozmoszokra. Helyesebb csak azt mondani, hogy az univerzum tartalmaz értelmet vagy bölcsességet. A tudósok régóta

megjósolták ezt a lehetőséget. Furcsa lett volna, ha egy olyan összetett és hatalmas világban nem fejlődik ki az intelligenciához hasonló valami.

– Miért alakultak bennünket néző szemekké? – A princeps felnézett az űrbéli szemekre, a szép, élethű tárgyakra, melyek a lenti bolygót bámulták.

– Talán csak a jelenlétüket akarják tudatosítani.

– Leeshetnek ide?

– Az kizárt. Nyugodtan aludhat, Princeps. Még ha le is esnének, ezeknek a hatalmas tárgyaknak az ösztömege mindössze egy protoné. Ugyanúgy semmi hatása nem lenne a világunkra, mint legutóbb az egydimenziós fonálnak. Csak meg kell szoknunk a furcsa látványt.

Ezúttal azonban a tudományos konzul tévedett.

A szemlélők észrevették, hogy a szemek gyorsabban mozognak, mint az eget megtöltő többi tárgy, és egy ponton gyülekeznek. Hamarosan két szem egy nagy szemmé olvadt. Aztán mind több szem olvadt bele ebbe, és az egyre nőtt. Végül az összes szemből egyetlen szem lett. Olyan nagy volt, mintha az univerzum tekintete szegeződött volna a Trisolarisra. Az írisz világos és fényes volt, közepét a nap képe töltötte meg. A szemgolyó tágas felszínén élénk színek örvénylettek. A hatalmas szem részletei hamarosan elfakultak, eltűntek, egyetlen pupillátlan vak szem maradt. Aztán az is elkezdte elveszíteni az alakját, míg végül tökéletes körré alakult. Amikor a kör forogni kezdett, a szemlélők rájöttek, hogy nem lapos, hanem parabolikus, akár egy óriás gömbszelet.

A katonai konzul nézte a lassan forgó, irdatlanul nagy tárgyat, hirtelen megértette, és felkiáltott:

– Princeps és mindenki, azonnal a föld alatti bunkerekbe! – felé mutatott: – Az...

– Egy parabolikus tükör – mondta a princeps nyugodtan. – Az űrvédelmi erők semmisítsék meg. Itt maradunk.

A parabolikus tükör a nap sugarait a Trisolaris felszínére fókuszálta. A fényfolt először igen nagy volt, így a fókuszpont még nem volt halálos. A pont a talajon kereste a célt. A tükör felfedez-

te a fővárost, a Trisolaris legnagyobb városát, és a fényfolt arra indult. A sugár hamarosan a város fölé ért.

Az Ingaemlékmű alatt állók csak nagy fényességet láttak az űrben, amely fényesség elnyomott minden mást, és iszonyú hőhullám kísérte. Aztán a főváros feletti fényfolt zsugorodni kezdett, ahogy a parabolatükör pontosabban koncentráta a sugarat. Az űrből jövő fényesség addig erősödött, amíg senki nem bírta felemelni a fejét, és a foltban állók hőmérséklete gyorsan emelkedett. Ahogy a hő elviselhetetlenné fokozódott, a fényfolt széle el-suhant az Ingaemlékmű mellett, és minden más kivehetetlenné homályosuk. Időbe telt, mire a tömeg látása újra alkalmazkodott a normális fényhez.

Felnézve először azt látták, hogy egy felfordított kúp alakú fényoszlop van ég és föld között. A kúp alapját a tükör alkotta, csúcsa pedig a főváros szívébe szúrt, ahol mindent azonnal felizitott. Füst hullámok emelkedtek. A fénykúp hőingadozása okozta tornádók több poroszlopot emeltek az égig, amelyek a kúp körül táncoltak-kavarogtak...

Számos ragyogó tűzgömb jelent meg a tükör különböző részein, kék színük élesen elütött a tükörről visszaverődő fénytől. Ezek voltak a trisolarisi űrvédelem által kilőtt nukleáris robbanófejek. Hang nem kísérte a robbanásokat, mivel a légkörön kívül mentek végbe. Mire a tűzgömbök eltűntek, több nagy lyuk jelent meg a tükrön, az egész felszíne megrepedezett, majd tucatnyi darabra tört.

A halálos fénykúp eltűnt, a világban visszaálltak a normális fényviszonyok. Az ég egy pillanatra gyér fénybe borult, akár holdfényes éjszakán. Az értelemtől megfosztott tükrödarabok egyre inkább összegyűrődtek, végül már nem lehetett őket megkülönböztetni a többi mértani testtől.

– A következő kísérletnél mi lesz? – kérdezte a princeps megve-tő arccal a tudományos konzultól. – A protont négy dimenzióban csomagolják ki?

– Még ha meg is történne, nincs miért aggódni, Princeps. Egy négydimenziós proton sokkal kisebb. Ha az űrvédelmi erők meg

tudják támadni három dimenzióban, akkor el is lehet pusztítani.

– Becsapja a Princepst! – tombolt a katonai konzul. – Az igazi veszélyt elhallgatta. És ha a protont zéró dimenzióban csomagolják ki?

– Zéró dimenzióban? – A princeps érdeklődése feléledt. – Az nem méret nélküli pont lenne?

– Igen, szingularitás! Ahhoz képest még egy proton is végtelenül nagy. A proton egész tömegét a szingularitás tartalmazná, a sűrűsége végtelen lenne. Biztosan el tudja képzelni, Princeps.

– Fekete lyukról beszél?

– Arról.

– Hadd magyarázzam el, Princeps – szólt közbe a tudományos konzul. – Pontosan azért választottunk a kétdimenziós kiterítés céljára neutron helyett protont, hogy ezt elkerüljük. Ha valóban zéró dimenzióban terítenénk ki, a proton töltése is átkerülne a kiterített fekete lyukba. Akkor pedig elektromágnesességgel irányítani tudjuk.

– És ha nem találják meg, vagy nem tudják irányítani? – kérdezte a katonai konzul. – Akkor leereszkedhet a földre, beszippanthat mindent, amivel találkozik, és nőni fog a tömege. Aztán lesüllyed a bolygó magjáig, és végül az egész Trisolarist magába szippantja.

– Garantálom, hogy ez nem történhet meg! Maga csak akadémikusnak képes! Mint mondtam, egy tudományos kísérletnél...

– Elég! – förmedt rájuk a princeps. – Mennyi a siker valószínűsége?

– Majdnem száz százalék! Princeps, kérem, higgyen bennem. Ezzel a két kudarccal kiismertük az elveket, melyek a szubatomi-kus szerkezetek alacsony dimenziós makroterű kiterítésére vonatkoznak.

– Jól van. A trisolarisi civilizáció túlélése érdekében vállalnunk kell a kockázatot.

– Köszönöm!

– De ha megint kudarcot vall, magát és a Sophon projekten dolgozó tudósokat bűnösnek tekintem.

– Természetesen, mind bűnösök vagyunk. – Ha a trisolarisiak

tudtak volna izzadni, a tudományos konzul hideg verejtékben ázott volna.

A kiterített proton háromdimenziós maradványait sokkal könnyebbnek bizonyult eltakarítani a szinkronpályáról, mint az egydimenziós szálat. Kis űrhajók vontatták el a protondarabokat a Trisolaristól, megakadályozva, hogy belépjenek a légkörbe. A hegynyi tárgyaknak szinte nem volt tömegük, hatalmas ezüstszínnű délibábok voltak, még egy csecsemő is könnyen odébb tolhatta volna őket.

Utána a princeps megkérdezte a tudományos konzult: – Elpusztítottunk egy civilizációt a mikrokozmoszban ezzel a kísérlettel?

– Minimum intelligens test volt. És megsemmisítettük az egész mikrokozmoszt. Az a miniatűr univerzum a magasabb dimenziókban hatalmas, és több intelligencia vagy civilizáció lehetett benne, amelynek nem volt esélye makrotérben kifejezni magát. No persze magasabb dimenziójú térben, mint a mikrolépték, az intelligencia vagy civilizáció formáját elképzelni sem tudjuk. Ilyen pusztításra már rengetegszer sor kerülhetett.

– Igen?

– A tudományos fejlődés hosszú története során hány protont zúztak szét fizikusok gyorsítóknak? Hány neutron és elektront? Százmilliónál biztos nem kevesebbet. Minden ütközés civilizációknak és intelligenciáknak vethetett véget egy mikrokozmoszban. Univerzumok pusztítása még a természetben is minden másodpercben végbemehet, például neutronbomlás során. A légkörbe hatoló nagyenergiájú kozmikus sugárzás is ezernyi ilyen miniatűr univerzumot pusztíthat el... Ugye nem szomorította el a dolog?

– Érdekesnek találom. Azonnal utasítom a propagandakonzult, hogy ezt a tudományos tényt tegye közismertté. A Trisolaris népének meg kell értenie, hogy a civilizációk pusztulása olyan esemény, amely minden óra minden percében végbemegy.

– Miért? Azt akarja elérni, hogy a nép közömbösen viszonyuljon a trisolarisi civilizáció pusztulásához?

– Nem. Azt akarom elérni, hogy a földi civilizáció pusztulásá-

hoz viszonyuljon közömbösen. Maga is nagyon jól tudja, hogy miután közhírré tettük a földi civilizáció iránti politikánkat, rendkívül veszélyes szélsőséges pacifista hullám söpört végig népünkön. Most fedeztük fel, hogy sokan vannak az olyanok, mint az 1379. állomás hallgatója. Ezeket a gyenge érzelmeket ki kell szűrnünk.

– Ez elsősorban a Földről kapott üzenet eredménye, Princeps. A jóslata valóra vált: az elidegenedett erők a Földön egyre nőnek. Új adóállomást építettek, amit teljesen a kezükben tartanak, és elkezdtek nagy mennyiségű információt sugározni nekünk a földi civilizációról. Elismerem, hogy a civilizációjukat nagyon vonzónak találják a Trisolarison. A népünk fülének mennyei muzsika. A Föld humanizmusa sok trisolarisit tévútra vezethet. Ahogy a trisolarisi civilizáció immár vallás lett a Földön, úgy a földi civilizáció is azzá válhat nálunk.

– Nagy veszélyforrásra mutatott rá. Szigorúan kontrollálnunk kell a Földről a népünkhöz jutó információt, főleg a kulturális információt.

A proton kétdimenziós kiterítésére irányuló harmadik kísérlet harminc trisolarisi órával később kezdődött, ezúttal éjszaka. A földről nem lehetett látni a gyorsító űrbéli gyűrűjét, csak a fúziós generátorok hűtőbordáinak vörös izzása jelezte a helyét. Nem sokkal a gyorsító elindítása után a tudományos konzul jelentette a sikert.

A tömeg az éjszakai eget fürkészte. Eleinte nem lehetett látni semmit, aztán hamarosan csodás látvány tárult a szemük elé: az égbolt kettévált. A két rész között a csillagok mintázata megszakadt, mintha az ég két fényképét rakták volna egymásra, a kisebbet a nagyobbra. A Tejút a kettő szélénél megtört. A csillagos boltozat kisebb része kör alakú volt, és gyorsan nőtt a normális éjszakai égen.

– Az a déli félteke csillagképe! – mutatott a táguló égi körre a kulturális és oktatási konzul.

Ahogy próbálták megérteni, hogyan kerülhet az északi félteke

egére az, amit amúgy csak a déli féltekéről lehet látni, még megdöbbenőbb látvány tűnt fel: a déli félteke táguló éjszakai körének szélén megjelent egy óriási gömb egy része. Barnás volt, csíkonként bukkant fel, mintha nagyon lassú frissítési beállítással mutatnák. Mindenki felismerte: ismerős kontinensek látszottak rajta tisztán. Mire az egész gömb felbukkant, már az ég harmadát elfoglalta. Még több részletet ki tudtak venni a gömbről: a barnás kontinenseket borító hegyláncok redőit, a kontinensek felett elszórt felhőket...

– Az a mi bolygónk! – bökte ki valaki.

Egy másik Trisolaris jelent meg az égen.

Aztán az ég kivilágosodott. A második Trisolaris mellett egy másik nap is feltűnt a déli félteke táguló éjkorében. Láthatóan ugyanaz a nap volt, amely jelenleg a déli félteke felett ragyogott, csak feleakkora.

Végül valaki megértette: – Ez egy tükör.

A Trisolaris felett megjelent irdatlan tükör a kiterített proton volt, egy mélység nélküli geometriai sík.

Mire a kiterítés befejeződött, az egész eget eltakarta a déli félteke éjszakai égének képe, melyet közvetlen felettük a Trisolaris és a nap tükörképe uralt. És akkor az ég a horizont felett körös-körül torzulni kezdett, a csillagok tükörképei nyúltak és csavarodtak, mintha olvadnának. A torzulás a tükör szélén kezdődött, és a közepe felé haladt.

– Princeps, a proton síkját a bolygónk gravitációja hajlítja el – magyarázta a tudományos konzul. A számos fényfoltra mutatott a csillagos égen, melyek olyanok voltak, mintha elemlámpával világítottak volna a kupolás mennyezetre. – Azok elektromágneses sugarak, amiket a földről sugárzunk a gravitáció torzításának ellensúlyozására. A cél, hogy a kiterített protont a Trisolaris köré borítsuk. Utána az elektromágneses sugarak tartják és stabilizálják a gömböt, akár a küllők. Akkor a Trisolaris lesz a munkapad, amihez a kétdimenziós proton rögzítve lesz, és kezdődhet az elektromos áramkörök felrajzolása a proton felszínére.

Hosszú időbe telt a kétdimenziós protonsíkot a Trisolaris köré

csavarni. Mire a tükrözés torzulása elérte a Trisolaris képét a sík zenitjén, a csillagok mind eltűntek, mert a proton síkja, amely immár a bolygó másik oldalán ívelt, teljesen eltakarta őket. Némi napfény beszivárgott az ívelt protonsíkbba, és ez a vásári torztűkör felismerhetetlenné torzította a Trisolaris képét. Végül aztán, miután az utolsó napsugár útja is elzáródott, minden a Trisolaris történetének legsötétebb éjszakájába merült. Ahogy a gravitáció és az elektromágneses sugarak kiegyensúlyozták egymást, a protonsík gigantikus burkot alkotott, amely szinkronpályán keringett a bolygó körül.

Metsző hideg lett. A maximálisan tükröző protonsík minden napfényt visszavert az űrbe. A Trisolaris hőmérséklete veszedelmesen zuhant, olyan szintre ért, mint a három hullócsillag megjelenésekor, ami több civilizációt is tönkretett a múltban. A bolygó lakosságának zöme dehidratálódott és elraktározódott. Halotti csend telepedett a sötétbe borult felszín nagy részére. Az égen csak a protonmembránt tartó sugarak halvány fényfoltjai hunyorogtak. Olykor apró, éles fényeket lehetett látni szinkronpályán: az űrhajók voltak, amelyek áramkört égettek a gigantikus membránba.

A mikroléptékű integrált áramkörök elve abszolút különbözött a hagyományos áramkörökétől, mivel az alapanyag nem atomokból állt, csupán egyetlen protonból. Az áramkörök „p-n átmenetet” úgy alakították ki, hogy a protonmembrán felszínén helyileg megcsavarták az erős nukleáris erőket, a vezetővonalak pedig a nukleáris erő továbbítására képes mezonokból álltak. Mivel az áramkörnek szánt felszín hatalmas volt, maga az áramkör is az lett. A vonalak hajszál vastagok, és elég közelről pusztá szemmel is láthatók. A protonmembránhoz közel repülve látni lehetett a bonyolult integrált áramkörökkel teli síkot. Az áramkörök által elfoglalt terület több tucatszor nagyobb volt a Trisolaris kontinenseinek együttes területénél.

A protonáramkörök megrajzolása mérnöki csúcsteljesítmény volt, több ezer űrhajó dolgozott rajta több mint tizenötezer trisolarisi órát. A szoftverhibák kiiktatásához még ötezer óra kellett.

Végül azonban elérkezett a sophon első tesztjének pillanata.

A mélyen a föld alatt lévő sophon vezérlőközpont nagyképernyőjén hosszú tesztszekvencia futott. Aztán következett az operációs rendszer betöltése. Végül az üres kék képernyőn nagy méretű felirat jelent meg: *2.10 mikrocivilizáció betöltve. Sophon Egy parancsfogadásra kész.*

– Megszületett egy sophon – jelentette be a tudományos konzul.
– Bölcsességgel láttunk el egy protont. Ennél kisebb mesterséges civilizációt nem is készíthetnénk.

– Jelenleg azonban ez a legnagyobb mesterséges civilizáció – jegyezte meg a princeps.

– Amint megnöveljük a proton dimenzióját, nagyon kicsi lesz.

A tudományos konzul beütötte a terminálba: *Sophon Egy, a térbeli dimenzióirányítás működőképes?*

Megerősítve. Sophon Egy bármikor elindíthatja a térbeli dimenzióigazítást.

Dimenziót megnövelni háromra.

A parancs kiadása után a Trisolaris köré tekert kétdimenziós protonmembrán gyorsan zsugorodni kezdett, mintha egy óriás keze függőnyt húzott volna a világ elé. Egy pillanat alatt újra napfény fürdette a földet. A proton kétdimenziósról háromra csukódott össze, és szinkronpályán lebegő irdatlan gömb lett, akár egy hatalmas hold. A sophon a bolygó sötét oldalán járt, de a tükrös felszínéről visszavert napfény nappallá változtatta az éjszakát. A Trisolaris felszínén még mindig borzasztó hideg volt, ezért a vezérlőközpontban lévők képernyőn kísérték figyelemmel a változásokat.

Dimenzióigazítás sikeres. Sophon Egy parancsfogadásra kész.

Dimenziószámot növelni négyre.

Az űrben az irdatlan gömb akkorára zsugorodott, hogy már csak hullócsillagnak látszott. Újra éjszaka ereszkedett a bolygónak erre a felére.

– Princeps, a gömb, amit látunk, nem a teljes sophon, csak a sophon testének a háromdimenziós térbe kivetülő része. Négy dimenzióban egy óriás, a mi világunkban pedig vékony, háromdi-

menziós lap. Az óriás ezen a lapon áll, és csak a lába nyomát látjuk a papíron.

Dimenzióigazítás sikeres. Sophon Egy parancsfogadásra kész.

Dimenziónövelés hatra.

A gömb eltűnt az égről.

– Milyen nagy egy hatdimenziós proton? – kérdezte a princeps.

Olyan ötven centi sugarú – felelte a tudományos konzul.

Dimenzióigazítás sikeres. Sophon Egy parancsfogadásra kész.

Sophon Egy, látsz bennünket?

Igen. Látom az irányító központot, benne mindenkit, a szerveket mindenkiben, még a szervekben lévő szerveket is.

– Mit mond? – kérdezte döbbenetben a princeps.

– A hatos térből a hármas teret figyelő sophon olyan, mint amikor mi kétdimenziós képet nézünk. Természetes, hogy belénk lát.

Sophon Egy, lépj be az irányító központba.

– Át tud hatolni a földön? – kérdezte a princeps.

– Nem pontosan „át”. Magasabb dimenzióból érkezik. Be tud hatolni bármely zárt térbe a világunkban. Ez is hasonló a kapcsolathoz köztünk három dimenzióban és a kétdimenziós sík között. Könnyedén behatolhatunk bármilyen síkra rajzolt körbe felülről. Kétdimenziós lény egy síkon viszont nem képes erre anélkül, hogy kitörne a körből.

Ahogy a tudományos konzul befejezte, egy tükrös felszínű gömb jelent meg a vezérlő közepén, a levegőben lebegett. A princeps odalépett, és saját torz tükörképét nézte.

– Ez egy proton? – ámuldozott.

– Ez a proton hatdimenziós testének kivetülése háromdimenziós térben.

A princeps nyújtotta a kezét. Amikor a tudományos konzul nem szólt rá, megérintette a sophon felszínét. A sophon a finom érintéstől is jelentős távolságra szökkent.

– Nagyon sima. Csak egyetlen proton tömegével rendelkezik, de éreztem az ellenállását – mondta a princeps hökkenten.

– A gömbfelszín légellenállása miatt.

– Meg tudod növelni a dimenzióját tizenegyre, és olyan kicsire

zsugorítani, mint egy rendes proton?

Amint a princeps kimondta, a tudományos konzul rémült hangon kiáltott a sophonra:

– Figyelem! Ez *nem* parancs!

Sophon Egy érti.

– Princeps, ha tizenegyre növelnénk a dimenziószámát, örökre elveszítenénk. Amikor a sophon átlagos szubatomikus részecske méretűre zsugorodik, a belső érzékelők és I/O portok kisebbek lesznek minden elektromágneses sugárzás hullámhosszánál. Ez azt jelenti, hogy nem lenne képes érzékelni a makrovilágot, és nem lenne képes fogadni a parancsainkat.

– De végül csak szubatomi méretűre kell zsugorítanunk.

– Igen, de azzal megvárjuk a Sophon Kettő, Sophon Három és Sophon Négy befejezését. Több sophon feltehetőleg képes rendszert alkotva kvantumhatáson keresztül érzékelni a makrovilágot. Tegyük fel, hogy egy atommagban van két proton. Interakcióba lépnek, és bizonyos mozgássémákat követnek. Vegyük a forgást. A két proton forgásiránya talán ellentétes. Ha ezt a két protont kivesszük az atommagból, akármilyen távol vannak is, ez a séma érvényben marad. Amikor mindkét protonból sophont csinálunk, a hatás alapján kölcsönös érzékelésű rendszert alkotnak. Még több sophon kölcsönös érzékelésű formációt alkothat. Ezt a formációt bármekkora méretűre igazíthatjuk, vagyis fogadhat elektromágneses hullámokat, hogy bármely frekvencián érzékelje a makrovilágot. Persze az ilyen sophonalakzathoz szükséges kvantumhatások igen bonyolultak. A magyarázatom csak hasonlat.

A következő két protont elsőre sikerült két dimenzióba kiteríteni. Mindkét sophon megépítése feleannyi időbe telt, mint Sophon Egyé. Sophon Kettő, Sophon Három és Sophon Négy elkészítése után a kvantumérzékelő formáció létrehozása is elsőre sikerült.

Princeps és a konzulok ismét az Ingaemlékműhöz mentek. Fellettük négy sophon lebegett hatdimenziós térbe zsugorítva. Mindegyik kristályos tükröző felszíne a kelő napot tükrözte, a ko-

rábí háromdimenziós szemgolyókra emlékeztetve.

Sophonalakzat, növekedés tizenegy dimenzióba.

A parancs kiadása után a négy tükörgömb eltűnt.

– Princeps, most Sophon Egyet és Sophon Kettőt kilőjük a Föld felé – mondta a tudományos konzul. – A mikroáramkörökben tárolt tudásbázis alapján a sophonok értik az űr természetét. Energiát nyernek a vákuumból, egy pillanat alatt nagyenergiájú részecskék lesznek, és majdnem fénysebességgel haladnak az űrben. Ez első hallásra az energiamegmaradás törvényének megszegése, de a sophonok csak „kölcsonzik” az energiát a vákuum szerkezetéből. Az energia visszaadására a távoli jövőben kerül sor, amikor a proton felbomlik. Addigra az univerzum vége sem lesz messze.

– Miután a két sophon megérkezik a földre, első feladatuk az emberek fizikai kutatásra használt nagyenergiájú részecskegyorsítóinak megkeresése, és az abban való elrejtőzés. A Földön kifejlesztett tudomány az anyag mélyszerkezetét felgyorsított nagyenergiájú részecskék ütköztetésével vizsgálja. Miután a célpontot alkotó részecskéket összezúzták, elemzik az eredményeket, hogy az anyag mélyszerkezetét tükröző információt nyerjenek. Az említett részecskék tulajdonképpen céltáblául szolgálnak a felgyorsított golyóknak.

– Az eltalált anyagban azonban szinte mindig vákuum van. Tegyük fel, hogy egy atom akkora, akár egy színház, az atommag pedig a színház közepén lebegő dió. Vagyis a sikeres ütköztetés igen ritka. Gyakran nagy mennyiségű nagyenergiájú sugarat kell hosszú ideig irányítani a célpontra, amire ütközésre kerül sor. Ez a kísérlet ahhoz hasonlít, mintha kicsit eltérő színárnyalatú esőcseppet keresnénk a nyári zivatarban.

– Ez a sophonok esélye. Az egyik sophon elfoglalja a célpont részecske helyét, és fogadja az ütközést. Az intelligenciája segítségével a kvantumérzékelő alakzat révén pontosan meg tudja határozni, hogy a felgyorsított részecskék milyen pályát követnek nagyon rövid időn belül, és a megfelelő pontra helyezkedik. Így milliárdszorosan megnő a valószínűsége, hogy a sophont találat éri.

Miután találat érte, szándékosan hibás, kaotikus eredményt ad. Így még ha a rendes célt találják is el, a földi tudósok nem lesznek képesek kiválasztani a helyes eredményt a rengeteg hiba közül.

– Ez nem pusztítja el a sophont? – kérdezte a katonai konzul.

– Nem. Amikor egy sophon széttörik, több új sophon születik. Ezek között továbbra is fennáll a biztonságos kvantumkapcsolat. Mint ahogy ha egy mágnest kettétörünk, két külön mágnest kapunk. Noha a rész-sophonok képessége sokkal alacsonyabb lesz az eredetinel, az öngyógyító szoftver irányításával a darabok összeállnak az eredeti sophonná. Ez a folyamat csak egy mikroszenkundumot igényel és megtörténik az ütközés után, miután a sophondarabok rossz eredményt hagytak a buborékkamrában vagy a filmen.

– Nem fordulhat elő, hogy földi tudósok észreveszik és erős mágneses mezővel csapdába ejtik a sophonokat? – kérdezte valaki. – A protonnak pozitív a töltése.

– Lehetetlen. A sophonok észleléséhez az embereknek áttörést kéne elérni az anyag mélystruktúráját illetően. Az ő nagyenergiájú gyorsítóik viszont tönkre fognak menni. Utána hogyan is fejleszthetnék tovább a kutatásaikat ezen a téren? Hiszen a vadász tekintetét már eleve elvakította a préda.

– Az emberek nyers erőhöz is folyamodhatnak – jegyezte meg az ipari konzul. – Gyorsabban megépíthetnek rengeteg újabb gyorsítót, mint ahogy mi elkészítjük a sophonokat. Akkor a Földön maradnának olyan gyorsítók, amelyekbe nem hatolt sophon, és helyes eredményeket hoznának.

– Ez a Sophon projekt egyik legérdekesebb kérdése! – A tudományos konzult láthatóan izgalomba hozta a probléma. – Ipari konzul, ne aggódjon amiatt, hogy nagyszámú sophon előállítása tönkreteszi az trisolarisi gazdaságot. Nem kell ehhez folyamodnunk. Párát talán még építünk, de nem sokat. Ez a kettő több mint elég, mert mindkét sophon képes a multitaskingra.

– Multitasking?

– Ez a zsargon a régi soros számítógépekre vonatkozott. Akkoriban egy számítógép processzora egyszerre egy utasítás elvégzésé-

re volt képes. De mivel gyors volt, és úgynevezett interrupt ütemezést használt, a mi kis sebességű perspektívánkból a számítógép egyszerre több programot hajtott végre. Mint tudja, a sophonok majdnem fénysebességgel mozognak. A Föld felszíne parányi hely egy sophonnak. Ha sophonok járőröznek a Föld körül ekkora sebességgel, akkor az emberek szemszögéből mintha szimultán léteznének az összes gyorsítóban, és szinte szimultán okozhatnak hibás eredményeket.

– Számításaink szerint mindkét sophon képes több mint tízezer nagyenergiájú gyorsító irányítására. Az embereknek négy-öt év kell egy gyorsító megépítésére, a gazdaságuk és forrásaik alapján valószínűtlen, hogy képesek tömeggyártásra. Persze például növelhetik a távolságot a gyorsítók között azzal, hogy a bolygórendszerük más-más bolygóján építenek gyorsítót. Azzal valóban ki játszhatnák a sophonok multitask funkcióját. De mire arra képesek lesznek, a Trisolaris is könnyen készíthet tíz vagy több sophont.

– Egyre több sophon ér majd a rendszerükbe, amelyek együtt sem érik el egy baktérium tömegének egymilliárd részét. Viszont hatásukra a Föld fizikusai soha többé nem lesznek képesek az anyag mélyszerkezetének titkait meglesni. Az emberek többé nem hatolhatnak a mikrodimenziókba, és öt dimenzió alá csökken az anyagmanipuláló képességük. Mostantól eltelhet négy és fél millió óra vagy akár négyszázötvenmiliárd óra, a földi civilizáció technológiája képtelen lesz elérni ezt az áttörést. Örökre primitív szinten rekednek. A Föld tudományát befagyasztottuk, olyan biztonságosan, hogy az emberek a saját erejükből soha nem lesznek képesek továbblépni.

– Ez csodálatos! Kérem, bocsássa meg, hogy tiszteletlen voltam a Sophon projekt iránt – mondta a katonai konzul őszinte hangon.

– Jelenleg csak három emberi gyorsítónak van elég ereje olyan eredményt produkálni, ami esetleg áttöréshez vezet. Miután Sophon Egy és Sophon Kettő megérkezik a Földre, sok pluszkapacitásuk lesz. A sophonok teljes kihasználása érdekében más feladato-

kat is bízunk rájuk a három gyorsító akadályozása mellett. Például a Csodaterv kivitelezését.

– A sophonok képesek csodákra?

– Az emberek számára igen. Mindenki tudja, hogy nagyenergiájú részecskék exponálják a filmet. A primitív gyorsítók a Földön annak idején így mutatták ki az egyes részecskéket. Amikor egy sophon hatol át filmen nagy energiával, apró foltot hagy maga után. Ha a sophon többször oda-vissza áthatol a filmen, a pontokat betűkké, számokká vagy akár képekké is össze lehet kötni. Mint a hímzés. Nagyon gyors folyamat, sokkal gyorsabb, mint ahogy az emberek előhívják a filmeket. Az emberi retina hasonló a miénkhez, tehát a nagyenergiájú proton használhatja ugyanazt a technikát a betűk, számok vagy képek festésére a retinán... És ha ezek a kis csodák megzavarják vagy megijesztenek az embereket, akkor a következő nagy csoda halálra rémiszti majd a tudósait, akik hozzánk képesek csak bogarak: a sophonok kozmikus háttérsugárzást okozhatnak a szemük előtt.

– Az a mi tudósainknak is ijesztő lenne. Hogyan lehet ezt elérni?

– Nagyon egyszerűen. Már megírtuk a szoftvert, ami által a proton kiteríti magát két dimenzióban. Ha a kiterítés befejeződött, a hatalmas membrán a Föld köré borul. A szoftver áttetszővé is tudja tenni a membránt, ennek fokát pedig lehet a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás frekvenciáira állítani... No persze ahogy a sophonok különböző dimenziókba terülnek ki és csukódnak össze, még látványosabb „csodákra” képesek. Az ezeket irányító szoftvert még fejlesztjük, de ezek a „csodák” tévútra vezetnek majd a tudományos gondolkodást. Vagyis a Csodatervvel hatékonyan kordában tarthatjuk a fizikán kívüli emberi tudományt is.

– Még egy utolsó kérdés. Miért nem küldjük mind a négy sophont a Földre?

– A kvantumkapcsolat távolból is él. Ha a négy sophont az univerzum sarkaiba helyeznénk, akkor is azonnal érzékelnék egymást, létezne köztük a kvantumformáció. Ha itt tartjuk Sophon Hármast és Sophon Négyet, képesek azonnal fogadni a Sophon

Egy és Sophon Kettő által visszaküldött információt. Így valós időben tudjuk megfigyelés alatt tartani a Földet. Ráadásul a sophonalakzat révén a Trisolaris valós időben tud kommunikálni a földi civilizáció elidegenedett erőivel.

Észre sem vették, hogy a nemrég felkelt nap máris lebukott a horizont alá; máris napnyugta volt. Újabb kaotikus kor köszöntött a Trisolarisra.

Mialatt Ye Wenjie a Trisolarisról jött üzeneteket olvasta, a harci parancsnokságon újabb fontos gyűlésre került sor az elfogott adatok további elemzése céljából. A gyűlés előtt Chang tábornok azt mondta:

– Elvtársak, legyünk tudatában, hogy a találkozózt a sophonok megfigyelik. Mostantól nincs több titok.

Amikor ezt mondta, a környezet továbbra is ismerős volt, a nyári fák árnyai ringtak a behúzott függönyök mögött, de a jelenlévők szemében a világ már megváltozott. Mindenütt jelen lévő szemek tekintetét érezték magukon. Nem volt előlük hová bújni. Ez az érzés egész életükben elkíséri majd őket, és leszármazottaik sem menekülhetnek előle. Sok-sok év kell, mire az emberiség mentálisan hozzászokik a helyzethez.

Három másodperccel Chang tábornok megjegyzése után a Trisolaris első ízben kommunikált az FTM-en kívüli emberiséggel. Megszakítottak minden kommunikációt az adventistákkal. A jelenlévők életének végéig a Trisolaris nem küldött több üzenetet.

A harci parancsnokságon mindenki a saját szemében látta az üzenetet, ahogy Wang Miao annak idején a visszaszámlálást. Az üzenet két másodpercre villant fel, majd eltűnt, de mindenki megkapta. Két szóból állt:

Bogarak vagytok!

34. FEJEZET BOGARAK

Mire Shi Qiang belépett Ding Yi lakásába, Wang Miao és Ding Yi pokolian berúgtak.

Örültek Shi Qiangnak. Wang felállt és megölelte.

– Á, Da Shi... Shi kapitány...

Ding, aki már nem is bírt egyenesen állni, keresett egy poharat, és a biliárdasztalra tette. Italt töltött bele.

– A maga kreatív gondolkodása nem segített. Akár megnézzük az üzeneteket, akár nem, az eredmény négyszáz év múlva ugyanaz lesz.

Da Shi leült a biliárdasztal elé, és ravasz tekintettel nézett rájuk:

– Tényleg igaz? Mindennek vége?

– Bizony, mindennek vége – felelte Ding.

– Nem használhatják a gyorsítókat, hogy az anyag szerkezetét tanulmányozzák, és ettől már vége mindennek?

– Ööö... miért, maga mit gondol?

– A technológiai haladás nem állt le. Wang professzor és az emberei nanoanyagot állítottak elő...

– Képzelden el egy ősi királyságot. Feltalálhatnak jobb kardokat, késeket, lándzsákat, amit csak akar. Még az ismétlő számszerűjat is, ami úgy lövi a nyilakat, akár a géppuska...

Da Shi bólintott, hogy érti: – De ha nem tudják, hogy az anyag molekulákból és atomokból áll, sosem lesznek rakétáik és műholdjaik. Korlátozza őket a tudományuk szintje.

Ding megpaskolta Da Shi vállát.

– Mindig is tudtam, hogy Shi kapitány okos. Csak olyan...

Wang ragadta magához a szót:

– Az anyag mélyszerkezetének tanulmányozása minden más tudomány alapjának alapja. Ha ott nincs haladás, minden más, a maga szavával élve, baromság.

Ding Wangra bökött:

– Wang professzor egész életében szorgalmasan dolgozik majd, fejleszti a kardjainkat, késeinket. Én viszont mi a faszt csináljak? Ki tudja? – Az asztalra dobott egy üres üveget, és fogott egy biliárdgolyót, hogy összetörje.

– Jó is van benne! – emelte poharát Wang. – Így vagy úgy, de végigélhetjük az életünket. Ezután jogos a dekadencia és a züllés! Bogarak vagyunk! Kihalás szélén álló bogarak! Haha...

– Pontosan! – emelte Ding is a poharát. – Annyira lenéznek bennünket, hogy meg se próbálják leplezni a tervüket, elmondtak az adventistáknak mindent. Ahogy mi sem dugjuk el a rovarirtó sprayt a kis nyüvek elől. Igyunk a bogarakra! Sose hittem volna, hogy ilyen jó érzés a világvége. Éljenek a bogarak! Éljenek a sophonok! Éljen a világvége!

Da Shi a fejét ingatva kiürítette a poharát. Aztán megint a fejét rázta.

– Maguk beszarik.

– Mit akar? – meredt rá részegen Ding. – Azt hiszi, fel tud bennünket vidítani?

Da Shi felállt. – Menjünk.

– Hová?

– Keressünk valamit, amitől felvidulnak.

– Ugyan már, haver. Ül le és igyál.

Da Shi megfogta a karjukat és talpra rántotta a két férfit.

– Nyomás. Hozzák a piát, ha muszáj.

Lent beszálltak Da Shi kocsijába. Ahogy indított, Wang összefolyó szavakkal megkérdezte, hová mennek.

– A szülővárosomba – felelte Da Shi. – Nincs messze.

A kocsit elhagyta a várost, és nyugatnak tartott a Peking-Shijiazhuang autópályán. Amint beértek Hebei tartományba, letértek

a sztrádáról. Da Shi megállította az autót, és kirángatta a két utast.

Ding és Wang hunyorogtak a délutáni verőfényben. Az északi síkság búzamezői terültek el előttük.

– Minek hozott minket ide? – kérdezte Wang.

– Bogarakat nézni. – Da Shi rágyújtott a Stanton ezredestől kapott egyik szivarra, és a búzamezőre bökött vele.

Wang és Ding most vették észre, hogy a mezőt sáskák borítják el. Minden búzaszáron mászott pár, és a földön is sáskák vonaglottak, akár egy sűrű folyadék.

– Sáskajárás van? – Wang a búzamező szélén odébb söpörte a sáskákat, és leült.

– Tíz éve kezdődött. Olyanok, akár a porvihar. De idén a legrosszabb.

– És? Most már nem számít semmi, Da Shi – mondta Ding még mindig részegen.

– Egy kérdést akarok feltenni maguknak: Az emberek és a trisolarisiak közti technológiai szakadék nagyobb, mint a sáskák és az emberek között?

A kérdés úgy érte a két tudóst, akár egy vödör hideg víz. Elkomolyodva bámulták a sáskákat. Értették, mire céloz Da Shi.

Nézzük a bogarakat. Az emberek mindennel megpróbálták kiirtani őket: mindenféle méreggel, sprayjel, természetes ragadozók elszaporításával, a peték elpusztításával, genetikus sterilizációval, tűzzel, vízzel. Minden otthonban van bogárspray, minden íróasztalon légycsapó... ez a hosszú háború végigkíséri az emberi civilizáció egész történetét, és a kimenetele még mindig kétséges. A bogarakat nem irtották ki. Büszkén élnek ég és föld között, a számuk sem csökkent azóta, hogy megjelentek még az ember előtt.

A trisolarisiak, akik bogaraknak tekintették az embereket, egyvalamit elfelejtettek: a bogarakat sosem sikerült legyőzni.

Kis fekete felhő takarta el a napot, és vetett mozgó árnyat a földre. Nem közönséges felhő volt, hanem most érkezett sáskák. Ahogy a raj lecsapott a közeli mezőre, a három férfi egy eleven zá-

porban találta magát, és átéreztek a földi élet méltóságát. Ding Yi és Wang Miao a magukkal hozott két üveg bort a földre öntötték, mintegy tósztként a bogaraknak.

– Köszönöm, Da Shi – nyújtott kezét Wang.

– Én is köszönöm – ragadta meg a rendőr másik kezét Ding.

– Menjünk vissza – mondta Wang. Rengeteg munka vár ránk.

35. FEJEZET

ROMOK

Senki nem hitte, hogy Ye Wenjie a saját erejéből képes felmászni a Radarcsúcsra, mégis megtette. Útközben nem fogadta el senki segítségét, csak párszor pihent meg az üres űrbódékban. Sajnálkozás nélkül emésztette fel életerejét, amelyet pedig nem lehetett már pótolni.

Miután megtudta az igazat a trisolarisi civilizációról, Ye hallgatóg lett. Ritkán szólalt meg, és csak egyetlen kérése volt: el akart látogatni a Vörös Part Bázis romjaihoz.

Amikor a látogatók csoportja felhágott a Radarcsúcsra, annak teteje éppen kibújt a felhőtakaróból. Miután egész nap ködös homályban kutyaagoltak, nyugaton a fényes nap és a tiszta kék ég látványa olyan volt, mintha új világba érkeztek volna. A csúcsról a felhők ezüstfehér tengernek tűntek, a hullámhegyek-völgyek a lenti Nagy Khingan-hegység absztrakt ábrázolásának.

A látogatók által elképzelt romok nem léteztek. A bázist az utolsó csavarig szétszerelték, csak az egykori építmény alapterülete maradt a csúcson, amelyet most magas fű nőtt be. Az alapzatokat és utakat eltemették, az egész kietlen vadonra emlékeztetett. Mintha a Vörös Part soha nem is létezett volna.

Hamarosan azonban Ye felfedezett valamit. Egy magas sziklához ment, és félrehúzta az azt borító indákat. Foltos, rozsdás kő bukkant elő. A látogatók csak most értették meg, hogy a szikla valójában egy nagy fémalapzat.

– Ez volt az antenna talpa – mondta Ye. – A Föld első kiáltását, amit idegen világ hallott, erről az antennáról küldték a Nap felé,

és aztán onnan felerősítve ki az univerzumba.

Az alapzat mellett egy kis kőtáblát találtak, amely szinte elveszett a fűben:

A VÖRÖS PART BÁZIS HELYE (1968-1987) KÍNAI TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA 1989. 03. 21.

Parányi tábla volt, nem is emlékmű, inkább feledésmű.

Ye a szirt széléhez ment, ahol valaha két katona életének vetett véget. Nem a felhőtengert nézte, mint a többiek, tekintetét egy bizonyos irányba szegezte. A felhők alatt lapult Qijiatun falu.

Ye szíve hevesen vert az erőfeszítéstől, akár egy hangszeren levő húr, mielőtt elpattan. Fekete köd jelent meg a szeme előtt. Utolsó erejével kihúzta magát. Mielőtt minden sötétségbe süllyed, még egyszer látni akarta a naplementét a Vörös Part Bázison.

A nyugati horizonton a felhőtengerbe lassan hanyatló nap szinte olvadni látszott, szétfoslott a felhők között, és szétfolyt az égen, fenséges vérvörös foltot világítva meg.

– A naplementém – suttopta Ye. – Az emberiség naplementéje.

A SZERZŐ UTÓSZAVA AZ AMERIKAI KIADÁSHOZ

Gyermekkorom egyik éjszakája élesen az emlékezetembe vésődött: egy tavacska mellett álltam egy faluban valahol Luoshan megyében, Henan tartományban, ahol az őseim éltek nemzedékeken keresztül. Sokan álltak mellettem, felnőttek és gyerekek egyaránt. Együtt néztük a tiszta éjszakai eget, amelynek háttére előtt aprócska csillag siklott.

Kína első fellőtt műholdja: a *Dongfanghong-I* (A Vörös Kelet - I). 1970. április 25-ét írtunk, hétéves voltam.

Tizenhárom évvel korábban lőtték fel az első *Szputnyik*-ot, és kilenc évvel korábban hagyta el az első kozmonauta a Földet. Egy héttel korábban az *Apollo-13* biztonságban visszatért a Holdon tett veszélyes útjáról.

Én azonban ezekről mit sem tudtam. Ahogy bámultam az apró, sikló csillagot, szívemet leírhatatlan kíváncsiság és vágyakozás töltötte meg. És ugyanilyen élesen vésődött emlékezetembe az éhség is. Akkoriban a mi vidékünk rendkívül szegény volt. Minden gyermek állandó társa volt az éhség. Én viszonylag szerencsésnek mondhattam magam, mert legalább volt cipő a lábamon. Legtöbb barátom mezítláb ácsorgott mellettem, és néhányuk apró lábán még látszott a téli elfagyás. Mögöttem petróleumlámpák halvány fénye szivárgott a rozoga szalmakunyhók repedéseiből a falumba csak a nyolcvanas években vezették be az áramot.

Felnőttek is álltak mellettünk, ők mondták, a műhold nem olyan, mint a repülő, mert a Földön kívül repül. Akkoriban az

ipar pora és füstje még nem szennyezte be a levegőt, a csillagos ég rendkívül tisztán látszott, a Tejút is. Képzetelemben az eget megtöltő csillagok nem voltak sokkal messzebb az apró műholdnál, azt hittem, közöttük repül. Még féltem is, hogy összeütközik eggyel, ahogy áthatol a sűrű csillagrengetegen.

A szüleim nem voltak velem, mert egy szénbányában dolgoztak több mint ezer kilométernyire, Shanxi tartományban. Pár évvel korábban, amikor kisebb voltam, a bánya a kulturális forradalom frakcióharcainak csatatere volt. Emlékszem, volt hogy az éjszaka közepén lövések dördültek, teherautók tűntek fel, tele fegyvert szorongató, vörös karszalagos emberekkel... De akkor még túl fiatal voltam, nem lehetek benne biztos, hogy ezek igazi emlékek vagy csak később alkotott képek. Egyet azonban biztosan tudok: mivel a bánya nem volt biztonságos, és a szüleimre is hatással volt a kulturális forradalom, az őseim falujába küldtek engem Henanba. Amikor a *Dongfanghong-I*-et láttam, már három éve éltem ott.

Eltelt még pár év, mire megértettem a műhold és a csillagok közti távolságot. Akkor egy népszerű tudományos könyvsorozatot olvastam, amelynek *Százezer miért* volt a címe. A csillagászati kötetből megtudtam, mit nevezünk fényévnak. Előtte is tudtam, hogy a fény egyetlen másodperc alatt akkora távolságot jár be, amely megegyezik a Föld egyenlítőn mért kerületének hét és fél-szeresével, de nem is gondoltam arra, milyen ijesztő távolságot tehet meg ilyen sebességgel egy egész év alatt. Elképzelttem, hogy egy fénysugár háromezerezer kilométer per másodperc sebességgel szeli a hideg, néma űrt. Próbáltam elképzelni a dermedztő végtelenséget, és hatalmas rémületet és áhítatot éreztem, de közben eufóriát is.

Abban a pillanatban rájöttem, hogy van egy különleges képességem: az elmémbe konkrét alakot öltöttek olyan léptékek és létezők, amik messze meghaladják az emberi érzékelés határait – mind mikro-, mind makroszinten és amik másoknak csak elvont számok maradtak. Meg tudtam őket érinteni, érezni, ahogy mások a fákat vagy köveket. Még ma is, amikor az univerzum tizen-

ötmilliárd fényéves sugara és a kvarkoknál nagyságrendekkel kisebb „húrok” a legtöbb embert elzsibbasztják, a fényév vagy a nanométer élénk, fenséges képeket hív elő az elmémbe, kifejezhetetlen, vallásos áhítatot és sokkot ébreszt bennem. Azokhoz képest, akik ezt nem ismerik, nem tudom, hogy szerencsésnek vagy pechesnek érzem magam. Az biztos, hogy az ilyen érzések miatt lettem science-fiction rajongó, majd később szerző.

Még abban az évben, amikor először ámitott el a fényév koncepciója, a falum közelében árvíz pusztított (az 1975. augusztusi nagy árvízként lett ismert). Egyetlen nap alatt rekordmennyiségű, 100,5 centiméter eső hullott Henan tartomány Zhumadi területén. Ötvennyolc gát átszakadt, egyik a másik után, kétszáznegyvenezer ember vesztette életét az özönvízben. Amikor az ár elvonulása után nem sokkal visszatértem a faluba, menekültekkel teli tájat láttam. Azt hittem, az a világvége.

Így a műhold, az éhség, a csillagok, a petróleumlámpák, a Tejút, a kulturális forradalom frakcióharcai, a fényév, az árvíz... ezek a látszólag különálló dolgok bennem összekapcsolódtak, mind szerepet kapott életem korai szakaszában, valamint hatott a science-fictionre, amit ma írok.

Mivel rajongóból lettem science-fiction író, nem arra használtam a zsánert, hogy a jelenről mondjak álcázott kritikát. Véleményem szerint a science-fiction legnagyobb erénye, hogy számtalan világot teremthet a valóságon kívül. Mindig is úgy éreztem, hogy az emberiség történelmének legnagyobb és legcsodásabb történeteit nem kóbor bárdok zengték vagy dráma- és regényírók írták, hanem a tudomány meséli el. A tudományos történetek sokkal csodásabbak, pazarosabbak, bonyolultabbak, mélyebbek, izgalmasabbak, különösebbek, ijesztőbbek, titokzatosabbak és még érzelmesebbek is, mint az irodalom. Csakhogy ezek a csodálatos történetek hideg egyenletekbe vannak zárva, amelyeket a legtöbben nem tudnak elolvasni.

A világ népeinek és vallásainak teremtéstörténetei elhalványulnak a „nagy bumm” pompájához képest. Az élet evolúciójának hárommilliárd éves története önreprodukáló molekuláktól a

civilizációig olyan csavarokat és románcokat tartalmaz, amelyhez egy mítosz vagy epika se ér fel. Aztán ott van még a téridő poétikus víziója a relativitásban, a kvantummechanika bizarr szubatomikus világa... ezek a csodálatos tudományos történetek mind ellenállhatatlanul vonzóak. A science-fictiont eszközként használva saját világokat akarok teremteni a képzelőerőmmel, és megismertetni a Természet költészetét azokban a világokban, elmesélni az Ember és Univerzum közt kibontakozó romantikus legendákat.

Csak hogy nem hagyhatom el a valóságot, ahogy az árnyékom elől sem menekülhetek. A valóság láthatatlan pecséttel billogoz meg bennünket. Minden kor láthatatlan béklyót tesz arra, aki benne él, és csak a láncaimban tudok táncolni. A science-fiction gyakran kollektíven beszél az emberiségről. Ebben a könyvben egy „emberiség” nevű ember néz szembe egy katasztrófával, és minden, amit ő a létezéssel és megsemmisüléssel szemben mutat, kétségtelenül az általam megélt valóságon alapul. Az a csodás a science-fictionben, hogy hipotetikus világokban jogossá és fényessé tudja alakítani azt, ami a mi világunkban gonosz és sötét, vagy fordítva. Ez a könyv és a két folytatása erre törekszik, de akármennyire eltorzítja képzeletem a valóságot, azért az csak ott marad.

Mindig is úgy gondoltam, hogy a földön kívüli intelligencia az emberiség jövőjében a legnagyobb bizonytalanságforrás. A többi nagy változás, mint a klímaváltozás és ökológiai katasztrófák, egy folyamat, van alkalmazkodási időszak, de az emberiség és az idegenek között bármikor létrejöhet kapcsolat. Talán a csillagos ég, amit az emberiség bámul, tízezer év múlva is néma és üres marad, talán holnap arra ébrednek, hogy egy hold nagyságú idegen űrhajó parkol a föld körül. A földön kívüli intelligencia megjelenése arra kényszeríti majd az emberiséget, hogy nézzen szembe egy „másikkal”. Egyelőre az emberiség egészének nincs külső párja. A Másik megjelenése vagy csak létezésének pusztán tudata megjósolhatatlan módon befolyásolja majd a civilizációnkat.

Különös ellentmondás, hogy az emberiség milyen naivan és

kedvesen viszonyul az univerzumhoz: ha a Földön lép másik kontinensre az ember, gondolkodás nélkül elpusztíthatja az ottani civilizációkat háború vagy betegség révén. Ám amikor a csillagokra néz, szentimentálissá válik, és hiszi, hogy ha létezik földön kívüli intelligencia, azt egyetemes, nemes erkölcsi mércék kötik, mintha az élet más formáinak szeretete egy evidens egyetemes erkölcsi kódex része lenne.

Szerintem éppen az ellenkezője lenne jó: a csillagok iránt mutatott kedvességet fordítsuk a Föld emberi tagjai felé, teremtsünk bizalmat és megértést az emberiséget alkotó népek és civilizációk között. Ami meg a naprendszeren kívüli univerzumot illeti, legyünk éberek és készek arra, hogy az űrben esetleg létező Másiknak a legrosszabb szándékot tulajdonítsuk. A miénkhez hasonló törekeny civilizáció számára kétségtelenül ez a leginkább felelősségteljes út.

Óriási hatással volt az életemre, hogy science-fiction rajongó vagyok, és legtöbb olvasmányom az USA-ból származik. Boldogsággal és izgalommal tölt el a tudat, hogy amerikai olvasók vehetik kézbe a regényemet. A science-fiction az egész emberiségé. Az egész emberiséget érdeklő eseményeket ábrázol az irodalomban, ezért minden nemzet olvasói számára a legelérhetőbb zsánernek kéne lennie. A science-fiction gyakran olyan napot ábrázol, amikor az emberiség harmonikus egészet alkot; hiszek abban, hogy egy ilyen nap eljöttéhez nincs szükség arra, hogy földönkívüliek bukkanjanak fel a bolygónkon.

CIXIN LIU
2012. december 28.

Tartalomjegyzék

Borító

Címoldal

I. RÉSZ NÉMA TAVASZ

1. FEJEZET AZ ŐRÜLET ÉVEI

2. FEJEZET NÉMA TAVASZ

3. FEJEZET VÖRÖS PART I.

II. RÉSZ HÁROM TEST

4. FEJEZET A TUDOMÁNY HATÁRAI

5. FEJEZET BILIÁRD

6. FEJEZET A LÖVÉSZ ÉS A FÖLDMŰVES

7. FEJEZET HÁROM TEST: ZHOU-HÁZI WEN KIRÁLY ÉS A HOSSZÚ ÉJSZAKA

8. FEJEZET YE WENJIE

9. FEJEZET AZ UNIVERZUM HUNYOROG

10. FEJEZET DA SHI

11. FEJEZET HÁROM TEST: MODI ÉS LOBOGÓ LÁNGOK

12. FEJEZET VÖRÖS PART II.

13. FEJEZET VÖRÖS PART III.

14. FEJEZET VÖRÖS PART IV.

15. FEJEZET HÁROM TEST: KOPERNIKUSZ, A VILÁGEGYETEMES FOCI ÉS A HÁROM NAP

16. FEJEZET A HÁROMTEST-PROBLÉMA

17. FEJEZET HÁROM TEST: NEWTON, NEUMANN, AZ ELSŐ CSÁSZÁR ÉS A HÁROM NAP EGYÜTTÁLLÁSA

18. FEJEZET ÖSSZEJÖVETEL

19. FEJEZET HÁROM TEST: EINSTEIN, AZ INGAEMLEKMŰ ÉS A NAGY SZAKADÁS

20. FEJEZET HÁROM TEST: EXPEDÍCIÓ

III. RÉSZ AZ EMBERISÉG ALKONYA

21. FEJEZET A FÖLD LÁZADÓI

22. FEJEZET VÖRÖS PART V.

23. FEJEZET VÖRÖS PART VI.

24. FEJEZET LÁZADÁS

25. FEJEZET LEI ZHICHENG ÉS YANG WEINING HALÁLA

26. FEJEZET SENKI NEM BÁN SEMMIT

27. FEJEZET EVANS

28. FEJEZET A MÁSODIK VÖRÖS PART BÁZIS

29. FEJEZET A FÖLD-TRISOLARIS MOZGALOM

30. FEJEZET KÉT PROTON

31. FEJEZET GUZHENG-MŰVELET

32. FEJEZET TRISOLARIS: A HALLGATÓ

33. FEJEZET TRISOLARIS: SOPHON

34. FEJEZET BOGARAK

35. FEJEZET ROMOK

A SZERZŐ UTÓSZAVA AZ AMERIKAI KIADÁSHOZ

Cixin Liu 刘慈欣: The Three Body Problem. Book I: San Ti. 三体

Copyright © 2007 by Liu Cixin

Hungarian Translation Copyright © 2016 by China Educational Publications

Import & Export Corporation Ltd. (CEPIEC)

Co-published by Hunan Science & Technology Press

B&R Book Program

Hungarian translation by Pék Zoltán